BESTSELLER

Jude Deveraux

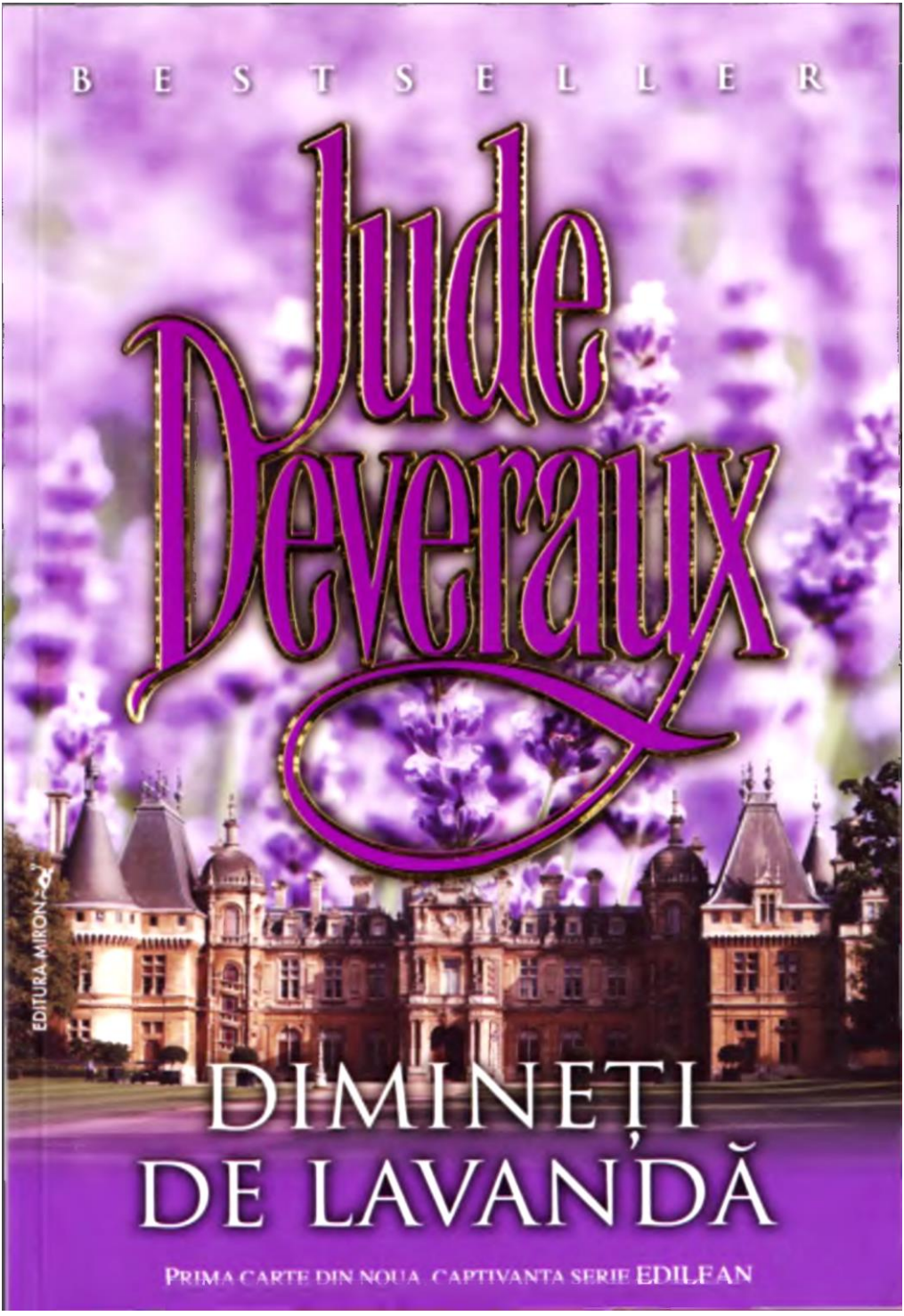

EDITURA MIRON

DIMINEȚI DE LAVANDĂ

PRIMA CARTE DIN NOUA CAPTIVANTA SERIE EDILEAN

JUDE DEVERAUX
DIMINEŢI DE LAVANDĂ

Lavender Morning
by Jude Deveraux

Traducere: Dagmar Popescu

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin

Editura
MIRON

Editura MIRON

PROLOG

— **HELEN? HELEN ALDREDGE?** întrebă persoana de la celălalt capăt al firului.

Dacă ar fi întrebat-o cineva, Helen ar fi spus că trecuse atâta vreme de când auzise vocea lui Edilean Harcourt, încât nu ar fi recunoscut-o. Dar o recunoscuse. Nu auzise tonurile acelea elegante, patriciene, decât de câteva ori, dar de fiecare dată fusese semnificativ. Pentru că interlocutoarea ei era cine era, Helen nu sublinie că numele ei de femeie măritată era Connor.

— Domnişoară Edi? Dumneata eşti?

— Ce memorie bună ai.

Helen vizualiza femeia în timp ce îşi amintea de ea: înaltă, slabă, o ţinută perfectă, cu părul ei negru mereu la locul lui. Hainele ei erau întotdeauna de cea mai bună calitate, şi aveau un stil fără vârstă. Trebuia să se apropie de nouăzeci de ani – doar era de vârsta lui David, tatăl lui Helen.

— Am predecesori buni, spuse Helen, după care vru să-şi muşte limba. Tatăl ei şi domnişoara Edi fuseseră odinioară logodiţi, dar când Edilean se întorsese din Cel de al Doilea Război Mondial, iubitul ei David era căsătorit cu mama lui Helen, Mary Alice Welsch. Trauma fusese atât de mare, încât domnişoara Edi îi lăsă risipitorului ei frate

străvechea, marea casă pe care familia ei o deţinea de generaţii, părăsi orăşelul care purta numele strămoşilor ei şi nu se căsători niciodată. Astăzi încă mai existau bătrâni în Edilean care vorbeau despre Marea Tragedie – şi încă o mai priveau cu ochi reci pe mama lui Helen. Ceea ce făcuseră David şi Mary Alice dusese la sfârşitul liniei directe a familiei Harcourt – familia fondatoare. Cum Edilean, Virginia, se afla atât de aproape de Colonial Williamsburg, pierderea descendenţilor direcţi ai celor care fuseseră aproape de George Washington şi Thomas Jefferson era o lovitură mare pentru ei.

— Da, ai într-adevăr predecesori buni, spuse domnişoara Edi fără ezitare. De fapt, sunt atât de sigură de capacităţile tale încât m-am hotărât să te rog să mă ajuţi.

— Să te ajut? întrebă Helen curioasă. De mică auzise atâtea despre ostilitatea şi mânia cauzate de ceea ce se întâmplase în timpul vieţii tatălui ei. De fapt, ea nu trebuia să audă toate astea, pentru că totul era vorbit în şoaptă, dar Helen fusese întotdeauna o persoană curioasă. Aşa că se instala de o parte a uşii, se juca cu păpuşile şi asculta.

— Da, draga mea, să mă ajuţi, spuse domnişoara Edi pe un ton condescendent, care o făcu pe Helen să roşească. Dar linişteşte-te, nu am de gând să te rog să faci o sută de prăjituri pentru biserică.

— Dar eu nu… Helen începu să se apere, dar se opri. Era la chiuveta din bucătărie şi îl putea vedea afară pe James, soţul ei, luptându-se cu noua instalaţie pentru hrănit păsările. Cineva ar trebui să scoată în afara legii pensionarea bărbaţilor, îşi spuse ea pentru a mia oară.

Firește că James o să între în casă cu o falcă în cer şi una în pământ din cauza instalaţiei iar ea o să trebuiască să-i asculte tirada. Fusese obişnuit să conducă sute de angajaţi de-a lungul mai multor state, dar acum nu-i mai avea decât pe ea şi pe fiul lor adult, cu care să facă pe şeful. Nu o dată alergase Helen la Luke, întrebându-l dacă nu-şi putea petrece după-amiaza cu el. Luke îi arunca privirea aceea amuzată şi o punea să smulgă buruieni.

— În regulă, spuse Helen, cu ce te pot ajuta? N-avea importanţă că nu mai vorbise cu femeia asta de când? De douăzeci de ani?

— Mi s-a spus că am mai puţin de un an de trăit şi… domnişoara Edi se întrerupse la un sunet venind dinspre Helen.

— Te rog, nu-mi plânge de milă. Nimeni nu şi-a dorit vreodată cu atât ardoare ca mine să părăsească lumea asta. Sunt aici de mult prea multă vreme. Dar spunându-mi-se că mi-a mai rămas un an întreg, am început să mă întreb ce ar mai trebui să fac cu viaţa mea.

Helen râse auzind cuvintele. Chiar dacă domnişoara Edi nu mai locuia în orăşelul care purta numele unei stră-străbunici a ei, impactul său asupra acestuia era mare. Faptul că orăşelul încă mai exista, i se datora ei.

— Ai făcut multe pentru Edilean. Ai…

— Da, draga mea, am dat bani şi am scris scrisori şi am produs un adevărat scandal când au vrut să ne ia casele. Am făcut toate astea, dar a fost floare la ureche. Nu m-a costat decât bani şi multă tevatură. Ceea ce nu am făcut, este că nu am îndreptat câteva greşeli pe care le-am făcut

pe vremea când eram foarte tânără.

Helen aproape că mormăi cu glas tare. Asta urma, îşi spuse ea. Povestea. Povestea despre cum mama ei, Mary Alice, i-a furat domnişoarei Edi logodnicul, la sfârşitul Celui de Al Doilea Război Mondial. Biata domnişoară Edi. Stricata aia bătrână de Mary Alice. Dar ea mai auzise toate astea.

— Da, ştiu…

— Nu, nu, spuse domnişoara Edi, întrerupând-o din nou pe Helen, nu mă refer la ceea ce au făcut părinţii tăi pe vremea când dinozaurii stăpâneau lumea. Gata, s-a terminat cu asta. Eu vorbesc despre acum, astăzi. Ceea ce s-a întâmplat, a schimbat ce se întâmplă astăzi.

Încruntându-se, Helen îşi întoarse privirea de la soţul ei care dădea cu piciorul în instalaţia de hrănit păsările, pe care nu reuşea să o facă să stea în poziţie verticală.

— Vrei să spui că dacă tatăl meu s-ar fi căsătorit cu tine, câteva vieţi ar fi fost cu totul altfel, spuse Helen încet.

— Poate, spuse domnişoara Edi, dar vocea ei părea amuzată. Ce ştii tu despre ziua de paisprezece noiembrie 1941?

— Că a fost chiar înainte de atacul de la Pearl Harbor? întrebă Helen prudentă.

— Să înţeleg din asta că obiceiul tău de a trage cu urechea pe vremea când erai mică nu ţi-a folosit la nimic?

În ciuda ei, Helen râse.

— Nu, nu mi-a folosit. Domnişoară Edi, vrei te rog să-mi spui despre ce este vorba? Soţul meu trebuie să apară pentru masa de prânz, aşa că nu am prea mult timp.

— Vreau să vii aici, în Florida, să-mi faci o vizită. Crezi că poţi suporta să stai atâta vreme departe de soţul tău?

— E la pensie. M-aş putea muta la tine.

Domnişoara Edi râse scurt, sec.

— În regulă, dar nu trebuie să spui nimănui unde pleci sau pe cine vizitezi. Am câte ceva de discutat cu tine şi trebuie să ne gândim cum trebuie să facem ceea ce trebuie făcut. Firește, o să plătesc eu, pentru totul. Desigur, dacă te interesează..

— O excursie gratuită? Secrete scoase la iveală? Sunt cât se poate de interesată. Cum aranjăm totul?

— O să trimit acasă la mine toate datele despre călătorie şi le poţi lua de acolo. Ce mai face băiatul ăla frumos al tău?

Helen ezită. Să-i dea răspunsul pe care-l dădea tuturor? Puţină lume ştia cu adevărat tot prin ce trecuse Luke în ultimii ani, dar Helen îşi spuse că într-un fel, domnişoara Edi ştia.

— Îşi revine încet, încet. Dar aproape tot timpul se ascunde prin grădinile din jur şi sapă gropi. Nu vrea să discute cu nimeni despre problemele lui, nici măcar cu mine.

— Şi dacă eu o să-i schimb viaţa?

— În bine sau în rău? întrebă Helen îndreptându-se de spate. Singurul ei copil, fiul ei, era în suferinţă şi ea nu ştia cum să-l ajute.

— În bine, spuse domnişoara Edi. În regulă, iar acum du-te şi dă-i de mâncare soţului tău. Nu uita că nu trebuie să-i spui nimănui despre mine. Biletele vor fi acolo mâine pe la zece, aşa că du-te la conac, ia-le şi sună-mă după aceea.

Când ajungi aici, trimit pe cineva la aeroport, să te ia.

— Am înţeles, spuse Helen în timp ce se deschidea uşa din spate şi-l auzi pe James bombănind:

— Porcăria naibii! Ar trebui să fac o plângere la biroul Procurorului General, despre gunoiul ăsta!

Helen îşi dădu ochii peste cap, spunând în şoaptă:

— Am înţeles. Acum trebuie să închid.

Domnişoara Edi închise telefonul, se aşeză alături, se uită o clipă la el, apoi se folosi de cele două bastoane ca să se ridice din scaun. Astăzi o dureau atât de tare picioarele, încât îi venea să se întindă pe jos şi să nu se mai ridice niciodată. Merse chinuit până la cutia mare care trona pe bancheta pianului şi se gândi la fotografiile dinăuntru şi la toate poveştile care se petrecuseră cu toţi aceia, atât de demult.

Luă cartea subţire, cu coperţi verzi, jurnalul ultimului lor an de liceu. Promoţia 1937. Nu trebuia să îl deschidă, pentru că îi putea vedea pe toţi cu ochii minţii şi se simţea fericită că nu mai fusese la Edilean, Virginia, în ultimii câţiva ani. Îi era dor de locul acela, îi era dor de copaci şi de schimbarea anotimpurilor, dar ce nu îi plăcea ei, era să vadă chipurile îmbătrânite ale prietenilor ei. Sau să le vadă numele pe pietrele funerare. Cine ar fi crezut vreodată că ultimii rămaşi în viaţă vor fi ea şi David şi Mary Alice? Şi Pru… doar că ea nu conta. Aproape toţi ceilalţi muriseră, unii de curând, unii cu mult în urmă. Biata Sara a murit în… Edi nu-şi mai putea aminti anul, dar ştia că era o veşnicie de atunci.

Lăsă cartea jos şi se uită la cutia micuţă în care se aflau

fotografiile tuturor, dar nu o deschise. Astăzi se simţea mai rău ca de obicei şi era sigură că doctorul se înşela. Nu mai avea ea un an de trăit, dar era fericită pentru asta. Durerea din bătrânele ei picioare, pline de cicatricele vechilor răni, era tot mai mare. În zilele în care chiar se scula din pat, avea nevoie de toată voinţa ei pentru asta. Iar când nu se putea ridica, o ruga pe infirmiera aceea enervant de veselă să-i aducă laptopul şi-şi petrecea toată ziua cu el. Ce lucru formidabil era Internetul! Şi cât de multe putea afla cu ajutorul lui.

Îi căutase chiar familia lui David şi aflase că fratele lui reuşise să supravieţuiască războiului. De câteva ori chiar fusese gata, gata, să-i sune familia, dar numai durerea pe care ştia că o va simţi, o oprise. În afară de asta, se îndoia că cineva dintre ei ar fi auzit măcar vreodată de ea. Davis fusese ucis doar la câteva săptămâni după ce se cunoscuseră.

În timp ce se îndrepta spre bucătărie, Edi se gândi la Jocelyn. Ca de obicei, doar gândul la tânăra femeie îi alina durerea şi-i relaxa mintea.

Alexander Medowel, bărbatul a cărui viaţă fusese în centrul tuturor secretelor şi durerilor în inimă, o adusese pe Edi alături de fetiţa aceea.

Cu vocea răguşită de o viaţă de fumat, Alex îi spusese:

— Bunicii ei, familia Scovill, mi-au fost prieteni foarte, foarte dragi. Frumoasa lor fiică, Claire, a fost trimisă la cele mai bune şcoli. La petrecerea cu ocazia ieşirii ei în societate, primise unsprezece cereri de căsătorie. Dar ea nu s-a măritat până la treizeci şi trei de ani, când l-a ales

meşterul de la clubul lor.

Domnişoara Edi trecuse prin prea multe în viaţa ei, ca să fie snoabă.

— Şi ce fel de om era tipul?

— Bun cu ea. Puturos, abia dacă ştia să citească, dar bun cu ea. Au avut o fetiţă, Jocelyn şi doar la câţiva ani după aceea, frumoasa Claire a murit.

Poate că numele" Claire" era de vină sau poate faptul că în perioada aceea domnişoara Edi se afla la o răscruce în viaţa ei… îşi petrecuse viaţa ei activă călătorind cu doctorul Brenner. Averea familiei îi conferise acestuia libertatea de a munci neplătit, aşa că a început să călătorească în toată lumea, ajutând acolo unde era nevoie de el. Se spunea că dacă era lansată o bombă, doctorul Brenner făcea rezervările la avion înainte ca aceasta să explodeze. Realitatea era că Edi făcea rezervările şi se afla întotdeauna alături de el.

Dar când el a ieşit la pensie, a ieşit, evident şi Edi. Să se întoarcă înapoi la Edilean şi să trăiască în căsoaia aia împreună cu fratele ei, care o plictisea de moarte? Sau să trăiască liniştită din pensia şi din economiile ei şi poate să-şi scrie memoriile – o altă perspectivă plictisitoare?

Când Alex McDowell, un bărbat pe care-l cunoştea de când abia făcuse ochi, îi oferise o slujbă, aceea de a-i administra fondurile de caritate şi de a avea grijă de nepoţica prietenilor săi, Edi acceptase imediat.

Alex îi spusese, cu atâţia ani în urmă:

— Nu ştiu cum este copilul. Ar putea avea creierul tatălui ei. Singurul lucru pe care-l ştiu este că după moartea

mamei ei a locuit cu bunicii. După moartea acestora, Jocelyn – aşa o cheamă pe fetiţă – a fost lăsată în grija tatălui ei.

— Nu-i face vreun rău, nu? întrebase domnişoara Edi repede.

— Nu, am pus detectivi particulari să o urmărească şi nu mi s-a raportat nimic de genul acesta, doar că tatăl ei a recidivat.

— A recidivat? Cum adică? întrebase domnişoara Edi speriată.

Alex chicoti.

— Mai rău decât îţi imaginezi tu. S-a recăsătorit cu o femeie cu două gemene identice şi ies împreună cu motocicletele.

O clipă, domnişoara Edi închise ochii.

Numele" Clare" şi imaginea motocicletelor îi umplu mintea.

— … Boca Raton, spunea Alex.

— Scuze, nu am auzit ce mi-ai spus.

— Am o casă chiar în aceeaşi zonă rezidenţială în care locuieşte Jocelyn cu tatăl şi cu Vitregele, cum le spune ea. Unul dintre detectivi a stat de vorbă cu ea.

— A stat de vorbă cu un străin? izbucni domnişoara Edi.

Alex chicoti din nou.

— Văd că nu te-ai schimbat deloc, nu? Te pot asigura că întâlnirea a fost bine supravegheată. Se aflau la o cursă de motociclete NASCAR.

— La o ce?!

— Ai încredere în mine: ai un dacă ai afla ce înseamnă

aşa ceva. Edi, ceea ce te întreb eu este dacă vrei să locuieşti în Boca Raton. Ai fi la trei case de fiica lui Claire şi ai avea-o sub ochi, în timp ce ai lucra pentru mine.

Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Edi şi-ar fi stăpânit entuziasmul, dar Alex era un prieten vechi, de încredere.

— Aş fi fericită să fac asta. Sincer fericită, spuse ea.

— M-am gândit că nimic n-ar fi mai bun pentru picioarele tale decât căldura Floridei.

— Faptul că nu trebuie să mă întorc la Edilean, unde să fiu compătimită pentru că sunt o fată bătrână, este cel mai bun lucru pentru picioarele mele.

— Tu, fată bătrână. O să te văd întotdeauna la douăzeci şi trei de ani, cea mai frumoasă femeie din…

— Încetează, sau o să te pârăsc lui Lissie.

— Te iubeşte la fel de mult ca şi mine, spuse Alex repede. Deci dă-mi adresa şi o să-ţi trimit toate detaliile.

— Mulţumesc. Mulţumesc din suflet, spuse Edi.

— Nu, eu sunt cel care trebuie, dintotdeauna, să-ţi mulţumesc. Dacă nu erai tu… spuse Alex.

— Ştiu. Sărută-i pe toţi din partea mea, spuse Edi şi închise telefonul. Dură ceva până când zâmbetul îi cuprinse toată faţa, gata să i-o crape. Credea cu convingere în uşile care se închid şi care se deschid.

Acum, după atâţia ani, Jocelyn Minton era dragostea vieţii domnişoarei Edi. Copilul pe care nu-l avusese. Inima căminului pe care nu-l avusese.

Ori de câte ori Jocelyn se putea rupe de îndatoririle ei de la colegiul acela obscur, care o muncea pe rupte dar abia dacă o plătea, Jocelyn sărea în maşinuţa ei şi venea acasă.

După vizita obligatorie la tatăl şi la mama ei vitregă, venea direct la Edi. Cele două se îmbrăţişau, fericite din suflet că se văd. Jocelyn era singura persoană pe care nu o intimida înfăţişarea severă a lui Edi. O îmbrăţişa pe Edi aşa cum o îmbrăţişa pe vremea când era doar un copil." Salvatoarea vieţii mele", aşa îi spunea ea lui Edi. Fără tine nu ştiu cum aş fi putut supravieţui copilăriei mele.

Edi ştia că era o exagerare; în fond, lumea nu moare de lipsa cărţilor. Oamenii nu mor pentru că sunt obligaţi să locuiască sub acelaşi acoperiş cu un tată, o mamă vitregă şi două surori vitrege care îşi închipuie că raliurile de motociclete înseamnă înalta societate. Doar că există mai multe feluri de morţi.

Adevărul era că întâlnirea lor a fost lucrul cel mai bun care li s-a putut întâmpla amândurora. Edi se afla deja de patru luni în casa adorabilă pe care o cumpărase Alex pentru ea, când a văzut-o prima oară pe fetiţă, împreună cu familia ei. Casa în care locuiau aceştia aparţinuse bunicilor lui Jocelyn şi după moartea mamei ei fusese lăsată prin testament, nepoatei. Nu a fost nevoie de mult efort ca să se descopere că bruma de bani lăsată, fusese repede cheltuită.

Domnişoara Edi îi văzu pe părinţi în hainele lor de piele, le văzu pe cele două gemene îmbrăcate în cât de puţin permitea legea, apoi o văzu pe Jocelyn luptându-se să ţină pasul cu ei. De obicei avea o carte în mână şi părul ei blond-cenuşiu îi cădea peste faţă, dar prima oară când Edi a putut-o privi cu atenţie, a văzut inteligenţă în ochii albaştri, întunecaţi, ai fetiţei. Nu era frumuseţea care

fusese mama ei – văzuse fotografii – dar fetiţa asta avea ceva ce o atrăgea spre ea. Poate bărbia ei pătrată, cu ideea acea de gropiţă în ea. Aceasta îi amintea de o altă bărbie pătrată, pe care o iubise odinioară cu toată forţa inimii. Sau poate era felul în care copilul acesta părea să ştie că era altfel decât cei cu care trăia.

La început, domnişoara Edi a regizat de două ori conjuncturi favorabile, ca să poată vorbi cu fetiţa. O dată a fost la bibliotecă, unde au petrecut treizeci de minute discutând despre cărţile Narnia şi doar înainte de a se despărţi, s-au prezentat. A doua oară, domnişoara Edi a decis să facă o plimbare pe drumul care trecea prin faţa casei lui Jocelyn. Fetiţa era afară, pe bicicleta ei, făcând la nesfârşit cercuri cu ea.

— Când eram. Mici, noi obişnuiam să jucăm şotron, spuse domnişoara Edi.

— Ce fel de joc e ăsta?

— Dacă ai puţină cretă, îţi arăt.

Domnişoara Edi aşteptă ca Jocelyn să se ducă în casă după cretă. Pe vremea aceea, nu avea nevoie la mers decât de un singur baston. Dar toţi acei ani în care a trebuit să stea în picioare, la dispoziţia doctorului Brenner şi a echipei lui, i-au slăbit muşchii picioarelor şi ştia că nu va trece mult până să fie nevoită să recurgă la al doilea baston, apoi la un mergător, apoi… Nu-i plăcea să se gândească la lucrurile astea.

Simţi că o priveşte cineva şi se întoarse ca să-l vadă pe tatăl lui Jocelyn. Era îmbrăcat în ceea ce ea ştia că se cheamă" maieu", ceva ce bărbaţii din generaţia ei ţineau

acoperit. Părea să aibă tatuaje pe tot corpul şi nu se bărbierise de zile bune. Lucra la o motocicletă albastră şi manevra constant din ghidon, ca să facă şi mai puternic zgomotul motorului. Dacă omul ar fi însemnat doar atât, ar fi fost de mult înlăturat din cartier. Dar Gary Minton era în continuare omul bun la toate, meşterul care venea în toiul nopţii dacă ţi se înfunda toaleta şi ţi se inunda baia. El era cel care scotea un copil de pe fundul bazinului de înot sau se urca în copac să coboare de acolo un un băieţel mort de frică. Una peste alta, nu era greu să te faci că nu auzi zgomotul câtorva motociclete.

Dar el o studia pe domnişoara Edi ca şi cum ar fi vrut să o cântărească, să vadă dacă era bine ca fiica lui să stea de vorbă cu ea. Domnişoara Edi se întoarse în altă parte. Mai bine s-ar fi întrebat dacă era bine ca fetiţa să stea cu el.

În câteva minute Jocelyn se întoarse cu creta şi ea îi arătă cum să deseneze şotronul pe alee, aruncă pietricica, apoi merse după ea, într-un picior. Fetiţa fusese încântată de joc.

Peste alte câteva zile, când Edi deschise uşa din faţă şi văzu fetiţa slăbănoagă, prost îmbrăcată, cu părul blond acoperindu-i faţa, stând şi plângând pe trepte, nu fu surprinsă.

— Îmi pare rău, spuse fetiţa sărind în sus, nu am vrut să… Părea că nu ştia ce să mai spună.

Edi văzu cu coada ochiului o valijoară de plastic în spatele unei tufe de hibiscus şi îşi închipui că fetiţa fugise de acasă.

În ziua aceea, Edi o ţinu intenţionat acasă la ea, vreme de

aproape trei ore. Au discutat despre cărţi şi despre o temă la care lucre ea, la şcoală. Edi vroia să-i dea o lecţie tatălui; vroia ca acesta să-şi facă griji. Ar trebui să fie mai atent unde se află fata lui.

În timp ce o conducea pe fetiţă acasă, Edi se gândea că o să le spună vreo două vorbe părinţilor uşuraţi că o revăd pe fetiţă. Dar spre marele ei şoc, tatăl şi mama ei vitregă nici măcar nu-i observaseră lipsa. Mai rău, când li s-a spus asta, nu s-au arătat nici surprinşi şi nici îngrijoraţi. Se manifestau ca şi cum Jocelyn ar fi făcut ce a vrut ea să facă, iar ei n-au ştiut ce anume fusese acest lucru.

În noaptea aceea, Edi l-a sunat pe Alex şi i-a spus că situaţia copilului era mai rea decât i se spusese lui.

— Este extrem de inteligentă şi iubeşte învăţătura şi cultura. Păcat că nu i-ai văzut chipul când i-am cântat Vivaldi! Este ca şi cum Shakespeare ar fi trăit sub acelaşi acoperiş cu idioţii satului. Ţi-am povestit cumva despre surorile alea vitrege, respingătoare?

— Da, dar te poţi repeta.

În weekend-ul următor, aşa cum sperase Edi, fetiţa apăru pe alee ca şi cum ar fi trecut întâmplător pe acolo. Edi o invită înăuntru, apoi îl sună pe tatăl ei şi îl întrebă dacă putea avea permisiunea să o ajute la o temă pentru şcoală, la care lucra. Faptul că acesta nu o întrebase despre ce temă era vorba sau cât de mult urma să stea la ea, îi întări proasta părere despre el.

— Da, răspunsese tatăl fetei, am auzit despre dumneata şi ştiu unde locuieşti. Sigur, Joce poate rămâne cu dumneata. Dacă ai multe cărţi, o faci fericită. Este exact ca

maică-sa.

— Atunci poate rămâne aici toată după-amiaza? întrebă Edi, chiar mai rece decât de obicei. Încerca să-şi ascundă dezgustul crescând pentru acel om.

— Sigur. Poate rămâne. Noi plecăm la un raliu, aşa că ne întoarcem târziu. Ei! Dacă vrei s-o ţii acolo peste noapte, foarte bine. Pun pariu că Joce o să fie super încântată.

— Posibil, răspunse Edi şi închise telefonul.

Jocelyn îşi petrecu noaptea acolo. De fapt, îşi savuraseră reciproc atât de mult compania, încât fetiţa nu plecă decât duminică seara. Dând să plece, se întoarse înapoi, alergă spre Edi şi îşi petrecu braţele în jurul taliei acesteia.

— Eşti cea mai bună, cea mai deşteaptă, cea mai minunată persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Edi încercă să rămână distantă, dar nu se putu abţine să nu o îmbrăţişeze şi ea.

După aceea, Jocelyn îşi petrecu weekend-urile şi cea mai mare parte a vacanţelor acasă la Edi. Erau două persoane singure care aveau nevoie una de cealaltă şi erau înnebunite că se găsiseră. Îşi construiseră o viaţă împreună, cu ieşiri sâmbetele, cu biserica de duminică şi cu timp să se retragă tăcute în liniştea grădinii.

Cât despre tatăl ei, deşi la început Edi îl judecase drept indiferent, descoperi că acesta îşi iubea fiica la fel de mult cum o iubise pe mama ei şi nu-şi dorea decât ca Jocelyn să fie fericită.

— Eu nu-i pot da ce i-ar fi dat maică-sa dacă ar fi trăit, dar poate poţi tu. Joce poate veni la tine acasă ori de câte ori vrea ea şi dacă ai vreodată nevoie de mine, anunţă-mă

şi s-a făcut, îi spusese tatăl fetei. Se uită apoi la soţia lui şi la gemenele care-l aşteptau în maşină.

— Ele sunt ca mine şi ne potrivim, dar Joce e… altfel.

Edi ştia cum era să fii altfel, iar Jocelyn se simţea la fel de nelalocul ei acasă la ea, cum se simţise Edi de-atâtea ori în viaţă.

Anii alături de Jocelyn fuseseră cei mai fericiţi din viaţa lui Edi. Era minunat să predai unei minţi proaspete şi să-i arăţi lumea. Când familia ei se ducea la Disney World, Edi o lua pe *Jocelyn* la *New York,* la *Metropolitan Opera*. În timp ce surorile ei vitrege purtau şorturi ca să-şi arate picioarele lor lungi, Jocelyn purta perlele lui Edi, cu garniturile respective.

În vara în care Joce a împlinit şaisprezece ani, domnişoara Edi a dus-o la Londra, la Paris, la Roma. Călătoria fusese dificilă pentru domnişoara Edi. Cu vârsta şi cu picioarele ei, nu-i rămăsese prea multă energie. Jocelyn însă îşi petrecea zilele bântuind prin oraş şi făcând fotografii. Serile, făcea schimb de impresii cu cele vechi, de odinioară, ale domnişoarei Edi.

La Londra, domnişoara Edi îi arătase lui Jocelyn locul unde se cunoscuse cu David – fără vreun nume de familie. Bărbatul pe care-l iubise şi pe care îl pierduse.

— În viaţa mea nu a existat decât un singur bărbat şi el a fost acela, spusese ea uitându-se la clădirea mare, din marmură, unde se cunoscuseră.

La vremea aceea, Jocelyn auzise povestea de o duzină de ori, dar nu obosea niciodată să o asculte.” O singură iubire”.” O iubire pentru totdeauna”.” O iubire veşnică”.

Erau expresii pe care le auzise de nenumărate ori.” Păstrează-te pentru ea”, îi spunea domnişoara Edi.” Aşteaptă această dragoste”, o sfătuia ea şi Jocelyn era întotdeauna de acord. O unică, adevărată iubire.

În afara plăcerii timpului petrecut împreună, pe măsură ce creştea, Jocelyn începea să o ajute tot mai mult pe domnişoara Edi la activităţile caritabile pe care le administra. Joce făcea muncă de cercetare şi uneori chiar călătorea ca să urmărească desfăşurarea acestora. De trei ori descoperise fraude şi ca urmare, se împrietenise cu doi ofiţeri de la secţia locală de poliţie.

Dar ceea ce domnişoara Edi nu-i spusese niciodată, era faptul că banii pe care-i cheltuia astfel, nu erau ai ei. Ascundea cu grijă faptul.că banii veneau de la Alexander McDowell, din Edilean, Virginia. În toţi anii lor de prietenie, niciodată nu fusese menţionat nici numele lui şi nici măcar cel al orăşelului.

Când Jocelyn a plecat la colegiul acela obscur, nu departe de casă, Edi se simţi pierdută fără ea. La început, Jocelyn fusese atât de ocupată cu serviciul ei din timpul săptămânii şi cu tot ce trebuia să facă să poată ţine pasul cu şcoala, încât nu putuse nici măcar să o sune. Îşi trimiteau des e-mailuri şi sms-uri – domnişoara Edi adora orice nouă tehnologie – dar nu era acelaşi lucru.

După şase luni de colegiu, domnişoara Edi a început să-i plătească lui Jocelyn taxele, pentru ca aceasta să nu mai trebuiască să muncească atâta. Asta, fără ştirea tatălui sau a” Vitregelor”, aşa cum le numeau ele pe cele două gemene blonde, slabe. Edi nu credea că tatăl ei ar putea obiecta, dar

nu vroia să rişte. Dar mai ales, nu vroia să rişte ca Vitregele să vină să-i ceară cumva bani. Deşi lumea vorbea adesea despre cât de frumoase erau fetele, Edi nu le găsea astfel. Apăruseră de câteva ori la ea, când Jocelyn era plecată şi se uitaseră prin casă ca şi cum ar fi vrut să încerce să aprecieze valoarea fiecărui obiect. Pe cât de mult o iubea Edi pe Jocelyn, pe atât de mult le displăcea pe gemene.

Jocelyn a absolvit colegiul cu o diplomă în literatura engleză şi a rămas acolo, cu jumătate de normă, ca asistent. Şi, cu ajutorul unei prietene a domnişoarei Edi, mai câştiga câte ceva făcând cercetări pentru scriitorii care intenţionau să scrie vreo biografie. Joce era excelentă în ambele slujbe dar ce iubea ea cel mai mult era să-şi petreacă timpul în biblioteci, îngropată în hârţoage vechi.

Când Edi şi-a dat seama că mica durere din piept era ceva mai mult decât vârsta, a început să se gândească la viitorul lui Jocelyn. Dacă Edi murea şi-i lăsa totul lui Jocelyn, aşa cum intenţiona să facă, nu avea nici cea mai mică îndoială că Vitregele ar fi făcut tot posibilul să îi ia totul.

Edi vroia să îi lase lui Jocelyn mult mai mult decât posesiile ei. Vroia să o lase cu un viitor. Nu. Ceea ce îşi dorea ea cu adevărat era să îi lase o familie. Jocelyn îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii trăind cu oameni bătrâni, mai întâi cu bunicii ei, apoi cu domnişoara Edi. Şi după ce s-a gândit mult la absolut tot ce ştia ea despre personalitatea lui Jocelyn, domnişoara Edi nu şi-a precupeţit timpul şi eforturile ca să găsească modalitatea de a-i oferi lui Jocelyn ceea ce avea aceasta nevoie.

Acum, puse la loc capacul peste cartea cu amintiri şi o porni încet spre bucătărie. Ce lucru nesuferit îi mai lăsase micuţa soră, pentru cină? Probabil ceva cu cuvântul taco.

Când auzi trăgând pe alee camioneta serviciului de livrări rapide, venită după pachetul pregătit pentru Helen, domnişoara Edi zâmbi.

Deschizând frigiderul, îşi spuse că lucrul cel mai bun în toată povestea asta era acela că ea nu va mai fi aici când Jocelyn va descoperi că Edi… Mă rog, nu chiar minţise, dar omisese o groază de lucruri despre ea însăşi. Cum lui Jocelyn îi plăcea să o întrebe pe Edi despre lunga ei viaţă, nu-i fusese uşor să sară peste ani şi să treacă cu buretele peste tot adevărul, dar Edi se descurcase, totuşi.

Scoase din frigider salata uriaşă lăsată pentru ea şi o puse pe masă. Jocelyn nu o să fie prea fericită când o să i se spună anumite lucruri, dar Edi avea încredere în ea că va face săpături, ca să găsească răspunsuri la toate.

Zâmbind, Edi se gândi cum să le excludă din planul ei de viaţă pentru Jocelyn pe prea-înaltele, prea-slăbănoagele ei surori vitrege, care se plimbau prin jur aproape dezbrăcate. Faptul că aceste surori deveniseră" celebre"

— Un cuvânt pe care domnişoara Edi îl detesta – spunea suficient despre lumea modernă.

Jocelyn nu bănuia că Edi ştia că renunţase la foarte multe ca să se ocupe de femeia în vârstă iar acum, Edi vroia să o recompenseze cumva pentru asta. Ceea ce dorea Edi să-i ofere lui Jocelyn era adevărul. Doar că ea nu avea de gând să-i spună pur şi simplu totul, ea avea de gând să o facă pe Jocelyn să-l afle, să muncească pentru el, un lucru la care

era foarte bună.

— Şi te rog, iartă-mă, şopti Edi. Aceasta era cea mai fervent㠄 speranţă a ei, ca Jocelyn să o ierte pentru toate secretele pe care le păstrase atâta amar de vreme.

— Am făcut o promisiune, un jurământ şi m-am ţinut de cuvânt, şopti ea.

Începu să compună în minte scrisoarea pe care intenţiona să o lase împreună cu testamentul.

CAPITOLUL 1

HELEN SE PRIVI pentru ultima oară în oglinda camerei de hotel. Acesta este, îşi spuse ea. Acesta este momentul. Instinctul îi spunea să-şi tragă la loc cămaşa de noapte şi să se urce înapoi în pat. Oare ce o fi astăzi pe HBO? Hotelul prindea HBO? Poate c-ar trebui să caute un hotel care să ofere programul.

Inspiră adânc, se mai uită o dată în oglindă şi-şi îndreptă umerii. Ce-ar spune domnişoara Edi dacă ar vedea-o aşa căzută? Gândul la domnişoara Edi îi readuse lacrimile în ochi, dar clipi, reţinându-şi-le. Trecuseră patru luni de la funeralii, dar încă îi mai era atât de dor de prietena ei, încât uneori nici nu mai ştia cum să funcţioneze. În fiecare zi îi venea să o sune, să-i povestească ceva ce se întâmplase, dar de fiecare dată descoperea că domnişoara Edi nu mai era.

— O pot face, îşi spuse Joce uitându-se în oglindă. Sincer, sincer, pot face asta. Era îmbrăcată conservator, într-o fustă şi o bluză albă din bumbac, călcată, exact aşa cum o

învăţase domnişoara Edi. Părul ei lung până la umeri, blond întunecat, era ţinut spre spate cu o bandă şi se fardase foarte puţin. Singurul lucru pe care-l ştia despre orăşelul Edilean, Virginia, era acela că domnişoara Edi crescuse aici, aşa încât Jocelyn nu vroia să apară acolo în ginşi şi cu un top mulat, ca să-i şocheze pe localnici.

Îşi luă cheile de la maşină, înşfăcă mânerul valizei ei mari, negre şi o trase pe rotiţe, spre uşă. În noaptea aceasta va dormi în casa ei. Era o casă pe care nu o văzuse niciodată, nici măcar nu auzise vreodată de ea până când nu-i spusese un avocat că o moştenise, dar acum era a ei.

În urmă cu două zile stătuse în biroul avocatului din Boca Raton, Florida, îmbrăcată toată în negru, la gât cu perlele pe care i le dăduse Edi. Trecuseră luni de la înmormântare, dar testamentul stabilea că avea să fie citit în prima zi de mai după moartea acesteia. Dacă ar fi murit pe întâi iunie, ar fi avut de aşteptat unsprezece luni. Dar domnişoara Edi murise în somn, în noaptea de Anul Nou şi Jocelyn avusese timp să îi deplângă moartea înainte de a trebui să facă faţă chinului citirii testamentului.

Lângă ea stătea tatăl ei, cu soţia lui alături, apoi Vitregele, Belinda şi Ashley. Acum însă acestea erau cunoscute mai bine ca Bell şi Ash. Datorită neobositelor eforturi ale mamei lor, ajunseseră modele – şi media iubise ideea că erau două la fel. În ultimii zece ani apăruseră pe coperţile tuturor revistelor mondene. Călătoriseră în toată lumea şi prezentaseră hainele tuturor designerilor. Când intrau într-un mail, adolescentele se luau după ele, cu gurile căscate în adoraţie. Şi bărbaţii de toate vârstele se

uitau la ele cu poftă.

Dar pentru Jocelyn, în ciuda faimei lor, Vitregele nu se schimbaseră de loc faţă de vremea când erau mici. Copii fiind, le plăcea să imagineze lucruri despre care spuneau că le făcuse Joce, apoi se duceau şi o pârau mamei lor. Louisa se uita la fiica ei vitregă şi spunea:" Aşteaptă să vină acasă tatăl tău". Dar când apărea Gary Minton, acesta scutura doar din cap şi făcea orice ca să poată sta departe de scandal. Scopul lui în viaţă era acela de a se simţi bine, nu de a face pace între cele trei fiice. Se retrăgea în atelierul lui din garaj, cu nevasta şi cele două fiice vitrege după el. Jocelyn pleca şi se ducea la domnişoara Edi.

— Ei, ce ţi-a lăsat bătrână vrăjitoare? întrebă Bel întinzându-şi gâtul lung ca să o vadă pe Jocelyn, în capătul celălalt al şirului de scaune.

Lui Joce nu-i fusese niciodată greu să le recunoască pe gemene. Bell era cea mai isteaţă dintre ele, era şefa, în timp ce Ash era mai tăcută şi făcea tot ce-i spunea sora ei să facă. Cum de obicei asta însemna să spună o răutate ca să câştige un hohot de râs, Ash era adesea cea care stătea retrasă.

— Dragostea ei, spuse Jocelyn refuzând să se uite la sora ei vitregă. Bell era acum la cel de al treilea soţ şi mama ei ascundea faptul că şi acest mariaj începea să scârţâie.

— Mititica de ea, bărbaţii ăştia efectiv nu-mi înţeleg fetiţa.

— Ei nu-i pot înţelege ideea că poate avea aventuri chiar şi măritată, mormăi Joyce în barbă.

— Ce-ai spus? întrebă Louisa ascuţit, ca şi cum ar fi vrut

să o ameninţe cu “Aşteaptă să vină tatăl tău acasă.” Femeia asta nu părea să înţeleagă faptul că anul acesta” puişorii” ei vor avea treizeci de ani şi că cele cincisprezece minute de glorie se aflau deja pe spirala coborâtoare. Săptămâna trecută chiar, Joce citise că două fete de optsprezece ani, recent lansate, aveau să devină” cele două noi Bell şi Ash.”

Jocelyn nu era geloasă pe faima Vitregelor – sau pe averea pe care se pare că o cheltuiseră. Pentru ea, ele rămâneau aceleaşi dintotdeauna: mereu întoarse pe dos, geloase pe toată lumea şi pline de dispreţ faţă de oricine nu se afla pe lista cancanurilor săptămânale. Când erau mici, erau cumplit de geloase pe Jocelyn pentru că aceasta petrecea atâta timp în” casa baborniţei ăleia bogate. ”Ele refuzau să creadă că domnişoara Edi nu-i dădea pungi pline cu bani, în fiecare săptămână.

— Dacă nu-ţi dă bani, atunci de ce te duci la ea?

— Pentru că îmi place de ea! Nu. Pentru că o iubesc, repeta Jocelyn, iară şi iară.

— Ahhh… Făceau ele pe un ton care vroia să spună că ştiau ele mai bine.

Joce le închidea uşa camerei ei în nas sau şi mai bine, se ducea direct la domnişoara Edi.

Dar acum domnişoara Edi plecase pentru totdeauna şi Jocelyn fusese chemată să asiste la citirea testamentului. În uşă apăru avocatul, un bărbat care părea chiar mai bătrân decât domnişoara Edi, şi care păru mirat la vederea celor cinci. Spuse, uitându-se la Jocelyn, apoi la tatăl ei, ca şi cum ar fi vrut o explicaţie:

— Mi s-a spus că trebuie să participe doar domnişoara

Jocelyn.

— Eu, ah… începu Gary Minton. Anii fuseseră buni cu el. Era încă un bărbat bine. Cu părul negru spicat doar o idee cu alb pe la tâmple şi cu sprâncenele întunecate, părea mult mai tânăr decât era în realitate.

— Noi avem grijă de ai noştri, spuse soţia lui. Părea ca şi cum anii care ignoraseră chipul lui Gary, se lipiseră de faţa soţiei lui. Soarele, ţigările şi vântul îi marcaseră pielea, făcând-o să arate ca o mumie uscată.

— Nu vă supăraţi că suntem şi noi aici, nu? toarse Bell către avocat. Ambele gemene purtau minijupe şi stăteau cu faimoasele lor picioare lungi întinse gata să se atingă de biroul lui. Minusculele lor topuri erau deschise aproape până în talie.

Domnul Johnson le aruncă o privire peste ochelari şi se încruntă imperceptibil. Părea că vrea să le spună să se îmbrace. Se uită înapoi la Jocelyn, observă costumul ei simplu, negru, cu bluza albă imaculată, dedesubt, cu perlele la gât şi zâmbi uşor.

— Dacă domnişoara Jocelyn este de acord, puteţi rămâne.

— Ah, ca să vezi, spuse Ash, *Domnişoara Jocelyn.*

Domnişoara-studiată-la-colegiu-Jocelyn. Vrei să ne citeşti o carte?

— Sunt convinsă că cineva va trebui să o facă, spuse Jocelyn fără să-şi ia ochii de la avocat.

— Pot rămâne. Oricum vor afla totul.

— Perfect, atunci. Avocatul se uită în jos, la hârtii.

— În esenţă, Edilean Harcourt ţi-a lăsat ţie, Jocelyn

Minton, absolut totul.

— Şi cât anume înseamnă asta? întrebă repede Bell.

Domnul Johnson se întoarse spre ea.

— Nu este de competenţa mea să spun mai mult. Orice vă va spune domnişoara Jocelyn, este treaba ei, dar eu nu voi mai spune nimic. Iar acum, vă rog să mă scuzaţi, pentru că mai am de lucru.

Domnul Johnson luă un portofoliu din hârtie cafenie, legat cu şnur şi i-l înmână peste masă, lui Jocelyn.

— Toate informaţiile se află aici şi te poţi uita peste documente când vei avea puţin timp.

Cum el rămase în picioare, Joce se ridică şi ea.

— Vă mulţumesc. O să-l citesc mai târziu, spuse ea luând portofoliul.

— Îmi permit să-ţi sugerez să îl citeşti în intimitate. Edilean a scris câteva lucruri pe care cred că a vrut să le citeşti doar tu.

Înţelegând în sfârşit ce se spusese, Ash interveni:

— L-a lăsat iotul doar ei? Şi noi? Doar am vizitat-o mereu pe bătrână!

Chipul domnului Johnson se mişcă într-o idee de zâmbet.

— Cum am putut uita?! Scoase apoi din buzunar o cheie şi descuie un sertar al biroului.

— Vouă v-a lăsat astea.

Scoase doi săculeţi din, satin albastru şi conţinutul părea să fie gloduros, ca şi cum ar fi fost vorba de bijuterii.

— Aahhh, făcură Bell şi Ash la unison. Nouă? Ah, draga de ea. N-ar fi trebuit. Noi chiar nu ne-am aşteptat la nimic.

Cu chipurile lor atât de fotografiate luminate dintr-o

dată, deschiseră săculeţii, apoi se uitară înapoi la avocat, consternate.

— Ce sunt astea?

Ash goli în palmă conţinutul săculeţului ei. Erau cam vreo douăzeci de mici obiecte negre, unele dintre ele tăiate ca smaraldele, altele, în formă rotundă, ca diamantele.

— Ce sunt astea? Nu am văzut niciodată asemenea pietre.

— Să fie diamante negre? întrebă Bell.

— Într-un fel, da, spuse domnul Johnson după care, zâmbind încă, porni spre uşă, dar se opri cu mâna pe clanţă. Întorcându-se doar o idee, îi făcu lui Jocelyn cu ochiul, apoi părăsi încăperea.

Joce trebui să se forţeze să rămână serioasă." Diamantele negre" pe care domnişoara Edi le lăsase surorilor ei vitrege erau de fapt simple bucăţi de cărbune.

Nu a scos un cuvânt în timp ce părăseau biroul. Se aşeză pe bancheta din spate a maşinii, ascultându-le pe Bell şi Ash, aşezate alături, ridicând în lumină bucăţelele de cărbune şi extaziindu-se în faţa frumuseţii lor şi discutând despre viitoarea montură.

Joce se uita afară, ca să-şi ascundă zâmbetul. Gluma domnişoarei Edi, de a le fi lăsat nişte simple bucăţele de cărbune geloaselor, lacomelor ei surori vitrege o făcea să-i simtă dureros lipsa prietenei ei. Domnişoara Edi îi fusese mamă, bunică, prietenă şi mentor.

Joce se uită în sus şi îl văzu pe tatăl ei încruntându-se în oglinda retrovizoare. Înţelese că el ştia ce erau" pietrele" şi se temea de furia Vitregelor, când vor afla. Doar că ei nu-i

păsa. Plănuia să plece cu mult înainte ca Vitregele să afle adevărul. Bagajele ei erau făcute şi deja în portbagajul maşinii ei şi imediat ce vor ajunge acasă, va pleca mai departe, înapoi la colegiu, la munca ei.

Abia când se află din nou în minusculul ei apartament, Jocelyn deschise pachetul în care se afla testamentul, încercase să se întărească pentru ce urma să găsească acolo, dar nimic nu o pregătise pentru vederea unui plic cu scrisul atât de drag ei.

Pe plic scria *LUI JOCELYN A MEA.* Îl deschise cu mâini tremurânde, scoase scrisoarea şi începu să citească.

Draga, draga mea Jocelyn,

Îţi promit să nu fiu sentimentală. Nu ştiu dacă au trecut zile sau luni de la dispariţia mea, dar cunoscându-ţi sufletul tău bun, probabil că încă mai suferi după mine. Ştiu mult prea bine ce înseamnă să-i pierzi pe cei pe care-i iubeşti. Eu a trebuit să rămân acolo şi să-i privesc murind pe aproape toţi cei pe care i-am iubit. Am fost cât pe ce să fiu ultima rămasă.

Şi acum, la treabă. Casa din Boca nu este a mea şi nici cea mai mare parte din mobilier. Sunt convinsă că toate lucrurile au fost deja scoase la licitaţie. Dar nu-ţi face griji, draga mea, lucrurile cele mai bune pe care le-am avut, adică tot ce am luat din Conacul Edilean, se vor întoarce acolo de unde au venit.

Jocelyn lăsă scrisoarea jos.” Conacul Edilean?” spuse ea

tare. Nu auzise în viaţa ei de locul acela. După confuzia iniţială, se simţi invadată de o senzaţie de trădare. Îşi petrecuse o mare parte din viaţa ei alături de domnişoara Edi, călătorise cu ea, cunoscuse atâţia oameni din trecutul ei şi auzise sute de poveşti din perioada petrecută alături de doctorul Brenner. Dar domnişoara Edi nu pomenise niciodată nimic despre Conacul Edilean. Trebuia să fie foarte important, de vreme ce purta numele ei – sau ea purta numele conacului.

Jocelyn reluă scrisoarea.

Ştiu, draga ea, că eşti furioasă şi rănită. Îţi pot vedea cuta aceea de încruntare, a ta. Ţi-am povestit atâtea despre viaţa mea, dar niciodată despre Edilean, Virginia. Aşa cum poţi ghici din numele neobişnuit, orăşelul" a aparţinut" familiei mele – sau cel puţin aşa am crezut noi. Cu secole în urmă, strămoşul meu a venit aici, din Scoţia, cu frumoasa lui soţie şi cu o căruţă cu aur. A cumpărat o mie de acri de pământ, în apropiere de Williamsburg, Virginia, a pus bazele unui orăşel şi a dat locului numele tinerei lui soţii. Legenda familiei spune că soţia lui aparţinea unei clase sociale mult deasupra lui, dar când tatăl ei a refuzat să-şi lase fiica să se mărite cu un grăjdar, acesta a fugit cu fata şi cu o mare parte din banii tatălui ei. Nimeni nu a ştiut vreodată dacă a fost răpită sau dacă a fugit de bunăvoie cu el.

Eu una sunt sigură că adevărul este mult mai puţin romantic, dar Angus Harcourt a construit cu adevărat o o casă mare, din cărămidă, pe la 1770, iar familia mea a trăit în ea până când am rupt eu tradiţia. Tata mi-a lăsat doar

mie casa, pentru că fratele meu, Bertrand, nu era în stare să administreze banii. Dacă avea o centimă, era în stare să cumpere ceva care să fi costat înzecit.

Am crescut cu convingerea că voi locui la Conacul Edilean, împreună cu David Aldredge, bărbatul eu care eram logodită şi că voi creşte o familie puternică, sănătoasă, frumoasă. Dar vai, soarta are ea un fel de a ne schimba vieţile. În cazul de faţă a existat un război care a schimbat totul şi pe toţi. Când am plecat din Edilean, l-am lăsat pe fratele meu să locuiască în casă, dar l-am supravegheat cu stricteţe. Bertrand a murit de mult şi de ani de zile casa este pustie.

Draga mea Jocelyn, îţi las o casă despre care nu ai auzit niciodată, într-un orăşel despre care am avut grijă să nu pomenesc niciodată nimic.

Jocelyn lăsă jos scrisoarea şi se uită o clipă în gol. O casă construită pe la 1770? Şi în afara frumosului Williamsburg? Se uită în jur, la jalnicul şi minusculului ei apartament. Fusese ce-şi putuse ea permite mai bun, din micul ei salariu. Dar ditamai căsoaia! Şi încă una veche!

Jocelyn reveni la scrisoare.

Mai există ceva ce vreau să-ţi spun. Ţii minte ce bună eram eu la biserică, să-ţi spun cine avea să formeze un cuplu bun şi cine nu avea să reziste mai mult de şase luni, împreună? Dacă ţii minte, aveam întotdeauna dreptate. Sunt convinsă că-ţi aminteşti şi faptul că am învăţat, din experienţă, să nu mă amestec în viaţa ta personală – vreau

să spun după ce ai fost suficient de mare ca să ai una. Dar pentru că acum nu-ți mai pot vedea revolta, o să-ți spun ceva. Bărbatul perfect pentru tine trăiește în Edilean. Este nepotul a doi prieteni cu care am fost împreună la liceu, Alex și Lissie McDowell. Ei nu mai sunt, dar nepotul lor seamănă atât de mult cu Alex, încât îmi spuneam că nu o să îmbătrânească niciodată. Cu ocazia uneia din călătoriile mele la Edilean – da, draga mea, am fost acolo în secret — i-am spus asta lui Alex și el a râs cu poftă. Îmi plăcea să-l aud râzând din nou, după atâtea momente grele din viața lui, când nimic nu-l mai putea amuza. Soția lui, Lissie, a fost o adevărată sfântă, pentru tot ce a făcut. Abia aștept să-i revăd pe amândoi, într-un Loc Mai Bun.

Jocelyn își ridică privirea. Un bărbat pentru ea? Gândul o făcu să zâmbească și să plângă totodată. De două ori încercase domnișoara Edi să-i prezinte tineri de la biserică, dar de fiecare dată, mai mult de o invitație la cină, nu acceptase. Erau tineri plictisitori și ea se îndoia că vreunul dintre ei ar fi putut avea vreun gând creator în viața lui. Nu dăduse nicio explicație pentru refuzul ei, dar domnișoara Edi știa ce se întâmpla." Băutul de bere nu te califică pentru sporturile Olimpice", spusese ea calm, apoi se îndepărtase. Joce se înroșise la față. În urmă cu două săptămâni, domnișoara Edi venise cu mașina acasă la Jocelyn, ca să o vadă stând afară cu doi tineri pe motociclete și bând bere la cutie. Oricât de mult ar fi iubit Joce baletul, tot se mai întorcea uneori la viața dusă de familia ei.

” La fel ca mama”, se pomeni spunând cu voce tare, apoi se uită înapoi în jos, la scrisoare.

Numele fui este Ramsey McDowell şi este avocat. Dar eu te pot asigura că este mai mult decât atât. Ultima mea dorinţă către tine este aceea de a-i corda tânărului acestuia şansa să-ţi demonstreze că este potrivit pentru tine. Şi nu uita: eu nu mă înşel <u>niciodată</u> în asemenea chestiuni.

Cât despre casă, există ceva mobilier în ea, dar nu cine ştie ce, şi în aripi stau nişte chiriaşi. Sunt două tinere, din familii pe care le cunosc de ani de zile. Sara a crescut în Edilean, aşa că te poate ajuta să găseşti tot ce vrei. Tess este nouă în zonă, dar am cunoscut-o pe bunica ei chiar mai bine decât aş fi vrut.

Asta este tot, draga mea. Ştiu că vei face ce este cel mai bine, cu tot ce-ţi las. Îmi cer scuze că menajera mea nu se află acolo, dar draga de ea era mai bătrână decât mine. Am un grădinar, aşa că s-ar putea să te ajute el cu ce ai avea nevoie.

Îţi doresc tot norocul din lume şi te rog, nu uita că voi veghea mereu asupra vieţii tale.

Lui Jocelyn îi trebui tot restul serii ca să-şi revină după scrisoare. Stilul semăna atât de mult cu domnişoara Edi, încât parcă ea însăşi ar fi fost în cameră. Adormi cu scrisoarea făcută sul, în mâinile ei.

A doua zi dimineaţa mintea ei era atât de plină cu tot ce aflase în ultimele douăzeci şi patru de ore, încât abia dacă reuşea să se concentreze. Slujba ei ca asistent la colegiu

devenise incomodă, pentru că se afla într-o relaţie veche de un an cu unul dintre asistenţi. Când trebuiau să lucreze împreună, el se uita tot timpul la ea peste masă, ceea ce i se părea foarte neplăcut.

El fusese cel de al treilea bărbat din şirul celor perfect potriviţi pentru ea, dar până la urmă nici cu el nu mai vru să meargă mai departe. Jocelyn ştia că totul era numai şi numai din cauza domnişoarei Edi. Ea îi povestise despre bărbatul pe care îl iubise şi care fusese ucis în război – o dragoste adevărată „exact aşa cum îşi dorea Jocelyn.

— A fost numai şi numai ai meu, spunea domnişoara Edi cu o voce pe care o folosea doar când vorbea despre el. Nu avea decât o mică fotografie de la el, într-o ramă dublă pliantă, pe care o păstra la căpătâiul patului. Era un bărbat extraordinar de bine, cu păr blond închis şi cu o bărbie puternică. Rama era ovală şi în cealaltă parte se afla o fotografie a domnişoarei Edi, în uniformă. Era atât de tânără, atât de frumoasă. În spatele fotografiei lui David se găsea o codiţă subţire de păr, împletită din părul ei negru şi părul lui, blond. Domnişoara Edi lua rama, spunea" David" şi ochii îi deveneau sticloşi.

Joce încercase de-a lungul anilor să obţină detalii, dar domnişoara Edi nu spunea decât că era un tânăr pe care l-a cunoscut în timpul experienţei ei de război – care fusese brutală şi avea cicatricele drept dovadă.

Dar până la urmă, Jocelyn tot aflase ceva despre el. Îl chema David Aldredge şi fuseseră logodiţi şi urmau să se căsătorească în Edilean, Virginia. Dar moartea lui David, pe front, avea să pună capăt la asta.

— Nu-i de mirare că nu putea suporta să vorbească despre Edilean, şopti Jocelyn.

Pentru Jocelyn, dragostea unică a domnişoarei Edi devenise o legendă. Era dragostea pe care şi-o dorea. Dar până acum, Joce nu fusese în stare să o găsească. Domnişoara Edi nu a ştiut nimic, dar Joce trăise până acum cu doi tineri şi fusese cât se poate de mulţumită cu acest aranjament. Era plăcut să ai pe cineva cu tine, în casă, căruia să-i povesteşti despre ziua pe care ai avut-o şi cu care să râzi de tot ce se întâmpla. Dar când bărbaţii începeau să vorbească despre inele şi ipoteci şi copii, Jocelyn dădea bir cu fugiţii. Nu ştia ce anume lipsea în relaţiile ei, dar nu se afla acolo – şi avea de gând să se ţină tare, până când găsea acel lucru.

Iar acum domnişoara Edi îi oferise o cale să schimbe totul. În seara aceea se uită peste acte, le citi cu atenţie şi luă cheia care se afla în pachet. Toate formalităţile legale erau îndeplinite de firma McDowell, Aldrege şi Welsh, din Edilean, Virginia.

Numele „Aldredge” o făcu să se oprească o clipă. Să mai fi locuit încă acolo descendenţii lui David, iubitul domnişoarei Edi?

Se mai afla acolo o scrisoare în care i se spunea că odată ajunsă la Edilean, va trebui să se oprească la acest birou, unde i se va vorbi despre aranjamentele financiare. Scrisoarea era semnată de Ramsey McDowell.

Jocelyn dădu din cap spre scrisoarea domnişoarei Edi.

— Nu renunţi niciodată, nu? spuse ea ridicându-şi ochii în sus. Adevărul însă era că domnişoara Edi avea

întotdeauna dreptate în privinţa cuplurilor de la biserică. De multe ori o surprinsese Jocelyn zgâindu-se la câte un cuplu care părea mai interesat unul de celălalt decât de ceea ce spunea pastorul. După care îi spunea lui Jocelyn – şi numai ei – ceea ce gândea. „Dragoste adevărată”, spunea uneori, dar nu foarte des. „Numai sex”, spusese odată, făcând-o pe Jocelyn să râdă. Şi de fiecare dată avusese dreptate.

— Ramsey McDowell, spuse Jocelyn, după care se uită din nou la scrisoare. Ramsey îşi scrisese numărul de telefon pe scrisoare. Dintr-un impuls, îşi luă mobilul, îl sună şi la al treilea semnal, acesta îi răspunse.

— Alo?

Vocea lui era plăcută, adâncă şi catifelată. Ca ciocolata, îşi spuse ea.

— Domnul McDowell?

— Când aud aşa, cred că este vorba despre tatăl meu, dar da, corespund. Sunteţi cumva domnişoara Minton?

Joce ezită. De unde ştiuse?

— Eşti perspicace!

— Nu pot trăi fără asta. Ştii cum suntem noi, avocaţii. Trebuie să evităm masele, din cauza afacerilor noastre necurate. Intenţionezi să vii curând aici?

— Nu ştiu, spuse Joce zâmbind la umorul lui. Totul este cât se poate de nou pentru mine. Nu am auzit de Edilean, Virginia, până când nu am văzut testamentul, aşa că mai sunt încă în stare de şoc.

— Nu ai auzit niciodată de noi? Trebuie să-ţi spun că suntem cel mai mare mic oraş din Virginia. Sau poate cel

mai mic mare oraş? Nu reuşesc niciodată să-mi amintesc cum spune primarul nostru că suntem. Întreabă-mă ce vrei să ştii şi-ţi spun totul. Ah! Stai! Trebuie să schimb un scutec. Gata, s-a făcut. Deci, ce vrei să-ţi spun despre noi?

— Un scutec? Eşti însurat? Tonul ei şocat spunea prea mult şi când el ezită înainte de a-i răspunde, Joce se strâmbă.

— E un nepot. Am o soră cât se poate de fertilă, care îi împuşcă precum boabele de porumb pe grătar. Tocmai a scos limba la mine, după care ăla micu a dat din picioare.

Cel din burta ei, vreau să spun. Şi cel din poala ei. Scuză-mă, domnişoară Minton, dar trebuie să duc telefonul în cealaltă cameră, înainte ca sor-mea să arunce cu ceva după mine.

Joce zâmbea aşteptând, auzind paşi, apoi o uşă închizându-se, şi în sfârşit, linişte.

— Aşa, acum sunt în ceea ce trece drept bibliotecă în casa mea şi sunt numai al tău. Figurativ, vreau să spun. Şi acum spune-mi ce pot face pentru tine.

— Nici eu nu prea ştiu. Nu am ştiut că domnişoara Edi avea o casă, cu atât mai puţin, un orăşel.

— De fapt, a trebuit să ne elibereze în 1864 şi…

— Trei, spuse Joce luând-o gura pe dinainte, dorindu-şi apoi să fi tăcut.

— Scuze, ce spuneai? Ah, da… 1863. Proclamaţia de Emancipare. Îmi poţi cumva spune ziua?

— Întâi ianuarie, spuse ea cu prudenţă, nesigură dacă asta o va eticheta drept atoateştiutoare, sau mai rău.

— Întâi ianuarie 1863. Perfect, domnişoară Minton, îmi

dau seama că noi doi o să ne înţelegem perfect. În vocea lui se făcu simţită o schimbare, când trecu de la sporovăiala glumeaţă la lucruri mai serioase.

— Ce vrei să-ţi spun?

— Nu ştiu de unde să încep. Vreau să ştiu câte ceva despre casă, despre orăşel, despre oameni. Totul.

— Ar dura prea mult să-ţi povestesc despre toate astea la telefon. Propunerea mea este să vii aici, la Edilean şi să stăm jos şi să discutăm totul faţă în faţă. Ce zici să luăm masa împreună şi să discutăm în timpul ăsta? Să zicem sâmbătă la ora opt?

Joce inspiră adânc. Adică doar opt zile de acum înainte.

— Nu ştiu dacă o să pot ajunge până atunci.

— Vrei să-ţi trimit o maşină?

— Eu, ah, nu, nu e nevoie. Am maşină. Cum o să reuşesc să repar acoperişul? izbucni ea.

— Bravo, o femeie practică. Îmi place asta, spuse Ramsey. Nu am dreptul să-ţi spun valoarea exactă a banilor lăsaţi ţie de domnişoara Edi, dar te pot asigura că vei avea posibilitatea să repari cât vrei acoperişul.

Joce zâmbi. Nu era foarte încântată de ideea de a avea răspunderea îngrijirii unei case foarte vechi, fără posibilitatea materială în acest sens.

— Domnişoară Minton, de ce ezitaţi? Frumosul orăşel Edilean vă aşteaptă, plus o magnifică veche casă, având Colonial Williamsburg la uşă. Ce altceva mai mult ţi-ai putea dori?

Joce dădu să spună „timpul”, dar se opri. Brusc, avu unul din acele momente care se întâmplă rar într-o viaţă de om.

Într-o clipă, ştiu ce urma să facă: urma să-şi schimbe viaţa. De la moartea domnişoarei Edi, Jocelyn nu făcuse nici o singură mişcare. Avea aceeaşi slujbă care nu-i mai plăcea, aceeaşi rutină, acelaşi apartament micuţ, trist. Prietenele ei o priveau acum compătimitor, pentru că Joce nu mai făcea parte dintr-un cuplu. Ele puneau deja la cale să-i stabilească nişte întâlniri aranjate. Singura adevărată schimbare în viaţa lui Jocelyn era aceea că prietena ei cea mai bună plecase. Acum, dacă vroia să meargă „acasă", asta însemna acasă la tatăl ei, la curse de motociclete, la raliuri NASCAR la tv şi la privirile pline de milă ale mamei ei vitrege. Biata Jocelyn, nu mai avea pe nimeni şi nimic.

Astăzi era vineri şi dacă îşi părăsea serviciul mâine dimineaţă, atunci o să aibă câteva zile bune ca să-şi rezolve toate problemele pe care le avea de făcut, cum ar fi să închidă apa şi…

— Aş putea să-ţi trimit ceva bani? întrebă el, părând să creadă că tăcerea ei avea legătură cu cheltuielile. Nu, stai aşa, nu-i o idee bună. Dă-mi contul tău, mai bine. În fond, sunt a… Ramsey ezită.

— Avocat?

— Exact. Pleava pământului. Ne petrecem ani pe băncile şcolii ca să învăţăm cum să jupuim oamenii. Ce-ar fi să-ţi trimit un cec, astăzi?

— Am suficient pentru ce-mi trebuie. Doar că este un pas mare, cel pe care urmează să-l fac, spuse ea.

— Dacă ştii data Proclamaţiei de Emancipare, înseamnă că îţi place istoria. Şi atunci cum poţi amâna să vezi o casă construită în secolul al optsprezecelea? Nu există nicăieri

cordoane de catifea. Poţi explora tot ce vrei. Ştiai că grajdurile au fost reconstruite de curând? Şi că există o pivniţă intactă? Şi cred că podul este plin cu cufere cu haine vechi şi jurnale.

— Domnule McDowell, cred că v-aţi greşit vocaţia. Ar trebui să călătoriţi prin ţară, într-o căruţă cu coviltir şi să vindeţi ulei de şarpe.

— Nu, nu ulei de şarpe. Eu vând Elixirul de Aur al Domnişoarei Edi. Este făcut din curcubee şi stropit cu praf de aur din vasele spiriduşilor. Îţi va vindeca, garantat, orice durere. Ai un prieten?

— Şi ce-o să-i facă lui elixirul ăsta? întrebă ea zâmbind.

— Nu, ai un prieten? întrebă el serios.

— Nu, din clipa în care m-a cerut în căsătorie şi eu am fugind urlând.

— Ah, făcu el.

Joce îşi dori să-şi fi înfrânat comentariul.

— Ei, nu a fost chiar aşa. Este un tip foarte drăguţ dar eu nu sunt împotriva căsătoriei, şi…

— Nu trebuie să te explici. Ultima mea prietenă m-a dus la un bijutier, de unde a trebuit să mă scoată într-o ambulanţă.

— Suflete pereche.

— Aşa se pare. Ei, ce zici de cină?

— Poate că n-ar trebui să faci de pe acum rezervările, în cazul în care nu reuşesc să rezolv la timp tot ce am aici, spuse ea prevăzătoare.

— A pomenit cineva de rezervări? Eu mă gândeam la vin şi paste servite pe o faţă de masă, pe duşumeaua casei tale

din secolul optsprezece. La lumina lumânărilor. Cu căpşuni înmuiate în ciocolată caldă, la desert.

— Ah, Dumnezeule Mare. O să fii o problemă, da?

— Aşa sper. Îmi place fata care-şi cunoaşte istoria. Şi-mi place şi fotografia asta pe care mi-a trimis-o. Domnişoara Edi, anul trecut. Mai ai bichiniul roşu?

Jocelyn nu-şi putu stăpâni râsul,

— Le-a dat fotografia asta la vreo jumătate din bărbaţii de la biserică. Când am împlinit douăzeci şi şase de ani şi tot nemăritată eram, mi-am spus că o s-o prindă în cuie pe toţi pomii, cu numărul de telefon dedesubt.

— Când a fost făcută fotografia? întrebă el, cu o urmă de teamă în glas. Aproape putea auzi întrebarea nepusă, câte *aniversări au trecut de atunci?*

— Am făcut-o de ceva vreme, spuse ea cu şmecherie. Deci, ne vedem la sfârşitul săptămânii?

— O să fiu acolo, spuse el, dar vocea nu mai părea atât de veselă.

Jocelyn închise şi începu în minte o listă care începea cu „du-te la sală în fiecare zi, săptămâna asta". Fotografia în bikini fusese făcută doar vara trecută, dar cine mai ştia ce se petrecuse peste iarnă, sub hainele ei?

Deci acesta era Ramsey McDowell, îşi spuse ea ridicându-se şi studiindu-şi dresingul. Mâine se va duce la profesor şi-şi va depune demisia. Ştia că omul nu se va supăra: existau cât patru aplicaţii pentru fiecare post din campus.

Se opri cu mâna pe haine. Poate că acum o să-şi scrie propria carte. Ceva poate mai curând istoric. Poate că o să

scrie istoria orăşelului Edilean. Va începe cu scoţianul care i-a furat unuia aurul, cu frumoasa lui fata cu tot, apoi a fugit în sălbatica lume a Americii. Oare cum arăta Edilean, în 1770? Chiar aşa, oare cum arăta acum?

Zece minute mai târziu, îl căută pe Google. Istoria orăşelului semăna mult cu ce îi scrisese domnişoara Edi. Fusese înfiinţat de un scoţian pe numele Angus Harcourt, care construise o casă mare pentru frumoasa lui soţie, apoi se apucase de cultivat pământul. Dar soţia lui care se simţea singură a început să schiţeze străzile unui micuţ orăşel cu opt părculeţe. Chiar în mijloc a plantat un stejar, dintr-o ghindă adusă de pe domeniul tatălui ei. De-a lungul secolelor, copacul a fost înlocuit de trei ori, dar de fiecare dată cu un lăstar al copacului original.

Jocelyn ajunse în anii 1950, când Edilean Harcourt a ei a dus o bătălie de patru ani, în tribunale, cu statul Virginia care intenţiona să evacueze locuitorii orăşelului, când peste cinci mii de acri de pământ din jur fuseseră transformaţi în parc naţional. „Numai datorită faptului că Domnişoara Edi – aşa cum i se spune de către toată lumea" – citea Joce – „a câştigat bătălia, micuţul orăşel Edilean mai trăieşte şi astăzi. Nu este permisă construirea de case noi, dar cele existente sunt păstrate la fel, astfel încât ai senzaţia unei întoarceri înapoi în timp."

„Orăşelul are câteva magazine de lux care atrag turişti din Williamsburg, dar bijuteria coroanei este Conacul Edilean, construit de August Harcourt în 1770 şi locuit de atunci de aceeaşi familie. Din nefericire, casa şi împrejurimile nu sunt deschise publicului.

— Mă bucur pentru asta, spuse Jocelyn, apoi se apropie mai mult de ecran ca să privească fotografiile şi crezu că putea vedea un semn în faţa uneia dintre casele acelea albe, frumoase. Să fie biroul lui Ramsey? Locuia el oare în aceeaşi clădire în care avea şi biroul? El o întrebase dacă avea un prieten, dar el avea oare o prietenă?

Apăsă cu mouse-ul pe semnul care spunea Conacul Edilean şi iată-l. Jocelyn se uita la el cu ochii mari. Faţada era perfect simetrică: două nivele, cinci ferestre mari, numai cărămidă. De o parte şi de alta se aflau aripi cu câte un singur nivel, cu mici verande în faţă." Presupun că aici locuiesc chiriaşii mei", spuse ea minunându-se la gândul că era acum proprietara aceste minunate case vechi.

Cinci minute mai târziu îşi smulgea cu elan hainele din dressing. O să scape de toate lucrurile pe care nu le mai purta, apoi o să vadă cu ce mai rămânea. Peste alte cincisprezece minute se uită la dressingul ei aproape gol şi spuse, „O să merg la târguieli."

Următoarele câteva zile fusese într-o permanentă mişcare, grăbindu-se să se pregătească de plecarea spre nou-nouţa ei viaţă.

Iar acum se afla în Williamsburg şi ceasul arăta ora 11 a.m., era sâmbătă, îşi plătise hotelul, tot ce avea era îndesat în micuţul ei Cooper iar ea era gata să-şi vadă, pentru prima oară, „casa". Nu ştia dacă era înnebunită sau îngrozită. Un oraş nou, chiar un stat nou şi oameni absolut noi – dintre care, cu unul avea un fel de întâlnire, diseară.

— Poţi face asta, îşi spuse ea din nou şi deschise uşa hotelului.

CAPITOLUL 2

ŢINEA ÎN MÂNĂ prinţul hărţii, în timp ce conducea.Indicaţiile erau simple: iese din Williamsburg pe autostrada 5, cea care duce la toate plantaţiile şi peste doar câteva mile intră în drumul McTern. Trei mile mai departe face dreapta spre şoseaua Edilean, unde o ţine tot înainte, traversând orăşelul, până când ajunge la noua/vechea ei casă.

Drumul McTern a fost uşor de găsit, dar îşi spuse că era o greşeală, pentru că drumul şerpuia printr-o pădure care părea să se afle acolo de la începutul lumii. Citise că Edilean se afla în mijlocul unei rezervaţii naturale, dar nu se aşteptase ca aceasta să semene atât de mult cu o pădure primordială.

Se lipi de o parte a drumului, când doi bărbaţi într-o camionetă mare, neagră, în spate cu o barcă de pescuit cu două motoare, trecură în goană pe lângă ea. O salutară cu mâna, mulţumindu-i că le-a făcut loc.

Drumul Edilean era bine marcat şi constată cu bucurie că era bine întreţinut. Se temuse că va fi un drum cu pietriş şi buruieni.

Cam cu o milă înainte de a ajunge în oraş, pădurea cu aspect sălbatic le făcu loc stejarilor şi fagilor şi sicomorilor uriaşi. Nu trebuia să i se spună că pătrunsese pe un pământ care odinioară făcea parte dintr-o plantaţie bogată.

Când ajunse în central Edilean-ului, se opri o clipă ca să se uite în jur. Site-ul Web fusese doar în parte corect.

Orăşelul era pe jumătate atât de mare cât părea în fotografii, dar era de două ori mai fermecător. Sălcii uriaşe atârnau deasupra străzii, astfel încât toată parcarea era în umbră. Nu exista nicăieri o clădire nouă, iar cele vechi erau minunat întreţinute.

Biserica era la stânga şi dintr-un impuls, Joce întoarse spre dreapta, ca să treacă prin inima locului. Vroia să vadă „părculeţele" şi vroia să vadă stejarul.

Mai făcu o dată stânga şi ajunse în strada principală, Lairdton. Joce văzuse că aproape toate denumirile de străzi aveau origine scoţiană, iar drumul din mijloc se chema Lairdton. Cum" ton" era o veche prescurtare pentru" town"- oraş, ăsta însemna că Angus Harcourt dăduse străzii denumirea Oraşul Stăpânului. Presupuse că în secolul optsprezece, grăjdarul Angus Harcourt se educase, ca să devină stăpânul unui clan şi vroia ca oamenii să ştie că el avea în posesie toate acestea.

Jocelyn văzu un mic local unde se servea îngheţată şi care arăta ca ceva ieşit direct dintr-un decor de film şi un anticariat." O mină de aur!", spuse ea tare. Una din marile ei pasiuni erau cărţile vechi.

Văzu apoi o mică băcănie şi o femeie cu o fustă lungă, cu un cordon cu ciucuri. În jurul capului avea petrecută o bandana şi bluza era prinsă la gât într-o cravată. Jocelyn se întrebă daca femeia nu se pregătea cumva pentru festivalul de muzică de la Woodstock.

Mai erau acolo un magazin obişnuit, plin cu mobilă veche şi câteva alte mici prăvălii.

Iar în mijloc, într-un rond mare, acoperit cu iarbă, se afla

un stejar uriaş. Sub umbra lui se afla o jumătate de duzină de bănci şi doi adolescenţi se sărutau, în timp ce câţiva copii râdeau de ei.

Ultimele două case până la drum, acoperite de copacii de deasupra, erau cele din fotografiile*de pe Internet. Erau mari, albe şi păreau să te invite. În faţa uneia dintre ele, o femeie măturа veranda şi ca şi cum ar fi ştiut cine era Jocelyn, se opri din măturat, uitându-se la ea.

Jocelyn era atât de absorbită în a privi înapoi, la femeie, încât ratăaproape curba, la capătul străzii Lairton. Puţin mai jos se afla un semn indicând *TAM WAY.* Se uită în oglinda retrovizoare şi văzu că femeia nu mai era pe verandă. Probabil că intrase ca să pornească şirul telefoanelor. Oare ce-şi spuneau? Că a apărut venetica, să ia în primire casa iubitei noastre Domnişoare Edi?

Jocelyn conducea încet, pe drumul de ţară. Întâlni doar trei case şi în cazul în care nu se înşela, acestea făcuseră odinioară parte din plantaţia Conacului Edilean. Se mai vedeau încă părţi vechi ale caselor, dar de-a lungul anilor fuseseră remodelate şi extinse.

Apropiindu-se de nişte coloane de piatră ascunse de iederă, ştiu că ajunsese. Pe una dintre coloane se afla o mică placă din marmură şi încă suficiente litere vizibile ca să ştie ce spuneau.

Aici este, îşi spuse ea şi intră pe alee. Erau atâţia copaci uriaşi încât nu putea vedea nimic şi îi veni ideea că pozele văzute erau poate făcute înainte de ruinarea casei. Ştia, din cercetările pe care le făcuse la şcoală, că trebuia să citeşti explicaţiile scrise cu litere mici, de sub poze, ca să ştii dacă

o casă mai exista sau nu.

Brusc, copacii se despărţiră şi văzu casa, care era exact ca în poze. Pentru că vizitase multe case vechi la viaţa ei, văzu imediat că aceasta se afla într-o stare excepţională. Existau case nu mai vechi de zece ani, care nu erau atât de bine întreţinute ca aceasta. Fiecare fereastră, oblon sau burlan erau perfecte.

De fiecare parte a casei se afla câte o aripă cu propria ei mică verandă şi o clipă, Joce se gândi să ciocănească la uşi şi să ceară permisiunea să între. Dar asta era ridicol.

Coborî din maşină cu ochii pe casă, uitându-se la fiecare centimetru din ea, deschise portbagajul şi-şi scoase valiza. O trase după ea, urcând treptele din lemn spre mica verandă din faţă.

Scoase cheia din buzunarul jachetei, o vâra-n broasca veche şi când aceasta se descuie, inima începu să-i bată cu putere.

— Alo? E cineva aici? întrebă Jocelyn deschizând uşa. După aspect, uşa era de vârsta casei, adică de peste două sute de ani. Îşi lăsă valiza mare, neagră lângă uşă şi păşi încet în casă, tocurile ei răsunând puternic pe duşumeaua goală.

Se afla în holul dela intrare şi aşa cum sperase, acesta traversa toată casa. În partea dreaptă a ei se aflau două uşi închise iar în stânga, de fiecare parte a scării, se mai aflau alte două uşi închise. Spera ca spaţiul să nu fi fost modificat şi în spatele uşilor să se afle încăperi mari, nu mici cuburi, tăiate de atâtea generaţii de proprietari.

Scara era magnifică şi era convinsă că balustrada era

construită dintr-o singură bucată de lemn de mahon. Întorcându-se, se uită în sus, la capătul scării şi văzu alte uşi închise – şi exact ca şi în hol, nu exista o singură piesă de mobilier, la vedere.

Se duse spre capătul celălalt al holului mare, pustiu şi se uită pe fereastră. Afară se vedeau copaci uriaşi care puteau avea vârsta casei. Îi venea să se plimbe pe sub ei şi să se aşeze pe unul din scaunele acelea micuţe, din fier, vopsite în alb.

În timp ce privea, din partea dreaptă a casei se apropie o tânără, pe mână cu ceea ce părea a fi o rochie înfăşurată într-un prosop şi un coş de cusut. Joce clipi de câteva ori, gândindu-se că a nimerit într-un alt timp. Cine mai cosea în ziua de astăzi? Cine mai căra un coş mare, având deasupra ceea ce părea a fi o pernă de ace? O trimisese oare domnişoara Edi pe Joce într-un loc unde timpul a rămas nemişcat?

Zâmbi la ideea aceasta, dar zâmbetul i se şterse imediat. Deşi trecuseră luni de la moartea prietenei ei, Joce încă nu era pregătită să o lase să plece. S-a terminat cu e-mailurile nostime, s-a terminat cu conversaţiile telefonice care puteau dura ore. Gata cu domnişoara Edi, acasă la care să te repezi ori de câte ori exista o ocazie. Gata cu statul deasupra unui ceainic aburind, cu destăinuiri de griji, temeri şi victorii. Niciodată nu va mai auzi ea acele binecunoscute cuvinte," Desigur, nu este treaba mea, dar dacă aş fi în locul tău, eu aş…"

Joce îşi înghiţi lacrimile şi se uită la uşile închise care dădeau afară din hol, apoi la femeia care se aşezase sub

copacul umbros. Erau camere de explorat şi trebuia să se ocupe de ceva alimente şi să vadă dacă exista un pat în care să se culce. Dar se uită înapoi la femeie – şi câştigă ea.

Joce trebui să se folosească de cheie ca să descuie uşa din spate, apoi ieşi afară, în aerul proaspăt de primăvară, îndreptându-se spre femeie. Aceasta era atât de absorbită de cusutul ei încât părea să nu audă apropierea, aşa că Joce avu timp să o studieze. Era foarte tânără, puţin peste douăzeci de ani şi arăta ca reprezentarea Inocenţei. Faţa ei avea un oval perfect şi pielea era ca de porţelan. Părul castaniu avea reflexe aurii care păreau naturale şi purta o rochie care care venea parcă direct dintr-o carte ilustrată de Kate Greenaway. Joce nu vroia să o sperie, aşa că o salută de la o distanţă apreciabilă, dar tânăra continuă să coasă fără să ridice privirea. Abia când Joce se află doar la o lungime de braţ de ea, văzu că femeia avea căşti în urechi. Zâmbind, Joce trase scaunul din partea cealaltă a mesei şi se aşeză.

— Bună, spuse femeia, deloc surprinsă. Îşi scoase căştile şi închise ipod-ul.

— Lasă-mă să ghicesc. „Enya”, spuse Joce.

Tânăra clipi, apoi zâmbi.

— Ah, înţeleg. Arăt ca şi cum nu aş fi văzut în viaţa mea un film murdar, deci trebuie să ascult muzică angelică. Porni din nou ipod-ul, din care bubui ZZ Top.

— Mama mea este o hippie. Tata este doctor şi cât se poate de conservator, dar mama adoră hard rock-ul şi îl ascultă cât poate de tare – firește, când nu este tata acasă.

— Vecinii nu se plâng?

— Una dintre vecine s-a plâns, dar mama i-a pregătit o mărgărită şi când s-a întors tata, dansau amândouă. De atunci nu au mai existat plângeri.

Joce râse, continuând să se uite la tânăra femeie.

— Iar faţa asta o ai de la mama sau de la tata?

— De la străbătuşa mea, Lissie. Sau cel puţin aşa mi s-a spus. Şi-a folosit înfăţişarea ca să-l ademenească pe cel mai bogat bărbat din oraş, a turnat o jumătate de duzină de copii, după care s-a pus pe făcut praf toţi banii soţului ei.

Jocelyn nu lăsă să se vadă pe chipul ei faptul că recunoscuse numele" Lissie", drept cel al femeii pomenite de domnişoara Edi în scrisoarea ei. Spuse, în schimb:

— Genul meu de femeie. Rochia asta la care coşi, e a ta?

— Dumnezeule Mare, nu! Nu mi-aş putea permite eu aşa ceva. Şi ridică rochia în sus, să i-o arate lui Joce. Era de un albastru întunecat şi avea un model din paiete şi cristale brodate peste corsaj, dar câteva şiruri de paiete atârnau desfăcute.

— L-am spus să fie atentă, l-am spus că sunt interzise întâlnirile la lumina lunii şi pipăielile pe bancheta din spate a maşinii. Rochia asta costă mii de dolari şi i-am spus că trebuie să o poarte cu grijă. Dar m-a ascultat? Firește că nu.

— După cum arată, s-a pipăit ceva.

— Aşa cred şi cum la şase dimineaţa bătea la uşa mea spunându-mi că trebuie să i-o repar până diseară, presupun că nu cu soţul ei s-a pipăit.

Joce râse.

— Eşti cumva chiriaşa mea?

— Ah! Scuzele mele! Nu m-am prezentat. Sunt Sara Shaw. Eu locuiesc în partea asta şi Tess Newland, în partea cealaltă.

— Eu sunt…

— Ştie tot satul cine eşti. De când s-a crăpat de ziuă, toată lumea stă în aşteptarea ta.

— Femeia de la băcănie s-a uitat lung la mine.

— Mama mea. M-a sunat deja şi mi-a spus că eşti pe drum.

— Şi femeia de pe verandă, cu mătura?

— Mătuşa mea, Helen. A sunat-o pe mama dar a găsit linia ocupată, pentru că mama mă suna tocmai pe mine. Îmi închipui că şeriful ţi-a verificat deja numerele de la maşină.

Jocelyn nu ştia ce să spună şi clipi, doar.

— Vrei puţin ceai rece? Tocmai am făcut o carafă, spuse Sara.

— Mi-ar face plăcere, dar… Joce ezită.

— Dar să nu fie prea dulce? întrebă Sara şi se ridică, înfăşură cu grijă rochia în prosopul mare şi o puse apoi pe masa albă.

Joce simţi că se înroşeşte.

— Nu-ţi face griji. Suntem obişnuiţi cu yankeii, pe aici.

— Eu sunt departe de a fi o yankee. Sunt din Florida, care este mai la sud de aici, spuse Joce urmând-o pe Sara spre casa mare, din cărămidă.

— Mm-hmm, spuse Sara peste umăr. Poate că sudul este o stare de spirit, nu doar un loc. Şi nu prea se mută mulţi din nord, în Florida, nu?

Joce nu se putu abţine să nu zâmbească. Ajunseseră la uşa cu plasă a aripii stângi şi ea se opri din nou să se uite la casă. Nu existau ferestre ciudat modelate, nu existau camere care să iasă în afară, nimic din ceea ce în termeni moderni înseamnă" interesant." Conacul Edilean era atât de simplu şi atât de frumos cât putea fi o casă.

Sara păşi în răcoarea părţii ei de casă, cu Joce după ea. Se aflau într-o bucătărie care arăta exact aşa cum fusese instalată acolo, prin anii 1965 şi cu toate că fusese bine întreţinută, cu siguranţă că nu fusese renovată.

— Asta este melamină? Şi asta e…

— Avocado, spuse Sara uitându-se la frigiderul verzui. Eu una cred că Muzeul Smithonian ar fi interesat să o achiziţioneze. Ar putea-o muta exact aşa cum este, într-una din săli.

Joce se uită la spălătorul mare, alb, din email, de sub fereastră şi fu de acord. Mobila de bucătărie nu era suficient de veche ca să fie fermecătoare. Era pur şi simplu urâtă.

— Cred că o să mă plâng proprietarului, spuse Sara.

— Aşa ar trebui, spuse Joce, uitându-se la vechea sobă de gătit. Se asorta cu frigiderul.

— Stai aşa. Eu sunt proprietarul! spuse ea ridicându-şi brusc capul.

Sara râse ducându-se la frigider şi scoţând de acolo carafa mare cu ceai rece.

— Ţi-a trebuit ceva timp.

— Ideea asta de a avea o casă încă nu mi-a intrat în cap. Nici măcar n-am văzut-o bine pe dinăuntru.

— O să ai destul timp să o explorezi. Mai există afară câteva construcţii vechi, dar poate că ştii deja asta. Sara făcu un semn cu capul spre măsuţa mică, din crom, de la perete. Avea o suprafaţă roşie, cu scaune asortate, din crom, cu şezutul şi spetezele roşii.

Joce se aşeză şi o privi pe Sara turnând ceai în două pahare şi punând pe o farfurie ceea ce păreau a fi prăjiturele de casă.

— Ştiu foarte puţine lucruri. Toate astea sunt noi pentru mine. Încă încerc să-mi revin după… după…

— Moartea domnişoarei Edi? întrebă Sara cu blândeţe.

Joce încuviinţă din cap.

— Ai cunoscut-o?

— Nu, n-am cunoscut-o. Dar de auzit, am auzit multe despre ea.

— Oare? Joce bău prelung din ceai. Nu-şi dăduse seama cât era de însetată. Mâncă apoi o prăjiturică, din două muşcături. Când o începu pe a doua, se uită la ochii larg deschişi ai Sarei.

— Scuze. Sunt pe drum de zile întregi şi cred c-am şi uitat să mănânc.

Realitatea era că aseară se simţise atât de nervoasă, încât nu putuse mânca nimic iar în dimineaţa asta sărise peste micul dejun.

— Da, o chestiune de pură concentrare! atâta spuse Sara şi se duse la frigider, scoase din el un bol cu ceva, apoi luă puţină salată, maioneză şi pâine.

— Uite, e pâinea yankeilor! în casa mea nu este permisă pâinea albă.

— Are ananas în ea!

Sara o privi derutată.

— Pâinea fără ananas nu este pâine. În Florida se pune ananas în orice. Sau nucă de cocos.

Era rândul Sarei să râdă.

— Bine, încetez cu stereotipiile. De vină este doar faptul că Edilean se află atât de aproape de Williamsburg, încât avem parte de mai mult decât porţia noastră de turişti. Iar ei cred că noi prăjim totul.

— Aşa să fie?

— Nu, de când am auzit de cuvântul colesterol:

Joce spuse, punându-şi un sandviş pe o farfurie:

— Nu trebuie să faci asta. Crede-mă, mă pot hrăni singură.

— Ai multe de învăţat despre noi, sudiştii. Noi hrănim oamenii. Cred că avem un ADN special, în care intră şi asta. Te superi dacă ducem toate astea afară, ca să-mi pot termina rochia?

— Dimpotrivă, spuse Joce luându-şi paharul şi farfuria şi urmând-o pe Sara afară, la masă. Când se aşezară, Sara cu rochia în poală şi cu acul în mână, Joce luă o muşcătură din sandviş.

— Tu ai făcut asta? Era salată de pui, cu bucăţele de struguri şi mere. Era minunată, ca de la un magazin cu delicatese scumpe.

— Nu, mama. Se teme să nu mor de foame, dacă locuiesc singură. Sau mai rău, că o să mănânc ceva ce nu este bio. Ea a crescut puii ăştia şi merele sunt din pomii noştri.

Joce se uită lung la sandviş.

— Ai văzut puii ăştia?

Sara ridică din umeri.

— Încă de la trei ani am fost învăţată să nu botez nimic din ce mişcă în jurul casei. Cu excepţia surorilor mele. Pe care deşi le-am botezat, încă n-au sfârşit în cratiţă.

Joce aproape că se înecă.

— Nu mă ambiţiona. Indiferent cum sunt surorile tale, tot eu o să fiu pe primul loc la asta.

— Aşa crezi? Amândouă surorile mele au absolvit Tulane cu magna cum laude. Amândouă s-au măritat în săptămâna imediat următoare absolvirii – cu doctori, desigur. Şi amândouă au rămas însărcinate în prima săptămână după nuntă. Şi au fost fete mari în noaptea nunţii.

Joce bău o gură, apoi îi aruncă Sarei o privire conspirativă.

— Nicio competiţie. Surorile mele sunt Vitregele. Sunt gemene identice, frumoase, blond natural şi au un metro optzeci înălţime. Ştii cum îmi spun mie? Cenu.

Sara făcu ochii mari.

— Cenu? Doar nu de la…

— Ba da. O prescurtare de la Cenuşăreasa.

Dar Sara nu cedă pentru atâta lucru.

— Am patru nepoate şi nepoţi înfiorător de perfecţi, câte doi de fiecare. Care nu uită niciodată, niciodată să spună te rog şi mulţumesc.

— Ai auzit vreodată de Bell şi de Ash?

— Cum să nu. Săptămâna trecută au făcut coperta… Nu! se înecă Sara. Mă minţi. Sânt surorile…?

— Surorile mele vitrege, spuse Jocelyn.

— Ai câştigat. Sau ai pierdut, depinde. Cred că o să-mi sun surorile şi o să le spun că sunt fericită că le am. Şi cum suporţi asta? întrebă Sara aruncându-i lui Joce o privire speculativă.

Joce spuse, ridicând din umeri:

— Fac abstracţie de existenţa lor. Dar nu cred că aş fi reuşit dacă nu ar fi fost domnişoara Edi. Ea a fost cea care m-a salvat. Apropo de domnişoara Edi, continuă Joce uitându-se la sandviş, mi-ai spus că ai trăit toată viaţa ta aici.

— În localitate, nu în casa asta.

— Bineînţeles, spuse Joce precaută, mestecând încet, gândindu-se cum să deschidă vorba politicos, despre ce vroia să ştie.

— Cunoşti un bărbat pe nume Ramsey McDowell?

— Cum să nu, spuse Sara fără să-şi ridice privirea.

— Cum arată?

— Frumos, strălucitor, sofisticat. Ce anume, exact, vrei să ştii despre el?

— Înţeleg din asta că este un mare seducător.

Sara se gândi puţin înainte de a comenta şi când o făcu, în glasul ei se simţea prudenţa.

— Da, a sfâşiat câteva inimi.

— Dar pe a lui, niciodată?

Sara îşi ridică privirea.

— Cred c-ar trebui să-ţi spun că Ramsey este vărul meu, deci este vorba de loialitate de familie. Va trebui să te cunosc ceva mai bine decât acum, ca să-ţi spun mai multe despre el.

— Problema este că diseară vine aici şi aş vrea să ştiu mai multe despre el decât ce ştiu din singura conversaţie pe care am avut-o împreună. Pare să fie…

— Rams vine aici? Diseară? Ce ai făcut pentru asta? întrebă Sara impresionată.

— Nimic, din câte ştiu. El se ocupă de toate actele casei şi presupun că…

— Asta este munca lui, pe care o face la birou. Dar ce ai făcut tu, ca să-l convingi să vină acasă la tine?

— Păi… habar n-am, exceptând faptul că am ştiut când a fost emisă *Proclamaţia de Emancipare.*

— Asta da! Lui Rams îi plac oamenii inteligenţi şi este înnebunit după istorie. Aici greşesc fetele, cu vărul meu.

Sara luă o papiotă din cutie şi băgă aţă în ac.

— Ce vrei să spui?

— Ele cred că Rams este ca ceilalţi bărbaţi şi aleg varianta decolteurilor adânci. Lui îi place asta, dar îi place şi mai mult creierul. În plus, Tess a desfiinţat pentru totdeauna teoria rochiei. Cât despre restul gusturilor lui, despre femei sau mâncare sau orice altceva, o poţi întreba pe Tess. Ea îl cunoaşte mai bine decât noi.

— Tess? Ah, da. Cealaltă chiriaşă. Dar ce legătură are ea cu Ramsey… Rams?

— Ea îi conduce viaţa. Când Joce ridică din sprâncene, Sara scutură din cap.

— Nu, nu în felul ăsta. Tess îi conduce biroul de avocatură şi se pricepe atât de bine la asta, încât tinde să-i conducă şi viaţa. Dacă o să primeşti flori de ziua ta de la Ramsey, probabil că ele au fost alese şi trimise de Tess.

— Ah, una de secretarele acelea. Este moartă după el, îndrăgostită de el? Da?

Sara zâmbi.

— Ea spune că nu-l poate suferi şi adesea îl face să simtă asta.

— Şi atunci de ce lucrează pentru el? De ce stă aici, în Edilean?

Sara ridică din umeri.

— N-am idee. Tess este un mister pentru mine şi ştiu că este un mister şi pentru Rams. Oricum, ştie să-l facă să ştie când a făcut ceva ce ei nu-i place.

— Şi care e legătura cu rochiile cu decolteuri adânci?

— Povestea asta trebuie să-l faci pe Rams să ţi-o spună.

— Cred că am citit undeva că la prima ta întâlnire cu un bărbat nu îl întrebi care este legătura dintre secretara lui şi rochiile adânc decoltate.

Sara râse.

— Sunt sigură că ai dreptate, dar Rams a avut întotdeauna simţul umorului. Şi vreau să te previn, când te întâlneşti cu Tess, să nu-i spui secretară şi să nu o întrebi despre rochie. S-a săturat de povestea asta.

— Înţeleg, spuse Jocelyn împingând farfuria goală din faţa ei. Începea să se simtă deja puţin copleşită de tot ce aflase.

Sara păru să-i citească gândurile.

— O să te descurci bine. Toată lumea este doar curioasă, atâta tot. Şi să ştii că toţi cei din oraş – adică cei care trăiesc efectiv aici – vor dori să să le vorbeşti despre domnişoara Edi.

— Înţeleg. Probabil că au iubit-o foarte mult, spuse Joce.

— Au iubit-o? Adevărul este că mai trăiesc doar foarte puţini dintre cei care au cunoscut-o cu adevărat. Exceptând-o pe mătuşa Mary Alice, dar ea nu poate totuşi să o iubească, nu?

— Nu ştiu. De ce nu poate mătuşa ta să o iubească pe domnişoara Edi?

— Am crezut că aţi fost prietene. Deci trebuie să cunoşti tragica poveste de dragoste a domnişoarei Edi, nu?

Joce oftă.

— Până acum câteva zile aş fi spus că ştiam aproape totul despre ea, dar am aflat că nu era aşa. Niciodată n-a pomenit nimic despre Edilean, Virginia, sau despre casa asta. Ştiu că odinioară a iubit mult de tot un tânăr de aici, care a fost ucis în război.

— Ucis! exclamă Sara. Ucis de sprinţara aia mică de Mary Alice Welsh care a rămas gravidă cu el, obligându-l s-o ia de nevastă. Când domnişoara Edi s-a întors acasă din război, bărbatul pe care-l iubea se însurase cu altcineva.

Jocelyn simţi din nou gustul acela a trădării. Nu asta era povestea pe care o ştia ea. Deci iubirea aceea mare despre care îi povestise domnişoara Edi, pentru David Aldredge, nu se terminase cu moartea acestuia. Nicio mirare că nu i-a pomenit niciodată despre Edilean şi nicio mirare că a minţit despre iubitul ei mort. Mai bine mort, decât trădător!

Joce încercă să nu-şi trădeze sentimentele.

— Dar toate astea nu s-au întâmplat cu atâta amar de vreme în urmă? După patosul tău, faci să pară ca şi cum s-

ar fi întâmplat ieri, spuse Joce.

— Aici suntem în Virginia şi noi ne amintim totul. Bunica obişnuia să-mi povestească despre Războiul de Secesiune. Ştia cine pe cine iubise şi cine fusese trădat. Iar acum, eu spun poveşti despre un alt război. Am auzit de mii de ori povestea domnişoarei Edi. Familia Harcourt a înfiinţat orăşelul acesta, a avut cea mai mare casă, a conceput piaţa oraşului şi toate astea. Chiar şi după ce a pierdut aproape toată averea, a continuat să fie cea mai importantă familie. Când a început Al Doilea Război Mondial, familia McDowell era cu mult mai bogată, dar nu avea aura familiei Harcourt.

Terminându-şi ceaiul, Joce încercă să creioneze adevărata poveste.

— Deci domnişoara Edi s-a întors din război, cu picioarele o masă de răni arse şi a aflat că bărbatul pe care-l iubise se căsătorise cu altcineva?

— Întocmai.

— Şi ce a făcut atunci?

— Casa şi bruma de bani care mai rămăsese se aflau pe numele drei Edi, dar ea i-a cedat casa fratelui ei mai mic. Cu banii nu ştiu ce s-a întâmplat. Străbătuşa mea Lissie obişnuia să spună că Bertrand nu era un bărbat adevărat.

— Adică? Nu călărea caii la miezul nopţii, în sus pe scări?

— Haide, zău, yankeul din tine şi-a dat arama pe faţă?

— Iartă-mă. Am citit prea multe romane siropoase, spuse Joce zâmbind.

— Ca noi toate, de altfel. Cum spuneam, domnişoara Edi s-a întors, şi-a văzut iubitul furat de alta, şi-a lăsat casa puturosului ei frate şi a părăsit oraşul. Dar nu înainte de a-i

fi pus pe cei de la MAW să conceapă un contract de patruzeci şi cinci de pagini, pe care să-l semneze fratele ei. O fi fost ea rănită în suflet, dar proastă nu era.

— MAW? întrebă Joce.

— Firma locală de avocatură. McDowell, Aldredge, Welsh.

— Aldredge, spuse Joce încet, apoi cu glas tare:

— Mereu aceleaşi nume. Spune-mi, voi ăştia de aici, plecaţi vreodată din satul vostru, aşa cum fac toţi ceilalţi americani?

— *Ei* pleacă, dar *noi,* rămânem.

Joce înclină din cap.

— Corect. Turiştii. Veneticii. Ei vin şi pleacă dar *voi toţi* rămâneţi.

— Nu ai spus corect, mai încearcă. Trebuie să fii la a treia generaţie de sudişti ca să pronunţi cum trebuie "voi toţi".

— O să ţin minte. Ce s-a întâmplat cu fratele domnişoarei Edi?

— A murit în somn, cu ani în urmă. Mătuşa Lissie spunea că era genul de bărbat care reuşea să nu facă absolut nimic şi să creadă că de fapt muncea de se snopea.

— S-ar putea să-l fi întâlnit. Poate chiar mi-am dat întâlnire cu el, spuse Joce.

— Am ştiut, din clipa în care ne-am văzut, că noi două avem multe în comun.

Îşi zâmbiră, două femei care se înţelegeau, apoi rămaseră tăcute o vreme, în timp ce Joce privea departe, în jur. Încă nu se obişnuise cu ideea că devenise proprietăreasă. Se uită din nou la casă, la frumuseţea ei

simplă, perfectă şi se înfioră.

Nu se împăcase încă nici cu ideea că femeia care practic fusese ca o mamă pentru ea, fie omisese o mare parte din viaţa ei, fie o minţise în mod revoltător. Din clipa în care auzise pentru prima oară povestea, Jocelyn trăise cu ideea" iubirii perfecte" a domnişoarei Edi pentru un soldat căzut. De fapt, imaginea acestei iubiri fusese ghidul ei, etalonul cu care îşi măsura fiecare relaţie. Când un bărbat începea să-şi arate intenţiile serioase, Jocelyn se întreba dacă acesta era bărbatul pe care îl iubea cu pasiunea cu care domnişoara Edi îl iubise pe David al ei. Niciun bărbat, niciun sentiment trăit vreodată de Jocelyn nu se apropia măcar de imaginea" iubirii adevărate" pe care o semănase domnişoara Edi în mintea ei.

Acum însă, Jocelyn descoperea că marea iubire nu era decât o poveste ieftină. Bărbatul o trădase pentru o altă femeie.

— Şi ce ai de gând să faci cu casa? o întrebă Sara, readucând-o pe Joce pe pământ. Vrei s-o vinzi? Vrei să o împărţi în apartamente?

Joce nu se lăsă amăgită de tonul ei aparent nepăsător. Deci acesta era motivul pentru care fusese desfăşurat cu atâta mărinimie covorul roşu de bun-venit, îşi spuse ea. Oare îi spusese cineva Sarei să facă tot ce era nevoie ca să afle ce planuri avea moştenitoarea domnitoarei Edi, cu bătrânul conac?

— Cât crezi că pot lua pe toate cărămizile astea vechi?

Aşteptă ca Sara să râdă, dar cum ea rămase cu capul aplecat deasupra rochiei, cosând paietele, spuse:

— Sara, eu sunt o pasionată de istorie. De când am ieşit de pe băncile şcolii, i-am ajutat pe oameni să cerceteze trecutul.

Sara o privi cu ochi reci.

— Înseamnă că te-ai descurca de minune să dai reiaţii pe Facebook.

Joce mormăi.

— Nu-i de mine. Eu sunt mai curând introvertită. Pot sta de vorbă cu o singură persoană, dar pune-mă în mijlocul unei mulţimi de necunoscuţi şi mă retrag imediat în cochilia mea.

Sara continua să se uite la ea, aşteptând evident ceva ce ar putea ea spune consătenilor. Joce îşi imaginã liniile telefonice atât de încărcate încât luau foc. Sau poate suprasolicitarea mobilelor va scoate din funcţiune televizoarele.

Joce nu putu rezista privirii fixe a Sarei.

— Nu ştiu ce am de gând să fac. Sincer, nu ştiu. Domnişoara Edi mi-a lăsat casa şi presupun că şi o sumă de bani, deşi habar n-am cât anume.

Dintr-o dată însă, Jocelyn nu mai vru să spună mai multe despre ea. În mintea ei se înghesuiau prea multe lucruri care o făceau confuză şi nu mai putea gândi clar – şi în mod categoric, nu avea de gând să spună nimănui despre intenţia ei de a scrie o carte despre domnişoara Edi.

— Ai auzit cumva despre ceva oferte de serviciu?

— Tess a obţinut ultima slujbă bună de aici.

Joce se uită în capătul celălalt al conacului, la casa din cealaltă aripă. Uşile erau închise şi ferestrele aveau

obloanele trase.

— Apropo, tu cu ce te ocupi? Adică în afară de reparatul rochiilor?

— Cu asta mă ocup, spuse Sara în timp ce tăia aţa. Cel mai adesea ajustez rochii pentru doamnele care îşi cumpără mărimea şase, ca să constate că nu pot intra în ele în seara pentru care le-au cumpărat.

— Şi poţi să trăieşti din asta? întrebă Joce.

Sara ridică din umeri.

Joce era sigură că mai făcea şi altele ca să-şi câştige existenţa, dar că nu vroia să vorbească despre asta. Tot ce spera ea era să nu fi ceva ilegal. Spera că Sara nu creştea marijuana într-o cameră din spate. La gândul ăsta, se întrebă dacă toţi proprietarii simţeau ca ea. Ce-ar face ea dacă ar începe să curgă băile? Dar furnicile? Domnişoara Edi pomenise de un grădinar. Ce salariu să fi avut el, oare?

Joce se uită la casă şi se întrebă unde o să doarmă la noapte. Exista oare vreun pat acolo?

Sara scoase un mobil din cutia de cusut, îl deschise şi se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Rochia asta trebuie să ajungă acasă la proprietara ei înaintea soţiorului. Înfăşură repede rochia în prosop şi o strânse în braţe.

— Vrei să duci tu în casă lucrurile astea? întrebă arătând cu capul spre farfurii şi spre cutia de cusut.

— Desigur. Dacă ai încredere în mine, spuse Joce.

— Nu doar că am încredere în tine. Cred că este foarte posibil să te şi plac. Pe curând, strigă ea alergând înapoi spre casă.

Jocelyn rămase locului, uitându-se la casă şi încercând să dea un sens tuturor lucrurilor aflate din clipa în care intrase în biroul avocatului. Odată, când Joce avea şaisprezece ani, venise acasă de la şcoală ca să constate că toate Vitregele, mamă şi surori, erau plecate şi casa era liniştită. Tatăl ei era singur în garaj, lucrând la una din motocicletele lui. Ea rămăsese în prag, privindu-l o vreme meşterind. Rar aveau un timp al lor, de când" noua familie", aşa cum se gândea întotdeauna Joce despre ele, îi acaparaseră tot timpul şi toată energia.

— Pleci la domnişoara Edi? întrebase el.

— Da. Acum citim Thomas Hardy. Aşa cum ştia, el nu avea nimic de spus la asta. Gary Minton nu era făcut pentru contemplare.

— Scumpo? spusese Gary, în timp ce Joce îşi făcea loc pe lângă el. Sper că nu o să-i acorzi toată viaţa ta. Sper că o să-ţi păstrezi ceva şi pentru tine.

Îi plăcuse cum spusese el" scumpo", dar nu acordase prea mult timp cuvintelor lui. Ca întotdeauna, preocuparea ei era să plece până se întorceau Vitregele care să preia conducerea. Zgomotul şi pretenţiile lor dominau casa, îl dominau pe tatăl ei, dominau totul. Uneori avea senzaţia că atunci când Vitregele erau în preajmă, controlau tot universul.

Revenită la realitate, se uită la ceas. Avea câteva ore bune până la sosirea lui Ramsey McDowell, dar vroia să vadă casa şi să-şi acorde timp să se pregătească. Îşi cumpărase o rochie perfectă pentru un picnic în casa veche. Casa ei, îşi spuse, zâmbind.

CAPITOLUL 3

LUKE O URMĂRI în timp ce ea – noua proprietară a Conacului Edilean – ieşea din casă şi traversa peluza ca să se aşeze lângă Sara. Sara era ca un magnet pentru oameni şi aşa fusese de copil. Sarei îi păsa întotdeauna şi întotdeauna avea timp să asculte problemele celorlalţi. Ştia că jumătate din motivul pentru care femeile apelau la ea să le repare rochiile era acela că vroiau să stea de vorbă cu ea.

Vara trecută el şi alţi câţiva veri, Charlie, Rams şi Sara luau masa în Williamsburg, când Charlie spusese că ea ar trebui să-şi facă o firmă şi să ia bani pentru orele în care stătea şi asculta problemele oamenilor.

— N-aş putea sta atâtea ore la şcoală, a răspuns ea.

— A spus cineva ceva de şcoală? întrebă Rams. Îţi montezi doar o tăbliţă cu firma. Uite, Luke ţi-o poate ciopli sau picta sau ce vrei tu.

— Iar tu o să concepi un contract şi o s-o taxezi cu mai mult decât face într-un an, sări Luke.

— Dacă începeţi iar să vă dondăniţi, plec, îi ameninţă Sara. Vreau o cină plăcută, liniştită, fără ca voi doi să vă arătaţi muşchii.

Cum cei trei bărbaţi rămaseră tăcuţi, părând că aşa aveau să rămână, Sara scutură din cap:

— Bine, ţineţi-o tot aşa. Sfâşiaţi-vă cât vreţi. Charlie, mai comandă-mi o chestie d-asta.

— Eşti sigură? Tu n-ai ţinut niciodată la băutură, spuse Charlie.

— Atunci unul dintre voi va trebui să-mi ţină părul în timp ce eu dau la raţe, iar celălalt mă va duce în braţe la maşină.

Luke scoase o monedă din buzunar şi se uită la Ramsey.

— Dacă e capul, o ţin eu de păr. Pajura şi tu faci restul S-a îngrăşat prea mult pentru mine.

— Sunteţi dezgustători, spusese Sara, dar râzând.

Acum, în timp ce Luke ascuţea pe piatra umedă lamele maşinii de tuns iarba, se uita afara pe ferestruica mică, rotundă, din peretele de cărămidă. Se afla în ceea ce odinioară erau grajdurile bătrânei case, dar cea mai mare parte din ele căzuseră cu multă vreme în urmă. Pe vremea când locuia aici bătrânul Bertrand, casa era îngrijită, potrivit instrucţiunilor domnişoarei Edi, dar anexele fuseseră lăsate să cadă în ruină.

— Nu ai menţionat în contract şi îngrijirea lor? Ai avut grijă doar de casă şi nu de restul? îl întrebase el pe Ramsey.

— Vrei să spui că eu am scris contractual din 1946?

— Bine, atunci tatăl tău.

— Şi el avea doar un an pe vremea aceea.

— Indiferent cine l-a scris, era treaba ta să ai grijă de locul ăsta, spusese Luke când revenise în Edilean şi constatase starea anexelor.

— Poate c-ar fi trebuit să rămâi aici şi să ai grijă de ele, spusese Ramsey, netulburat de furia vărului său. Poate că n-ar fi trebuit să fugi la capătul celălalt al pământului şi să faci ce-ai făcut de eşti atât de al naibii de furios.

Luke deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc.

— Lasă-mă-n pace. Du-te la ce treburi ai în birouaşul tău şi lasă-mă să mă ocup eu de toate astea.

Îi trebuiseră luni de zile lui Luke să reconstruiască vechile clădiri. Refăcuse doar o parte din grajduri, dar folosise materiale de pe vremea când fusese construită casa. Săpase să scoată din pământ cărămizi vechi, săpase chiar un puţ care fusese umplut cu cărămizi confecţionate şi arse manual, pe vremea când Conacul Edilean era centrul plantaţiei.

Fusese greu, muncise mult fizic, dar era ceva de care avusese nevoie pe vremea aceea şi savurase solitudinea muncii. Nimeni nu mai locuia pe atunci în casă, de când bătrânul Bertrand murise. Exista o menajeră care venea zilnic, dar care era atât de bătrână încât abia urca scările. Când Luke a văzut-o șchiopătând pe acolo, prea slabă ca să mai poată face cine ştie ce, a preluat şi treaba ei. L-a adus un fotoliu mare şi un aparat de radio şi a instalat-o în living. Când Ramsey, în calitate de avocat al averii domnişoarei Edi a văzut asta, a spus că-i va scrie că menajera ei ar trebui lăsată la vatră. Dar spunând asta, Ramsey se uita atent la Lauke. Amândoi ştiau că familia femeii avea nevoie de banii ei, aşa că au păstrat-o mai departe acolo iar Luke făcea şi treaba ei. A continuat să se ocupe de casă şi când a sosit mobila, tot Luke a fost cel care s-a ocupat de amplasarea ei. Iar într-o sâmbătă, cu verii lui, cu pizza şi bere au cărat sus pe scări piesele mai mari.

Cu excepţia chiriaşilor, casa fusese a lui Luke, în ultimii câţiva ani. El a fost cel care a reparat acoperişul şi a îndepărtat porumbelul mort de pe zid. Şi tot el a

reconstruit partea de sus a coşului, când a fost lovită de trăsnet.

Când i s-a spus că domnişoara Edi a murit şi că a lăsat casa unei oarecare tinere care nu văzuse niciodată locul, lui Luke îi venise să dea foc la tot. Mai bine aşa, decât să aparţină cuiva care să nu aprecieze ce are.

— Poate că îi place istoria. Sau poate arhitectura – sau chiar construcţiile. Nu ştim nime despre ea, spusese Ramsey.

Lui Luke nu-i plăcea cum o apăra vărul lui pe această necunoscută care avea să preia ceea ce majoritatea oamenilor gândeau că este chiar inima orăşelului Edilean.

Toată viaţa lui auzise oamenii spunând că o dată cu dispariţia Conacului Edilean, ar dispărea şi oraşul lor.

Dar Ramsey era atât de încântat de noua moştenitoare, încât Luke ştiu că punea ceva la cale. Într-o zi, după lucru, se dusese la Tess. Aceasta îi răspunsese la ciocănit dar nu îl invitase înăuntru.

— El ce are de gând cu noua proprietăreasă? o întrebase Luke fără să se preocupe de preliminarii. Şi nici nu era nevoie să explice cine era" el".

Tess era o femeie care nu folosea multe cuvinte.

— Edilean Harcourt i-a trimis o fotografie a fetei. În bikini.

Luke înţelese imediat. După cum îl ştia pe vărul lui, Ramsey plănuise să pună în scenă o piesă pentru ea. Iubea Conacul Edilean aproape la fel de mult ca şi Luke.

— M-am prins, spuse Luke.

Tess ieşi în prag şi deschise mai mult uşa de plasă.

— Vrei o bere?

— N-aş zice nu.

Acum," ea" venise şi Luke o privea stând la taclale cu Sara. Era drăguţă, dar nu izbitoare. Era puţin peste înălţimea normală şi avea părul ca al fetelor vara, când unele şuviţe se decolorau de la soare şi se întrebă dacă al ei era natural sau petrecuse ore la coafor, pentru asta.

Era îmbrăcată la fel de demodat ca şi Sara şi asta îl făcu să zâmbească. Sarei îi plăcea să poarte rochii cu mâneci lungi chiar şi în toiul verii. Dar ştia că îi stăteau bine. Era frumoasă şi delicată ca o floare şi de aceea, când îşi punea pe ea un top strâmt, roşu şi ginşi, părea aproape ciudată.

Luke îşi spuse că dacă ar fi avut aparatul cu el, le-ar fi făcut o poză. Sara, în rochiţa ei minunată, cu lucrul de mână în poală şi de partea cealaltă a mesei, femeia asta nouă, îmbrăcată în ceva ca în Alice în Ţara Minunilor. Îşi spuse că banda de pe cap era cea care desăvârşea efectul.

O afectată şi o mironosiţă, îşi spuse el. Lată cui îi lăsase domnişoara Edi casa. O femeie care riscă deja să rămână nemăritată, care probabil că îşi va dedica toată viaţa acestei case. Normal că a muncit din greu să găsească mobilier exact din aceeaşi perioadă şi că în câteva luni a transformat Conacul Edilean într-un muzeu.

Impresia lui despre ea era deja formată din primele cincisprezece minute de când o văzuse şi dacă nu ar fi fost mama lui, ar fi anunţat-o că părăseşte slujba. Lasă-l pe Ramsey să o aibă, îşi spuse el. Lasă-l să-şi reverse farmecul asupra ei şi să o facă să moară după el. Desigur, probabil că în stilul lui, mai curând sau mai târziu o să-i găsească el un

nu știu ce defect, pentru ca apoi o s-o lase baltă. Iar ea poate că o să fie atât de distrusă încât o să scoată casa la vânzare.

Da, își spuse el zâmbindu-și. Poate că o să scoată casa la vânzare.

Dar în cap îi răsuna vocea mamei lui, așa că rămase acolo unde se afla, în fostele grajduri și le urmări pe Sara și pe noua proprietăreasă.

A știut că se petrece ceva, când maică-sa a apărut la ușa lui azi, ta ora șase dimineaţa, cu o farfurie cu clătite cu afine. Luke zâmbise.

— Deci ce a mai făcut tata de astă dată, că-mi aduci micul lui dejun? Tatăl lui Luke ieșise la pensie în urmă cu un an și de atunci aproape că o înnebunise pe nevastă-sa cu învârtitul lui de colo-ncoace, prin casă.

— Nimic. L-am convins să se ducă la o prezentare de tractoare.

— Fără tine?

— În cazul în care îmi propune, o să am cea mai cumplită migrenă pe care ai văzut-o vreodată. Și acum, gata cu mine. Astăzi vine fata domnișoarei Edi și vreau să-mi promiți că o să te porți frumos cu ea.

În timp ce vorbea, încălzea clătitele pentru fiul ei și-i făcea curat în bucătărie, învârtindu-se prin casa lui.

Luke mormăi.

— Ce mai vrei să fac de data asta? Să-i arăt împrejurimile? Este prea devreme pentru parcurile cu fântâni, deci s-o duc poate la un concert de cimpoaie și tobe?

— Vreau să o laşi în pace. Îi aparţine, lui Ramsey.

Luke făcu ochii mari.

— Nu, să nu faci asta, spuse Helen punându-i clătitele în faţă. Să nu iei asta ca pe o provocare. Ea i-a fost deja promisă lui Rams şi îl place.

— Nu şi-a pierdut timpul, nu? Dar am auzit că a existat o fotografie în bikini, care lui Rams i-a plăcut foarte mult, înainte chiar de a fi stat de vorbă cu ea.

— Aşa sunt bărbaţii, spuse Helen scurt.

— Aşa să fim oare? spuse Luke cu gura plină.

— Mă înţelegi? Fii drăguţ şi stai departe de ea. Rămâi la grădinăritul tău.

— Şi dacă o să-mi placă de ea?

Îşi spuse că era un bărbat în toată firea şi nu conta că mama lui era de partea vărului său, dar nu se putea împiedica să nu se simtă trădat.

— Nu o să se întâmple asta. A fost educată de domnişoara Edi, deci îi plac bărbaţii în smoking, nu în…

Helen se uită la ginşii uzaţi şi la maieul murdar.

— Ne-am înţeles sau nu?

— Desigur, spuse Luke. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să aibă probleme cu sexul feminin.

— Să i-o lăsăm lui Rams. Să se mute ei doi în Conacul Edilean şi să crească o duzină de copii. În fond, ce-mi pasă mie?

Acum însă, Luke continua să se uite la Sara şi la femeie. Cum o chema? Avea un nume demodat, care i se potrivea. În timp ce le privea, începea să-şi schimbe părerea despre ea. Râdea uşor şi des. Şi tot ce spunea, era interesant

pentru Sara. De fapt, Sara ţinea cea mai mare parte a conversaţiei, ceea ce era neobişnuit. De obicei, Sara era cea care asculta.

Luke a surprins-o de două ori pe Jocelyn uitându-se la casă cu un amestec de dragoste şi de neîncredere, ca şi cum ar fi fost şocată că putea fi a ei. Ceea ce era imposibil, nu? Cu siguranţă că domnişoara Edi îi spusese că îi va lăsa locul.

Când lama maşinii de tuns deveni atât de ascuţită încât puteai tăia salam cu ea, Luke rămase în continuare acolo, urmărindu-le. Îşi deschise o sticlă de apă şi bău din ea rezemându-se de perete şi privind afară, prin ferestruică. Dacă ar fi plecat, ele l-ar fi văzut, ori el nu vroia asta. Sara ştia că el era acolo, dar nu-l chemase să o cunoască pe noua proprietăreasă. Ceea ce însemna că aveau o discuţie serioasă, între fete.

Brusc, Sara sări în picioare, înşfăcă rochia la care lucra şi fugi în casă. Faptul că-şi lăsase preţioasa ei cutie de cusut în grija acestei străine îi spuse multe lui Luke. Sara o plăcea.

Femeia rămase acolo o vreme, apoi luă vasele pe care le folosiseră şi cutia de cusut şi le duse în partea ei de casă. După câte ştia Luke, ea nu făcuse decât să traverseze casa. El ştia că sus exista un pat care fusese făcut pentru ea, cu aşternuturi curate şi perne noi. Mama lui făcuse toate astea, ieri. După plecarea ei, Luke urcase şi se uitase la săpunelele drăguţe pe care le pusese mama lui acolo pentru ea şi la prosoapele noi, proaspăt spălate. O regină să fi vizitat Edilean şi nu ar fi putut fi mai bine primită.

Luke nu înţelegea de ce îl înfuriau toate astea, dar îl înfuriau. Ce ştiau ei despre noua proprietăreasă? Exceptând felul cum arăta în bikini, desigur.

Când femeia intră în casă, Luke ieşi din grajduri şi-şi strânse uneltele. Camioneta lui era parcată în spate şi-şi aruncă în ea cu zgomot lopeţile şi foarfecele pentru crengi. Dacă ea ieşea şi avea ceva de spus despre… despre orice, o anunţa că o părăseşte.

Urcă în camionetă, o porni şi conduse spre drumul care ieşea prin spatele proprietăţii, ieşirea pentru personal. Dar apoi, dintr-un impuls, se întoarse spre ieşirea principală.

Exact când ajunse la poartă, apăru Ramsey în Mercedesul lui negru şi îi blocă ieşirea. Luke nu vroia decât să plece, dar văzu că Ramsey nu avea de gând să-l lase să treacă. Când vărul lui lăsă jos geamul, Luke îşi scoase capul prin fereastra camionetei.

— Ai văzut-o?

— Pe cine? întrebă Luke.

— Pe stafia domnişoarei Edi! Ştii bine de cine întreb. Ai văzut-o?

— Poate.

— Şi cum arată?

— Rău. Chiar rău. Este atât de urâtă încât a trebuit să recurg la o oglindă să mă pot uita la ea, spuse Luke.

— Asta e bine, da, spuse Ramsey. Asta şi speram. Eram puţin îngrijorat de… Nimic. Nu eram deloc îngrijorat.

— N-ai vrea să-ţi muţi maşina aia a ta beţivă, ca să pot trece?

— Trebuie să mă ajuţi. Mătuşa Ellie mi-a spus că Jocelyn

este cu Sara, aşa că vreau să te duci la Sara şi să o ţii ocupată pe Jocelyn vreo douăzeci de minute, până instalez eu totul.

— Instalezi? întrebă Luke. Despre ce vorbeşti? Pui la cale focuri de artificii?

— Posibil, spuse Ramsey zâmbind. Ea ştie că vin şi că aduc cina, dar nu vreau să mă vadă scoţând toate astea din maşină şi cărându-le în casă. Ba nu! Eu mă duc să vorbesc cu Jocelyn şi tu instalezi totul pentru mine. Ştii cum să răceşti şampania, da?

— O pun în râu împreună cu berea, spuse Luke dând în marşarier. Ce naiba se petrecea cu tot oraşul ăsta? se întrebă el. Mai întâi mama lui îi spune să stea departe de femeia asta, apoi Ramsey vrea să-l facă să joace rolul valetului.

Ajunşi în spaţiul larg, acoperit cu pietriş din faţa casei, îşi parcară maşinile lângă Mini Cooperul argintiu al lui Jocelyn. Ramsey era în pantaloni negri, cămaşă albă, cravată albastră. Îşi scoase însă cravata şi o aruncă pe bancheta din faţă a maşinii.

— Ce zi! Mă programasem să fiu aici acum o oră, dar bătrânul Segal m-a scos aproape din minţi. Iar s-a certat cu fiul lui şi iar şi-a schimbat testamentul.

Ramsey deschise portbagajul, scoase un uriaş coş de picnic din el, apoi se uită în sus, la ferestrele casei.

— Crezi că ne priveşte?

— De ce mă întrebi pe mine? Tu eşti cel care ştie mai multe despre ea.

— Ce e cu tine? Te-ai certat cumva cu ultima ta prietenă?

îl întrebă Ramsey.

— Asta nu s-a întâmplat niciodată şi nici nu se va întâmpla. Poţi să-mi spui de ce te interesează atât de mult femeia asta?

— Cred că ea ar putea fi aceea.

— Nu începe din nou, spuse Luke mormăind.

— Fata asta şi-a petrecut aproape tot timpul cu domnişoara Edi. Şi-a consumat sfârşiturile de săptămână la balet. Poate cânta la pian şi dansează vals. Şi are şi creier.

— Ceea ce înseamnă că este cineva cu care te poţi afişa la club şi la balurile acelea caritabile care se organizează la Williamsburg.

— Dacă asta înseamnă că îmi place să mă întâlnesc cu o femeie cu educaţie, care întâmplător este şi frumoasă, da.

Luke se uită în sus, la ferestre.

— Sună de parcă ar trebui să mă duc să fac cunoştinţă cu ea.

Ramsey zâmbi.

— Probabil c-o s-o sperii de moarte. Sau poate o s-o leşine mirosul tău.

— Multe fete sunt nebune după băieţii răi.

— Nu te autoamăgi. Băiat rău! mai scuteşte-mă. Haide, du-te la Sara, bate-i la uşă şi spune-i să o mai ţină pe Jocelyn la ea vreo douăzeci de minute. O să sun când o să fiu gata. Crezi că poţi face asta?

Luke dădu să spună că Sara nu era acasă şi că Jocelyn era sus la ea, dar renunţă. Mama lui îl rugase să fie drăguţ cu noua proprietăreasă, dar nu şi să nu-l şicaneze pe Ramsey.

De fapt, jocul care-i plăcea cel mai mult pe lumea asta lui Luke era acela de a-l scoate pe Ramsey din sărite.

— Sigur, spuse el încercând să pară morocănos, dar zâmbind în sinea lui.

Jocelyn se uită la micuţul ceas deşteptător de pe noptieră şi văzu că mai avea treizeci de minute până la sosirea lui Ramsey. Era deja atât de nervoasă încât se simţea ca o adolescentă la prima ei întâlnire. După plecarea Sarei, făcuse o rapidă inspecţie a casei şi constatase că încăperile nu fuseseră modificate. Aşa cum i se spusese, puţina mobilă care exista, provenea din casa domnişoarei Edi din Florida. Fără nimicuri, doar vitrine şi rafturi goale. În trei încăperi se afla câte un covor şi patru, cinci piese de mobilier antic, dar nimic mai mult. Bucătăria era din anii 1950, arătând puţin mai bine decât cea a Sarei, dar nu cu mult. Îi plăcu spălătorul uriaş şi masa mare, din lemn de pin, dar îşi spuse că soba ar avea o soartă mai bună dacă ar fi întoarsă cu fundul în sus şi i s-ar planta flori în cuptor.

După această plimbare informativă prin casă, se luptă cu valiza până sus şi începu să se pregătească pentru întâlnire.

O încântă să vadă patul cu aşternuturi curate şi baia plină cu prosoape şi săpunuri frumoase. Nu ştia cine făcuse toate aceste pregătiri de bun-venit, dar îi va mulţumi cu siguranţă.

Făcu un duş prelungit, se spălă pe cap, apoi îşi uscă părul cu foenul. Îşi scoase noul ei costum alb din bumbac, cu dantelă Battenberg în partea de jos a fustei. Încă în halat, puse în priză fierul de călcat de voiaj şi începu să calce

fiecare cutuliţă. Domnişoara Edi era obsedată de hainele bine călcate. Nu credea în călcatul permanent şi nici în tricotaje.

— Poţi recunoaşte o doamnă după calitatea hainelor ei şi după felul în care sunt întreţinute, spunea ea fără să obosească.

Gata îmbrăcată, Jocelyn se întrebă, şi *acum*, ce să fac? Singurul ei gând era să vadă dacă Sara se întorsese. Lăsase farfuriile şi cutia de cusut în propriul ei hol, deci poate c-ar trebui să i le ducă.

Peste câteva minute se afla în apartamentul Sarei – care lăsase uşa din spate descuiată, dar care nu era acasă. În clipa în care Jocelyn punea farfuriile pe masă, auzi un ciocănit la uşa din faţă. Nu ştia dacă să răspundă sau nu. În fond, era casa Sarei. Dar era totuşi şi casa ei.

Jocelyn deschise uşa ca să vadă stând în prag un bărbat înalt, brunet. Era în ginşi şi un maieu murdar şi nu se mai bărbierise de zile întregi, dar toate astea nu-i ascundeau frumuseţea. Avea ochi de un verde închis, deasupra unui nas patrician şi buzele pline erau frumos modelate, deasupra unei bărbii bine conturate. Sara spusese că era" frumos" şi aşa era.

— Eşti noua proprietăreasă. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

Vocea lui era adâncă şi bogată, exact aşa cum fusese la telefon şi era sigură că nu mai întâlnise vreodată un bărbat de care să se simtă atât de atrasă.

— Da. Iar tu eşti Ramsey?

— Ramsey? Dumnezeule Mare, nu! El este avocat. Arăt

eu a avocat?

— Ah, făcu ea dezamăgită. Se uită în altă parte, încercând să-şi disimuleze atracţia faţă de el.

— Nu, presupun că nu arăţi ca un avocat. Ai venit la Sara, da? Dar nu este aici.

— Ştiu. Am văzut-o plecând.

Îşi întoarse înapoi privirea spre el, rămas în continuare în prag.

— Dacă ştii că nu este aici, de ce ai mai ciocănit la uşă?

— Sunt grădinarul tău, Luke Connor.

O privea insistent, ca şi cum ar fi vrut să o citească.

Până să poată răspunde, Joce auzi un zgomot afară, la dreapta ei, apoi el se întoarse, se uită spre faţa casei şi flutură mâna ca şi cum ar fi vrut să-i spună cuiva să plece, în clipa următoare, îşi făcu cu forţa drum pe lângă ea, în casă.

— Scuze! Nu poţi intra aşa aici şi…

— Vezi că faci riduri, spuse Luke trântind uşa în spatele lui.

— Asta nu este casa mea şi nu cred că tu ar trebui să fii aici.

— Ba da, este.

— Este ce?

— Casa ta.

— Da, tehnic este, dar partea asta este închiriată Sarei Shaw. Ea…

— Ea este verişoara mea, spuse el peste umăr, îndreptându-se spre bucătărie.

Jocelyn veni imediat în spatele lui.

— Dacă eşti vărul Sarei, înseamnă că Ramsey este fratele tău?

Luke deschise frigiderul şi scoase o bere. Rezemându-se de bufet, începu să o măsoare cu privirea de sus în jos, într-un fel care ei îi displăcuse întotdeauna. Era felul în care se uitau la femei toţi bărbaţii conştienţi că erau bine, ca şi cum ar fi ştiut că femeile le aparţineau – ca şi cum le-ar fi dorit.

— Ce este între tine şi bătrânul văr Rams? Este deja ceva între voi?

Joce se dădu un pas înapoi. Atracţia iniţială pentru el începea să se estompeze.

— Nu că asta ar fi treaba ta, dar nici măcar nu l-am văzut până acum. Sara mi-a spus că este vărul ei şi dacă şi tu eşti văr cu ea, atunci am presupus că eşti rudă cu Ramsey.

— Sunt. Dar vezi tu, noi toţi suntem veri. Sara, Rams, Charlie, Ken şi eu. Avem cu toţii aceiaşi străbunici.

Era ceva în felul lui de a fi, care nu-i plăcea. Râdea de ea, iar ea habar n-avea ce făcea ca să-l amuze într-atât. Până una alta, constata că toţi oamenii din oraşul ăsta erau înrudiţi unii cu alţii.

— Dar sora lui Ramsey? Şi ea îţi este verişoară?

El păru contrariat.

— Firește. E… Dar se opri, dându-şi seama că femeia râdea de el. Constatase adesea că cei care nu erau din sud râdeau când venea vorba de neamuri.

— Eşti cumva…

— Dumnezeule, dacă mă întrebi dacă sunt yankee, o să…

— O să ce? întrebă el cu sprâncenele ridicate a interes.

— O să tai vârfurile trandafirilor. Nu știu. Cum se pedepsește un grădinar?

Luke îi aruncă o privire care aproape că o făcu să se înroșească.

— Este cea mai interesantă întrebare care mi s-a pus vreodată.

Joce experimenta o rapidă evoluție a sentimentului de neplăcere față de omul acesta. Se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Am întâlnire cu cineva.

— Da, cu Rams. Este acolo, transpiră tot. Ca să construiască un tărâm al viselor, pentru voi doi.

— Este urât din partea ta că îi strici surpriza.

— Dacă mă întrebi pe mine, asta este pierdere de timp.

Joce îl măsură cu o privire – spera ea – plină de dispreț.

— Presupun că ideea ta despre o întâlnire constă într-un bax cu șase cutii de bere și o pungă cu cipsuri de cartofi.

— De porumb. Îmi plac cipsurile de porumb. Mai ales cele albastre. Dacă tipa apare cu cipsuri albastre și șase cutii cu bere Samuel Adams, ar putea avea noroc.

— Presupun că te amuză chestia asta.

— Sunt pur și simplu sincer.

— Ești ca atâția alți bărbați pe care i-am cunoscut – și niciodată n-am mai vrut să-i văd. Joce se duse spre ușa din spate să o deschidă, dar el îi blocă drumul.

— Încă nu poți pleca. Rams mi-a spus că o să sune când o să fie gata.

— Te-a trimis pe tine aici, ca să mă reții?

— Nu este chiar atât de prost. M-a trimis să-i spun Sarei să te rețină, dar a uitat să mă întrebe dacă Sara este aici. De

ce nu te aşezi şi nu stai cuminte, să nu-ţi şifonezi deux-piecesul ăsta nou-nouţ? între timp eu o să-mi fac un sendviş. Ţi-aş oferi şi ţie unul, dar Rams are destulă mâncare să hrănească jumătate de oraş, aşa încât ar fi mai bine să nu mănânci.

Joce stătea în picioare, la capătul blatului din melamină al Sarei şi se întreba ce să facă. Să rămână aici şi să-l lase pe încrezutul ăsta să râdă de ea pentru motive pe care nu le înţelegea, sau să plece şi să-i strice lui Ramsey surpriza? Probabil că era mai bine să se ducă să-l vadă pe Ramsey decât să rămână aici, cu omul ăsta.

Jocelyn se întoarse exact în clipa în care Luke dădea să-şi pună pe bufet ingredientele pentru sendvişul lui. Braţul ei îi lovi mâna şi muştarul din cutia de plastic se împrăştie, galben deschis, peste deux-piecesul ei alb.

— Ai făcut-o înadins. Ai vrut să faci asta, spuse ea.

— Nu, nu am vrut, spuse el sincer nefericit. Crede-mă, nu am vrut asta. Îmi pare rău. Sincer.

Dusă era atitudinea lui superioară, ironică, din clipa în care îşi făcuse drum în apartament. Întorcându-se, Luke înşfăcă un ştergar curat de vase de pe poliţa de deasupra spălătorului şi îl umezi.

— Lasă-mă să te ajut, spuse el.

Joce îşi ţinea bluza departe de piept, întrebându-se cum s-ar putea strecura înapoi în casă, să se schimbe, fără să fie văzută de Ramsey. Dar el spusese că o să instaleze picnicul pe jos. Dacă asta însemna în hol, nu avea cum să treacă pe lângă el – şi va face cunoştinţă cu el având corsajul plin cu muştar.

— Ce naiba faci aici?

Jocelyn şi Luke se întoarseră spre uşa din spate, în pragul căreia stătea un bărbat despre care ştia precis că era Ramsey. Era cu un centimetru sau doi mai mic decât Luke şi o idee mai plin, dar avea acelaşi păr negru şi aceiaşi ochi verzi şi aproape acelaşi nas şi aceeaşi bărbie. Erau într-adevăr doi bărbaţi superbi.

Jocelyn se uită de la Ramsey la Luke care tocmai se apleca deasupra ei, cu un ştergar ud. Instantaneu, sări departe de atingerea lui.

— A aruncat cu muştar pe mine, spuse ea cu ochii pe Ramsey.

Ramsey se uită ameninţător la Luke.

Luke îşi ridică braţele.

— Un accident. Jur. E a ta. Cu mâinile încă ridicate, ieşi cu spatele afară din încăpere şi Joce auzi uşa din faţă deschizându-se şi închizându-se la loc.

— Eşti bine? întrebă Ramsey.

— Da. Sincer, doar că arăt cumplit. Şi cât mi-am dorit să fiu cât de cât prezentabilă, la întâlnirea noastră.

— Arăţi grozav! spuse Ramsey cu atâta entuziasm, încât Joce îi întoarse zâmbetul.

— Eşti foarte amabil.

— Nu, nu sunt. Dar sunt avocat, ai uitat? Ce-ar fi să mergem la tine, adică în partea mare de casă şi să mâncăm ceva? Nu ţi-e foame?

— Sunt leşinată.

Ramsey o luă de-a lungul holului spre uşa din faţă, o deschise şi când Joce ajunse în dreptul lui, spuse:

— Îmi cer scuze pentru vărul meu. Luke este… Ridică din umeri, ca şi cum nu existau vorbe care să-l descrie pe acest om.

— E în regulă. Cu toţii avem rude, spuse Jocelyn.

— Din nefericire, eu am mai multe decât oricine.

În timp ce ieşeau, îl văzu pe Luke îndepărtându-se în viteză într-o camionetă încercată, care-i amintea de maşinile pe care le văzuse în preajma casei tatălui ei, în adolescenţă. Îşi spuse că Luke Connor era genul de bărbat de care domnişoara Edi o prevenise să stea departe. Mai rău, era genul de bărbat de care dulcea, eleganta, educata ei mamă se îndrăgostise nebuneşte. După căsătorie, Gary Minton se străduise din toate puterile să fie ceea ce dorea familia rafinatei, micuţei lui soţii, dar la o lună după moartea ei se întorsese la pantalonii de piele, la mustăţi şi la motociclete.

— Eşti sigură că eşti bine? Te-a necăjit rău de tot Luke?

— Câtuşi de puţin, spuse Jocelyn zâmbind, revenind în prezent. Dă-mi voie să merg să mă schimb şi o să fie totul bine.

— În seara aceasta, cea mai mică dorinţă a ta este ordin pentru mine, spuse Ramsey înclinându-se cu eleganţă.

— Atunci, prea amabilul meu lord, condu-mă la castelul domniei voastre, ca să mă pot pregăti pentru voi.

Ramsey zâmbi, îi oferi braţul şi se îndreptară împreună spre intrarea principală a Conacului Edilean.

CAPITOLUL 4

— AH, CE FRUMOS, spuse Jocelyn, crezând sincer ce spunea. Ramsey îşi făcuse atâtea probleme cu cina şi ea aprecia asta. Pe podeaua din hol se afla o pătură veche, albă, lucrată în trapunto, iar de o parte şi de alta a acesteia, două perne uriaşe. Masa consta din paste" păr de înger", cu un sos uşor din roşii pasate şi busuioc, cu pâine şi salată.

— Legumele le ai de la mama Sarei? întrebă ea.

— Firește. Dacă aş cumpăra roşii din altă parte, cred c-ar fi în stare să-mi picheteze biroul.

Farfuriile erau Limoges, cu unul dintre modelele ei preferate şi paharele de vin trebuie să fi venit din Colonial Williamsburg. Erau suflate manual, într-un design din secolul optsprezece.

Ramsey stătea întins pe perna din faţa ei şi în lumina lumânărilor părea şi mai frumos decât i se păruse la venire. Adevărul era că o făcea nervoasă. Ceva în perfecţiunea lui absolută o făcea să-şi dorească să fi fost şi ea mai aproape de perfecţiune.

— De ce există atât de puţin mobilier în casă? întrebă Joce. Stătea dreaptă, în partea opusă a păturii. Nu vreau să par hrăpăreaţă, dar consider ciudat că o casă care a fost locuită atâtea generaţii, să aibă atât de puţine lucruri în ea.

— Într-un cuvânt, Bertrand, spuse Ramsey. Îşi terminase pasta şi sorbea din vinul lui alb. Nu ştiu foarte mult despre asta, pentru că tata s-a ocupat de domnişoara Edi, dar îl ştiu mormăind în barbă de câte ori era pomenit numele lui Bertrand. Cred că avea probleme cu pariurile la cai.

— Tatăl tău paria? întrebă Joce.

Ramsey o privi ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă vorbise

serios sau nu.

— Scuze. Umorul meu, spuse ea. Deci Bertrand avea o problemă cu pariurile.

Ramsey o privi pe deasupra paharului.

— Avea un fel de problemă. Cel puţin aşa cred. Eu nu am cunoscut-o niciodată cu adevărat pe domnişoara Edi, dar din ce am auzit despre ea, mi s-a părut întotdeauna ciudat că l-a lăsat să vândă aproape totul din casă. Mi-amintesc că atunci când eram copil, am văzut un camion uriaş oprit în faţa casei.

— A trecut printre porţile alea atât de strâmte?

— Ai spirit de observaţie! spuse el. Nu, niciun camion nu poate trece printre stâlpii ăia. De câte ori nu şi-a zgâriat Luke camioneta de ei!

Ramsey mai bău din vin, apoi se ridică şi începu să strângă resturile de paste şi salată. Când Joce dădu să-l ajute, îi spuse să stea cuminte. Joce îl aşteptă să ducă farfuriile în bucătărie şi când se întoarse, avea în mână un mic vas care semăna cu unul pentru fondue.

— Sora mea m-a asigurat că drăcia asta este perfectă pentru topirea ciocolatei. Zice că a conceput al doilea copil în noaptea zilei în care au cumpărat-o. Scuze. Nu-i o poveste potrivită pentru o primă întâlnire.

— Eşti iertat, dar numai dacă-mi povesteşti despre camionul acela.

— Ah, da. Au fost nevoiţi să-l parcheze în stradă şi o camionetă mai mică a cărat mobila până la el. Era într-o sâmbătă şi noi copiii aproape că-i înnebunisem pe cărători. Eram în camion, în casă, ne ascundeam chiar în bufetele pe

care trebuiau ei să le care. Erau gata să ne arunce pe toţi în lac.

— Şi părinţii voştri ce spuneau?

— Erau şi ei acolo, urmărind totul iar adulţii care nu puteau fi de faţă, ne plăteau pe noi să alergăm până la ei acasă, din oră în oră, să le spunem ce se mai petrecea. Sara era cea mai iute, pe bicicleta ei, aşa că ea livra mesajele. Ştii, încă mai cred că nu ne-a împărţit banii corect. Cred că şi-a păstrat ei cea mai mare parte.

— Verii. Unul pentru toţi, toţi pentru unul, spuse Joce zâmbind.

Ramsey rupse bucăţi de ciocolată deasupra micuţei oale pe care o băgase în priză şi acum amesteca în ea.

— Aşa cred. Cred că era nostim când eram copii, dar acum mi se pare mai mult decât uşor deranjant. Ca astăzi, de exemplu. Chiar îmi cer scuze pentru ce…

Joce nu mai vroia să audă un cuvânt despre Luke şi muştar.

— Şi ce au băgat în camion?

— Piesele de valoare.

— Canapeaua galbenă, măsuţele, bufetul cel mare, cele patru fotolii din sufragerie. Toate acestea s-au aflat în casa domnişoarei Edi din Florida. Presupun că a vândut la licitaţie tot ce nu a mai trimis înapoi aici, spuse Joce.

— Ştiu asta.

— Iar banii…

— Nu. În seara asta nu vreau să discut nimic despre afaceri. Ceea ce înseamnă că luni dimineaţă la prima oră o să trebuiască să vii la mine la birou, unde o să pot să-ţi

spun totul.

— Precis există bani prevăzuţi pentru casă, nu?

Ramsey scutură din cap.

— Nu încerca să mă îmbrobodeşti. Nu scoţi un cuvânt de la mine.

Joce spuse, sorbind din vin:

— În regulă. Aşadar, domnişoara Edi a luat mobila bună şi a lăsat piesele fără valoare aici, pentru ca fratele ei să le vândă, să-şi plătească datoriile la pariuri.

— Mama mea zicea că domnişoara Edi l-a pus pe fratele ei să facă o mare vânzare în curte. Asta i-a salvat ei banii şi i-a dat şi lui ceva de făcut.

— Ceva ce seamănă cu ea.

— Gata. S-a făcut, spuse Ramsey întinzându-i o cutiuţă cu furculiţe şi deschizând apoi un bol cu căpşuni mari, perfect coapte.

— La şi una dintr-astea şi înmoai-o în ciocolată.

Joce se conformă.

— Delicioasă. Absolut minunată. Mă şi simt însărcinată.

Dar cum Ramsey nu spuse nimic, Joce îi aruncă o privire.

— Din nou, umorul meu idiot.

— Nu, îmi place. Doar că nu sunt obişnuit cu fete frumoase care să aibă şi simţul umorului.

— Dar nici n-au nevoie. Este suficient pentru ele să se afle acolo.

— Am vrut să spun… începu Ramsey apoi se opri zâmbind şi continuă:

— Am vrut ca seara asta să fie un succes şi uite, reuşesc să par plictisitor.

Jocelyn îşi şterse ciocolata de pe bărbie.

— Pentru mine este o seară de succes. Ei! îţi mulţumesc că mi-ai aranjat dormitorul.

— Dormitorul?

— Ştii, aşternuturile, săpunurile, chestiile astea. Altfel, ar fi trebuit să-mi petrec noaptea în altă parte. Tu ai făcut toate astea, nu?

— Mă tem că nu. Poate doamnele de la biserică.

— Apropo, am trecut în drum pe lângă o biserică. Cu domnişoara Edi mergeam în fiecare duminică la biserică. Acum îmi lipseşte.

— La biserică… spuse Ramsey, ca şi cum n-ar mai fi auzit vreodată acest cuvânt. Dacă o să apari duminică la biserică, mama o să te creadă atât de perfectă, încât o să se ducă pe loc să ne cumpere verighete.

— E chiar aşa de rău?

— Glumeşti, poate? Am treizeci şi doi de ani şi încă n-am ieşit pe covertă cu niciun copil.

— Dar sora ta şi ceilalţi fraţi?

— Nu suntem decât noi doi, spuse Ramsey, iar mama nu este mulţumită de moştenitorii produşi de Viv. Ea vrea copii şi de la mine.

După felul în care o privea, Joce nu ştia dacă să-i cadă în braţe sau să-l dea afară şi să încuie uşa după el.

— Port măsura cinci la inel şi vreau un diamant roz, de patru carate, cu tăietură de smarald.

De data asta, Ramsey mârâi.

— Spune-i asta şi s-a zis cu mine.

— Sara face şi rochii de mireasă? Dacă da, am eu nişte

idei, pentru a mea.

Ramsey râse.

— Nu, vorbesc serios. Crezi că mama Sarei poate face rost de suficienţi trandafiri albi, ca să umplu biserica cu ei?

— Încetează! spuse Ramsey râzând. Crede-mă, dacă mai vorbim despre asta, într-un fel sau altul o să audă şi mama şi o să ne bată la uşă. Dacă ai ştii prin ce trec… Ramsey lăsă gândul neterminat şi schimbă vorba.

— Ce vreau eu, este să-mi vorbeşti despre tine şi despre domnişoara Edi.

— Eram suflete asemănătoare, spuse Jocelyn. Deschise gura ca să înceapă să-i spună toată povestea vieţii ei, dar se opri. Dacă i-ar spune totul în seara asta, despre ce-ar mai discuta la o a doua întâlnire? Şi spera sincer să mai fie o a doua, pentru că îi plăcea de el.

— Bine, păstrează-ţi secretele, dar tot o să ţi le scot eu până la urmă.

Spunând asta, Ramsey se ridică de pe. Perne şi se întinse. Cămaşa i se mulă pe muşchii pieptului şi ai braţelor şi Joce nu-şi putea lua privirile de pe el. Când o surprinse, Joce se întoarse repede, dar nu suficient ca să nu se simtă jenată.

— Joci golf? o întrebă el.

— Poftim?!

— Golf? Joci golf?

— Nu.

— Jenis? insistă el.

— Îmi pare rău. Nici tenis. Şi înainte de a mă întreba, nici de înotat nu înot prea bine şi nici bridge nu joc şi nici cu cluburile nu mă împac.

— Şi atunci ce anume îţi place să faci? Nu, stai, nu-mi spune. Lasă-mă pe mine să descopăr. Trebuie să faci ceva, în afară de a te gândi la nunta ta.

— Nu cine ştie ce.

Zâmbind, Ramsey începu să strângă vasele, dar de data se lăsă ajutat şi de Joce.

— Şi cum ţi-l imaginezi pe ginerică?

— Blond, cu ochi albaştri, spuse ea pe loc şi Ramsey râse.

— Am meritat-o. Probabil că o să vrei să-ţi remobilezi bucătăria, spuse el punând vasele pe masa mare şi privind în jurul lui.

Din tavan atârnau trei becuri fără abajur şi lumina scotea totul la iveală, creând o senzaţie aproape ireală.

— Cum de-ţi trece măcar prin cap să schimbi încăperea asta? spuse ea cu groază prefăcută.

— Ce-ar fi o insulă placată cu marmură, în locul acestei mese? Şi, firește, un spălător nou, spuse el privind-o.

Joce se uită la spălător şi i se strânse inima la gândul de a renunţa la el. Era uriaş, pe picioare, cu două cuve enorme, în partea din spate cu o tăblie din porţelan negru şi cu suprafeţe de scurgere, de o parte şi de alta. Îşi luă privirile de la spălător.

— Mă întrebi indirect dacă ştiu să gătesc? Nu, nu ştiu. Domnişoara Edi a avut o femeie care a lucrat mai bine de douăzeci de ani pentru ea şi care gătea minunat. Cât despre acasă la părinţii mei… Cu cât mai puţine despre asta, cu atât mai bine. Dar ştiu să fac brioşele.

— Brioşele?

— Fusese o temă la şcoală şi domnişoara Edi m-a lăsat

să-i folosesc bucătăria. Ştiu chiar cum se foloseşte aparatul pentru fursecuri.

— Asta e bine, spuse Ramsey, dar vocea lui suna dubios şi o vreme între ei se aşternu tăcerea şi Jocelyn îşi înghiţi un căscat. Fusese o zi foarte, foarte lungă. Într-un târziu, Ramsey spuse:

— Ştii, cred c-ar fi bine să plec. E târziu. Vin mâine să te iau la biserică?

— Dacă intrăm mâine împreună la biserică, împreună vom rămâne pe viaţă. Jocelyn glumise, dar Ramsey nu zâmbi.

— Am auzit de lucruri şi mai rele.

— Da, şi eu. Ce-ar fi să ne întâlnim acolo? La zece e bine?

— Dacă vrei să ratezi şcoala duminicală, da. De regulă şi eu o ratez.

— Obişnuieşti să dormi târziu?

— Lucrez târziu. În noaptea asta am vreo trei ore de lucru, cu hârtiile.

— Serios?

— Da.

— Te pot ajuta?

O clipă Ramsey păru derutat, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă dacă ea vorbea serios sau glumea.

— Mulţumesc, nu. Avem un caz mare de divorţ şi încerc să găsesc nişte bani lipsă. Cum îşi poate permite un bărbat să plătească cu banii jos o casă de trei milioane de dolari, când el nu câştigă decât şaizeci de mii pe an? Cel puţin asta este întrebarea la care vrea un răspuns soţia lui.

— Eu nu mă prea pricep la bani, dar… am făcut multă

muncă de cercetare aşa că dacă o să vrei vreodată să te ajut, spune-mi.

— Te pricepi şi la brioşele. Să nu uităm brioşelele, spuse el zâmbind.

— Eu nu uit niciodată brioşelele, spuse Joce, dar zâmbetul ei era forţat. Iar când Ramsey se întinse după o farfurie, spuse:

— Haide să lăsăm totul aşa. Curăţ eu, mâine. Tu mai ai de lucru iar mâine dimineaţă trebuie să te prezinţi la biserică.

— Mulţumesc, spuse el, după care inspiraţia îl lăsă. Deci ne vedem mâine la biserică?

— Dacă te poţi smulge din pat, spuse ea.

Ramsey porni spre uşă, urmat de ea. O deschise, se opri şi o clipă Joce crezu că o va săruta, dar el ieşi afară, pe veranda micuţă.

— Mulţumesc pentru tot. Chiar mi-a făcut plăcere, spuse Jocelyn.

— Da, şi mie, spuse Ramsey coborând scările.

Jocelyn închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea. Ce naiba se petrecea cu ea? Avusese o întâlnire foarte romantică cu bărbatul, cu acela despre care domnişoara Edi spusese că va fi iubirea vieţii ei. Dar într-un fel, ea distrusese seara. Nu ştia cum, dar o distrusese. Sigur, nu ajutaseră deloc glumele ei jalnice despre căsătorie. De mirare că el nu o zbughise afară pe uşă. Ce-i spusese la telefon? Că ultima oară când îi vorbise o femeie despre căsătorie, trebuiseră să cheme Salvarea.

Se uită la ceasul de la mână. Era abia nouă şi jumătate. Ducă-se naibii „întâlnirea” ei. În ciuda orei timpurii, o

apucase căscatul. Poate că epuizarea să fi fost cauza. Să cunoşti oameni noi, să-ţi vezi casa, să ai o întâlnire – şi toate în aceeaşi zi – este prea mult, pentru oricine.

Lăsă pe masă farfuriile murdare, stinse dintr-un foc luminile acelea cumplite şi o porni în sus spre scări, să se ducă la culcare. Când trecu de uşa din spate şi auzi clanţa, inima îi sări în gât. Era cineva la uşă! Cineva care încerca să între!

Mintea îi alerga, încercând să-şi amintească unde pusese mobilul. Sus? Sau jos? Nu-şi putea aminti. Exista cumva vreun telefon prin casă? Nu se gândise o clipă la asta, în agitaţia zilei.

Cineva deschidea uşa şi Joce se lipi de perete, cu inima bubuindu-i în piept. Se aplecă şi o luă pitulându-se pe sub fereastra de lângă uşă, pentru ca intrusul să nu o vadă. Dacă va ajunge la uşa din faţă înaintea lui, putea ieşi.

În timp ce trecea de uşă, văzu o umbră, apoi lumina lunii îi arătă o siluetă. Era înalt. Era brunet. Era…

Joce se îndreptă. Era Ramsey. Probabil că uitase ceva. Apucă butonul clanţei şi îl trase spre ea – şi se pomeni faţă în faţă cu Luke.

— Ce faci aici?

El însă păru mult mai surprins decât ea, să o vadă.

— Verific uşile. M-am gândit că poate ai uitat să le închizi, aşa că…

— Sara îşi lasă uşa descuiată. Am crezut că acesta este unul din orăşelele acelea în care nimeni nu-şi încuie uşile.

— Nu te amăgi, spuse el dându-se în spate. Ascultă, îmi pare rău. Luminile erau stinse şi am crezut că te-ai culcat.

— Supravegheai casa?

— Doar cu asta mă ocup. Asta-i slujba mea, ai uitat?? Nu ţi s-a vorbit despre mine? Sau mai eşti supărată pe mine, din cauza muştarului?

Joce renunţă la ostilitate.

— Nu, ştiu că a fost un accident. Vrei să intri să bei un ceai?

— Cu tine şi cu Ramsey?

— Ca şi cum n-ai şti că a plecat acum zece minute.

Luke îi oferi un zâmbet strâmb şi păşi înăuntru. Pătura şi sfeşnicele erau încă pe jos, împreună cu vasul pentru topit ciocolata şi câteva căpşuni.

— Deci i-ai făcut vânt?

— Nu, nu i-am făcut vânt. A trebuit să plece, mai avea de lucru.

Aplecându-se, Luke îşi plimbă degetul pe peretele interior al oalei calde încă, apoi îşi băgă în gură degetul plin de ciocolată.

— Asta explică totul. De aceea s-a dus la Tess, după ce a plecat de la tine.

Joce se opri din mers şi se întoarse spre el. Luke ţinea oala în mâini, rotind-o, ca să plimbe o căpşună prin ea.

— Ce-a făcut?

— S-a dus la asistenta lui, Tess. Locuieşte alături. Ea îi conduce viaţa.

— Mi s-a mai spus asta. Şi el e acum acolo?

— Absolut, spuse Luke ridicându-şi privirile spre ea. Cine ţi-a vorbit despre Tess? Sper că nu Rams. Nu, imposibil.

— Ce vrei să spui? Joce o porni din nou spre bucătărie, spunându-i, peste umăr: vino. Şi dacă vrei, adu şi chestia aia.

— Mulţumesc, spuse el urmând-o. M-am gândit că poate mâine o să discutăm despre grădină.

— Eu nu ştiu nimic despre grădinărit. Începu să deschidă dulăpioarele din bucătărie, căutând un ceainic, nişte pliculeţe cu ceai, ceva.

— Ceaiul ăsta îţi dă prea multă bătaie de cap. Crede- mă. Nu am vrut să te deranjez. O să-mi iau ceva de mâncare, în drum spre casă. Există nişte fast-fooduri în Williamsburg. Pe autostradă. Nu este prea departe. Câteva ore, nu mai mult.

Joce nu se putu opri să nu râdă.

— În regulă, stai jos, spuse ea şi el se execută. Joce scoase din frigiderul vechi vasul cu pastele rămase şi le băgă în anticul aparat cu microunde.

— Ce te face să crezi că Rams nu mi-a vorbit despre secretara lui? încercă să pară cât mai degajată şi recurse la varianta familiară a numelui, ca să pară mai apropiată de el.

— Pariez că nu ai văzut-o încă pe Tess, spuse Luke ridicându-se, ducându-se spre dulăpioare şi întinzându-se peste ea, după o farfurie. Dintr-un sertar, scoase un cuţit şi o furculiţă.

Jocelyn nu se uitase încă prin dulăpioare, aşa că habar n-avea unde se aflau toate lucrurile.

— Nu, nu am văzut-o, dar am auzit despre ea.

— De la Sara? Ţi-a povestit despre rochia roşie?

— Şi care e problema cu femeia asta şi cu rochia roşie, cu decolteu adânc? întrebă Joce deschizând microundele.

— Chiar vrei să ştii?

— Sunt cât se poate de majoră. Cred că pot suporta asta.

— Ce s-a întâmplat cu secretara şi cu rochia?

Luke îi luă din mână bolul, răsturnă pastele pe farfurie şi îl puse apoi pe masă.

— Vrei şi tu?

— Nu, mulţumesc. Am mâncat mai devreme. Cu Ramsey, ţi-aminteşti?

— Ah, da. Aţi stat atât de puţin împreună încât aproape că am uitat de întâlnirea voastră. A fost o întâlnire, nu?

Joce nu se obosi să-i răspundă, dar îşi turnă puţin vin într-un pahar şi luă o sorbitură.

— Iartă-mă dar atât a mai rămas, spuse ea, dar tonul îi dădu lui Luke de înţeles că nu regreta deloc. Ce era cu omul ăsta care îi dădea o stare atât de proastă? Sau oare proasta ei dispoziţie era creată de faptul că Ramsey o făcuse să creadă că aveau să devină nedespărţiţi, după care s-a dus alături, la o altă femeie?

Luke se ridică, deschise frigiderul şi scoase o bere.

— E clar că te simţi ca acasă, la mine în casă.

— Eu stau mult pe aici, aşa că ar fi mai bine să te obişnuieşti, spuse Luke gustând pastele.

— Chiar sunt bune. Rams le-a făcut? întotdeauna a fost un bucătar bun. Ştie să facă şi plăcintă cu viermi. Ar trebui să-i spui despre asta.

— Înainte sau după ce-mi povesteşti tu despre rochia roşie?

— Ah, da, spuse Luke cu gura plină. Lui Tess nu prea-i place să primească ordine. Din punctul ei de vedere, îşi face treaba şi asta este tot ce i se poate cere. Orice altceva este treaba ei.

— Oare nu simţim cu toţii la fel? întrebă Joce aşezându-se într-un fotoliu, în faţa lui.

— Nu ca Tess, dar Rams a fost întotdeauna, cum spunem noi pe aici, puţin mai pedant în ce priveşte îmbrăcămintea.

Jocelyn zâmbi rece.

— Înţeleg. Ştie să gătească, iar acum este pedant. Şi altceva ce-o să-mi mai spui? Că vroia să fie femeie?

— Nu după câte ştiu eu, răspunse Luke nevinovat. Ţi-a spus cumva că a vrut să fie? înţeleg că există acum clinici cu adevărat bune, pentru aşa ceva. Nu că eu ştiu ceva despre ele, dar pariez că bătrânul Rams ştie multe.

Joce nu se putu abţine să nu râdă.

— Eşti groaznic. Şi acum spune-mi povestea.

Luke mai mâncă puţin, apoi spuse:

— A fost cât se poate de simplu. Rams i-a spus lui Tess că nu-i plăcea cum se îmbrăca.

— Şi atunci ea s-a dezbrăcat? Asta fac secretarele în birourile de avocatură din Florida? Dacă aşa este, înseamnă că eu mi-am greşit statul.

Joce îl privi cu ochii mijiţi.

— Nu, nu s-a dezbrăcat. A fost chiar la începutul serviciului ei la MAW. Adică la…

— Ştiu ce înseamnă. Continuă.

— Sunt sigur că ai aflat deja destule, de când eşti aici. Deci, Tess lucra la firmă doar de şase săptămâni, dar

organizase deja tot biroul. Concediase două secretare iar pe cele două păstrate, le-a pus la muncă. A fost o adevărată revelaţie pentru vărul Rams. O femeie care chiar lucrează, pentru banii pe care-i primeşte.

— Ştie că vorbeşti aşa despre el?

— Ţi-a vorbit despre mine?

— Află că n-am vorbit o iotă despre tine, toată seara.

— O oră şi jumătate, spuse Luke făcând un arc în aer, cu furculiţa. Adică, tehnic vorbind, nu a fost toată seara. A fost doar o oră şi jumătate. Scurtă întâlnire, ce zici? Dacă aş fi invitat eu o femeie…

— Da, ştiu. Ai fi făcut dragoste cu ea pe cipsuri de porumb, albastre. Continuă povestea cu Ramsey.

— Să faci dragoste pe un pat din cipsuri de porumb, albastre. Ei da, asta e ceva ce n-am experimentat. Ştii asta din experienţă?

— Experienţa mea nu este treaba ta. Deci, ce a făcut Ramsey?

— El nu a făcut nimic. El. Este mai mult un vorbitor, decât un om de acţiune. Pe când eu… Bine, nu te mai uita aşa la mine. În sfârşit, toţi bărbaţii din firmă erau mulţumiţi de Tess, din toate punctele de vedere. Este deşteaptă şi cochetă şi ţi-a spus cumva cine ţi-a vorbit despre ea că este şi o femeie absolut superbă?

— Nu, spuse Jocelyn.

— Ei bine, este. Efectiv rămâi cu gura căscată. Uneori, când traversează peluza, opresc maşina de tuns iarba şi stau aşa acolo, uitându-mă la ea. Dar, oricum, Rams nu era fericit cu ce avea. Ca de obicei, vroia mai mult. Întotdeauna,

mai mult. A chemat-o la el în birou pentru ceea ce spunea el, o „evaluare” şi i-a spus că lucra excelent, dar că nu era prea încântat de felul în care se îmbrăca. Nu-i plăceau ginşii ei şi bluza şi ura cizmele de cowboy. L-a spus că vroia să o vadă începând să vină la birou în rochie. Gata cu pantalonii.

Jocelyn se lăsă pe spate, făcând ochii mari.

— Şi ce Dumnezeule a făcut ea?

— A venit cu o rochie. A mai rămas ceva din pâinea cu usturoi?

Jocelyn se ridică şi-i întinse coşul.

— Sara a spus „cu un decolteu adânc” şi tu ai spus „roşie”. Deci, cum arăta rochia?

— Am lipsit din oraş în ziua aceea aşa că nu am văzut-o, dar… Stai aşa.

Luke se lăsă pe spate şi-şi scoase mobilul din etuiul mic, de pe coapsă, începând să apese pe nişte taste.

— Trebuie să păstrez chestia asta tot timpul cu mine, pentru că sunt şi pompier voluntar. Da, aici este. Asta este ce mi-a trimis mie vărul Ken. El este iniţiala W din MAW.

Jocelyn îi luă mobilul, se uită la poza reprezentând o femeie într-o rochie roşie, doar că rochia avea foarte, foarte puţin material. Era mai scurtă decât cele mai scurte fuste ale Vitregelor şi lateralele erau decupate în talie, ca şi partea din faţă. Femeia avea capul întors într-o parte, aşa că nu-i putea vedea chipul, dar părul lung, arămiu, îi cădea în bucle groase peste umeri. Şi avea un trup magnific.

— Înţeleg, spuse Joce înapoindu-i mobilul.

— Da, asta a spus toată lumea în ziua aceea. „înţeleg”.

Partea cea mai rea a fost că lui Rams îi veneau în ziua aceea câţiva ştabi din Williamsburg, care au văzut-o pe Tess în rochia respectivă. Ken zicea că s-au purtat foarte bine. Cum rămăseseră cu gurile căscate, Tess le-a explicat că lui Ramsey nu-i plăcea ţinuta ei obişnuită şi i-a spus să se îmbrace în rochie, ceea ce ea a şi făcut. După asta, Rams a fost ţinta multor glume.

— Şi presupun că acum Tess se îmbracă aşa cum vrea

— Tess face ceea ce vrea să facă şi nimeni, vreodată, nu-i mai sugerează că ar trebui să facă altfel.

— Şi iată unde s-a dus Ramsey după ce a plecat de la mine.

— De multe ori face asta, spuse Luke ridicând cordonul electric al bolului pentru ciocolată. Te superi dacă-l bag în priză?

Joce se uită după priză, dar negăsind nimic, Luke scoase un prelungitor dintr-un sertar şi şi îl conectă la lumina de deasupra capului. Firul care se bălăngănea era oribil, dar funcţiona.

— Vrei şi tu? o întrebă el înmuind o căpşună în ciocolată, dar ea scutură din cap. Se întreba ce făcea Ramsey alături.

— Te gândeşti la bătrânul Rams? o întrebă Luke. Cum ea nu răspunse, continuă tot el:

— Deci care este treaba cu tine şi cu vărul meu? Faci cumva parte dintre femeile acelea cărora le-a picat cu tronc şi plănuiesc ca până la sfârşitul anului să devină doamna McDowell?

— Nu, „nu mi-a picat cu tronc”. Ce expresie demodată. N-ai terminat căpşunile alea? Este târziu şi aş vrea să mă duc

la culcare. Mâine mă duc la biserică.

— Vine Rams să te ia?

Brusc, lui Jocelyn nu-i plăcu ce se petrecea. Nu vroia să între a doua zi în biserică şi oamenii să se uite la ea ca şi cum ar fi ştiut că într-o singură noapte primise vizita a doi bărbaţi. Mai mult, nu vroia să fie la mijloc, între ceea ce se petrecea cu aceşti doi veri. Era evident că motivul interesului lui Luke pentru ea era atenţia lui Ramsey.

— Ştii, cred că am spus mai mult decât suficient despre viaţa mea personală. Cred că dacă vei continua să lucrezi aici, noi doi ar trebui să punem la punct câteva lucruri. De acum înainte, o să-mi controlez singură uşile, aşa că nu va trebui să pândeşti în jurul casei mele, noaptea târziu.

— Asta înseamnă târziu pentru tine?

Joce ignoră întrebarea.

— În al doilea rând, aş vrea să nu te mai bagi în viaţa mea. Acesta este un orăşel micuţ şi dacă noi doi începem să… Joce făcu un gest amplu cu mâna, cuprinzând întreaga scenă cu ei doi în bucătăria aproape întunecată.

— Pur şi simplu nu cred că e bine ca asta să se mai repete.

— Desigur, spuse el coborându-şi picioarele lungi de pe scaun. Îmi cer scuze că te-am inoportunat.

Jocelyn nu intenţionase să fie atât de rece şi în mod categoric nu vroia să înstrăineze pe cineva care lucra pentru ea, pe cineva pe care avea să-l vadă zilnic, dar în acelaşi timp îşi spunea că era mai bine să nu dea ocazia la bârfe.

Îl urmă la uşa din spate, gata să o încuie după plecarea

lui. Luke se opri în prag.

— Spuneţi-mi, domnişoară Minton, începu el oficial, în seara aceasta aţi avut o întâlnire cu vărul meu, dar mă întreb ce aţi spune dacă v-aş invita eu la o întâlnire?

Joce făcu un pas mai în spate, în casă.

— Luke, pari să fii un om drăguţ şi din puţinul pe care l-am văzut din grădină, faci o treabă bună, dar nu cred că noi doi… în sfârşit… noi nu suntem…

— Înţeleg, spuse el, apoi îşi duse mâna la bucla din faţă a părului şi-şi înclină capul spre ea într-un fel demodat, umil.

— Noapte bună, domnişoară Minton, mai spuse el, apoi coborî scările şi dispăru în noapte.

Jocelyn închise uşa, o încuie, apoi se rezemă de ea.

— Ce zi! îşi spuse ea. Prea multe, prea repede.

Urcă scara spre dormitorul ei şi zâmbi din nou văzând patul curat. Mâine, la biserică, va trebui să afle cine i-a pregătit acest salut de bun venit şi să-i mulţumească.

Încercă să se abţină să facă asta, dar se uită pe fereastră, la aleea de dedesubt. Maşina lui Ramsey era tot acolo, deci el mai era încă la Tess. La absolut superba Tess.

Jocelyn se spălă pe faţă, se unse cu cremă hidratantă, îşi puse cămaşa de noapte şi se urcă în pat. Primul ei gând fu la Luke. Nu era atât de naivă încât să nu-şi dea seama că tot ce făcuse el în seara aceasta făcuse în virtutea competiţiei pentru o femeie. Luke o făcuse să se simte ca o căprioară, cu doi cerbi în călduri bătându-se pentru ea. Din câte îşi dădea ea seama până acum, Ramsey şi Luke fuseseră în competiţie toată viaţa lor.

Iar acum ea era noul lor trofeu. Absolut nouă în orăşel,

necunoscând pe nimeni şi nimic, noua proprietăreasă a „casei mari”. Da, ea era premiul care bătea toate premiile.

Ştia că Luke era o parte din competiţie, dar se întreba dacă Ramsey era şi el, sau nu. Dintre cei doi bărbaţi, categoric, pe Ramsey îl plăcea mai mult. Îşi dăduse atâta osteneală să pregătească o cină pentru ea şi să creeze o atmosferă romantică în casa ei pustie, goală.

Pe de altă parte, Luke minţise despre încuietorile care trebuiau verificate, ca să-şi poată câştiga intrarea în casa ei, seara târziu. După care s-a ospătat din cina pregătită de Ramsey.

Din câte putea ea spune până acum, Ramsey era cel care dădea şi Luke era cel care primea.

Una peste alta, în timp ce se pregătea de culcare, se gândi la ce-i spusese Luke în timp ce pleca. Nu că Luke ar fi invitat-o cu adevărat. Şi-l imagină într-un bar, râzând cu cei vreo cincizeci de veri ai lui despre cum îi suflase el lui Ramsey fata. Aproape că-l auzea spunând: „bătrânul Rams nici măcar nu m-a văzut venind. Pur şi simplu m-am strecurat în casă şi şi am răpit-o chiar sub nasul lui.

Viziunea era atât de neplăcută, încât Joce dădu cu pumnii în perne şi se uită în sus, în tavan. Dacă Ramsey ar fi „câştigat-o”, ar fi făcut la fel cu ocazia unui cocktail? Parcă îl vedea pe Ramsey la club, ridicându-şi paharul cu cel mai fin whiskey, în timp ce le spunea bărbaţilor din jurul lui, „pentru încă un atu în faţa vărului meu”.

Când Joce auzi pornind maşina lui Ramsey, apoi îndepărtându-se, îşi spuse: iată încă o problemă. Tess asta părea mult prea apropiată de Ramsey, pentru gustul ei.

Când Luke i-a arătat fotografia lui Tess, s-a simţit efectiv geloasă. Geloasă! Ce emoţie absurdă! Geloasă pentru ce? Pentru un bărbat pe care l-a cunoscut exact în seara asta? Un bărbat care poate o foloseşte sau nu într-o competiţie absurdă cu vărul lui?

Când maşina porni, Joce simţi cum i se relaxează trupul – ceea ce o făcu şi mai furioasă. Fusese tensionată pentru că bărbatul pe care tocmai îl cunoscuse, se oprise în apartamentul altei femei?

În regulă, Jocelyne, ai nevoie să ai o viaţă a ta. Înainte de a te gândi măcar la un bărbat, ai nevoie să ai o viaţă a ta.

În cameră era liniște şi în sfârşit, adormi.

CAPITOLUL 5

— AM DAT-O-N BARĂ, spuse Ramsey în clipa în care Tess îi deschise uşa. M-am omorât să fac o primă bună impresie, dar am dat-o-n bară. Ea făcea glume peste glume iar eu stăteam şi mă zgâiam la ea. Ca şi cum nu pricepeam ce spunea.

— Numai tu eşti de vină. Numai tu.

— Indiferent, spuse el aşezându-se în fotoliul uriaş din living. Vin, căpşuni în ciocolată… Am făcut totul pentru că am vrut efectiv ca ea să creadă… Nu ştiu ce am sperat să realizez, dar nu am reuşit.

— Ai vrut s-o faci să creadă că deşi trăieşti în târgul ăsta cât o batistă, eşti un bărbat de lume. Şi cine zici că ţi-a pregătit totul?

— Mama şi Viv. Ce te face să crezi că nu am făcut totul

singur?

— Tu abia reuşeşti să te hrăneşti pe tine. Dar zici c-ai făcut singur pastele alea pentru ea?

— Absolut. Ce altceva era să fac? Este singurul lucru pe care-l ştiu.

Rams se uită din nou la ea.

— Ce naiba ai pe tine?

— În ce dorm, spuse Tess uitându-se în jos la cămaşa albă, din mătase naturală, cu halatul asortat bordat cu dantelă.

— Bine, atunci pune-ţi ceva pe tine.

— Dacă te încingi şi nu poţi suporta priveliştea, îţi sugerez să nu mai vii la mine în miezul nopţii.

— Şi o să fiu taxat în plus pentru încingere? întrebă Ramsey posac.

— Nu, dar este o idee.

— Ai ceva de băut?

— Multe, dar nu o să capeţi nimic. Nu uita că trebuie să te întorci acasă cu maşina. În plus, aştept pe cineva, mai târziu.

— Pe cine? izbucni el.

— Pe unul din verii tăi.

— Dumnezeule Mare, dacă este Luke, eu…

— Tu ce? îmi interzici să mă văd cu el? Luke arată mai bine ca tine şi nici nu are un un colac în jurul taliei, de la atâta stat la birou. Iar eu încep să cred că este mai deştept ca tine.

Ramsey se uită în podea.

— Atunci mărită-te cu el. Măcar să reuşeşti.

Apoi Ramsey adăugă, după o pauză:

— Îmi place femeia asta.

— Care. Anume? întrebă Tess aşezându-se vizavi de el. Avea un whiskey în mână, din care sorbea în timp ce se uita la el.

— Ştii bine care. Jocelyn. Protejata domnişoarei Edi.

— Ah, ea. Pe ea o placi sau casa ei? O să dea bine la domnii din Williamsburg dacă o să locuieşti într-o casă care pare să fi fost construită de însuşi unul dintre Părinţii Fondatori. Poate că ai primi chiar mai multe procese. Ceea ce ar însemna mai mulţi bani pentru tine.

— Uneori poţi fi foarte amuzantă. Ha, ha. Mă doare burta de atâta râs, spuse Ramsey ridicându-se şi ducându-se la bufet. Nu spune nimic. Iau doar puţină apă tonică. Gheaţă ai?

— Ştii unde este bucătăria.

— Iar tu chiar ştii cum să faci un bărbat să se simtă bine.

— Dacă a fost invitat, ştiu, strigă Tess după Ramsey care dispăruse în bucătărie.

Peste câteva clipe reapăru, cu un bol cu gheaţă în mână.

— Urăsc bucătăria ta. Este chiar mai cumplită decât a Sarei. Mai cumplită decât a lui Joce.

— Atunci instalează-mi una nouă, spuse ea dându-şi din ochi părul lung.

— Şi ce vrei? Să o trec la cheltuieli? Poate dacă ai fi amanta mea… Se uită la ea, pe deasupra paharului. Nu o mai văzuse niciodată în cămaşă de noapte şi arăta mai bine ca de obicei – dacă era posibil aşa ceva. Ochii ei migdalaţi erau întunecaţi acum şi buzele, rujate.

— Dacă o să te mai uiţi aşa la mine, o să te dau afară pe uşă. Chiar, de ce nu te duci acasă?

Ramsey se aşează înapoi în fotoliu, luându-şi privirea de la ea.

— O cunosc.

— Ce spui?

O cunosc. Pe Jocelyn. Nu am spus nimănui lucrul ăsta, dar bunicul obişnuia să-mi citească scrisorile pe care le primea de la domnişoara Edi.

— Nu a existat cumva una din acele vendete sudiste sau nu ştiu ce secret, în care a fost implicată mama ta şi restul celorlalţi?

— Mama mea a venit din Oregon. Şi nu, nu a existat nicio vendetă în ce priveşte generaţia părinţilor mei. Tot ce s-a întâmplat i-a implicat doar pe bunicii mei. Ca întotdeauna, încurci lucrurile care se petrec în oraşul acesta.

— O să te încarc cu o oră suplimentară, pentru remarca asta. Deci, care e problema? Şi nu uita, ceasul ticăie. Ai citit nişte scrisori vechi. Şi ce-i cu asta?

— Domnişoara Edi era o pasionată a scrisorilor. Cred că purta corespondenţă cu oameni din toată lumea şi bunicul meu era unul dintre aceştia. A vizitat-o de câteva ori şi cred că bunica mea era puţin geloasă. Zicea că el recurgea la orice pretext, ca să ia avionul spre Florida şi să petreacă câteva zile cu domnişoara Edi.

— Şi? Poţi, te rog, să te grăbeşti cu povestea asta? Ţi-am spus, am o întâlnire.

— Este ora zece noaptea, totul este închis şi în plus, eşti în cămaşă de noapte. Pentru ce naiba te poţi întâlni…

Ramsey se opri, făcând ochi mari.

— Ah.

— Ştii, cred c-ar trebui să stai puţin de vorbă cu sora ta, să-ţi spună cum se fac copiii. Sau cel puţin, cum practică oamenii chestia asta.

— Eu încerc să-ţi spun ceva important pentru mine, ceva ce n-am mai spus nimănui şi tu îţi baţi joc de mine.

— Eu te-am rugat să vii noaptea aici şi să-mi povesteşti totul despre întâlnirea ta ratată cu micuţa mironosiţă?

— Ai făcut cunoştinţă cu ea?

— Nu, dar am văzut-o şi Luke mi-a vorbit despre ea.

— Pe el îl aştepţi?

— Aştept echipa de fotbal a liceului.

— Ştii, Tess, ai putea recurge şi tu uneori la manierele elegante ale lui Jocelyn.

— Dacă le-aş fi avut, nu te-aş fi lăsat în casă în toiul nopţii, ca să plângi pe. Umărul meu din cauza noii tale prietene.

— Asta e problema! Nu este prietena mea şi dacă nu o să fac ceva mai bun decât am făcut în seara asta, nici n-o să fie vreodată.

Tess îşi umplu din nou paharul, aşezându-se apoi înapoi, vizavi de el.

— Înţeleg că nu o să scap de tine până când nu o să-ţi plângi în bere toată suferinţa.

— Bere? Asta nu-i o idee rea. Ai bere?

— Luke ţine în frigiderul meu un bax cu şase beri.

Ramsey îşi ridică mâinile a frustrare, apoi se ridică şi se duse în bucătărie. Cum nu se mai întorcea, Tess se duse

după el.

— Ce cauţi în frigiderul meu? Nu găseşti nimic de mâncare.

— Ai ouă.

— Asta pentru că mi le-a dat Sara. Au coji albastre, adăugă ea uluită.

— Ameraucanas.

— Ce?

— Ameraucanas este o rasă de găini pe care le creşte familia Sarei şi care fac ouă albastre şi verzi, spuse Ramsey răbdător, în timp ce lua din frigider bolul cu ouă şi untul, etichetat *FERMA SHAW*, la fel ca şi pâinea.

— Eu mor de foame. Vrei pâine cu jumări?

— Am înţeles că nu ştii să găteşti decât paste.

— Nu cred că ouăle jumări intră la categoria gătit.

— Dacă aş şti să fac jumări, m-aş duce la TV ca bucătar.

Ramsey se uită la ea în timp ce scotea o tigaie din bufet. Crăciunul trecut îi cumpărase un set complet de oale şi tigăi. O lună mai târziu, cum ea încă nu le desfăcuse, le scosese el, le spălase şi le aşezase în bufet. Dacă ceilalţi bărbaţi de la firmă îi ofereau lui Tess cadouri de o considerabilă valoare, în semn de mulţumire pentru tot ce făcea pentru ei, Ramsey îi dădea lucruri de care ştia că avea nevoie. Dar în fond el era singurul care îi văzuse apartamentul şi ştia ce anume îi lipsea. În cea mai mare parte, cadourile erau pentru bucătărie: cuţite, veselă, pahare şi mici aparate electrice. Luke zicea că asta îi dădea lui Ramsey un motiv să între în apartamentul lui Tess şi să despacheteze totul, dar nu era adevărat. El vroia să ştie că

nu îi lipsea nimic şi totodată vroia ca ea să rămână în micuţul Edilean. De la sosire ei, viaţa lui devenise mult mai comodă – şi lucrul cel mai important, Tess era un prieten căruia îi putea spune totul. Un prieten adevărat, nu o rudă de sânge. O calitate a lui Tess era aceea că indiferent ce auzea, rămânea în ea. Îi putea povesti lucrurile cele mai intime din viaţa lui, ştiind că ea nu-l va trăda niciodată.

— Deci? Vrei sau nu ouă? o întrebă el.

— Dacă mănânc, scap mai repede de tine?

Zâmbindu-i strâmb, Ramsey îi spuse:

— Da. Dar ce-ar spune invitatul tău dacă m-ar vedea aici?

— Că ai chef de muncă, spuse ea aşezându-se la măsuţa de lângă perete.

— Bine, nu-mi spune, răspunse el spărgând ouăle într-un bol, amestecându-le cu furculiţa, apoi vărsându-le în tigaia încinsă.

— Una din problemele tale este că egoul tău rămâne întotdeauna intact. Indiferent ce spun, tot crezi că vreau să fiu cu tine.

— Tess, că-ţi place sau nu, noi doi suntem prieteni. Se întrerupse, căutând o spatulă prin sertare. Ai nevoie de nişte mănuşi pentru apucat cratiţele şi de ştergare noi. O să-ţi cumpăr eu, de la William-Sonoma.

Tess scutură din cap, spre el.

— Dar ce sunt eu? Mătuşa ta fată bătrână, de care trebuie să ai grijă? Spune-mi te rog ce ai de spus şi pleacă odată. Am…

— Da, ştiu, un vizitator secret care încă n-a apărut, deşi

este trecut de zece. Ramsey despărţi două porţii, le puse pe farfurii şi se aşeză în faţa ei.

— Mănâncă. Părerea mea este că ai început să slăbeşti, îi porunci el.

— Sexul arde multe calorii. Apropo, pariez că nu ai ajuns la asta, cu micuţa ta Alice.

— Alice?

— Luke zicea că era îmbrăcată ca Alice în Ţara Minunilor.

— Când te-ai văzut cu el?

— Acum vreo două ore. Eşti gelos?

Ramsey zâmbi, ironic.

— Pe Luke? Glumeşti. În sfârşit, aşa cum spuneam, când m-am făcut mai mare, bunicul obişnuia să-mi citească scrisorile de la domnişoara Edi. Scria mult despre fetiţa aceea, Jocelyn Minton, pe care o creştea aproape.

— Lasă-mă să ghicesc, te-ai îndrăgostit de ea prin scrisori şi acum vrei s-o faci soţia ta şi să trăiţi fericiţi împreună. Perfect! Acum că am lămurit treaba, poţi pleca!

— Termină-ţi ouăle, spuse Ramsey ridicându-se. Nu ştiu de ce trebuie să fii mereu atât de cinică.

— Poate din cauză că-mi petrec zilele în preajma avocaţilor. Asta mă face să văd lumea ca pe un lung proces.

— După câte ştiu, eu ajut oamenii.

— Da, ca în cazul divorţului Berner? Amândoi ştim că omul ăsta îşi ascunde veniturile de nevastă-sa. L-a cumpărat casa aia uriaşă pe care nu şi-o putea permite, doar ca să încerce să-i facă o plăcere, dar ea tot nemulţumită e. Dacă ai avea puţină conştiinţă, i-ai spune că

nu capătă nimic şi că trebuie să-şi câştige existenţa. Dar nu, graţie isteţimii tale, ea o să plece din căsnicie cu toată averea iar el o să rămână să plătească datoriile. O să aibă şaptezeci de ani când o să se repună din nou pe picioare.

— Poate că ăsta nu este un exemplu bun despre cum îi ajut eu pe oameni.

— Şi care ar fi, anume?

— Ce zici despre domnişoara Edi?

— O bătrână bogată care a plătit o avere, firmei tale. Ce erou eşti! Ai venit aici, în seara asta, să mă rogi să te ajut să te apropii de această nouă proprietăreasă a casei? Pentru ce? Să te însori cu ea? O poveste de dragoste fierbinte?

— Ce înseamnă ostilitatea asta faţă de ea?

Tess îşi împinse farfuria goală din faţa ei.

— Nu ştiu, poate din cauză că au venit astăzi la mine doi – nu unul, doi – bărbaţi vorbindu-mi într-una despre ea. Care este secretul ei? Am văzut-o şi nu pot spune că este cine ştie ce frumuseţe. Nici c-ar fi cine ştie ce lumină n-am auzit, atunci ce naiba vă atrage spre ea pe voi, bărbaţii?

Ramsey se uita la Tess cu gura căscată.

— Eşti geloasă pe Jocelyn, da?

Tess îşi aruncă mâinile în sus şi se ridică.

— Asta era. Iar acum vreau să pleci. Şi spre informarea ta, nu sunt geloasă nici pe ea şi nici pe altcineva. Dacă te-aş fi vrut pe tine sau pe Luke, v-aş fi avut.

Ramsey zâmbi.

— Te cunosc prea bine ca să îmi stârneşti sentimente romantice. Asta este problema ta? Că vine un bărbat la tine, în miezul nopţii şi nu îl ameţeşte frumuseţea ta?

— Eşti bolnav, ştiai asta? Haide, valea! Tess efectiv se năpusti spre uşă.

— Bine, îmi cer scuze. Am crezut că o să fie o seară grozavă cu Jocelyn dar…

— Dar ce? îl întrebă ea repede, ţinând larg deschisă uşa cu plasă.

— Efectiv nu am avut despre ce discuta.

La asta furia o părăsi pe Tess. Dacă era un lucru pe care Ramsey McDowell ştia să-l facă, atunci acela era să discute. Nu se putu împiedica să nu zâmbească.

— Ai întrebat-o ce planuri are cu viaţa ei, acum că este o străină într-un oraş unde fiecare nu numai că se cunoaşte cu fiecare, dar este şi înrudit? Verii tăi trebuie să se căsătorească cu cineva din afară, altfel vor naşte degeneraţi. Ai întrebat-o ce planuri are pentru viitor?

— Nu. Cred că nu m-am gândit în felul ăsta. Edilean înseamnă pentru mine acasă, deci… Ramsey îşi ridică privirea.

— Îi place să facă brioşele.

— Brioşele. Asta este tot ce ai găsit de discutat cu ea, la prima voastră întâlnire? Că îi place să facă brioşele?

— Nu sunt complet idiot. Am discutat şi despre altele.

— Cum ar fi?

— Spre informarea ta, am discutat despre căsătorie.

Tess scutură din cap, închizând ochii.

— Nu ştiu cum ai trecut prin facultatea de drept. Nu ai deloc creier.

Ramsey stătea în uşă şi Tess ştia că apartamentul i se va umple de ţânţari, dar ştia totodată că dacă nu îi va da un

sfat, el nu va pleca niciodată.

— Creează o stare de urgenţă pentru brioşele.

— O ce?

— Inventează ceva unde este urgentă nevoie de brioşele iar ea este singura în stare să le confecţioneze.

— Cum pot deveni brioşelele o urgenţă?

— Nu ştiu. Vorbeşte cu sora ta. Copiii şi brioşelele merg mână în mână. Spune-i lui Viv să se ocupe de asta. Iar de acum înainte să vorbeşti cu oricine altcineva despre problemele tale de amor, dar nu cu mine. Ai înţeles?

— Da, poate, spuse el.

Tess văzu că îi dăduse ceva la care să se gândească, aşa că îl împinse afară pe uşă şi o închise în urma lui.

Sâmbătă seara, îşi spuse ea. Aşa arată o sâmbătă seara într-un orăşel. În timp ce se prefăcea că aştepta vizita unui bărbat care nu mai apărea, trebuia să se ocupe de un şef bolnav de dragoste, care nu ştia ce să discute cu noua lui prietenă.

— Ce se aşteaptă să fac eu? Să-l ţin de mână şi să-l ascult, apoi să-l sfătuiesc cum să câştige o femeie? bombăni Tess.

Şi cum avea ea să facă asta? Tess habar n-avea ce fel de femeie era această Jocelyn Minton. Sarei îi plăcea de ea şi Luke părea vrăjit de ea, dar asta nu-i spunea prea multe.

Adevărul era că până una alta, lui Tess nu-i prea plăcea de femeia asta. Sau poate că Ramsey avea dreptate, era geloasă. Dar nu geloasă în sensul la care se gândea el, Tess îi citise dosarul de la biroul lui Ramsey şi ştia că Jocelyn primise absolut totul, în viaţa ei. Copil fiind, se împrietenise cu o femeie bătrână, bogată, care a murit şi i-

a lăsat ei totul. Era parcă ieşit din Dickens.

Dacă Tess era geloasă, era pentru că Jocelyn primise atât de mult, în schimb, ea nimic. Părinţii ei muriseră când era mică şi fusese crescută de o bunică a cărei deviză era că ura făcea parte din cele patru grupe principale de alimente – şi care insista să-i servească zilnic o porţie uriaşă. „Mi-au distrus viaţa", spunea mereu bunica ei. „Edilean Harcourt şi toţi ai ei mi-au furat viaţa. Aş fi putut şi eu face ceva, aş fi putut fi cineva, dar oraşul ăsta a distrus tot ce am avut. Dacă nu mi-ar fi făcut ei ce mi-au făcut, noi două am fi fost bogate, astăzi. Am fi trăit în lux. Medowel şi Harcourt. Ei sunt cei care mi-au furat totul".

Tess trebui să-şi scuture capul ca să scape de vocea bătrânei furioase. Îi plătea bunicii ei tot ce primise de la ea, mâncare, haine şi un acoperiş, atunci de ce nu o lăsa în pace vocea bătrânei?

Tess puse vasele în spălător, stinse lumina puternică din tavan şi se duse în dormitor. Îşi scoase cămaşa de noapte albă şi halatul care-i dădeau mâncărimi şi-şi trase pe ea shirtul uriaş în care dormea de obicei. Îşi pusese cămaşa cea nouă doar când îl văzuse pe Ramsey venind. Din câte îi spusese Luke mai devreme, bănuia că Jocelyn şi Ramsey nu se vor înţelege prea bine.

În timp ce Ramsey se afla la picnic cu noua proprietăreasă, Luke se întorsese la Tess.

— Nu se descurcă niciodată prea bine când este nervos, spusese Luke punându-şi picioarele lungi pe măsuţa ei de cafea şi bând berea direct din sticlă. Luke nu-i făcuse niciodată cadouri ah-atât-de-practice ca Ramsey. De fapt,

Luke nu-i dăduse niciodată nimic. Tess avea de fapt sentimentul că dacă şi când Luke Connor va dărui vreodată o prăpădită de panseluţă unei femei, asta va însemna foarte mult.

După plecarea lui Luke, se întrebă dacă nu cumva acesta o prevenise că întâlnirea lui Ramsey nu se va desfăşura foarte bine – şi dacă aşa va fi, amândoi ştiau că

Ramsey îşi va face apariţia, după aceea, la Tess. Dezamăgirea, dublată de proximitatea lui Tess, era mai mult decât putea suporta Ramsey.

Aşa încât Tess se pregătise, în felul ei, pentru sosirea lui Ramsey. Îşi pusese cămaşa de noapte şi halatul alb care o costaseră salariul pe o săptămână şi se fardase.

Încă nu ştia ce o împinsese să facă asta. Să fi fost faptul că până la apariţia lui Jocelyn, toată lumea nu vorbea decât despre ea? Tess se prefăcuse că nu ştia cum pregătise Ramsey cina, dar adevărul era că trei femei îi spuseseră în detaliu ce făcea Ramsey. „Mama lui a împrumutat pătura”, o auzise pe una dintre ele. „Viv a împrumutat de la mine cele mai bune sfeşnice. Ştii, cele pe care mi le-a lăsat mama”.

Când în sfârşit veni şi ziua de sâmbătă, Tess ştia în detaliu tot ce plănuia Ramsey pentru această seară. Şi totul, pentru o femeie pe care nici măcar nu o cunoştea.

După-amiază, Tess se dusese în grădina din spate, privind-o cu părere de rău, pentru nu îi va mai aparţinea doar ei, lui Luke şi Sarei. Ei trei formau un grup bun, în sensul că niciunul nu stătea în calea celuilalt. Ştiau cum să-şi asigure, reciproc, intimitatea. Dar acum se dusese totul,

pentru că noua proprietăreasă își va lua în primire grădina și casa și totul se va schimba.

Când Tess se întorcea înapoi spre casă, a văzut „o” pentru prima oară. Traversa peluza spre apartamentul Sarei și avea în mână coșul de cusut al acesteia. Faptul că Sara avusese încredere în femeia asta, lăsându-i în grijă prețiosul ei coș de cusut, era o altă lovitură pentru Tess. Sara nu ar fi avut niciodată încredere în Tess să-i lase coșulețul! Totuși, ca să fie sinceră, ar fi fost foarte posibil să apară o urgență la MAW – ceva catastrofal, cum ar fi să nu-și să găsească Ken notele pentru tribunal, sau să se fi blocat imprimanta – și Tess ar fi trebuit atunci să alerge să-i salveze. Iar coșul de cusut al Sarei ar fi putut rămâne afară, în ploaie.

Câteva minute mai târziu, Luke ieșise din atelierul lui într-o dispoziție atât de proastă încât nici măcar nu o văzuse pe Tess, câțiva pași mai încolo. Îl urmări urcându-se în camionetă, dar apoi, în loc să iasă prin spate ca de obicei, făcuse stânga, luând-o spre ieșirea din față a casei.

Tess rămase locului, privind-o pe Jocelyn traversând peluza. Avea pe ea un costum alb, impecabil călcat, pe care și o călugăriță l-ar fi putut purta fără remușcări. Se așeza oare vreodată, femeia asta? se întrebase Tess.

Tess nu se putu abține să tragă cu ochiul pe după casă, să vadă ce se întâmpla în față. Pe alee se aflau Luke și Ramsey și ca de obicei, aveau o confruntare. La începutul venirii ei în Edilean, lui Tess îi displăcuse felul în care cei doi păreau să-și petreacă viața încercând să se ia la întrecere, dar cu timpul se obișnuise. Nu-i putea auzi de unde se afla ea, dar

nici nu avea nevoie. Ştia că unul îi spunea celuilalt ce să facă, iar celălalt spunea nu.

Când Luke se dusese la apartamentul Sarei şi ciocănise la uşă, Tess rămase surprinsă. Luke trebuia să ştie că Sara nu era acasă.

Tess rămase sub copaci, urmărindu-l pe Luke stând de vorbă cu noua venită, apoi efectiv împingând-o ca să între în casă. Dacă i-ar fi făcut asta lui Tess, ea l-ar fi îmbrâncind înapoi. Interesant, îşi spuse ea.

Câteva minute mai târziu, Ramsey trase micul clopoţel care atârna într-o parte a casei. Funcţia lui fusese de mult înlocuită de o sonerie, dar se pare că familia adora tot ce era demodat, aşa încât recurgea întotdeauna la clopoţel.

Când nimeni nu-i răspunse, Ramsey intră în casă. Şi Tess se ascunse după copaci. Auzi uşa din spate şi îşi imagină că Ramsey se dusese la Sara după Jocelyn. Nu trebui să aştepte prea mult. Din apartament ieşi Luke, ca o vijelie, sincer furios. Toată lumea ştia că lui Luke îi sărea repede ţandăra, dar nu-l văzuse niciodată furios din cauza lui Ramsey. De fapt ei îşi jucau micile lor jocuri prefăcându-se furioşi, fără să fie vreodată cu adevărat. Dar acum, urcând în camionetă şi demarând în viteză, Luke era efectiv furios.

Ramsey ieşi din apartamentul Sarei la braţ cu Jocelyn, al cărei costum alb ca spuma era pătat cu ceva ce semăna cu muştarul. Tess se întrebă dacă nu cumva făcuse Luke asta. Perfect! îşi spuse ea.

După ce Ramsey şi Jocelyn intrară în casă, Tess se duse şi ea acasă la ea. Peste vreo alte treizeci de minute, în uşa ei apăru Luke, pentru a doua oară în ziua asta. Faţa lui

frumoasă trăda încă mânia.

— Tot acolo e? întrebă el ca de obicei, neobosindu-se să pronunţe vreun nume.

— Din câte ştiu eu, da, spuse Tess arătând spre canapea şi ducându-se după o bere. Luke se aşeză.

— Dacă îţi place atât de mult de ea, de ce nu i-ai propus tu o întâlnire?

— Mi s-a spus că îi aparţine lui Ramsey.

— De ce ar spune cineva aşa ceva? Cum Luke rămase într-o tăcere furioasă, Tess îşi ridică mâna.

— Să nu-mi spui. Nu vreau să ştiu nimic. Bănuiala mea este că bătrâna aceea, despre care vorbeşte toată lumea

— Edi – ea este în spatele…

— Domnişoara Edi, o corectă Luke. Arată puţin respect pentru cei mai în vârstă.

După care Tess n-a mai spus multe, dar a făcut-o Luke.

La început a vorbit despre grădină, spunând că vroia să aranjeze un strat cu ierburi aromatice, pentru că asta era în spiritul casei, dar nu ştia dacă ei o să-i placă sau nu.

În timp ce Luke vorbea, povestindu-i totul despre Jocelyn, de la felul în care se îmbrăca la culoarea părului ei, Tess trebui să-şi ţină dinţii încleştaţi. Să fi fost asta o altă formă de competiţie cu vărul lui, sau era ceva mai mult?

Tess îi puse în faţă un bol cu cipsuri albastre.

Luke plecă după vreo jumătate de oră şi instinctul îi spunea lui Tess că Ramsey se va opri la ea, după ce va pleca de la Jocelyn – indiferent de oră.

Acum, Tess se demachia în oglinda care mărea de patru ori. Mulţumită că nu văzuse nimic mai rău ca ieri, se

cremui şi se băgă în pat. Ce idiot şi Ramsey ăsta! Cum putea ea să primească un bărbat, noaptea, fără să vuiască tot satul? Mă rog, alţi bărbaţi decât cei doi care fuseseră astăzi la ea. Ei făceau parte din „familie", aşa cum se ştia în sat. Uneori, Tess avea sentimentul că lucra pentru mafie.

Perfect! îşi spuse Tess. Lasă-i să se concentreze asupra altcuiva, nu a ei. Lasă-i să fie preocupaţi de Jocelyn şi să nu vadă ce făcea Tess.

Adormind, se întrebă dacă această Jocelyn ştia că bărbatul cu care se întâlnise venise acasă la ea, după aceea. Ştia oare că şi Luke fusese la ea, în după-amiaza asta?

Bătu cu pumnii în pernă, furioasă. Jocelyn moştenise casa, în timp ce Tess… Ce anume? încă nu descoperise ce anume, exact.

Chiar înainte de a adormi, îşi aminti de brioşele! Ai mai auzit vreodată ceva atât de jalnic? Poate că ea şi Ramsey se meritau unul pe altul.

CAPITOLUL 6

DUPĂ ZECE MINUTE de la apariţia ei în biserică, Jocelyn îşi dori să-şi arunce hainele în maşină şi să părăsească orăşelul ăsta. Toată lumea era atât de drăguţă cu ea, dar putea auzi întrebările nepuse, ca şi cum ar fi fost strigate în gura mare.

Cea mai importantă părea a fi *Ce ai de gând să faci?* Desigur, se refereau la mult iubita lor casă. Ca şi cum s-ar fi temut că luni dimineaţa îşi va face apariţia o echipă de demolatori.

Micuţa biserică era plină ochi, fiecare scaun, ocupat. Când îl auzi pe pastor comentând cum Dumnezeu recurge la orice mijloace ca să-i aducă pe oameni în biserica Lui, Jocelyn încercă să-i poruncească feţei să nu i se înroşească, dar nu reuşi. Ştia prea bine că majoritatea oamenilor veniseră astăzi aici doar ca să o vadă pe ea.

Se aşezase pe un scaun din mijloc, pe partea stângă a culoarului şi când Sara veni lângă ea, aproape că o îmbrăţişă.

— Linişteşte-te, o să fie şi mai rău, spuse Sara când un al şaselea cuplu înaintă pe culoar, zgâindu-se la Jocelyn.

— Nu mă face să râd. Joce încercă să vadă dacă recunoştea pe cineva. Femeia de la băcănie îi făcu Sarei semn cu mâna.

— Mama ta, da?

— Bravo, l-am spus că dacă o să se aşeze lângă tine şi o să te întrebe ce părere ai despre produsele bio, o să cumpăr insecticide şi o să stropesc totul cu ele.

— Cruzimea ta mă uluieşte. Când Jocelyn văzu o altă femeie pe care o recunoscu, se aplecă mai mult spre Sara.

— Am văzut-o pe verandă, cu mătura.

— Este mama lui Luke, ea ţi-a pregătit patul.

— Credeam că Ramsey. Chiar i-am mulţumit pentru asta.

— Nu a profitat de asta, nu? o întrebă Sara aspru.

— Nu, a fost sincer. Zicea că poate mi l-au făcut femeile de la biserică. O să trebuiască să-i mulţumesc.

— Şi Luke. El a cărat patul şi saltelele sus şi a ajutat la aranjat.

Jocelyn nu era sigură ce anume simţea, ştiind că Luke

fusese cel care-i pregătise patul.

— Nu pot să spun dacă Luke mă place sau mă urăşte

— Sau dacă mă foloseşte doar, ca să-şi joace jocul cu Ramsey.

— Poate că toate la un loc, spuse Sara în timp ce saluta din cap oamenii care umpleau biserica. Ştiu că îşi face griji că poate nu o să ai grijă de casă. Casa ta înseamnă mult pentru orăşelul nostru. Oamenii se gândesc la ea ca şi cum ar fi a lor şi se întreabă ce-o să faci tu cu ea.

— Se tem că o s-o vând cărămizi?

— Ştii foarte bine că de fapt nu poţi face asta, nu? Chiar dacă ai vinde-o, va trebui mai întâi să o propui Registrului Naţional pentru Locuri Istorice.

Jocelyn vru să facă o remarcă sarcastică, dar se – abţinu. Nimeni dintre toţi oamenii ăştia nu o cunoştea, dar domnişoara Edi o ştiuse bine, de aceea îi lăsase casa. Decise să schimbe subiectul.

— Tess este şi ea aici?

— Tess la biserică? Probabil că s-ar desprinde acoperişul când ar apărea ea, spuse Sara râzând.

— Nu ştiu dacă vreau sau nu să o cunosc.

— Poate fi… acerbă. Da, cred că ăsta este cuvântul.

— O afurisită autentică? întrebă Jocelyn coborând glasul. Presupun că tocmai mi-am negociat alungarea din

— Vorbeai de câinii de vânătoare, da? întrebă Sara cu ochi inocenţi, făcând-o pe Jocelyn să zâmbească. Începea muzica şi Jocelyn îşi luă cartea cu psalmi.

Ramsey se strecură în strană, lângă Jocelyn.

— Scuze pentru întârziere. La ce pagină?

Jocelyn îi arătă şi se aşteptă ca el să-şi ia propria carte, dar Ramsey apucă de o parte a cărţii ei, împărţindu-şi-o. Avea o voce frumoasă şi după felul în care cânta, se vedea că ştia bine cuvintele.

— Ţi-ai terminat treaba? şopti ea, când se reaşezară.

— În cea mai mare parte.

— Te-a ajutat şi Tess? întrebă ea ca şi cum ar fi fost o chestiune lipsită de importanţă.

— Nu la treabă. Am vorbit cu ea despre tine.

Cu această propoziţie dezarmantă, Ramsey îşi întoarse atenţia spre pastor.

După slujbă, Jocelyn se trezi separată de Ramsey şi de Sara, în mijlocul unei mări de oameni care aveau cu toţii să-i spună câte ceva.

A primit multe invitaţii la cine şi la picnicuri şi la cluburi sau doar în vizită. Pe treptele bisericii fu prinsă de trei femei din Colonial Williamsburg, care-i propuneau să se alăture unor cluburi pentru conservarea obiectivelor istorice. Atunci se trezi cu Sara care îi şopti:

— Dă-mi geanta ta.

Joce continua să se uite la femei, în timp ce-i strecura Sarei minuscula gentuţă. Câteva minute mai târziu, îşi ridică privirea şi o văzu pe Sara în maşina ei, cu portiera din dreapta deschisă, făcându-i semne cu mâna.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec, spuse Jocelyn. Este ceva important, altfel aş mai sta.

— Să îţi dăm cărţile de vizită ca să ne poţi suna, spuse una dintre femei.

Joce luă cele trei cărţi, apoi traversă repede strada şi

peluza şi se urcă în maşină.

— Închide repede portiera! îi spuse Sara în timp ce patina afară din parcare, într-o grindină de pietriş.

— Luna viitoare pavăm, spuse ea.

Joce îşi scoase pălăria, îşi scoase acele din păr, lăsându-l să-i cadă liber pe ceafă.

— A fost un coşmar. Nici la animalele de la zoo nu te zgâieşti aşa cum s-au zgâit la mine.

— Mamele au fii şi oamenii au nevoie de slujbe şi societăţile de caritate au nevoie de voluntari şi de bani. Iar tu eşti o ocazie unică.,

— Nu, nu, spune-mi că nu este aşa.

— Ba da, este. Ţi-e foame?

— Da, spuse Joce. Putem merge la o băcănie să luăm ceva? Nu am nimic de mâncat în casă. Nu am nici măcar o tigaie să prăjesc ceva în ea.

— Nu cred că mâncarea va fi o problemă, cel puţin pentru câteva zile.

— Ce vrei să spui?

— O să vezi, spuse Sara criptic, intrând pe aleea din faţa conacului Edilean.

Ha!

— Ce este?

— Este Tess. Au trezit-o.

Pe alee se afla magnifica Tess şi fotografia de pe mobil nu fusese corectă cu ea. Era înaltă şi frumoasă şi chiar acum arăta furioasă.

Sara parcă maşina lui Joce şi coborî.

— Cât de rău a fost? o întrebă ea pe Tess.

— Când a plecat la biserică? Tess arătă din cap spre Joce, încă în maşină.

— Devreme, spuse Sara fără să o întrebe pe Jocelyn.

— Au început să vină de la opt, spuse Tess. Ştiau că afurisita aia de uşă nu era încuiată, dar veneau să-mi bată mie la uşă, ca să le spun eu că uşa era descuiată. După care am lăsat uşa principală larg deschisă, dar tot nu a fost destul pentru ele. Au continuat să bată la uşa mea. Tess se întoarse să se uite la Jocelyn.

— Nu-mi pot imagina că meriţi atâta oboseală.

Ochii ei ca aluna erau mijiţi şi buzele curbate într-un rânjet.

Jocelyn forţă un zâmbet.

— Iar tu trebuie să fii Tess. Eu sunt…

— Toată lumea ştie cine eşti, izbucni Tess. Aici şi în Williamsburg, toţi ştiu cine eşti. Eşti bogată şi ai o casă mare. Da, aş zice că eşti starul comitatului.

— Tess, te rog, spuse Sara, conciliantă.

— Mă rogi, ce? Doar pentru că a supt de bani nu ştiu ce bătrână, trebuie ca eu să fiu smulsă din pat într-o duminică dimineaţă ca să mă ocup de mâncarea ei?

— Tess, te rog, fii drăguţă. Nici măcar nu ai cunoscut-o pe Jocelyn, spuse Sara.

Tess se uită la Joce de sus în jos şi era evident că o găsi fără sare şi fără piper.

— Acum că eşti bogată, poate că o să-ţi permiţi să faci ceva cu tine.

Sara făcu ochii mari, dar nu spuse nimic. Remarca lui Tess, plină de furie, părea să fie mai mult decât putea ea

stăpâni.

Joce zâmbi uşor.

— Tu eşti frumoasă, dar eu sunt bună şi am câştigat premiul. Asta spune ceva despre ce anume preţuiesc oamenii, nu?

O clipă, atât Tess cât şi Sara se zgâiră la ea.

— Asta este tot ce ai? întrebă Joce cu voce calmă. Haide, poţi mai mult decât atât. O bătrână mi-a lăsat banii şi casa ei, deci trebuie ca eu să fi făcut ceva rău ca să merit asta. Poţi scoate multe de aici. Sau nu poţi?

Sara părea gata să leşine. Femeile astea vor începe să se bată între ele? Va trebui să aibă de-a face cu trasul de păr şi cu zgâriatul?

Tess îi aruncă lui Jocelyn o privire plină de interes.

— Unde ai învăţat să ripostezi aşa?

— Surorile ei sunt… începu Sara, dar Joce ridică mâna ca să o oprească.

— Ascult şi învăţ, spuse ea, după care se uită la Sara, concediind-o pe Tess.

— Despre ce mâncare vorbeaţi?

— Toată lumea din sat a vrut să-ţi ureze bun-venit, spuse Sara, ca şi cum acesta ar fi fost un obicei universal. Mătuşa Martha – adică mama lui Ramsey – le-a spus oamenilor să nu vină ieri, aşa că s-au bulucit azi-dimineaţă. Dar nu ai fost aici, înainte de a apărea la biserică.

— Am fost… Jocelyn se întrerupse. Nu avea de gând să împământenească obiceiul de a se spovedi oamenilor unde se afla, în orice moment al zilei.

— Nu, nu am fost acasă. Am plecat devreme.

— Aşa că au bătut la uşa mea să-mi ceară mie permisiunea de a intra în „casa mare”, spuse Tess privind-o pe Jocelyn de sus până jos, ca şi cum s-ar fi întrebat cine şi ce era. Ea.

— Haide să vedem ce ţi-au lăsat. Dar cum Tess rămase locului pe alee, Sara se întoarse spre ea.

— Nu vii?

Jocelyn se uită la Tess, cu părul acela de un arămiu fabulos scânteind în lumina soarelui şi fu tentată să-i spună să rămână unde era. Tess îi amintea prea mult de lumea Vitregelor. Dar spuse:

— Vino. Poate că Sara şi cu mine o să-ţi putem vopsi rădăcinile, mai târziu.

— Este natural, spuse Tess fără să se gândească.

— Ca şi al meu, contracara Joce.

— Ei bine, al meu nu este, spuse Sara. Dar dacă voi aveţi de gând să vă bateţi, o să trebuiască să-i chem pe veri, să asiste. Nu mi-ar ierta niciodată dacă ar rata aşa ceva.

Joce se dădu înapoi, ca Tess să ştie că era bine primită în casa ei. Femeia asta o să-i dea ceva de furcă până să o placă, îşi spuse ea uitându-se cu drag la Sara. De ce nu putea locui o altă Sară în celălalt apartament? Dar cine ştie, poate că o să-i găsească lui Tess un apartament undeva în altă parte. Poate într-un vestiar de bărbaţi. După cum arăta, probabil că i-ar plăcea asta!

Jocelyn nu era pregătită pentru ceea ce văzu în bucătărie. Masa şi bufetele erau acoperite cu ceea ce păreau a fi o sută de vase cu mâncare;.

Sara deschise frigiderul. Înăuntru erau alte vase şi

pachete înfăşurate în folie.

Erau acolo sufleuri, pui preparat în fel şi chip, un jambon, coşuri pline cu lucruri preparate la cuptor, prăjituri, plăcinte şi pungi cu trufandale din propriile grădini.

— Dar eu nu pot mânca toate astea, şopti Jocelyn, îngrozită de cantitatea mâncărurilor.

Tess stătea deoparte, privindu-le pe cele două femei făcând turul mesei şi al bufetelor. Păreau să nici nu le treacă prin cap ce puteau face cu atâta mâncare perisabilă. Ceea ce îi aminti de MAW. În jumătate din situaţii, bărbaţii aceia habar n-aveau ce anume trebuia făcut. Dar toată viaţa ei, Tess avusese abilitatea de a „vedea" ce trebuia făcut într-o anumită situaţie. Avocaţii spuneau despre ea că avea un adevărat dar, un talent rar.

Sara se opri din mers şi se întoarse spre Tess.

— Ce-ar trebui să facem?

Jocelyn nu-şi ridică privirea, dar presupunând că era casa ei, întrebarea îi fusese adresată.

— Mâine mă văd cu Ramsey şi dacă o să primesc ceva bani, o să-mi cumpăr un congelator şi…

Se întrerupse când văzu că Sara se uita la Tess.

Jocelyn făcu la fel.

— Ai cumva altă idee? spuse ea fără să-şi poată ascunde ostilitatea din voce. Oare va fi întotdeauna în război cu femeia asta?

— Sugestia mea este să mâncăm tot ce vrem, apoi să urcăm în maşină cât putem şi să ducem totul în altă parte. O să trebuiască să păstrezi farfuriile şi caserolele, pentru

că femeile vor veni înapoi după ele, dar mâncarea o putem da şi ştiu şi unde s-o ducem. Adică, dacă poţi suporta să o împărţi cu alţii.

Sara se uită la Joce, aşteptându-i decizia.

— Îmi place. Îmi place foarte mult ideea asta. Uitându-se la Sara, deschise dulăpiorul unde ştia că Luke avea o farfurie, aseară. Era gol. Ştia că în spălător exista o farfurie, dar oricum, aveau nevoie de mai multe.

— Ştie careva dintre voi dacă am farfurii pe aici?

— Ştie Luke, e afară, spuse Tess.

— Să-l invităm şi să trebuiască să ascultăm despre Ramsey? întrebă Jocelyn.

— Prinzi repede, spuse Tess părând surprinsă.

— Votez pentru a nu invita pe nimeni. Haide să avem un ospăţ doar între noi. Numai femei, spuse Sara deschizând un bufet de pe peretele din fund şi scoţând trei farfurii.

— Nu prea au rămas multe, după ce Bertrand a vândut lucrurile. Mama mea a cumpărat de la el un serviciu fabulos, Wedgewood.

— O să ţi-l dea ţie, când o să te măriţi.

Jocelyn se uită cu interes la Sara.

— Şi unde mă rog o să găsesc pe cineva? Nu ies din satul ăsta decât când duc o rochie, vreunei cliente.

— Clientele alea nu au şi fii? întrebă Jocelyn.

— Nu care să mă intereseze.

— Sara este renumită ca fiind cea mai pretenţioasă femeie din statul ăsta, spuse Tess. Uită-te la ea, este visul oricărui bărbat. Frumoasă şi virginală.

— Nu cine ştie ce, spuse Sara.

— Contează impresia pe care ţi-o face pachetul, spuse Tess umplându-şi cu vârf o farfurie. Tu pari inocentă iar eu arăt ca şi cum aş fi făcut totul.

— Şi cu toţi, adăugă Joce umplându-şi şi ea farfuria, Iartă-mă, nu făceam decât să fiu de acord cu tine. Dar eu? Eu nu sunt niciuna, nici alta.

— Eşti genul soţie, spuse Tess. Arăţi ca o soţie şi ca o mamă. Şi atunci cum se întâmplă de n-ai un soţ şi vreo trei copii?

— Tess… o avertiză Sara.

— Am avut responsabilităţi, spuse Joce făcându-şi loc pe masă şi aşezându-se. Nu am putut pleca prea departe de… de ceea ce se petrecea în viaţa mea.

— De femeia aceea bătrână, spuse Tess.

Jocelyn ridică din umeri dar nu spuse nimic. Nu vroia să-i spună acestei femei mai multe despre viaţa ei, decât ştia deja.

Se aşezară toate trei la masă, înconjurate de mâncare şi o vreme nu spuse niciuna nimic.

— Am auzit că ştii să faci brioşele, spuse Tess pe un ton care suna a acuzaţie.

Joce se uită la Sara.

— Eu sunt de vină sau orice spune ea are o nuanţă răutăcioasă?

— Aşa este, spuse Sara, apoi se uită la Tess.

— Iartă-mă, dar e adevărat. Tess, tu îţi păstrezi de obicei prinosul de ură pentru bărbaţii cu care lucrezi, ce te face să te porţi aşa cu Jocelyn?

Tess se uită doar în jur, în bucătărie.

— Ah, făcu Sara.

— Ce înseamnă asta? Mi-a scăpat mie ceva? întrebă Jocelyn.

— Ai moştenit casa. Ai moştenit… Cât să fie, Tess? Milioane?

— Nu am permisiunea să spun ceva.

Se uitară amândouă la ea fără să clipească şi aşteptară.

Tess ridică din umeri în timp ce mușca dintr-un copan de pui.

— Dacă îi spui ceva lui Rams, dau foc la casă, cu tine cu tot, în ea.

— Mi se pare corect, spuse Joce.

— Banii aparţin casei. Dacă rămâi aici, îi controlezi, dar dacă pleci, atât banii cât şi casa trec la fundaţie.

— Marele Păcat, spuse Jocelyn. Dacă plec, la Edilean se vor muta străini. Cum ar putea suporta sătenii aşa ceva?

— Trebuie să aibă străini cu care să se împerecheze. Ca să ofere diversitate rezervorului de gene, spuse Tess.

— Încetează, spuse Sara. O să-ţi arăt ce loc plăcut de trăit este Edilean.

— Este, de când au deschis la Williamsburg mall-ul pentru outlet, spuse Tess.

— Un mall-outlet? Cum de nu mi-a dat nimeni această ah-atât-de-vitală-informaţie? exclamă Jocelyn.

— Pentru că ţi-ai petrecut tot timpul cu bărbaţii cei mai arătoşi din acest orăşel de-un-singur-cal, spuse Tess.

— Miauu… făcu Sara.

— Eşti geloasă doar pentru că noi îi putem avea pe bărbaţii de aici, dar tu, nu.. Sunt cu toţii înrudiţi între ei.

— Şi ce este între tine şi Ramsey? Am văzut fotografia cu tine în rochia aceea roşie.

Tess zâmbi.

— Aia da, zi! Mă simţeam în cea mai bună formă din viaţa mea, iar nemernicul ăla vine şi-mi spune să mă îmbrac mai conservator. Credea că eu nu ştiam că toţi bărbaţii îmi urmăreau fiecare pas? Dacă începeam să pori rochii, făceau toţi ca John Candy.

Joce se uită întrebătoare la ea.

— Ar fi aruncat ceva pe duşumea şi s-ar fi uitat în sus, în timp ce se aplecau după obiect?

— Sper că exagerezi. Precis n-ar fi făcut asta, spuse Joce.

— Poate că nu, dar le-ar fi trecut prin cap. Ori asta era mai mult decât mi-aş fi dorit.

— Bine, bărbaţii nu se dezmint niciodată. Dar le-ai făcut-o.

Tess ridică din umeri.

— Poate. Dar am plătit preţul cu fotografiile postate pe Internet. Ken a vrut să bage fotografia într-o broşură despre biroul nostru de avocatură, dar nu l-a lăsat nevastă-sa.

— El de unde şi-a luat nevasta? întrebă Jocelyn.

— Din Massachusetts. Comandă prin poştă, răspunse Tess pe loc.

— Voi două sunteţi rele. Ai crede că nu vă place orăşelul ăsta, interveni Sara.

— Dar ce ştiu eu despre el? Abia am ajuns aici, spuse Joce. Până acum nu ştiu decât de un avocat care a pregătit pentru mine un picnic romantic pe duşumea, dara plecat

numai după o oră şi jumătate. Şi am un grădinar morocănos, căruia îi place să apară şi să se lase hrănit de mine.

— Luke, spuseră Sara şi Tess în unison.

— Care e problema lui?

Tess şi Joce se uitară la Sara.

— Nu vă uitaţi la mine că nu ştiu. Da, am crescut împreună cu el, într-un fel, dar el este cu mulţi ani mai. Mare ca mine, aşa că de fapt nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat. Marile staruri super atletice din liceu nu le acordă prea multă atenţie micuţelor verişoare din şcoala elementară. După liceu, a plecat din oraş şi… Sara se opri, ridicând din umeri.

— Şi a început o carieră tunzând peluze. Pare inteligent, de ce nu are o slujbă ca lumea? întrebă Joce.

Sara nu-şi ridică privirile şi nu răspunse.

— De ce eşti tu doar asistentă la un colegiu iar acum nu mai ai nici măcar slujba asta? o întrebă Tess.. Dacă domnişoara Edi nu ţi-ar fi lăsat o avere, unde ai fi fost acum?

— Chiar este o avere? întrebă Joce evitând un răspuns.

— Bună întrebare, spuse Sara uitându-se la Joce. Care ar fi fost viaţa ta, dacă nu ar fi apărut domnişoara Edi în viaţa ta?

— Sincer, chiar nu ştiu, spuse Joce. Şi credeţi-mă, m-am gândit foarte mult la asta.

— Dar tu, Tess? întrebă Sara. Lucrezi pentru MAW dar nu poţi suferi pe nimeni de acolo, deci ce ţi-ar plăcea de fapt să faci?

— Mi-ar plăcea să am o doamnă bătrână care să-mi lase milioanele ei.

— Asta nu este corect, spuse Sara. Ar trebui să…

— Nu, las-o să vorbească, spuse Jocelyn. Bine, deci, dacă cineva ţi-ar lăsa o casă străveche şi o avere, ce ai face toată ziua? Ai deveni o doamnă de lume?

— Dumnezeule, nu! Aş muri de plictiseală. Aş…

— Ce anume ai..! Mi-ar plăcea să-ţi aud ideile, spuse Jocelyn.

— Nu ştiu. Aş începe o afacere pe cont propriu? răspunse Tess,

— Ce fel de afacere? întrebă Sara.

Jocelyn se uită la Sara speculativ.

— Tu ai ceva anume ce ţi-ar plăcea să faci, nu? Pot auzi în vocea ta.

Tess luă o măslină şi-i supse ardeiul iute roşu, din mijloc.

— L-ai văzut schiţele de haine?

— Nu mi-ai spus că faci design vestimentar, exclamă Joce cu o voce rănită.

— O singură dată am stat de vorbă cu tine. Nu-ţi puteam spune totul.

— Da, un atelier de modă ar putea fi o afacere, spuse Joce gânditoare. Nu-i o idee rea. Dar tu, Tess?

— Nu te uita la mine. Nu am vână de om de creaţie. Eu nu mă pricep decât la cifre şi la organizare.

— Trebuie să te pricepi la bărbaţi. De aceea te vizitează atâţia, spuse Joce.

— Oare? întrebă Tess ca şi cum nu s-ar fi gândit niciodată la asta.

— Tess, fii cinstită, spuse Sara. Şi Ramsey şi Luke au fost la tine, ieri.

— Şi de unde mă rog, ştii asta? Ţi-au spus, da? Deci ce ţi-a spus Ramsey despre mine? întrebă Tess.

— Nimic. Luke mi-a spus.

— Când l-ai văzut?

— Azi-dimineaţă. A fost acolo. Să sape. Vrea să planteze o grădină cu plante aromatice, dar acum trebuie să ceară permisiunea proprietarului, înainte de a putea face ceva.

— Mi-a spus şi mie, confirmă Tess.

Se uitară amândouă la Jocelyn ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns.

— Poate planta orice fel de grădină doreşte. Ce mă interesează pe mine? spuse Joce.

— Casa asta este acum responsabilitatea ta, spuse Tess. Eşti datoare faţă de oamenii din oraşul ăsta, faţă de stat şi mai ales faţă de ţara ta să-i onorezi lunga istorie şi să preţuieşti ce înseamnă ea pentru poporul american. Ar trebui să…

Joce aruncă în ea cu o bucată de pâine şi toate trei începură să râdă.

CAPITOLUL 7

— BUNĂ, ÎL SALUTĂ Jocelyn pe Luke, în timp ce el ridica lopata să arunce pământul pe morman. Luke se uită la ea fără să-i răspundă.

— Ce e? Nu vorbeşti cu mine?

— Vorbesc când am ceva de spus. Ridică un sac mare cu

frunze uscate şi-l aruncă în camionetă.

Joce îşi spuse că poate vroia să rămână singur, dar nu plecă. Era duminică după-amiază, târziu şi ea era obosită de tot ce i se întâmplase în ultimele două zile.

— Ai văzut mâncarea din bucătăria mea?

— Nu am mai intrat în casa ta de când m-ai dat afară, aseară. Şi nu am verificat nicio fereastră sau uşă.

— Îţi mulţumesc că nu i-ai spus Sarei că noi doi am fost împreună în casă, aseară. Că i-ai spus că ai fost la Tess, ştiu, dar nu i-ai spus despre mine.

— Deci e în regulă ca Tess să aibă o reputaţie proastă, dar nu şi tu.

— Eu cred că Tess poate să stea nemişcată, să nu facă absolut nimic şi tot o reputaţie proastă ar avea. Numai când te uiţi la ea şi îţi vin gânduri carnale.

Luke se întoarse repede, dar ea îi surprinse zâmbetul.

— Am văzut! Dacă poţi zâmbi la glumele mele, înseamnă că nu eşti chiar atât de furios pe mine.

— Te-ai văzut cu Rams la biserică?

— S-a aşezat lângă mine, m-a cerut în căsătorie şi eu am acceptat.

— Felicitările mele. Voi doi o să faceţi o pereche perfectă. La anu' pe vremea asta, nu o să mai vorbeşti decât despre perdele.

— Dacă tot poţi vedea în viitor, n-ai vrea să-l întrebi ce trebuie să fac eu?

Luke începu din nou să dea la lopată.

— Ce înţelegi prin „să fac?"

Joce se uită în jur după un loc să se aşeze, nu văzu

niciunul aşa că se aşează pe iarbă.

— Domnişoara Edi… începu ea.

— Ce e cu ea?

— A însemnat foarte mult în viaţa mea.

— Cu toţii avem persoane care înseamnă mult în viaţa noastră.

— Da? Atunci cine înseamnă mult pentru tine?

Luke rămase o clipă cu lopata plină în aer.

— Oamenii obişnuiţi: părinţii, prietenii, rudele. Bunicul meu a fost foarte important pentru mine, până când a murit.

— Acum nu mai este important? îl întrebă Joce încet.

Luke schiţă un zâmbet.

— Uneori cred că acum este mai important pentru mine decât a fost în adolescenţa mea. Eu eram un copil puţin cam… Să zicem că am fost un copil mai încăpăţânat.

— Încăpăţânarea de catâr care te obliga să faci totul după cum vroiai tu, da?

— Ai fost cumva învăţătoarea mea din cursul primar? Cea care mă punea să stau la colţ o jumătate de zi?

— Nu, dar sunt de partea ei. Deci, vorbeşte-mi despre bunicul tău.

— Era un om singuratic, îi plăcea să facă totul de unul singur, exact ca mine.

— Dacă asta este o aluzie să mă car de aici şi să te las singur, ei bine, n-o s-o fac. Casa asta este prea mare, prea pustie şi prea… Mă rog, e frumos aici, afară. Spune-mi povestea ta.

— Nu e nimic de spus. Bunicul şi cu mine ne asemănăm,

atâta tot. Îi plăcea să fie singur, ca şi mie, aşa încât eram adesea singuri, împreună.

— Singuri, împreună. Este descrierea perfectă a relaţiei dintre domnişoara Edi şi mine. Copiii de la şcoală ziceau că eram nebună să vreau să-mi petrec timpul cu o bătrână cu picioarele pline de cicatrici. Obişnuiau să inventeze poveşti despre cum ajunseseră aşa picioarele ei. Ei…

— Ce s-a întâmplat cu picioarele ei? o întrebă Luke.

— Al Doilea Război Mondial. Se afla la Londra, într-o maşină care a fost bombardată, împreună cu altele. Partea ei de maşină a explodat şi ea a – Joce ezită – a luat foc. Nu i-a rămas prea mult din picioare, de la genunchi în jos. Nimeni nu a crezut că o să supravieţuiască. A tot fost mutată dintr-un spital într-altul, aşteptând ca ea să moară, dar n-a murit. Prin forţa voinţei ei, nu numai că a supravieţuit, dar a putut merge din nou şi după război s-a dus să lucreze pentru un doctor. Au călătorit împreună în toată lumea. După ce s-au întors, el venea des să o viziteze şi era un mare povestitor. Stăteam ore întregi să-l ascult.

Se opri o clipă, gândindu-se.

— Domnişoara Edi îmi vorbea mereu despre doctorul Brenner şi îl văzusem în multe fotografii şi întotdeauna mi-am imaginat că între ei a fost o legătură romantică. Ştiam că era căsătorit şi că avea două fete dar totuşi, credeam că între ei exista o iubire mare, platonică. Dar cinci minute după ce l-am cunoscut, am ştiut că între ei nu exista nimic din tot ce-mi imaginasem. Erau împreună ca o maşină atât de bine unsă, încât el ştia când o dureau picioarele şi nici măcar nu se oprea din povestit în timp ce se repezea spre

canapeaua ei, acoperindu-i-le şi dându-i o cană cu ceai. Iar ea făcea la fel, pentru el. Când doctorul Brenner a început să aibă probleme cu inima, ea se asigura că-şi ia medicamentele şi că nu se obosea prea mult.

Jocelyn se opri, încercând să-şi stăpânească emoţiile.

— Dar copiilor nu le păsa de toate astea. Ei nu se gândeau decât că picioarele ei „arătau nostim." Obişnuia să poarte pantaloni groşi, negri, chiar şi vara, dar tot i se vedeau cicatricele. Şi când a mai îmbătrânit, a început să se ajute la mers de două bastoane.

Luke se opri din săpat, scrutând-o.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Te-ai dus la colegiul acela neînsemnat şi te-ai angajat ca asistent doar ca să fii aproape de ea, da?

— Nu, mi-a plăcut şcoala şi mi-a plăcut munca mea. Am făcut-o… Dar se întrerupse sub continua lui privire scrutătoare.

— Da, dar ei nu i-am spus nimic.

— Şi presupui că ea nu a ştiut. Era prea proastă ca să-şi imagineze asta, nu?

Jocelyn râse scurt.

— Poate că a ştiut, dar niciodată nu am vorbit despre asta. Probabil că atunci când eşti de vârsta domnişoarei Edi, ştii că ai puţin timp… După ce oamenii pe care îi iubeşti au plecat, ai timp să faci ce vrei, cum ar fi să mergi la colegiu sau chiar să-ţi iei un serviciu ca lumea.

Jocelyn se uită la casa din depărtare şi se gândi la strămoşii domnişoarei Edi, care au locuit aici. Aproape că o putea vedea Edi copil, ieşind în fugă pe uşa din spate.

— Şi aşa ai obţinut de la ea tot ce ai vrut, da? Ţi-a lăsat casa şi o groază de bănet.

— Nu am stat cu ea pentru că am vrut ceva de la ea! spuse Jocelyn ridicându-se în picioare. Am stat cu ea pentru că am iubit-o. Poate că tu nu înţelegi asta, dar eu…

Jocelyn se întrerupse, uitându-se la el.

— De ce îmi zâmbeşti astfel?

— Ca să îţi poţi înghiţi lacrimile.

Îi trebuiră câteva clipe să se liniştească, şi înţelese ce făcuse el.

— Vicleanule.

— Este cel de al doilea nume al meu.

Joce se aşeză din nou şi o vreme îl privi muncind. Părea să fi îndepărtat toată iarba de pe o uriaşă suprafaţă rectangulară, o adunase într-un stog iar acum săpa în pământul decopertat.

— Ce naiba faci aici?

— Asta se cheamă „dublă săpătură”, dar una peste alta, fac aici o grădină de plante aromatice. Te-am întrebat despre asta, dar cum n-ai spus nimic, mi-am continuat treaba. Dacă nu-ţi exprimi o părere, o fac după capul meu.

— Nu mi-ai spus nime despre grădina de plante aromatice. Aseară mi-ai vorbit despre Ramsey şi… da, despre Ramsey, dar n-am auzit vreodată de la tine ceva despre plante aromatice.

— Vrei să-mi spui că ţi-ai petrecut toată ziua cu Sara şi cu Tess şi ele nu ţi-au transmis mesajul meu?

— Mesaj? Au spus că le-ai zis lor că vrei să faci o grădină cu plante aromatice. Nici prin cap nu mi-a trecut că era un

mesaj pentru mine.

— Pe cine altcineva să întreb? Tu eşti proprietăreasa locului.

— Oare? îmi sapi grădina şi eu nici măcar nu am un cuvânt de spus, deci cine este proprietarul locului?

Luke înfipse sapa în pământ, se sprijini în ea şi spuse:

— În regulă. Îţi place ideea reproducerii unei grădini cu plante aromatice din secolul optsprezece, aşa cum m-am gândit eu? Poate că ai prefera ceva în stil victorian? Sau poate că ai prefera ceva cu o fântână din sticlă şi crom, în mijloc? Asta ar merge perfect cu casa. Anunţă-mă şi o să te asigur că aşa voi face. Eu nu sunt decât grădinarul şi fac ceea ce îmi spune stăpâna casei.

Jocelyn deschise gura să-i dea un răspuns usturător, dar nu-i veni nimic în minte.

— Transmite-i mamei tale mulţumiri pentru tot ce a făcut în dormitorul meu.

— Aşa o să fac, spuse Luke întorcându-se ca să-şi ascundă zâmbetul.

— Şi mulţumesc şi ţie că mi-ai cărat patul sus.

— Cu plăcere, spuse el.

O clipă rămaseră tăcuţi, cu Jocelyn urmărindu-l. Muşchii lui dansau sub maieu şi ginşii stăteau ficşi pe coapsele puternice. Avea trupul unui bărbat obişnuit să muncească în aer liber şi se vedea asta.

Se forţă să-şi ia ochii de la el.

— Ştii ce am făcut în după-amiaza asta, Sara, Tess şi cu mine?

— După cum râdeaţi voi fetele, cred că aţi fumat nişte

iarbă şi aţi mâncat ciocolată.

— Crezi că mama Sarei vinde iarbă la băcănia ei?

— Dacă o face, poţi pune pariu că este bio.

Joce zâmbi.

— După ce am mâncat de nu ne mai puteam mişca, am împachetat toată mâncarea şi am dus-o la două biserici din… Nu ştiu unde am fost, dar Tess ne-a condus acolo, cu vreo şaizeci de mile la oră şi le-am umplut mesele cu mâncare. A fost foarte plăcut. Povesteşte-mi despre Tess.

Luke zâmbi scurt.

— Pot să-ţi spun tot ce ştiu despre Tess într-un singur cuvânt: nimic.

— Dar Sara zicea că ai vizitat-o, ieri.

— Şi pe tine te-am „vizitat", dar asta nu înseamnă că te cunosc. Îmi păstrez berea în frigiderul ei şi stau puţin, când vreau să vorbesc cu ea despre vreo problemă.

— Despre grădini?

— Se pricepe la grădini chiar mai puţin ca tine. De obicei, vorbesc cu ea despre Ramsey.

— Corect. Ramsey, spuse Joce.

Luke îi aruncă o uitătură severă.

— Mă simt dator să te informez că indiferent ce-o să faci tu cu vărul meu în viitor, va trebui să-l împărţi cu Tess.

— La birou, spuse Joce.

— Nu, oriunde. Rams… în sfârşit, nu am de gând să vorbesc despre Ramsey şi Tess. Întreabă-i tu. Ai venit aici ca să scoţi de la mine bârfele târgului?

— Am vrut să văd ce făceai în grădina mea.

Luke îşi desfăcu braţele.

— Ce vezi aici.

— Atunci de ce o grădină cu plante aromatice?

— De ce nu?

Jocelyn mârâi.

— Lipsa ta de uşurinţă în conversaţie vine de la faptul că ai fost un copil singuratic, sau neputinţa ta de a răspunde la o întrebare îi face pe oameni să stea departe de tine?

— Amândouă, cred. Ce-a spus Sara despre mine?

— Ce te face să crezi că am întrebat-o despre tine?

Luke înălţă dintr-o sprânceană, spre ea.

— Poate c-am întrebat-o. Mi-a spus că eşti mult, mult mai mare ca ea, că la liceu făceai sport şi că nu ştie prea multe despre tine.

— Cât pot s-o iubesc pe fata asta, spuse Luke.

— Deci a minţit?

— S-a eschivat. Deci ce plante ai vrea să pun aici?

— Plante aromatice, spuse Jocelyn repede.

— Asta te-am întrebat deja. Dar ce fel de plante aromatice?

— Nu ştiu. Pentru pizza şi spaghetti, presupun.

— Sunt aceleaşi. Altceva?

— Pentru… Ştiu, vreau lavandă, spuse ea având o revelaţie..

— Ce fel de lavandă?

— Ar avea logică dacă aş spune că aş vrea genul de lavandă care se poate mânca?

Luke o privi cu încântare, parcă.

— Absolut. Intermedia este considerată de obicei ca fiind cea mai bună pentru mâncat. Este cunoscută mai ales

sub denumirea de Lavandă de Provence.

— Sună minunat. Poţi planta aşa ceva aici?

— Depinde de cât de multă vrei să mănânci.

— Nu ştiu… spuse ea ezitând.

— Vrei să aduci miei la păscut aici, ca să le facă mai gustoasă carnea sau vrei s-o foloseşti la câteva prăjiturele?

Joce îl privi cu ochi micşoraţi.

— Vreau să fac o păpuşă vodoo pentru tine şi să înfig în ea ace de lavandă.

Luke râse.

— Vino să-ţi arăt unde putem planta nişte lavandă. Lăsă sapa jos, luă un prosop din camionetă şi-şi şterse sudoarea de pe faţă.

— De fapt nici n-am văzut prea mult din grădină, spuse ea privind în zare printre copacii înalţi.

— Ai fost prea ocupată…

— N-o mai spune! îi porunci ea.

— Ce anume? întrebă Luke cu exagerată nevinovăţie.

— Că am fost prea ocupată cu Ramsey.

— Vroiam să spun că ai fost prea ocupată ca să faci cunoştinţă cu oamenii, ca să mai ai timp şi pentru grădină, dar dacă mintea ta fuge imediat la Ramsey şi rămâne acolo, cine sunt eu să mă contrazic cu tine?

— Ce pacoste poţi fi, ştiai asta?

— Nicio femeie nu mi-a mai spus asta, vreodată. Mama, da, verii mei, adesea, chiar şi câţiva unchi, dar femeile nu spun niciodată că sunt o pacoste.

— Scuteşte-mă, spuse Jocelyn zâmbind. Vezi că ai pământ pe faţă.

— Atunci îndepărtează-mi-l.

Îşi aplecă faţa aproape de a ei. Joce îşi trecu uşor mâna peste obrazul lui, dar pământul rămase acolo. Îl frecă mai tare.

— Chestia asta s-a lipit acolo?

— Scoate-ţi bluza şi freacă bine, spuse el fără urmă de zâmbet.

Joce scutură din cap şi se dădu în spate.

— Şterge-te singur.

Luke îşi frecă faţa cu braţul şi pământul se şterse.

— E mai bine?

Joce rămase o clipă privindu-l. Era un bărbat foarte bine, cu părul negru şi ochii verzi.

— Când te-ai bărbierit ultima oară?

— Când s-a bărbierit şi House.

Îi trebui o clipă să realizeze că era vorba despre Dr House de la tv. Era unul din serialele ei preferate. Îl urmă zâmbind, în timp ce el îşi croia drum printre copaci.

Privind terenul din jurul ei, nu se putea împiedica să nu se gândească, E totul al meu. Tot ce vedea, îi aparţinea.

— Mi-ai putea arăta graniţele proprietăţii?

— Cu plăcere, spuse el.

O plimbă de-a lungul celor optsprezece acri pe care-i poseda ea acum, adică tot ce mai rămăsese din cei o mie de acri pe care-i cumpărase tânărul venit din Scoţia, pentru răpită lui soţie. Luke ştia bine locurile şi-i arătă unde fuseseră odinioară cabanele, casa puţului, porumbăria. Se opri într-un loc defrişat şi spuse că acolo fusese odinioară fierăria.

— Când eram copii, veneam aici şi săpam după piese din fier lucrate de mână. Charlie a găsit trei potcoave.

— Dar Sara? Ea a găsit ceva?

— Ea era bună la găsitul capetelor de săgeată. Zicea că secolul nouăsprezece era prea nou pentru ea, aşa că nu se obosea cu potcoavele.

— Interesant că tu ştii asta despre ea, dar ea zice că abia dacă ştie ceva despre tine.

Luke zâmbi vag, apoi îşi continuă drumul printre copaci.

— Aici erau vechile cuptoare pentru ars cărămida. Uite. Dădu deoparte nişte ramuri şi Joce văzu un zid scund, din cărămidă.

— Eu am pus una peste alta cărămizile astea, ca tu să poţi să vezi fundaţiile.

Luke îşi desfăcu larg braţele.

— Aici am putea pune lavanda ta. Pământul este nisipos şi lavandei îi place asta. Şi are şi mult soare.

— Aproape că-mi imaginez cum era locul ăsta. Poate că l-aş putea restaura, exact aşa cum a fost el.

— Ar costa prea mult să faci asta iar în plus, Colonial Williamsburg a făcut o treabă mai bună decât am putea face noi.

Lui Joce îi plăcu faptul că el spusese „noi". O făcea să se simtă că era parte din ceva.

— Locului acestuia îi place că a fost aici toţi aceşti amar de ani, spuse Luke. Îi place viaţa şi îi plac generaţiile care au trecut pe aici. Cred că biata casă a respirat uşurată când a murit bătrânul Bertrand.

— Poate că a fost fericită că nu a ajuns să vândă şi

clanţele.

— A făcut-o, dar l-a oprit Rams.

— L-ai ajutat şi tu?

— Eu nu eram aici, spuse repede Luke. Spune, ce zici de locul ăsta pentru lavanda ta?

— Arată grozav, dar ce ştiu eu? Vrei să spui că ai fost plecat în săptămâna aceea sau că nu trăiai în Edilean pe atunci?

— Mai vorbeşte-mi despre cum e să faci dragoste pe cipsuri albastre, de porumb.

— Am înţeles aluzia. Fără alte întrebări personale. Poate că dra Edi l-a lăsat special pe fratele ei să vândă atâtea lucruri, ca să facă o igienizare pentru viitoarea familie.

— Asta este ce zicea Rams, dar eu cred că vroia doar să scape de toate vechiturile. Desigur, podul este încă plin. Ai urcat în pod?

— Nu. Am urcat, dar uşa este încuiată şi nu am cheie la ea.

— O să-ţi dea Rams una, când o să-ţi vorbească despre moştenire.

Spunând asta, Luke o porni din nou şi ea îl urmă.

— Deci cât de mult ştii tu despre povestea cu casa?

— Rămâi, primeşti totul. Pleci, banii rămân cu casa.

— Exact ce-am auzit şi eu, dar chestia asta nu trebuia să fie un secret?

Luke ridică din umeri.

— Cineva a preluat dictarea; cineva a bătut documentul. Cine ştie cum se întâmplă?

— Bănuiala mea este că ştii exact cum stă treaba, dar

mai bănuiesc şi că n-o să-mi spui.

— Eşti deşteaptă.

— Şi asta mă deosebeşte de toate femeile pe care le cunoşti?

Luke nu răspunse, dar arătă spre o clădire lungă, joasă, din cărămidă, care se vedea în depărtare.

— Eu am refăcut locul ăsta.

— Dar arată vechi.

— Mulţumesc. Ăsta chiar este un compliment. A trebuit să sap după cărămizi vechi, apoi să le curăţ ca să le pot folosi.

Ajunseseră acum la clădire şi văzu felul în care mâna lui Luke atingea peretele.

— A fost o muncă făcută cu dragoste, da? spuse ea.

— Mai mult sau mai puţin.

— Întotdeauna ai vrut să fii grădinar?

O privi ciudat, păru să vrea să spună ceva, apoi se răzgândi.

— Nu, am ajuns mai târziu la asta. Am decis că nu există nimic care să semene cu lucratul pământului. Nimic nu-i dă unui bărbat mai multă plăcere şi mai multă satisfacţie.

— Presupun că este ceva ce vine din străbuni. Te tragi dintr-o familie de fermieri?

— Nu, după câte ştiu eu. Tata a condus birouri pline cu comercianţi iar bunicul meu a fost doctor.

— Ca şi tatăl Sarei.

— Da, spuse Luke, vizibil încântat că ea ştia asta. Unchiul Henry a lucrat ani de zile cu bunicul meu, până la pensionarea lui.

— S-a pensionat ca să meargă cu tine la pescuit, spuse Joce. Doar voi doi.

— Ăsta era celălalt bunic al meu.

— Ah, spuse ea.

Luke deschise uşa clădirii din cărămidă şi Joce ştiu că se aflau în atelierul lui. Era plăcut aici. Deasupra bancului de lucru, cu sculele lui, se afla o fereastră rotundă. Se ridică pe vârfuri ca să se uite afară şi văzu cât de aproape se aflau de casă. De fapt, întorcându-şi capul văzu toată partea din spate a casei, cu uşile celor două apartamente, cu tot. Văzu micuţa masă albă unde stătuse la taclale cu Sara.

Reveni la loc şi se uită la Luke care părea preocupat să reaşeze câteva scule, deasupra unui dulăpior de pe peretele de vizavi.

— Când eşti aici, poţi vedea tot ce se petrece în spatele casei.

— Serios? Nici nu mi-am dat seama.

Joce se uită ţintă la el, până când Luke se întoarse spre ea, aruncându-i un zâmbet pieziş. Mai învăţase încă ceva despre el. Acum, că Luke părea puţin vinovat de ceea ce putea fi interpretat ca spionare, îşi spuse că o să încerce totul să obţină informaţii de la el.

— Deci cu cine vorbea Tess la telefon, astăzi?

Luke se duse spre uşa atelierului.

— Pe la trei?

Jocelyn confirmă din cap.

— Cu fratele ei. Vorbeşte cu el în fiecare după-amiază de duminică, orice s-ar întâmpla. O poţi duce la un concert de rock, o poţi hipnotiza, dacă este duminică, îl sună pe fratele

ei.

— Pari aproape gelos.

— Fiind copil unic, la fel ca mine, nu eşti şi tu geloasă pe oamenii care au fraţi cu care să-şi împartă viaţa?

— Copil unic. Ce gând plăcut. Eu am… Dar Joce se întrerupse. Nu, nu-i putea spune cine erau surorile ei.

— Da, am avut şi eu fel de fel de vise despre nişte fanteziste surori, care să fie bune şi drăguţe şi care efectiv să mă placă.

Luke ridică o sprânceană.

— Întrebarea mea a deschis cumva o cutie cu viermi?

— Dacă da, atunci să-l punem pe Rasey să ne facă o budincă, spuse ea repede, făcându-l pe Luke să râdă.

— Plăcinte. Face plăcinte cu crustă din noroi. Când el avea şapte ani şi Sara abia unul, aproape că i-a dat să mănânce una, dar l-a prins mama ei şi… Luke se uită în jur ca şi cum s-ar fi asigurat că nu-l ascultă nimeni.

— Nimeni nu a ştiut vreodată ce s-a întâmplat, dar mătuşa Ellie – mama Sarei – l-a băgat pe Ramsey în casă şi când a ieşit din nou, era verde la faţă şi de atunci n-a mai făcut niciodată plăcintă cu viermi.

— Nu ştiu dacă să fiu fericită sau nu că nu am crescut în acest orăşel.

— Şi cum era să trăieşti cu domnişoara Edi? Ceaiul de la ora cinci şi concerte în weekend-uri?

— Dar n-am… începu Jocelyn dar renunţă. Lasă-l să creadă că am trăit tot timpul cu domnişoara Edi, dacă aşa vrea el. Era prea complicat să-i explice că eleganta ei mamă se îndrăgostise de un bărbat care credea că ce era pictat pe

rezervorul de benzină al motocicletei lui Harley, era artă. Prea mare oboseala să-i explice moartea mamei ei, recăsătorirea tatălui şi cum crescuse ea într-o familie atât de diferită de ea, încât adesea avea senzaţia că veneau de pe planete diferite. Până să o întâlnească pe domnişoara Edi, Jocelyn nu cunoscuse altă lume

Joce dădu să mai spună ceva, dar sună mobilul lui

Luke.

Luke răspunse „da" de patru ori, apoi i-l dădu ei.

— E pentru tine.

— Pentru mine? Dar cine…

Ramsey, îi spuseră ochii lui Luke.

— Bună. E totul în regulă? spuse ea.

— Deci te plimbi cu Luke prin grădină, spuse Ramsey. Îmi pare rău că n-am ştiut că vrei să vezi grădina. Te-aş fi putut însoţi eu.

— Sau m-aş fi putut plimba singură. Şi nu uita, Luke lucrează pentru mine.

— Cum pot uita, dacă eu îi semnez cecurile?

— Serios? întrebă Joce cu interes. Urăsc să plătesc facturi. Am putea continua la fel?

— Jocelyn, continui cum vrei tu. Azi după biserică nimeni nu mai vorbea decât ce drăguţă erai tu în rochia aceea roz. Le-a plăcut şi pălăria.

Luke se uita la ea ca şi cum ar fi vrut să audă fiecare cuvinţel. Joce se întoarse cu spatele la el.

— Poţi veni mâine la birou? Putem vorbi despre condiţiile legate de casă.

— Vrei să spui că ai de gând să discuţi afaceri cu mine?

— Absolut, spuse el şi Joce îi putea auzi zâmbetul. Ţi-ar face plăcere să luăm masa împreună, după aceea?

— Vrei să-mi spui că mă inviţi în oraş?

— Dacă nu preferi să vii acasă la mine şi să mănânci din nou paste. Apropo, trebuie să-i dau înapoi lui Viv bolul pentru ciocolată.

— S-a făcut cu copilul acela?

Ramsey se stăpâni să nu râdă.

— Nu, nu s-a făcut şi nici nu mai vrea alţii. Îl vrea pentru nu ştiu ce petrecere pentru unul dintre copiii pe care îi are deja. Nu vrei să vii şi tu?

— Cum să nu. Când e asta?

— Marţi. După unu. Pot să vin să te iau? Sau crezi că dacă apari cu mine la o petrecere riscăm să dăm impresia de cuplu?

— Poate c-ar trebui să-l luăm şi pe Luke, ca să nu fie atât de evidentă impresia de noi.

— El urăşte copiii şi petrecerile pentru copii. Mai bine fără el. Deci ce-ar fi să vii la birou la unsprezece, după care să mergem la masă? Sună bine?

— Sună delicios. Ne vedem atunci.

Închise mobilul şi i-l înapoie lui Luke.

— Altă întâlnire?

— Afaceri, apoi prânzul şi marţi, o petrecere acasă la sora lui.

— Ce petrecere? întrebă Luke repede.

— Ramsey zice că pentru unul din copiii ei. O aniversare?

— Niciunul dintre puşti nu are aniversarea acum. Este…

Luke stătu o clipă, apoi se încruntă şi se uită la ea.

— Cred că ar fi mai bine să iau o oră, dacă vrei să mergi cu mine la seră, să luăm plantele aromatice. Ce-ai zice de mâine după-amiază? Dacă te poţi smulge de Rams, după prânz, adică.

— De ce vrei să merg cu tine după ierburi? Nici măcar nu le deosebesc între ele.

— Bine, atunci o să plantez cucută şi măselariţă.

Credea că Ramsey glumise când afirmase despre

Luke că „urăşte" copiii, dar remarca lui o făcu să aibă dubii.

— Nimic otrăvitor.

— Să recapitulăm. Mi-ai spus că nu ai nicio preferinţă în materie de plante aromatice, dar până acum mi-ai spus că vrei lavandă şi nimic otrăvitor. Ce-ai zice de mentă?

— Îmi place menta, spuse ea cu prudenţă. Avea el ceva în cap, dar nu ştia ce anume.

— Bine, deci vrei în toată grădina doar mentă, nimic altceva?

— Nu, doar puţină mentă.

— Pentru informarea ta, menta este una dintre cele mai invazive plante cunoscute, deci dacă o să pui mentă în grădina cu ierburi aromatice, numai mentă o să ai. Deci, vrei sau nu, mentă? Stai! Vreau să iau un carnet şi un creion, pentru că lista asta a ta cu lucruri pe care le vrei şi nu le vrei, devine prea lungă pentru mine, să o ţin minte.

— Bine! Mâine după-masă merg cu tine să cumpărăm plante. Nu ştiu ce fel de plante, dar o să luăm tot ce spui tu că avem nevoie. De ce vrei să merg cu tine? Doar ca să-l

enervezi pe Ramsey?

— Nu trebuie să vii cu mine. Poţi să-i spui lui Rams că poţi sta la masa de prânz toată după-amiaza, pentru că tot nu ai nimic altceva de făcut. Sau poţi să-i spui că trebuie să pleci pentru că mergi cu mine să cumpărăm flori.

Jocelyn clipi spre el de câteva ori, apoi zâmbi.

— Ai şi creier în spatele bărbii ăsteia, da?

— Mama aşa crede. Tata este mai sceptic.

— La ce oră vrei să plecăm?

— La două. Fix. Te iau eu din faţa restaurantului.

— De unde ştii unde o să mă ducă la masă?

Luke zâmbi.

— La Trellis. Acolo le duce întotdeauna pe femei, la a doua întâlnire – adică dacă exista o a doua. Se află în Colonial Williamsburg. O să comande ceva special, după care o să-ţi spună că trebuie să împărţi cu el o felie de tort de ciocolată. Este un tort grozav. Cel mai bun. Dar o să-ţi ia până la două şi jumătate, ca să mănânci totul.

Se aflau înapoi la noua grădină cu plante aromatice şi lângă camioneta lui Luke.

— Să-i spun deci că va trebui să plec la două? întrebă ea gândindu-se la ce-i spusese Luke. Una peste alta, îi plăcea ideea. Dacă aş fi o persoană mai puţin cinică, aş crede că încerci să mă ajuţi cu Ramsey.

— Este vărul meu, spuse Luke ridicând din umeri, dar se întoarse ca să nu-l vadă zâmbind.

— Drăguţ din partea ta, spuse Joce, dar vocea ei era ezitantă. Dădu cu palma să omoare un ţânţar de pe braţul ei şi decise că era timpul să între. Începea să se întunece.

— Cred că am terminat pentru astăzi. Tu ai de gând să mai lucrezi?

— Nu, fac curat şi plec şi eu acasă.

Vru să-l întrebe unde locuia dar decise că era o întrebare prea personală.

— Tess ţi-a lăsat destulă mâncare pentru astă seară? întrebă el în timp ce rădea cu o mistrie pământul de pe sapă, pe care o puse apoi în spatele camionetei.

— Da, dar trebuie să cumpăr nişte vase de gătit, pentru bucătărie. Şi trebuie să mă duc la o băcănie.

— Nimic mai simplu, spuse el punând o furcă în camionetă. Poate mâine…

— Arată-mi doar unde trebuie să mă duc şi mă descurc singură. Deci pe mâine, la două, spuse ea pornind-o spre casă.

În minutul următor era deja în casă şi liniştea de aici o făcea să pară aproape sinistră. Era o casă care avea nevoie de lume. Când se mai aflau în ea una sau alte câteva persoane, casa căpăta viaţă. Părea aproape că zâmbeşte. Dar când Jocelyn era singură în ea, îi venea să o ia repede în sus pe scări şi să se închidă în dormitor.

Se duse la bucătărie şi luă două portocale dintr-un bol. Masa era plină cu farfurii curate, în care se aflase mâncarea de bun-venit pe care i-o adusese lumea. Sara îi spusese că în timpul săptămânii vor tot trece femeile pe la ea, să-şi ia vasele şi să stea de vorbă.

— Oamenii nu au mai fost de ani de zile în casa asta şi mor să vadă cum mai arată pe dinăuntru.

Jocelyn mormăise, urând constantul tur de prezentare

pe care avea să-l facă.

— Nu-ţi face griji. Vor veni în grup şi te vor scuti astfel de prea mult efort.

Joce zâmbise jalnic. Acum, aprinse lumina, se duse în holul uriaş şi verifică ambele uşi ca să se asigure că erau încuiate. Lăsă aprinsă în hol o lumină mică şi începu să urce scările. La fel ca jos, şi la etaj exista un hol larg, cu camere în care dădeai din el. De o parte se afla dormitorul conjugal, imens, cu o cameră de baie imensă, iar de partea cealaltă se aflau două dormitoare, fiecare cu propria lui baie.

Făcu un duş, se unse cu cremă pe corp, îşi puse cămaşa de noapte şi se duse spre pat. Dintr-un impuls, se uită afară pe fereastră, dând draperia la o parte doar atât cât să vadă afară. Camioneta lui Luke era pe alee, cu motorul pornit. O aştepta pe Tess? se întrebă ea. Întinse mâna şi stinse lampa de pe noptieră şi când camera fu scufundată în beznă, Luke trecu încet printre porţi. O aşteptase pe ea să stingă lumina.

Jocelyn vroia să se bage în pat, să aştepte puţin, apoi să aprindă din nou lumina şi să citească ceva, dar următorul lucru pe care-l conştientiza fu o rază de soare care se strecura printre draperii. Era dimineaţă.

CAPITOLUL 8

JOCELYN RĂMASE o vreme întinsă în pat, cu mâinile sub ceafă, uitându-se în tavan. Casa era a ei dar de când sosise aici, avusese prea puţin timp pentru ea.

Se uită la ceasul de pe măsuţă şi văzu că nu era nici măcar şapte iar până la unsprezece nu trebuia să fie nicăieri. O să profite să viziteze casa în tihnă, nu în goană ca până acum.

Se spălă repede şi se îmbrăcă fără să-şi mai usuce părul cu foenul, dându-l doar pe spate. Se uită la pielea ei strălucitoare, se gândi să se fardeze puţin, dar renunţă. Domnişoara Edi făcea parte din şcoala Estée Lauder, care considera că o femeie trebuie să se fardeze complet, în orice moment. Până la sfârşit, domnişoara Edi se îmbrăca minunat şi întotdeauna se farda cu discreţie.

Dar în dimineaţa asta, vocea ei părea mai îndepărtată ca de obicei şi Jocelyn nu vroia să-şi piardă timpul ca să-şi aplice „vopseaua de război", aşa cum spunea tatăl ei.

Se preumblă prin tot etajul, observând totul. Dormitorul ei era cel mai mobilat. Cel de al doilea dormitor avea un pat cu o măsuţă mică alături, dar nimic altceva iar cel de al treilea dormitor nu era deloc mobilat.

La capătul holului se afla o fereastră, cu o uşă lângă ea. Descoperise deja că uşa se deschidea spre o scară abruptă, îngustă, care ducea la o altă uşă, încuiată. Podul, îşi aminti că Ramsey îi spusese că era plin de cufere cu haine şi jurnale vechi. Ca cercetător, abia aştepta să vadă acele jurnale şi se întreba dacă va găsi în ele adevărata poveste a lui David, iubitul domnişoarei Edi.

Coborând la parter, se duse în living şi privi mobilierul familiar şi o clipă se pierdu în amintiri. Câte după-amieze nu petrecuse împreună cu domnişoara Edi pe această canapea galbenă. Când a trebuit îmbrăcată din nou, au

pierdut multă vreme selectând mostre de material şi alegând unul cu albine în ţesătură. Vorbeau şi râdeau, stând împreună acolo şi…

Jocelyn trebui să iasă din cameră, pentru că amintirile erau mult prea puternice. Sufrageria avea nevoie de o masă şi de mai multe scaune. Exista o baie la parter, un salonaş mai mic, unde se afla un scrin cu două lămpi pe el, dar nimic altceva.

Se duse la bucătărie, se aşeză la masă şi se uită în jur. Îi plăcea spălătorul acela mare, îi plăcea masa din lemn de pin, dar soba era cumplită. Ridicându-şi mâinile, formă un pătrat cu degetele, imaginându-şi în locul acela o sobă mare, din inox, cu şase arzătoare. „Cu două cuptoare”, spuse ea cu glas tare.

Dar era ridicol să instaleze aici o sobă de gătit atât de mare. În fond, ea nici măcar nu ştia să gătească. Brioşelele şi prăjiturelele pe care le făcuse pentru ceaiurile de strângere de fonduri ale domnişoarei Edi nu însemnau gătit efectiv. Dar grădina cu plante aromatice a lui Luke şi amintirea prăjiturelelor cu lavandă o făcură să se gândească la o bucătărie şi… ei bine, la un cămin.

Se uită în frigider şi găsi acolo ouă, lapte, suc de portocale şi pâine. Se încruntă o clipă, apoi îşi scuturăcapul a mirare. Părea ca şi cum în timp ce fusese aseară cu Luke, cineva i-a pus toate astea în frigider. Sara? Ramsey? La Tess nu se gândi.

Luă una din tigăile de ieri ca să-şi facă ouă jumări şi pâine prăjită şi mâncă uitându-se în jurul ei. Dacă ar avea într-adevăr bani să-şi remodeleze bucătăria, ce ar face?

Ar curăţa-o la roşu şi ar pune mult granit şi lumini ascunse? Numai gândul ăsta o făcu să se înfioare.

Nici nu-şi dădu seama când se făcuse ora zece. Trebuia să se îmbrace şi să plece la întâlnirea cu Ramsey.

Jocelyn auzise de restaurantul Trellis şi ştia că era ceva foarte elegant, aşa că îşi puse noii ei pantaloni din în, de culoarea făinii de ovăz şi noul ei top tricotat, roz pal. Ramesy părea să o placă în haine feminine, conservatoare.

Valiza ei era încă pe jos, cu lucruri în ea. Scoase din compartimentul mare cu fermoar fotografia înrămată, cu ea şi cu domnişoara Edi. Era singura pe care o avea. Bell o făcuse într-o zi cu soare, după ce primise o cameră digitală, de ziua ei. Firește că Vitregele nU erau invitate acasă la domnişoara Edi, dar amândurora le plăcea să apară acolo neanunţate – ca şi cum ar fi sperat să vadă ceva ce n-ar fi trebuit. „Ce obţii că stai acolo tot timpul?", obişnuiau ele să o întrebe. „Casa este plictisitoare iar bătrâna aia e rea. Nu ai nimic de făcut acolo."

Jocelyn nu se obosea să le răspundă – ceea ce le înfuria. Ce rost avea să încerce să le explice celor două fete care nu se gândeau decât cum să-şi mai decoreze trupul.

Jocelyn aşteptase ca gemenele să fie plecate, apoi scoase cârdul din aparat, copie fotografiile pe laptopul ei şi puse cârdul la loc. Mai târziu, Vitregele încercaseră să o tachineze cu fotografia, pentru că ştiau că o vroia, dar Jocelyn ridicase din umeri. Şi atunci, aşa cum ştiuse, şterseră fotografia din memorie.

Jocelyn o puse acum pe noptieră. Ea şi domnişoara Edi stăteau în picioare, una lângă alta, în faţa unei tufe cu

trandafiri Lincoln. Roşul intens al trandafirilor contrasta plăcut cu rochia din în alb a domnişoarei Edi. Îi zâmbea lui Jocelyn într-un fel care îi arăta dragostea iar Joce îi zâmbea înapoi, la fel. Când văzuse pentru prima oară fotografia, Jocelyn înţelesese de ce Vitregele erau atât de geloase pe ea. Nici măcar sufocanta lor mamă nu se uita la gemenele ei cum se uita domnişoara Edi la Jocelyn.

Mai aruncă o privire spre ceas şi se grăbi să-şi termine îmbrăcatul. Curând alerga în jos pe scări, spre uşa principală. Când o deschise, încremeni. Trei femei stăteau în prag şi ea aproape că dădu peste ele.

— Ah ce rău ne pare că te-am speriat, spuse una dintre femei.

— Pleci să te întâlneşti cu Ramsey, da? o întrebă alta. Era în ginşi şi t-şhirt şi părea prea tânără pentru părul ei alb.

Le văzuse la biserică, le fusese chiar prezentată, dar nu-şi putea aminti numele lor. Din câte ştia, una dintre ele era mama lui Ramsey. Sau a lui Luke.

— Îmi pare rău, dar nu pot rămâne. Oricum, am întârziat, spuse Joce.

— Nu-i nimic, te aşteaptă, spuse cea de a treia femeie. Am venit după vase şi să vedem cum te mai simţi. Ţi-a plăcut sufleul meu?

— Ah, eu… începu Jocelyn. Nu ştia al cui era vasul respectiv.

— N-are importanţă, spuse cea de a treia femeie. Ştim ce ai făcut cu mâncarea. A fost ideea lui Tess, da? Şi a fost nobil din partea voastră, fetelor, să faceţi asta.

— Da, ştim bine cât de nobilă este Tess, spuse prima

femeie. Avea părul vopsit într-un roşu întunecat care-i venea foarte bine şi după colacul din jurul taliei, se vedea că nu se obosea să meargă la sală. Rostind cuvintele acestea, îşi dădu ochii peste cap şi abia se abţinu să nu chicotească.

Felul în care vorbeau despre Tess o făcu pe Joce să-i mulţumească în gând lui Luke că nu se lăudase că a fost la ea acasă după plecarea lui Ramsey. Nu vroia ca femeile astea să-şi dea ochii peste cap vorbind despre ea.

— Vasele sunt pe masa din bucătărie. Vă rog să vi le luaţi singure şi vă mulţumesc foarte mult. M-aţi făcut să mă simt foarte bine primită. Nu cred că o să reuşesc să vă mulţumesc vreodată. Spunând asta, coborî treptele spre maşină. Deschise portiera şi intră.

Îşi scoase mâna pe fereastră, fluturând-o spre ele în timp ce ieşea pe poartă. Femeile rămăseseră în pragul uşii ei, privind-o.

— Probabil că o să fiu etichetată ca cea mai nepoliticoasă yankee care s-a mutat vreodată la Edilean, mormăi ea printre dinţi.

Peste câteva minute văzu biroul lui Ramsey – care stătea jos, pe trotuarul din faţă. Lângă el se afla un coş mare de picnic şi sub el, o pătură împăturită. Când o văzu venind, se ridică şi-şi puse coşul şi pătura pe braţ. Joce trase la bordură, el deschise portiera din stânga, se urcă şi puse lucrurile pe bancheta din spate.

— Este mai mare decât pare, spuse el studiind interiorul maşinii.

— Pariez că le spui asta tuturor femeilor cu care te

întâlneşti.

— Doar câtorva, spuse el cu o voce uşor răguşită.

— Deci, unde mergem? întrebă ea în clipa în care dădea să întoarcă spre Williamsburg.

— Nu, ia-o înainte, spuse Ramsey.

— Dar…

— Dar ce?

— Nimic. Am presupus doar că mergem la Williamsburg.

— M-am gândit la asta, dar acolo putem merge şi altădată. M-am gândit să petrecem puţin timp singuri, împreună.

— Singuri, împreună, repetă ea cu respiraţia tăiată.

— Ce e?

— Este ceva ce am mai auzit şi mi-a plăcut. „Singuri, împreună”.

— Coteşte aici, spuse Ramsey în dreptul unui indicator care le spunea că părăseau Parcul Naţional Williamsburg. Sau poate vrei să mă laşi să conduc eu?

— Nu, e în regulă.

— Spune-mi câte doamne au venit la tine azi dimineaţă? întrebă el.

— În mod surprinzător, puţine. Când am plecat, nu erau decât trei în pragul uşii. Aproape că am intrat în ele.

— Şi cine anume erau?

Joce îi aruncă o privire.

— Ai dreptate. Habar n-ai. Descrie-mi-le, spuse el, zâmbind.

— Păr roşu închis, nenatural. Nesportivă.

— Nesportivă. Câtă diplomaţie. Este mama lui Ken. Pe el

nu l-ai cunoscut, încă?

— Credeam că o să-l cunosc astăzi, dar tu erai deja afară, aşteptându-mă,

— A fost ideea lui Tess. Zicea că toată lumea o să se zgâiască la tine, aşa că dacă efectiv vroiam să stau de vorbă cu tine, cel mai bine era s-o fac în altă parte.

— Ah, făcu Jocelyn.

— Nu sunt convins că sunetul ăsta este de bun augur. Ce înseamnă acest „ah”?

— Luke mi-a spus că Tess îţi conduce viaţa. De fapt, toată lumea spune asta.

— Şi face o treabă bună cu asta. Spune-mi te rog că eşti orbită de gelozie şi că îţi vine să-i smulgi părul din cap.

Joce râse.

— Îmi pare rău, dar nu e aşa. Este abrazivă şi te invită tot timpul să o provoci, dar aproape că îmi place de ea.

— Dacă aşa este, eşti singura femeie din sat care o place. Tu şi Sara. Fetele de la birou sunt îngrozite de ea. Se ascund la baie şi vorbesc atât de mult despre ea, încât acum Tess strigă „viiin”, de câte ori se duce acolo, după care le dă trei secunde ca să înceteze.

— De ce ar urî-o pentru asta? întrebă Joce, făcând ochii mari.

— Mă depăşeşte, spuse Ramsey zâmbind. Întoarce aici, pe drumul ăsta de ţară. Acolo! Am ajuns! Parchează sub pomul acela.

Joce trase sub un stejar uriaş şi coborî din maşină. Ramsey ieşi şi el, apoi îşi trase bancheta înapoi în faţă şi scoase coşul şi pătura.

— Mai suporţi un picnic? o întrebă el.

Era frumos aici. Copaci cu crengile mari, atârnând, îi închideau în mijlocul lor şi în depărtare putea auzi susurul apei.

— Dacă aici au loc picnicurile, le-aş suporta zilnic.

— Vino atunci, spuse Ramsey, luând-o înainte. Îl urmă de-a lungul unei poteci, până când ajunseră într-o poieniţă acoperită cu flori sălbatice, de primăvară.

În timp ce traversau poieniţa, lui Jocely îi trecu prin cap gândul că Ramsey avea să-i spună ceva important, ceva ce nu vroia să spună într-un loc public, cum ar fi biroul lui sau un restaurant. Spera că nu era ceva care să o facă sigur să plângă.

— E frumos aici, spuse ea când Ramsey se întoarse, dar nu-i destăinui gândurile ei.

— Virginia, chiar şi într-o zi urâtă, tot este cel mai frumos loc.

— Iar asta este o observaţie ştiinţifică?

— Da. Fără prejudecată.

Ramsey înainta cu spatele prin poieniţă, cu faţa la ea şi soarele îi făcea să-i strălucească părul şi cămaşă albastră.

— Uită-te aşa la mine şi n-o să ne mai întoarcem la birou, spuse el glumind.

— Ce vrei să spui, domnule McDowell?

Când ajunse în dreptul unui şir de copaci, încetini intrând printre ei şi aşteptând-o să-l ajungă.

— Bunicul meu a plantat copacii ăştia, spuse el odată aflaţi la umbra lor.

— Să însemne asta că eşti stăpânul acestui pământ?

— Sora mea şi cu mine. Ea şi soţul ei îşi construiesc o casă pe partea cealaltă a luminişului.

— Şi tu îţi propui să construieşti aici?

— Poate. Îţi place locul? Ajunseseră la un pârâu, cu sălcii atârnând deasupra apei.

— Foarte mult. Şi tu unde o să-ţi aşezi casa?

Ramsey îi aruncă o privire sfredelitoare.

— Te temi că o să construiesc o monstruozitate din beton, drept în mijlocul luminişului ăstuia, da? spuse Ramsey întinzând pătura la umbră, pe o bucată plată de teren.

— Mi-a trecut prin minte.

— Mai sus există un loc unde a ars o casă veche. Copacii au dispărut, aşa că este un loc liber. O să construiesc acolo şi o să păstrez totul aşa cum este, aici. Ramsey arătă spre pârâu, în timp ce punea coşul pe pătură, deschizându-l.

— Habar n-am ce-i aici. Tess… Dar se întrerupse.

— Tess a făcut coşul, spuse Jocelyn. Ştiu. Îmi şi imaginez. Presupun că ai auzit ce-am făcut cu toată mâncarea de bun-venit, care mi-a fost lăsată acasă.

— Da, spuse Ramsey zâmbind. Aşa este Tess. Se gândeşte întotdeauna la cei care au mai puţin ca ea.

Privindu-l, Joce se întrebă din nou cât de mult era între el şi Tess.

— Nu începe şi tu, spuse el scoţând din coş o bucată de pâine şi ea înţelese că se referea la speculaţiile despre el şi Tess.

— Dacă asta este de la mătuşa Ellie, poţi paria că este jumătate surcele şi jumătate coajă.

— Nu-ţi place?

— O ador! spuse el tare, apoi, coborând vocea:

— Dar uneori când ies din orăşel, îmi comand ton pe pâine albă. O pâine albă, simplă, ca pe vremuri. Şi de câte ori fac asta, mă aştept să între pe uşă mătuşa Ellie şi să-mi ţină o prelegere despre sistemul meu digestiv.

— Spune-i că pâinea albă merge perfect cu tequila.

Ramsey râse.

— Ai învăţat multe despre rezidenţii noştri, da?

— Câte ceva. Joce se ridică în genunchi, îi îndepărtă mâinile de pe coş şi începu să despacheteze. Era plin cu lucruri pe care le adora: brânză brie, uscăţele, măsline, trei feluri de fructe de pădure, ceva ce părea a fi un pateu de casă, salată de varză şi sticle cu suc.

— Adorabil.

— Presupun că Tess a fost atentă la ce-ai mâncat tu ieri, a ţinut minte şi a aplicat totul la coş.

— Câtă ştiinţă, spuse Jocelyn împrăştiind lucrurile pe pătură. La fundul coşului erau farfurii, pe care le scoase. Deşurubă o sticlă de suc şi turnă puţin într-un pahar de hârtie, dar Ramsey bău direct din sticlă. Îl urmări ducând-o la gură şi bând. Îi plăcea că nu „înghiţea" gura sticlei ci îşi ţinea buza de sus pe ea.

Se uită la apă şi spuse:

— Vrei să-mi spui odată ce ai de spus, dar de temi să-mi spui?

Ramsey o privi uluit şi scutură din cap.

— Asta-mi spune să nu joc niciodată pocher cu tine. Ce am făcut ca să mă trădez?

— Nu ştiu. Pur şi simplu în ochii tăi citesc astăzi ceva serios. Şi din câte-mi pot da eu seama, faptul că m-ai adus aici, la a doua noastră întâlnire, nu-ţi stă în fire.

— Ăsta este blestemul de a trăi într-un orăşel unde mă cunoaşte toată lumea. Nu am dormit toată noaptea. Am stat de vorbă cu tata, care mi-a povestit care este acel Mare Secret al familiei, aşa cum îl denumisem eu.

— Şi acum trebuie să mi-l împărtăşeşti mie? Este chiar atât de rău?

— Posibil. Depinde cum o să-l primeşti, spuse el uitându-se în altă parte.

— Atunci spune-mi-l odată.

Ramsey umplu o farfurie cu mâncare şi îşi acordă timp, înainte de a spune ceva.

— Domnişoara Edi şi bunicul meu au fost foarte buni prieteni şi au făcut schimb de scrisori până la moartea lui. De când eram de-o şchioapă obişnuia să-mi citească din ele, iar când a îmbătrânit, i le citeam eu, lui. Domnişoara Edi obişnuia să scrie mult despre tine. Era mândră de inteligenţa ta, dar nu a pomenit niciodată despre cât de bună observatoare a oamenilor eşti.

Joce îl urmărea cu intensitate. Dacă citise scrisorile domnişoarei Edi, însemna că ştia multe despre ea, Jocelyn. Iar faptul că el ştia atât de multe despre ea, însemna un şoc. Încercă să-şi liniştească inima care-i bubuia. Oare chiar avea ceva cu adevărat cumplit, să-i spună?

— A trebuit să fiu aproape clarvăzătoare, ca să le supravieţuiesc Vitregelor.

Ramsey zâmbi.

— Tata şi cu mine le-am urmărit cariera. De la primul lor catalog, până la Milano. Sunt chiar atât de cumplite cum spunea domnişoara Edi?

— Mult mai rău, spuse Jocelyn nerăbdătoare. Ceea ce ai să-mi spui este atât de groaznic încât nu-ţi poţi găsi cuvintele?

— Nu există bani, spuse el repede.

— Nu există bani?

— Azi-noapte, tata mi-a spus că ai casa, dar că nu există bani. Absolut nimic.

— Nu înţeleg. Vreau să spun că nu mă aşteptam la milioane, dar domnişoara Edi trăia destul de bine. Pe mine mă pot întreţine singură, dar şi casa asta are nevoie de întreţinere.

— Ştiu, iar eu – adică familia mea – te vom ajuta pentru asta. Dar nu există bani. Cât despre cheltuielile domnişoarei Edi… Ramsey se întrerupse.

— De câtă vreme nu mai avea fonduri?

— Până când s-a mutat în Florida, s-a întreţinut singură. După aceea, toate cheltuielile pentru casa din Edilean şi tot ce a făcut ea pentru oraş, au fost suportate de altcineva. Plus cheltuielile lui Bertrand.

— Cine a plătit pentru casa ei din Florida şi pentru operele ei de binefacere?

— Bunicul meu.

— Care este…?

— Alexander Medowel.

Jocelyn se uită o vreme la pârâu, gândindu-se la tot ce auzise în ultimele zile.

— Soţul lui Lissie? întrebă ea încet.

— Domnişoara Edi şi-a vorbit despre el?

— Niciun cuvinţel. Nu mi-a vorbit despre Edilean, cu atât mai puţin despre cineva care să fi trăit aici. N-am ştiut că avea o casă veche, uriaşă, n-am ştiut… — se întrerupse, respirând adânc, să se liniştească – domnişoara Edi a pomenit despre Alex şi despre Lissie McDowell în scrisoarea pe care mi-a lăsat-o împreună cu testamentul, iar Sara mi-a pomenit despre o Lissie care s-a măritat cu „cel mai bogat om din orăşel” iar eu le-am pus cap la cap.

— Strămătuşa ei, spuse Ramsey încet.

— Poftim?

— Lissie a fost strămătuşa Sarei. S-a măritat cu bunicul meu la începutul Celui de Al Doilea Război Mondial iar din câte mi-am putut da eu seama, totul a început cu puţin înainte de asta.

— Ce anume a început? întrebă Jocelyn uitându-se la el şi văzându-i tensiunea de pe chip. Ramsey ura să-i spună toate astea. Joce îi zâmbi.

— Haide, luminează-te! Ieri am fost săracă, astăzi tot săracă sunt. Ei şi? Niciodată nu am aşteptat vreo recompensă financiară de la domnişoara Edi, aşa că nu am de ce să fiu dezamăgită.

Când se întoarse spre ea, părea atât de uşurat, încât Joce luă o ceaşcă, turnă suc în ea şi i-o întinse.

— Mi-aş fi dorit să fie vin.

— Şi eu.

Ramsey ridică ceaşca spre ea.

— Pentru tine, domnişoară Jocelyn, cea mai mare

doamnă care a existat vreodată.

Jocelyn râse.

— Ce te-ai fi aşteptat să fac? Să fac o criză? Să blestem o femeie care nu mi-a lăsat bani în testamentul ei?

— Ce-ar fi făcut Vitregele?

— Au făcut, spuse Jocelyn, povestindu-i despre cărbunii pe care domnişoara Edi îi şlefuise în forme de pietre preţioase şi îi lăsase lor.

— Eu mă întorsesem deja la serviciu când au descoperit şi nu le-am răspuns la telefoane, dar mi-au lăsat nişte mesaje înveninate, pe robot. Le-am pus iară şi iară. Nu cred că m-am distrat vreodată mai bine.

Când Ramsey se uită din nou la ea, văzu că era încă apăsat de ceea ce considera el că a fost o veste cumplită.

— Şi acum spune-mi toată povestea. De ce a întreţinut bunicul tău o femeie care nu-i era rudă?

— Nu ştiu şi nici tata nu ştie. Tot ce ştim este că familia domnişoarei Edi a fost cea mai prestigioasă familie din târgul nostru, dar familia lui Alex McDowell era cea mai bogată. Ştim că în 1941 s-a întâmplat ceva rău… groaznic şi că domnişoara Edi l-a ajutat pe bunicul Alex, dar nu cunoaştem detaliile. În cea mai mare parte a vieţii ei, domnişoara Edi a muncit…

— Cu pacienţi suferind de arsuri grave, din toată lumea, spuse Jocelyn.

— Corect şi l-a întreţinut pe fratele ei şi a plătit pentru întreţinerea Conacului Edilean. Când s-a retras, s-a mutat la Boca Raton.

— Într-o casă aproape de familia mea. Care îi aparţinea

bunicului tău. Jocelyn stătea cu genunchii ridicaţi, cu braţele în jurul lor şi îl asculta încordată pe Ramsey.

— Da. Cu întreţinerea fratelui ei şi a Conacului, plus cu tot ce le-a oferit de-a lungul timpului celor în nevoie, domnişoara Edi nu mai avea nimic. Bunicul meu a cumpărat casa şi domnişoara Edi a trăit în ea fără să plătească nimic.

— De ce nu s-a întors la Edilean? întrebă Joce.

— Asta face parte din Marele Mister. Tata mi-a spus că

Bertrand ar fi vrut să se ducă în Florida, la domnişoara Edi, dar ea i-a spus că trebuie să rămână la Edilean, să aibă grijă de casă. Dar cum niciunul dintre ei nu s-a căsătorit, au rămas fără urmaşi.

— Deci el nu a pierdut averea familiei pe pariuri? întrebă Jocelyn.

— Nu. Tata mi-a spus că lui Bertrand îi plăcea ca lumea să creadă că era un parior înrăit, care a cheltuit totul pe cai. Bertrand spunea că era mult mai bine decât să se ştie că erau pur şi simplu faliţi.

— Deci domnişoara Edi mi-a lăsat un elefant alb.

— Cam aşa ceva. Dar vestea cea bună este că această casă e a ta, degrevată de orice datorii, aşa că o poţi vinde, dacă vrei. Cred că ar face în jur de un milion.

— În jur de un milion? Joce rămase tăcută, strângându-şi genunchii la bărbie şi privind apa.

Şi Luke? Ai spus că tu îi plăteşti cecurile. Nu trebuia să fii rambursat când moşteneam eu banii?

Ramsey ridică din umeri.

— Nu cere prea mult, aşa că o să-l plătesc eu din…

— Din propriii tăi bani, spuse Joce alb.

— Ascultă, nu-ţi face tu griji pentru Luke. Oricum, nu este câtuşi de puţin sărac. Are… are şi alte venituri.

— Adică?

— Nu am dreptul să-ţi vorbesc despre afacerile vărului meu. O să-ţi spun doar că Luke nu a avut o viaţă uşoară, dar că banii nu sunt o problemă pentru el.

Era clar că altceva, Ramsey nu o să-i spună despre Luke.

— Ce nu pot înţelege, este cum a putut trăi domnişoara Edi aşa cum a trăit, dacă nu avea bani. Mergeam la operă. Participa la acţiuni caritabile la care contribuia, ştiu sigur. Toate astea le făceam împreună. Cum se putea descurca, dacă nu avea bani?

— Asta a fost munca ei. Bunicul meu a înfiinţat un fond pe care îl administra ea. Bunicul ştia că fiul lui, tatăl meu, ura să se ocupe de toate aceste acţiuni, aşa că a lăsat-o pe domnişoara Edi să facă treaba asta.

— Dintr-o casă din Boca? Nu ţi se pare cam ciudat?

— Şi da şi nu. Eu cred că bunicul meu avea încredere în domnişoara Edi mai mult decât în oricine altcineva şi de vreme ce ea tot nu vroia să se întoarcă în Edilean, unde lumea continua să vorbească despre ea că era „fată bătrână”, treaba funcţiona perfect. Iar tata crede că ea nu ar fi vrut să locuiască împreună cu fratele ei.

— Iar frigul îi făcea rău la picioare.

— Sunt sigur că au existat o mie de motive pentru asta. Cred că bunicul şi domnişoara Edi au aranjat totul astfel încât amândoi să fie fericiţi. Tata zice că ea a făcut o treabă minunată, cu administrarea fondului.

— A cheltuit mulţi bani cu mine, spuse Joce încetişor.

— Aseară, tata mi-a spus că bunicul meu era prieten cu bunicul tău. Cred că pentru asta a cumpărat casa din Boca, pentru ca ea să poată fi aproape de ei. Jocelyn oftă.

— Încă o minciună. Sau un lucru care a fost ţinut ascuns. Domnişoara Edi nu mi-a spus niciodată că bunicii mei au fost prieteni cu prietenul ei. Atâtea secrete, spuse ea cu un oftat. Şi a ştiut tot satul că familia Harcourt a fost falită?

Ramsey zâmbi.

— Nu. A fost un secret atât de bine ţinut, încât nici eu nu am ştiut, până aseară. Tata mi-a spus că obişnuia să treacă pe la Bertrand de două ori pe an, când beau coniac vechi de cincizeci de ani, făcând haz de sărăcia familia Harcourt. Jocelyn, trebuie să înţelegi că eu n-am ştiut nimic din toate astea. Am crezut în hârtiile pe care le-am văzut şi am crezut că o să moşteneşti vreo trei milioane de dolari, plus casa. M-ai întrebat despre bani chiar înainte de a veni aici şi ţi-am spus ce ştiam atunci. Niciodată nu te-aş fi…

Putea auzi rugămintea din glasul lui, putea auzi că nu vroia să gândească rău despre el. Nu gândea, dar credea că el se va simţi mai puţin umilit dacă nu o să-i spună nimic.

— Dar ce a făcut ea, pentru ca bunicul tău să aibă grijă de ea şi de fratele ei, atâţia amar de ani?

— Nu ştiu. Şi nici tata nu ştie. Mi-a spus azi-noapte că atunci când tatăl lui a preluat cheltuielile Harcourt, l-a întrebat şi el exact acest lucru, dar bunicul nu i-a spus. Tata mi-a spus că l-a mai întrebat de sute de ori, de-a lungul anilor, dar bunicul a refuzat să i se destăinuiască. Singurul lucru pe care i l-a spus, a fost că Edi a crezut în el când

nimeni altcineva nu a crezut, iar dacă ea nu l-ar fi crezut, viaţa lui ar fi fost un infern. A spus că domnişoarei Edi îi datora absolut tot ce avea.

— Ce vrea să însemne asta? L-a sfătuit să cumpere acţiunile Oţelurilor SUA la o valoare de zece cenţi? El le-a cumpărat, le-a stocat şi iată! S-a îmbogăţit! Putea fi ceva în genul ăsta.

— Nu, nu putea fi atât de simplu. Dacă ar fi fost aşa ceva, bunicul i-ar fi putut da un fond în mod oficial. Ar fi devenit legenda orăşelului şi toată lumea ar fi fost de acord că bunicul îi datora ei, totul. Dar aici este vorba despre ceva făcut în secret. Indiferent ce a făcut domnişoara Edi pentru bunicul meu, a fost făcut fără ca satul să ştie ceva.

— Aici? Doi bărbaţi au vizitat-o pe Tess sâmbătă seara şi a doua zi dimineaţa ştia toată lumea.

— Exact. Dar atunci s-a întâmplat ceva. Ceva important şi din cauza asta, după retragerea domnişoarei Edi din activitate, bunicul a avut grijă de ea şi de fratele ei.

— Încep să cred că tot ce mi-a spus ea mie a fost minciună.

— Nu a minţit când a spus că te iubea, l-a scris bunicului că ai fost ca un dar de la Dumnezeu pentru ea, pentru vârsta ei înaintată. Jocelyn. Eu o să te ajut. Cu adevărat, spuse Ramsey întinzându-se şi punându-şi mâna pe braţul ei.

— Adică o să fii caritabil cu mine, aşa cum a fost bunicul tău? Familia ta este adevăratul proprietar al Conacului Edilean.

— Deci Luke va lucra pentru mine? spuse Ramsey şi în

vocea lui era atâta amuzament, încât o făcu pe Jocelyn să râdă.

— Ce-ar spune dacă ar şti că tu eşti cel care-l plăteşti?

— Probabil că mi-ar arde una. Are cel mai greu pumn stâng pe care-l ştiu. Cred că jumătate din copilăria mea am avut ochii vineţi.

— Şi ce răni poartă el?

— Niciuna. Eu i-am întors întotdeauna şi celălalt obraz.

Joce râse din nou, doar că de data asta sincer. Se uită din nou la apă.

— Da… înseamnă că o să trebuiască să-mi caut de lucru. Ei! Ştiu! Ce-ar fi să o concediezi pe Tess şi să mă angajezi pe *mine?*

Când Ramsey o privi cu ochi mari, îngroziţi, Joce zâmbi.

— De ce nu? O să mă îmbrac în rochii. Cu fuste până la genunchi şi fără cizme de cowboy.

— Dacă nu încetezi, o să te spun lui Tess.

Jocelyn îşi ridică mâinile ca şi cum şi-ar fi protejat faţa de lovituri.

— Ţi-am spus ce mi-a zis la prima noastră întâlnire?

— Nu, dar am auzit ce i-ai răspuns tu. Ceva despre mierea care prinde mai multe muşte decât un chip frumos?

— Bună interpretare. Jocelyn începu să împacheteze lucrurile înapoi în coş, dar Ramsey rămase locului.

— Mai am ceva să-ţi spun.

Jocelyn se aşează înapoi pe pătură.

— Ce altceva mi-ai mai putea spune? Că am datorii? Te rog, nu-mi spune că am moştenit şi nişte datorii pe care va trebui să le plătesc, ca să nu fiu băgată la închisoarea

datornicilor.

Ramsey o privi uluit.

— Citeşti cumva aceleaşi cărţi pe care le citeşte Sara?

— Mai mult sau mai puţin. Deci, ce altceva mai ai să-mi spui?

Ramsey inspiră adânc.

— Îmi propusesem să ţin asta în secret. Adevărul este că eu am pus totul la cale şi nu aveam de gând să-ţi spun, dar azi-noapte, când am aflat minciunile care ţi s-au spus… în sfârşit, nu mai pot adăuga nici cea mai mică minciună, la toate celelalte.

— Ceea ce ar putea fi util, spuse ea, dar Ramsey nu zâmbi.

— Ascultă, în după-amiaza asta ţi se va juca o festă.

— Da, ştiu.

— Ştii?

— Mi-a spus Luke. Vine la două să mă ia – sau cel puţin aşa ar trebui. Zicea că la cea de a doua întâlnire îţi inviţi femeile respective la restaurantul The Trellis şi mi-a spus că mă ia de acolo.

Ramsey zâmbi.

— Încearcă să te facă să crezi că sunt lipsit de imaginaţie şi că am o anumită rutină în ce priveşte „femeile mele”. Adevărul este că nu am o rutină prestabilită şi că nu am prea multe întâlniri. Dar nu despre Luke vorbeam eu. O să ţi se joace o festă cu brioşele.

— O festă cu brioşele? Este cumva un jargon sudist, pe care eu nu-l înţeleg?

— Nu, este gura mea prea mare. După ce am plecat de la

tine, sâmbătă seara, m-am dus alături, la Tess.

— Şi aţi vorbit despre mine. Mi-ai spus asta.

Ramsey îi aruncă o privire rapidă, ca şi cum ar fi vrut să-i cântărească tonul.

— L-am spus că… Dar renunţă, alungând vorba cu mâna. Nu contează ce şi de ce, dar i-am povestit că îmi spuseseşi că ştii să faci brioşele şi ea mi-a spus c-ar trebui să pun la cale o „*criză a brioşelelor.*"

— O criză a brioşelelor? Ce înseamnă asta?

— Vroia să spună că ar trebui să vorbesc cu cineva care să pretindă că el sau ea avea nevoie de brioşele ca de aer şi că tu eşti singura care ştii să faci aşa ceva.

Joce îl privi consternată.

— Cred că îmi scapă ceva. De ce ar avea nevoie cineva de brioşelele mele?

— Sincer?

— Ar fi frumos.

— A început ca o cale pentru mine de a te cunoaşte mai bine, o cale de a sta mai mult timp împreună. După prima noastră întâlnire, am avut senzaţia că…

— Nu am prea avut subiecte de discuţie?

— Întocmai.

— Şi atunci, după ce ai plecat de la mine te-ai dus direct la Tess, să-i ceri părerea ei de femeie despre ce ce ar trebui să faci pentru ca noi doi să fim mai implicaţi în relaţia noastră?

— Da, spuse el laş. Îmi pare rău. Eu…

Joce îl întrerupse pentru că se aplecă deasupra lui şi îl sărută pe buze. Nu era un sărut de mare pasiune, dar era

un sărut prin care ea îi spunea că nu era chiar atât de supărată pe ce făcuse el.

— Ei, spuse el uitându-se la ea, asta a fost pentru… adică pentru faptul că am fost sincer cu tine?

Dar Joce nu vroia să-i spună de ce îl sărutase. Poate pentru uşurarea că se dusese la Tess efectiv ca să vorbească despre ea, Jocelyn. Ştia că era o prostie, dar domnişoara Edi spusese că Ramsey era bărbatul perfect pentru ea şi într-un fel, îl simţea ca şi cum ar fi fost al ei.

Se lăsă pe spate, pe pătură şi se uită în sus la frunzele din copacul de deasupra.

— Vorbeşte-mi aşadar despre această criză a brioşelelor.

Ramsey se apropie de ea.

— Aş prefera să vorbesc despre sărut.

— Nu. Nu acum, spuse ea privindu-l cu coada ochiului. Cred că am alte lucruri de rezolvat în viaţa mea, înainte de vreun sărut serios.

Ramsey oftă ostentativ şi se lăsă înapoi pe pătură, cu coşul de picnic între ei.

— Tess s-a ocupat de asta. De criza brioşelelor, vreau să spun.

— Deci chiar înainte de a mă vedea, a ştiut că aveam nevoie de ceva cu care să-mi ocup timpul.

— Da, spuse Ramsey punându-şi mâinile sub cap şi uitându-se la frunzele copacului. Dar nu cunoaşte adevărul despre bani. Joce, ştiu că toată lumea ţi-a spus probabil că Tess…

— M-a prevenit că Tess…

— Corect, te-a prevenit că Tess se ocupă de întreaga mea

viaţă, dar nu este adevărat. Da, am învăţat să fac pe prostul pentru ca ea să tragă – este un adevărat cal de muncă, dacă a existat vreodată aşa ceva – dar există multe lucruri despre mine, pe care ea nu le cunoaşte. Iar tu eşti în fruntea listei. Sunt convins că asta are legătură cu faptul că am auzit despre tine încă de mic copil şi ştiu că este prea devreme, dar, Jocelyn, îmi placi foarte mult. Eşti deşteaptă şi amuzantă şi îmi place să fiu cu tine. Mă faci să mă simt bine. Crezi că asta este suficient ca să construim ceva între noi?

— Da. Fiecare cuvânt pe care-l spusese el o făcuse să se simtă bine. Nu vroia să se gândească că fusese geloasă pe Tess, dar era bine să fie asigurată că nu avea niciun motiv pentru asta.

Se ridică în capul oaselor pe pătură şi se uită în coş.

— Ai mâncat tot pateul?

— Până la ultima bucăţică. Ramsey se întoarse pe o parte, cu capul în mână şi ochii lui erau plini de căldură.

Îi fu greu să-şi smulgă privirea de la el. Prea repede, îşi spuse ea. Mult, mult prea repede. Domnişoara Edi spunea că femeile care se ataşează repede de un bărbat, îşi vor petrece toată viaţa regretând că nu a existat o perioadă de „curte". Spunea că David o curtase „cu ardoare". „A trecut mult până când am acceptat să… să fiu fata lui. Când spunea cuvântul acesta, se înroşea întotdeauna.

Lui Jocelyn nu-i plăcea să se gândească în ce se transformase curtea lui „plină de ardoare". Domnişoara Edi se întorsese din război cu picioarele o masă de răni şi descoperise că mult iubitul ei David se căsătorise cu altă

femeie.

— Haide, povesteşte-mi despre brioşele, spuse Jocelyn din nou, întinzând brânză pe un biscuit.

— Nu cunosc detaliile. O să te sune cineva, probabil sora mea şi asta poate diseară şi o să te întrebe dacă ştii să faci brioşele.

— Este vorba despre petrecerea pentru copii, la care m-ai invitat?

Ramsey îi luă biscuitul din mână.

— Da.

— Mi-ai văzut bucătăria?

— Absolut, spuse el mestecând. Este… Se uită uluit la ea. Este goală! Cum o să faci brioşele fără… fără tot ce-ţi trebuie pentru brioşele?

— Am crezut că tu ştii să găteşti.

— Sora mea m-a învăţat cum să pregătesc pastele. Este singurul lucru pe care ştiu să-l fac.

Jocelyn îşi pregăti şi ei un biscuit cu brânză şi-l mâncă gânditoare.

— Presupun că sora ta face asta ca să-şi vadă bietul frăţior neînsurat lipit de femeia despre care-şi imaginează că este bogată şi care locuieşte în cea mai mare şi mai veche clădire din orăşel.

— Evident. Mama e disperată de burlăcia mea şi se pare că şi sora mea este pe cale să abandoneze orice speranţă.

— Înţeleg că eu sunt ultima ta şansă.

— Ultima, ultima, spuse el în timp ce zâmbetul îi cuprindea treptat toată faţa. Intuiţia îmi spune că ai ceva în cap.

— Ai idee care este ultima modă la mâncarea pentru copii?

— Vopsitul ei în roşu?

— Asta e istorie. Nu, ultima modă este să bagi în ciocolata caldă o grămăjoară de piureu de spanac.

Ramsey îi aruncă o privire atât de îngrozită încât Joce izbucni în râs.

— Sună doar rău, dar de fapt are un gust foarte bun. Le bagi dovleac în brânză, zucchini în crenvurşti. Şi copiii cresc fără să fi mâncat vreodată broccoli. Problema este să-i faci mari şi puternici. Când ajung la colegiu, sunt pe cont propriu.

— O întreagă generaţie de copii creşte fără să ştie care este gustul adevărat al ciocolăţii, spuse Ramsey, arătând ca şi cum aceasta ar fi fost cea mai cumplită idee pe care o auzise el vreodată.

— Sora ta are bani? Dacă face parte din familia ta, înseamnă că trebuie să fie bogată.

— Ce spui? Ramsey o privi ca şi cum nu-i venea să creadă ce auzea.

— Dacă sora ta m-ar fi sunat azi-dimineaţă şi m-ar fi rugat să-i fac o duzină de brioşele pentru petrecerea copiilor, le-aş fi făcut pe gratis. Doar fusesem făcută să cred că moştenisem o avere, nu doar un sac fără fund, care îmi va înghiţi tot ce câştig doar ca să ţin furnicile departe. Ce vreau eu să ştiu este dacă sora ta îşi poate permite să mă plătească pentru brioşele.

— Da, îşi poate permite. Soţul ei lucrează la Busch şi câştigă bani buni.

— Şi desigur, există şi banii lăsaţi de bunicul vostru.

— Şi desigur există şi banii lăsaţi de bunicul nostru, spuse Ramsey zâmbind. Ce se petrece în căpşorul ăsta al tău?

— Nu cred că vreau să-mi petrec viaţa făcând brioşele, dar pe moment nu mă pot gândi la altceva. Sara mi-a spus că în Edilean nu se găsesc posturi bune.

— Niciunul de care să ştiu eu. Oamenii fie lucrează în altă parte, fie au propria lor afacere. Poate că voi două, tu şi Sara, aţi putea face ceva împreună.

— Să deschidem un butic de modă, unde eu să servesc brioşele? Nu cred. În plus, dacă m-aş pune pe copt zi lumină şi aş începe să scot bani din asta…

— Ai avea pe cap inspectorul sanitar, spuse Ramsey.

— Corect. Uneori uit că eşti avocat.

— Să fie un compliment?

Jocelyn se uita la luciul apei, gândindu-se intens.

— În regulă, am acum o şansă de a arăta lumii, adică celor din Edilean şi împrejurimi, ce pot să fac. Dacă o să fac o treabă suficient de bună, aş putea câştiga suficienţi bani până când… până când…

— Asta mă face să mă simt prost, spuse Ramsey. Eu am fost acela care te-am pus pe jar să-ţi laşi slujba şi să vii aici. Eu ţi-am spus că există şi bani care vin odată cu casa.

— Te rog, rămâi cu sentimentul ăsta de vinovăţie. Aş putea recurge la el, dacă voi avea nevoie de un împrumut.

În depărtare se auzi claxon.

— Cât e ceasul?

Ramsey făcu o grimasă.

— Nu am nevoie de ceas ca să ştiu că este ora două. De ce ieşi cu Luke?

Joce îndesa lucrurile în coş.

— Plante. Trebuie să cumpărăm lavandă.

— Pentru ce? întrebă Ramsey apucând de celălalt capăt al păturii.

— Pentru prăjiturele. Şi dintr-astea ştiu să fac.

— Chiar nu pari dărâmată la vestea că eşti falită.

— Cred că cineva tocmai a aprins un foc sub mine. Când se auzi din nou claxonul, Jocelyn se uită la

Ramsey.

— Hai, du-te, strâng eu aici.

— Mulţumesc, spuse ea luând-o spre potecă, dar uitându-se înapoi, spre el.

— Trei douăzeci şi cinci.

— Ce spui?

— Ăsta este preţul super-brioşelelor, la New York. Trei dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi.

— Sigur că le dă mâna, spuse el vizibil şocat auzind preţul. Bine. O să-mi conving cumnatul să accepte preţul. Te voi susţine, dar dacă nu vor fi bune, eu o să trec drept cretin, iar tu nu vei mai căpăta niciodată de lucru, în orăşelul nostru.

— O să te fac să te simţi mândru de mine, spuse ea. Cheile de la maşină sunt în coş, mai spuse ea când auzi din nou claxonul.

Ramsey încuviinţă din cap şi Joce o rupse la fugă.

CAPITOLUL 9

JOCELYN TRAVERSĂ în goană poienița, spre camioneta lui Luke parcată sub stejar, lângă mașina ei. Luke nu coborî să o ajute, așteptând doar, cu motorul mergând. Joce deschise portiera camionetei înalte, verzi, își ridică un picior și sări înăuntru. Luke porni înainte ca ea să închidă portiera.

— Ești furios pentru că te-ai înșelat?

— Nu sunt furios și nici nu m-am înșelat, atunci pe ce-aș fi nervos, dacă aș fi?

— Pe Ramsey care nu m-a dus la Williamsburg, așa cum ai presupus tu.

Luke ridică din umeri.

— Presupun că Tess e autoarea.

Jocelyn nu spuse nimic, pentru că era ceva prea aproape de adevăr. Dar Ramsey avusese să-i spună ceva important și ea era fericită că fuseseră singuri în acele momente. Una peste alta, își spunea că făcuse bine ascunzându-și șocul, auzind vestea. Lipsa banilor cu care să se ocupe de bătrâna casă era un lucru rău, dar nu era ceva cu care nu se putea descurca într-un fel sau altul. Precis că existau programe guvernamentale pentru păstrarea unor case atât de vechi.

Ce o preocupa pe ea erau informațiile despre domnișoara Edi. Cu fiecare oră care trecea, mai afla, se pare, câte ceva ce nu era adevărat. De mic copil, petrecuse cât mai mult timp cu putință cu o femeie care o învățase tot ce era important în viață. Jocelyn o văzuse ca pe cea mai înțeleaptă femeie din lume. Dar acum descoperea că domnișoara Edi nu fusese cinstită cu ea. Își spuse că femeia

avusese tot dreptul să-şi păstreze pentru ea porţiuni uriaşe din viaţă, dar totuşi se simţea rănită.

— Hei! Ce te face să te încrunţi aşa? Te-ai certat cu Rams? o întrebă Luke cu blândeţe.

Joce îşi rezemă capul de geam, privind afară.

— Nu. Ai crezut vreodată total în cineva, pentru ca apoi să descoperi că persoana respectivă nu era câtuşi de puţin aşa cum credeai tu?

— Da. Ai descoperit ceva despre Ramsey?

— Nu, adică da. Lui chiar îi pasă de ceilalţi, da?

Luke îi aruncă o privire, în timp ce vira într-o curbă.

— Aşa cred. De ce anume îi pasă?

— De totul. De toţi, spuse ea simplu. Unde mergem?

— După plante, ai uitat?

— Nu mi le pot permite, spuse ea fără să se gândească.

Luke îşi continuă un minut drumul, apoi făcu o întoarcere în U şi o luă în direcţia din care veniseră.

— Ce faci?

— Te duc acasă, apoi o să ne aşezăm şi tu o să-mi explici ce tocmai mi-ai spus.

Ramsey nu-i spusese să păstreze secretul, dar Jocelyn simţea că acest lucru era de la sine înţeles. Indiferent ce se petrecuse între domnişoara Edi şi bunicul lui, fusese păstrat secret atâta amar de ani şi Joce nu credea că are dreptul să vorbească despre asta.

— Sunt doar nişte chestiuni legale. Este, ah, o chestiune de validare. Va dura mult să obţin banii pe care mi i-a lăsat domnişoara Edi pentru casă, aşa că va trebui să aştept. Până atunci nu am nimic decât economiile mele, care nu

înseamnă prea mult. Dar Ramsey mi-a obţinut ceva de lucru pentru sora lui, mâine. O să fac câteva brioşele chiar dacă nu am nici măcar o tavă, dar dacă pot face brioşelele, totul o să fie perfect. Aşa cred. Aşa sper.

Luke opri pe aleea Conacului Edilean, stinse motorul, apoi coborî, ocoli camioneta şi deschise portiera. Dar cum Joce nu făcea nicio mişcare, spuse:

— Coboară. Coboară, dacă nu vrei să te scot eu, în braţe.

Joce coborî, se duse la uşa din faţă, apoi scormoni în buzunar după chei.

— Cheia de la casă este împreună cu cheia maşinii pe care i-am lăsat-o lui Ramsey.

Luke se întinse peste ea şi deschise uşa.

— Cine îşi încuie casa, în târguşorul ăsta?

— Dar ziceai că… Joce nu se mai obosi să continue, urmându-l pe Luke care o luă spre bucătărie. Luke trase un scaun din dreptul mesei mari şi aşteptă ca ea să se aşeze, apoi puse pe foc un ceainic.

— De unde a apărut şi ăsta?

— De la mama mea. L-am spus că-ţi place ceaiul, aşa că mi-a dat o cutie cu diverse, pentru tine. Da, şi acum vorbeşte.

— O chestiune de validare. Ramsey zicea că…

— Ramsey nu a spus aşa ceva şi dacă nu încetezi să mă minţi, o să încep să zbier. Pot fi foarte sonor, când vreau. Toţi anii aceia de sport…

— Nu zbiera, spuse ea punându-şi capul în mână. De ce faci asta? Credeam că mergem la seră şi…

— Arăţi parcă ai fost lovită de tren, spuse el luând

ceainicul de pe foc şi turnând ceai într-o cană frumoasă, pe care Joce nu o mai văzuse până atunci.

— Vreau să ştiu ce ţi-a spus vărul meu de te-a făcut să reacţionezi în felul ăsta.

— Nimic pentru care să trebuiască să-ţi foloseşti pumnul drept.

— Stâng.

— Poftim?

— Pumnul stâng. Nu am de gând să-l burduşesc pe Ramsey, dar nici aşa n-o să-l las. Ce i-a trecut prin cap, ca să te lase ca suptă de un vampir?

— Exagerezi. Mi-a spus doar câteva chestiuni legale şi...

Privirea lui Luke o făcu să se întrerupă.

— Bine, dar află că nu l-am lăsat să vadă cât de mult m-au afectat cuvintele lui. De fapt, l-am lăsat să creadă că sunt fericită. Plină de viaţă. Nimic nu o doboară pe Jocelyn.

— După care te-ai căţărat în camioneta mea şi ai început să arăţi ca…

— Ştiu. Lovită de tren. Suptă de sânge. Ştii tu cum să faci o fată să se simtă bine.

Luke puse cana cu ceai în faţa ei, cu o ceaşcă şi farfurioară asortate, apoi se duse la frigider după lapte.

— Iar acum că am stabilit toate astea, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu pot. Este… este personal.

— Toată lumea ştie că o să primeşti vreo trei milioane de dolari. Asta te supără? Te simţi copleşită de atâta bănet?

— Nu chiar, spuse ea sorbind din ceai. E bun. Bea şi tu.

— Nu, mulţumesc. Luke îşi scoase în schimb o bere din

frigider şi se aşează pe scaun, lângă ea.

— Dacă nu te-ai simţit copleşită, te-ai simţit dezamăgită? Nu sunt atâţia bani la cât te-ai aşteptat?

— Nu banii sunt devină! aproape că strigă Joce. Nici nu există bani pentru care să-mi fac griji! Joce îşi duse mâna la gură. Nu vroise să spună asta.

— Bine, nu există bani, spuse Luke lăsându-se pe speteaza scaunului.

— Ascultă, nu mai pot spune nimic despre asta. Am doar nevoie de puţin timp ca să mă gândesc la totul şi te rog să nu spui la nimeni ce ţi-am zis.

Dintr-o dată, nu mai putu rezista. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă.

— Şşş… Şşş, făcu Luke trăgând-o în braţele lui, cu capul pe umăr. Nu am vrut să te supăr.

— Nu tu m-ai supărat. Este ce mi-a spus Ramsey.

— Că nu există bani? Asta ţi-a spus?

— Da, nu, spuse ea continuând să plângă. Totul a fost o minciună. Descopăr că tot ce ştiam eu despre o femeie pe care am iubit-o atât de mult, a fost o minciună. Cine era, de unde venea, chiar şi pe cine a iubit, totul a fost o minciună. Fiecare cuvinţel. De ce m-a minţit aşa? Nu a avut încredere în mine? Nu înţeleg.

Luke scoase un şerveţel de hârtie dintr-o cutie de pe masă şi i-l dădu. Îndreptându-se, Joce îşi suflă nasul, în timp ce Luke se ridica de pe scaun.

— Te superi dacă-mi fac un sendviş? Nu am avut timp de masă.

— Îmi pare rău. Te incomodez. Nu am vrut asta. Când m-

am despărţit de Ramsey, mă simţeam bine, dar…

— Când m-ai văzut, te-ai prăbuşit, spuse el cu glas amuzat.

— Nu a fost aşa. Ramsey este… ştii tu, aşa că nu am vrut să mă prăbuşesc în faţa lui.

— Habar n-am ce înseamnă acel „ştii tu”. Ce este Ramsey?

— Un bărbat care mă interesează. În felul „ăsta”.

— Înţeleg. Deci, când eşti cu el, îţi ţii bărbia în sus, ochii uscaţi şi nu vrei să-l laşi să te vadă cu nasul roşu.

— Da, spuse Jocelyn suflându-şi din nou nasul. Nu am ştiut că mă simţeam atât de rău, până să mă despart de el. Este întotdeauna atât de drăguţ cu mine. Cară mereu mâncare după el şi îmi face tot felul de complimente. Zice că sunt amuzantă şi deşteaptă şi că el…

Jocelyn îşi suflă din nou nasul, doar că acum şi mai tare.

— Scuze. Ce sendviş este ăsta?

— Şuncă cu brânză. Vrei unul?

— Ai castraveciori acri?

— Nu ştiu. Este frigiderul tău.

— Este un frigider magic, pentru că deşi nu am fost încă la băcănie, este mereu plin cu mâncare.

— Sunt convins că pe la sfârşitul săptămânii o să se termine cu asta. Toată lumea din sat se va obişnui cu tine şi nu se va mai deranja să te cunoască. Mai ales dacă vor afla că nu ai bani.

— Ha, ha. Doar n-ai de gând să le spui, nu?

Luke se opri din întinsul muştarului pe patru felii de pâine.

— Te temi că n-o să te mai placă nimeni dacă se va afla că nu eşti bogată?

— Nu vreau să ştie că prea iubita lor domnişoară Edi nu avea bani! Nu vreau să gândească rău despre ea!

— Deci nu-ţi pasă dacă află cu tu eşti săracă. Luke stătea cu spatele la ea, dar Joce ştia că zâmbea.

— Nu, sigur că nu. Arată grozav, spuse ea luând farfuria cu sendvişul gros.

— Dacă tocmai ai luat prânzul cu Ramsey, cum de eşti flămândă?

— Nu puteam să mă îndop în faţa lui, înţelegi?

— Scarlett O'Hara, spuse el abia auzit.

— Ce vrei să spui?

— Grătarul. În timp ce Ashley o plăcea când o vedea înfulecând cu poftă.

— Ah, da, cred că-mi amintesc. E bun. Ce muştar ai pus?

— Nu ştiu. Întreab-o pe mătuşa Ellie. Cred că ar trebui să-mi povesteşti ce ţi-a spus Ramsey şi dacă o să mai îndrăzneşti să sugerezi măcar că o să mă duc şi o să umplu lumea, o să te pedepsesc cum numai un grădinar e în stare.

Joce zâmbi la aluzia la una din primele lor conversaţii.

— De unde să încep? Dinainte sau după cel de Al Doilea Război Mondial?

Luke făcu ochii mari.

— Interesant. Începe dinainte.

— Ramsey mi-a spus că în anul 1941 s-a întâmplat ceva teribil, care l-a făcut pe Alexander McDowell atât de recunoscător faţă de domnişoara Edi încât, după retragerea ei din activitate, a instalat-o într-o casă luxoasă

din Boca Raton şi a lăsat-o să administreze o mulţime de bani. Nu sunt un geniu al finanţelor, dar până şi eu îmi pot da seama că acesta nu este un lucru normal. În afara operelor de caritate, domnişoara Edi a folosit banii ca să suplimenteze educaţia mea la o şcoală publică normală şi să-şi susţină fratele leneş. Deci ce s-a întâmplat ca să-l facă să acţioneze astfel?

— De ce mă întrebi pe mine? Este prima oară că aud asta. Nu ţi-a spus Rams ce anume a făcut domnişoara Edi pentru bunicul lui?

— Nu ştie, nici el şi nici tatăl lui. Cred că povestea a fost înmormântată o dată cu cei implicaţi.

— Şi ce are de-a face povestea asta cu banii?

— Indiferent ce s-a întâmplat, Alex McDowell a cheltuit o groază de bănet cu ea. Nu-mi pot imagina de ce a făcut asta? Să i-i fi dat oare de bună voie?

— De bună voie? Doar nu crezi că domnişoara Edi îl şantaja, nu? spuse Luke terminându-şi sendvişul.

— Mi-a trecut şi asta prin minte, spuse ea încet.

— Ei bine, scoate-ţi ideea asta din căpşorul tău complicat, spuse Luke luând farfuriile goale şi punându-le în spălător. Tu nu-l cunoşti pe AlexMcDowell, dar eu îl cunosc. Ne speria de moarte pe noi copiii şi pe majoritatea adulţilor. „Urâcios” nu îl descria suficient. Striga la angajaţii lui şi nu pierdea din ochi nimic din ce investise un penny. Dacă ar fi încercat cineva să-l şantajeze, l-ar fi luat de ceafă şi l-ar fi aruncat de partea cealaltă a încăperii.

— Şi totuşi a fost căsătorit cu o femeie care avea o înfăţişare angelică, la fel ca Sara.

— Ea era zahărul şi el, pelinul. Nimeni nu i-a înţeles vreodată pe cei doi – exceptând faptul că Alex o adora. Pur şi simplu o adora. Era ceva aproape de veneraţie.

— Asta ar fi o explicaţie, spuse Jocelyn mai turnându-şi o ceaşcă cu ceai. Dacă pe mine m-ar adora un bărbat, ar fi suficient ca să-i trec cu vederea defectele.

— Atunci mărită-te cu Ramsey, spuse Luke. Era la spălător, cu spatele spre ea.

— Nu crezi că este cu o idee prea devreme să mă gândesc la aşa ceva? Nu-l cunosc decât de câteva zile.

— L-ai minţit despre ceea ce simţeai, despre ce te supără, chiar şi despre cât mănânci. Asta-mi sună a începutul unei mari iubiri.

— Nu l-am minţit!

Întorcându-se, Luke se uită ţintă la ea.

— Bine, poate că am parat în faţa lui, dar nu minţeam, îmi place de el. El este tot ce mi-am dorit vreodată de la un bărbat.

— Atunci mărită-te cu el. Este bogat. Lasă-l să te întreţină pe tine şi casa. Toate problemele tale vor fi rezolvate.

— Pentru informarea ta, Ramsey nu a ajuns atât de departe încât să mă ceară în căsătorie. În plus, dacă m-aş mărita cu el acum, i-aş fi întotdeauna recunoscătoare. Când o să mă înfurie ceva la el, nu o să-i pot spune nimic, pentru că ştiu că am o obligaţie de o viaţă să-i fiu recunoscătoare că m-a salvat şi atunci o să fac ulcere peste ulcere şi probabil că o să mor tânără, când vor erupe toate.

Luke aşteptă o clipă să digere informaţia.

— Mă bucur să văd că ideea de a te mărita cu vărul meu nu ţi-a trecut prin minte.

— Nu am avut prea mult timp să mă gândesc la toate. Ştii care este adevărata ironie în toată povestea asta? Eu nu m-am aşteptat la nimic după moartea domnişoarei Edi. Poate la o mică amintire, nimic altceva. Avea multe opere de caritate şi mi-am spus că totul va merge acolo. De ce mi-a făcut aşa ceva?

— Asta este cea mai interesantă întrebare pe care ai pus-o. Ştia că nu avea bani, dar ţi-a lăsat o casă veche care – crede-mă când spun asta – se va ruina, dacă nu pompezi bani în ea o dată la şase luni.

— Nu cred că mă pot gândi acum la toate astea. Sora lui Ramsey mă poate suna din minut în minut să-mi spună că are nevoie de brioşele iar eu trebuie să mă gândesc cum să le fac. Crezi că funcţionează cuptorul ăsta? Joce arătă spre soba albă, urâtă, de la perete.

Luke clipi, înţelegând că Joce nu are de gând să mai vorbească despre subiectul ăsta. Foarte bine, pentru că şi el avea nişte întrebări la care trebuia să se gândească singur.

— Habar n-am, spuse el întorcând butonul mare al cuptorului. Deci ce spuneai că vrei să faci?

— Ciocolată cu umplutură de spanac şi înainte să comentezi, să ştii că Ramsey mi-a spus deja care este părerea lui despre asta. Dar o să le fac să aibă gust bun, fii liniştit.

— Domnişoara Edi ţi-a lăsat cumva o baghetă fermecată?

— Aş fi vrut eu. L-am spus lui Rams că preţul fiecărei brioşele este de trei dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi, deci trebuie să mă ridic la preţul ăsta, dar am nevoie de lucruri pe care nu le am. Există prin împrejurimi un magazin cu articole pentru bucătărie?

Luke deschise uşa cuptorului şi băga mâna înăuntru.

— Până acum e rece. De ce nu împrumuţi lucrurile de care ai nevoie?

— Cine o să-mi împrumute mie un mixer de mare capacitate şi forme pentru prăjituri? întrebă ea.

— Ai uitat că biserica la care ai fost este baptistă? Baptiştilor le place să gătească. Tot ce ai nevoie, găseşti în bucătăriile femeilor din orăşel. Fă o listă şi o rog pe mama să-ţi găsească totul. Într-o oră şi jumătate, bucătăria ta poate fi complet dotată.

Jocelyn stătea la masă, privindu-l mirată.

— Dar încă n-am primit telefonul.

Luke îşi scoase mobilul din etuiul de piele de la curea şi apăsă un buton.

— Mama? Crezi că tata ar vrea să o ajute pe Joce la câteva brioşele?… Da, aşa cred. Sigur, pot s-o întreb. Dar de ce nu o întrebi tu pe Viv? în timp ce asculta, Luke zâmbea.

— Cred că i-ar face plăcere, dar s-ar putea să te taxeze pentru asta. Luke zâmbea tot mai larg.

— Pentru că o schemă ca asta ţi l-ar putea lua pe tata de pe capul tău pentru o săptămână, de aceea. Bine, dar o să-i spun ce-ai zis. Vrei să-i spun eu, sau îi spui tu? Eşti o laşă. În cincisprezece minute sunt acolo. Luke mai ascultă puţin, în timp ce zâmbetul i se ştergea de pe faţă.

— Da, mă port cum trebuie. Dacă nu mă crezi, întreab-o pe ea.

Luke întinse telefonul spre Joce.

— Mama vrea să ştie dacă ţi-am făcut cumva avansuri.

— Niciun bărbat din orăşelul ăsta nu mi-a făcut avansuri, spuse Joce tare. Nici cea mai mică sugestie. Am fost îndopată ca o curcă, dar nu mi s-a făcut niciun avans.

Luke se uită o clipă la Jocelyn, apoi îşi duse telefonul înapoi la ureche.

— Nu ştiu. Întreabă-l pe Rams. Bine, în câteva minute sunt acolo, dar nu-i sufla o vorbă lui tata. Îi spun eu totul. Luke închise telefonul şi se uită la Jocelyn.

— Asta ce-a mai fost?

— Doar vorbe de-ale fetelor. Deci ce-a spus mama ta?

— Ştia deja despre trei şi douăzeci şi cinci. Presupun că a vorbit Rams cu cineva de la birou, pentru că ştie deja tot târgul. Mama spunea că este absurd să dai o petrecere pentru copii în mijlocul săptămânii şi să serveşti brioşele. Vrea să-l implicăm pe tata şi organizează un mare eveniment la care va invita jumătate din Williamsburg.

— Jumătate din… Şi ce trebuie să fac eu? Să deschid un magazin cu brioşele? întrebă Joce cu ochii mari.

— Dacă vrei să descoperi ceva din viaţa domnişoarei Edi şi să-ţi răspunzi la nişte întrebări care par să te sfâşie, trebuie să îi cunoşti pe oamenii de aici. O să mă asigur că mama îi va invita pe câţiva dintre cei mai în vârstă, care au cunoscut-o. Pare o idee bună?

— Cea mai bună, spuse ea privindu-l cu recunoştinţă.

— O să te mai întreb asta o dată, după ce vei fi avut de-a

face cu tatăl meu vreme de o săptămână.

— Este chiar atât de grav? întrebă ea încet, gata să facă pe terapeutul cu tatăl lui Luke.

— Cumplit! Este la pensie.

— Şi ce înseamnă asta?

— O să vezi. Dă-i o temă şi o să creadă că el face legea în lumea asta. O să facă pe şeful cu tine şi cu doamnele din jurul tău, până când vă veţi revolta.

— Doamnele? Cine altcineva mai face brioşele?

Luke zâmbi larg.

— Bine ai venit în Edilean. Iar acum trebuie să plec. Este rece ca o pivniţă, adăugă el, după ce mai verifică o dată cuptorul.

— Nu-mi pot permite unul nou…

Luke ridică o mână.

— Lasă-l pe tata să se ocupe de asta. O să-i placă la nebunie ideea.

Luke porni spre uşă dar se opri şi se întoarse spre ea, spunând încet:

— Spre ştiinţa ta, Ramsey se îndreaptă spre o cerere în căsătorie. Numai pe femeile cu care vrea să se căsătorească, le duce la terenul unde vrea să-şi construiască o casă. Sau o casă de vacanţă, mai adăugă el privind în jur, în holul casei lui Joce.

— Şi cam despre câte femei este vorba?

Luke zâmbi.

— Mi-ar plăcea să spun o duzină, dar nu a mai fost decât o singură altă femeie.

— Şi de ce nu s-a însurat cu ea?

— Asta nu mai este treaba mea, să-ţi spun.

— Exact asta a spus şi Ramsey despre tine.

— Şi ce anume l-ai întrebat tu despre mine?

Jocelyn deschise gura să-i spună, dar şi-o închise la loc. Dacă Luke nu ştia că Ramsey era cel care-i plătea salariul, nu avea de gând să-i spună ea.

— Nimic.

Luke o privi de sus în jos.

— Bine. Fă un duş şi schimbă-ţi hainele astea elegante. Câteva zile de acum înainte o să tot coci la brioşele.

Îl privi plecând cu maşina apoi închise uşa şi o clipă se rezemă de ea, gândindu-se la ultimele câteva zile. Se întâmplaseră atâtea încât i se înceţoşau în minte. Peste un minut, alerga în sus pe scări, spre baie. Când se uită în oglindă, văzu că tot makeupul ei îi cursese sub ochi şi îşi dădu seama că arătase aşa cea mai mare parte a timpului petrecut cu Luke. Zâmbind, se băgă sub duş şi se gândi la ce-i spusese ea mamei lui Luke. Dacă ar fi fost mama lui Ramsey, s-ar fi purtat ca o adevărată doamnă. Dar cu mama lui Luke putea să glumească.

Îşi făcu duşul, apoi îşi puse nişte jeanşi şi un maieu. La vremea când termina de îmbrăcat, auzi o maşină oprind pe alee. Se uită pe fereastră şi văzu un bărbat coborând din ea. Chiar şi de sus putea vedea că era o versiune mai în vârstă a lui Luke: arătos, cu părul grizonat, înalt şi arătând ca un bărbat care era gata să se apuce de o treabă. Alergă în jos pe scări atât de repede, încât deschise uşa înainte ca el să apuce să ciocănească.

— Deci ai venit să mă organizezi, spuse ea serioasă.

Bărbatul nu schiţă nici măcar un zâmbet.

— Pleacă din calea mea, sau încep să zbier.

— Şi dacă ripostez?

— O să-l oblig pe Luke să-ţi planteze pe gratis grădina aia cu ierburi.

După care Joce îi făcu o plecăciune elaborată.

— Dorinţa voastră este ordin pentru mine, oh, stăpâne.

Bărbatul făcu ochii mari.

— Toată viaţa mea am aşteptat femeia care să spună aceste cuvinte. Vrei să te măriţi cu mine?

— O să te pun pe listă, spuse Joce zâmbind şi îndreptându-se spre bucătărie. Vino să-mi vezi soba. Este atât de veche, încât o s-o vând la licitaţie pe internet, cu un milion de dolari.

— Nu este chiar atât de veche, pentru că eu i-am vândut-o fratelui domnişoarei Edi acum vreo patruzeci de ani.

— Jocelyn se opri din mers.

— Vinzi aparatură?

— Am făcut asta până acum trei ani. Pot obţine nişte reduceri mortale pentru orice vrei.

— Şi ce vrei pentru asta, sex sau bani? întrebă ea solemn.

— Lasă-mă să mă consult mai întâi cu soţia mea. Zâmbea, în timp ce o urma în bucătărie.

CAPITOLUL 10

LUI LUKE îl TREBUISERĂ două ore ca să pună totul la cale, cu părinţii săi. Mama lui a rechiziţionat telefonul şi a sunat oameni din două comitate, să le spună despre

petrecerea de sâmbătă. Vorbea despre Jocelyn ca şi cum ar fi sosit tocmai de la Bruxelles şi ar fi fost o renumită pătiseră internaţională.

Luke se duse la tatăl lui căruia nu i-a spus mai mult de o jumătate de duzină de cuvinte şi omul era deja la uşă, gata să preia organizarea a orice, oricând, oriunde. Era un om cu adevărat pierdut fără o slujbă care să-l ţină ocupat cincizeci de ore pe săptămână. Lui Luke nu i-a trebuit să spună decât că soba veche a lui Jocelyn era stricată şi John Connor îşi şi scosese mobilul. Luke se întreba acum dacă Jocelyn va primi o sobă Thermador sau Viking, în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Plecând, Luke îi aminti mamei sale că ar trebui să o sune pe sora lui Rams, Viv şi să-i spună despre petrecerea care va avea loc la ea acasă. Cum Viv nu o sunase încă pe Jocelyn, va avea o surpriză să afle că sâmbătă va fi gazda unei petreceri cu numai Dumnezeu ştie câţi oaspeţi.

Luke se duse acasă la el, îşi puse o cămaşă proaspăt călcată, pantaloni kaki, apoi îşi scoase BMW-ul din garaj. Se ducea la bunicul lui, David şi ştia că va scoate mai multe informaţii de la acesta dacă se îmbrăca în altceva decât în ginşi şi un T-shirt murdar.

Bunicului David îi plăcea să-i spună lui Luke că nu putea înţelege cum, cu toată educaţia lui, nu se îmbrăca şi el mai curăţel.

— Dacă trebuie să fii grădinar, arată măcar ca un peisagist, îi spusese el de sute de ori.

Mary Alice îi spunea soţului ei să înceteze, dar fără efect. Bunicul Dave era de modă veche şi credea că trebuie să

arăţi întotdeauna cât mai bine.

Luke se înţelesese perfect cu celălalt bunic al lui, tatăl tatălui său, un bărbat de care ceilalţi oameni preferau să stea cât mai departe. Temperamentul lui veşnic coleric îi ţinea pe oameni la distanţă, dar nu pe Luke. Fusese întotdeauna cel mai fericit când mergeau împreună la pescuit, când se uitau la sport la televizor, sau când mergeau doar împreună, în camioneta lui. Bunicul Joe era cel care îl scăpa de pedepse, când Luke avea probleme, la liceu. Luke fusese de mic plin de energie şi ura să i se spună ce să facă şi cum să facă. Profesorii vroiau de la el să-i asculte fără comentarii dar Luke avea întotdeauna propriile lui idei despre cum ar trebui făcute lucrurile.

O dată, Luke avusese o discuţie aprinsă cu antrenorul de fotbal şi risca să fie dat afară din echipă. Tatăl său fusese atât de furios încât îl trimisese sus în camera lui la zece dimineaţa, ordonându-i să rămână acolo cât timp el se va gândi ce măsuri să ia. Pe la prânz, la fereastra lui de la etajul al doilea apăruse bunicul Joe. Era pe o scară. Nu a scos un cuvânt, i-a întins doar o mână şi au coborât împreună scara, apoi s-au dus la lac, unde şi-au petrecut după-amiaza pescuind. La şase seara Luke era înapoi în cameră şi când a apărut tatăl lui, habar n-avea că propriul său tată îl scosese pe Luke de acolo.

Aşa fusese întotdeauna cu el şi cu bunicul Joe, dar nu şi cu tatăl mamei sale. În afara faptului că era doctor, bunicul Dave era şi diacon la biserică, era mason şi era iubit de toată lumea.

Dar niciodată nu a existat între el şi Luke apropierea

care existase faţă de celălalt bunic.

Luke intră în Autostrada 5, spre Williamsburg, apoi în Governors's Land, spre Two Rivers. Era o comunitate selectă, cu club, cu 60 la sută din teren lăsat deschis, pentru folosinţa rezidenţilor. Dar mai ales, exista acolo un teren uriaş de golf, unde bunicul lui mergea să joace în fiecare zi. Aşa cum ştia, Luke îl găsi pe bunicul lui pe teren.

— Mă întrebam când o să vii să mă vezi, spuse David Aldredge fără să-şi ridice privirea. Ei, cum e ea?

— Cine? Fata ta? Mama mea? întrebă Luke.

David lovi mingea care zbură exact în direcţia dorită.

— Dacă vrei să te joci, o să dureze ceva. Vrei să o luăm de la capăt? Cum e ea?

Când bunicul lui începu să meargă, Luke ridică sacul mare de golf. Bunicul lui nu credea în cărucioare şi alte prostii – dar credea în nepoţi tineri, sănătoşi, care să-i care sacul de golf.

— Presupun că te referi la Jocelyn? spuse Luke.

— Am auzit că aşa o cheamă, dar cum nu mai locuiesc în Edilean, nu mai sunt la curent cu toate bârfele, ca înainte. Dar am auzit totuşi că îţi petreci aproape tot timpul cu ea. Cică îţi petreci şi nopţile acolo.

— Oamenii vorbesc prea mult şi spun minciuni.

— Deci Ramsey este cel care se culcă cu ea.

— Nu-i adevărat! Rams nu a fost decât… Dar se întrerupse uitându-se la bunicul lui.

— Cred că există o a unsprezecea poruncă, în care se spune că bunicii nu au dreptul să râdă de nepoţii lor.

— Să-ţi spun un secret mai puţin cunoscut. În ziua în

care ni se naşte primul nepot, noi ne luăm cărticica în care se spune că îi putem face orice copilului aceluia, doar ca să ne torturăm proprii copii.

— Abia aştept să citesc cartea aia.

— La vârsta ta poate că eşti deja prea bătrân ca să mai ai copii, cu atât mai puţin, nepoţi.

— Bunicule, mă faci să mă simt grozav.

— Întotdeauna fericit să te servesc, spuse David oprindu-se în locul în care căzuse mingea.

— Şi spune-mi ce te face atât de mohorât astăzi?

Luke îşi băgă mâinile în buzunarele de la pantaloni.

— Nimic. Nimeni. M-am gândit pur şi simplu să trec să te văd.

David lovi mingea cu putere, o trimise zburând, apoi se uită la nepotul lui, în timp ce porniră mai departe.

— În regulă, spune-mi cum este.

— Te referi la Jocelyn?

— Da, la fata lui Rams. Cum este?

— Nu este… Aminteşte-mi să-ţi iau altă cravată de Crăciun. Ceva cu adevărat groaznic. Jocelyn este drăguţă.

— Atâta tot? „Drăguţă”? Atunci unde este pasiunea? Nu vrei s-o călăreşti?

— Bunicii vulgari îmi fac rău.

— Ah, da. Generaţia ta ştie totul despre sex, dar a mea, nu. Pentru ştiinţa ta, bunica ta şi cu mine…

Luke ridică mâna.

— Nici prin cap să nu-ţi treacă să enumeri din nou tot ce-aţi făcut tu şi bunica Mary Alice Walsh. Povestea asta se ştie deja de cincizeci de ani.

— De patruzeci, spuse David.

David se lăsă pe crosă şi se uită la nepotul lui.

— Bine, spune-mi ce te macină atât de cumplit încât ţi-ai lăsat săpatul şi ai bătut atâta cale până la Williamsburg?

— Nu sunt decât zece mile.

— Zece mile pe care nu le faci prea des, spuse David izbind mingea perfect, după care adăugă repede:

— A întrebat până acum de mine?

— Nu, nu încă, dar azi a fost foarte răscolită. Se pare că domnişoara Edi nu i-a lăsat bani.

— Ştiu. Alex o întreţinea. Sau, mai exact, îl întreţinea pe Bertrand, dându-i lui Edi bani pe care să-i dea la rândul ei în alte părţi.

— Exact asta i-a spus şi lui Ramsey tatăl lui. Rams se ocupă de formalităţile legale, dar nu a ştiut că nu sunt bani.

— Da, vezi tu, noi toţi am convenit să minţim generaţia următoare. Ben ar fi trebuit să scoată adevărul de la tatăl lui, înainte ca acesta să moară.

— Cred că a încercat, dar unchiul Alex nu i-a spus nimic. Deci, care este adevărul? Luke îi aruncă bunicului său o privire crâncenă.

— Există lucruri pe care nu am de gând să le spun. Lucruri care este mai bine să fie uitate. David ridică o mână, când Luke dădu să vorbească.

— Ce s-a întâmplat atunci, în trecut, nu are nicio legătură cu ziua de astăzi.

— Doar că Jocelyn nu are bani.

— Şi? Cine dintre noi a avut, la vârsta ei?

— Are un monstru de casă de care trebuie să se

îngrijească, o casă care înghite tot.

— Atunci să se mărite cu Rams. El este bogat.

— Dar… Luke se întrerupse fără să-şi termine propoziţia.

— Dar ce? Nu crezi că fac o pereche bună? Banii lui Ramsey cu casa Harcourt. Nici că se putea mai bine.

— Nu sunt sigur că ea şi Ramsey se potrivesc.

— Din câte am auzit, sunt făcuţi unul pentru altul. Perlele ei se potrivesc cu cravatele lui. Vor face din casa asta un muzeu. Va rivaliza în perfecţiune cu cele mai bune case din Williamsburg.

— Perfecţiune? Cine vrea asta? Luke îşi vârî mâinile în buzunare, în timp ce bunicul lui lovea o altă minge.

— Poate vor instala un bazin de înot şi nu-şi vor lăsa niciodată copiii să se joace în lac, spuse el.

— Lacul acela a fost întotdeauna un lucru urât, murdar, spuse David pornind din nou. Probabil că la fund sânt trei metri de găinaţ de raţă.

— Da? Poate c-o să-l draghez eu şi o să scot ceva fertilizator.

— Să mă fac înţeles. Cine vrea să-şi lase copiii să înoate în bălegar?

— Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse Luke părându-şi lui însuşi nesuferit.

— Tu ai fost întotdeauna un ciudat. Ţi-a plăcut în aer liber.

— Şi lui Ramsey, când era mic.

— Nu, el a suportat asta. Ramsey era întotdeauna curat. Când te jucai tu în noroi, săreai în el şi te rostogoleai. Pe

când Ramsey…

— Făcea cu grijă plăcintuţe din noroi.

— Exact ce spuneam. El şi Jocelyn sunt făcuţi unul pentru altul. Casa lor va fi frumoasă şi copiii lor vor fi curaţi şi manieraţi.

— De ce îmi sună atât de groaznic lucrul ăsta? mormăi Luke.

— N-am idee.

Luke se uită atent la bunicul lui.

— Râzi de mine?

— Grozav, calul cel mare râde. Mă distrez pe socoteala ta. Nu ştiu când o să mă mai distrez aşa de bine.

— Mulţumesc, bunicule, eşti mare. Mi-a făcut o zi grozavă.

— Eşti invitatul meu. De câte ori vrei să te faci de râs, anunţă-mă. Îmi prinde întotdeauna bine un râs sănătos.

David îşi puse crosa în sacul pe care-l ţinea Luke.

— Gata. Acum mergem să prânzim şi să stăm de vorbă.

— Să stăm de vorbă? Dacă mai stai puţin de „vorbă" cu mine, o să trebuiască să-mi prescrii antidepresive. În plus, este trecut de patru şi este prea târziu pentru prânz.

David se uită la nepotul lui, cu ochii mijiţi.

— Dacă nu încetezi cu atitudinea asta, te duc acasă la Mary Alice şi o să-i spun că eşti depresiv şi o să te descoasă până când o să începi să-i vorbeşti despre traumele din copilăria ta şi despre Ingrid.

La acest nume, Luke dădu înapoi.

Un minut mai târziu, se urcară în maşina unui companion de golf al lui David şi o luară înapoi, spre clubul

de golf. Luke nu spuse nimic până când nu se instalară la o masă de colţ şi bunicul lui comandă o cană cu ceai, un platou cu sendvişuri şi două Jack Daniel's.

— Perfect. Acum spune-mi ce anume te-a făcut cu adevărat să vii aici, ca să afli de la mine… spuse David.

— Se pare că există câteva mari diferenţe între ce crede lumea că este adevărat despre domnişoara Edi şi ceea ce este adevărat.

— Te referi la lipsa banilor sau la faptul că noi doi am rupt logodna înainte de a pleca la război?

Luke se uită la bunicul lui cu gura căscată.

— Aţi rupt logodna? spuse el în şoaptă.

— De ce sunt tinerii atât de surprinşi să afle că şi oamenii de altădată aveau secretele lor? Ai uitat că am fost medicul orăşelului? în anii şaizeci a fost o epidemie de gonoree şi eu ştiam cine, cui i-a dat-o. Nu am spus niciodată un cuvânt. Şi a fost…

— Cum era cu adevărat, domnişoara Edi? întrebă Luke întrerupându-şi bunicul. Nu vroia să ştie mai mult despre viaţa privată a oamenilor, decât ştia deja.

— Perfectă, spuse David. Niciodată un fir de păr nelalocul lui. Niciodată un cuvânt spus, pe care apoi să-l regrete. Era puternică, tare şi ştia ce vroia.

— Nu vorbeşti ca şi cum ai fi plăcut-o foarte mult.

— Am adorat-o. Când eram copii mici, AlexMcDowell îmi lua într-una jucăriile – până când Edi i-a dat una în cap cu un lemn şi de atunci nu m-a mai necăjit. A fost o doamnă, toată viaţa ei. Ştii, da, că şi-a dedicat viaţa victimelor cu arsuri grave?

— Am auzit ceva de genul ăsta.

— A fost mai mult decât îţi poţi imagina. S-a lipit de doctorul Nigel Brenner şi au mers în toată lumea, împreună. Edi se ocupa de totul. De două ori au ieşit datorită ei din ţări care deveniseră peste noapte zone de război. De fiecare dată, asistentele lui Nigel se isterizau, dar Edi nu-şi pierdea niciodată curajul şi discernământul, reuşind să-i scoată în siguranţă de acolo.

— Dar te-ai însurat cu bunica Mary Alice, spuse Luke.

David zâmbi.

— Spirituala, amuzanta, plina de nuri Mary Alice Walsh. Până la plecarea lui Edi, nici măcar nu o observasem. Când m-am întors din război, cu o rană în umăr care mă ameninţa cu amputarea braţului, am găsit-o acolo. Ştii care era cel mai bun medicament al ei?

— Dacă-mi vorbeşti despre sex, plec, spuse Luke.

— Râsul. Mă făcea să râd, mai ales de mine însumi.

— Până şi astăzi, bătrânii mai cred că…

— Că Mary Alice m-a vrăjit şi că s-a purtat ca o femeie stricată făcându-mă să o părăsesc pe Edi? Ei îi place versiunea asta. Eu am vrut să le spun oamenilor adevărul, dar Mary Alice zicea că-i place să se creadă despre ea că este o răpitoare de bărbaţi. Zicea că asta o face să se simtă sexi, ca un star de cinema.

Luke râse, pentru că asta chiar suna ca fiind ceva ce ar fi spus bunica lui. Era o specialistă în prăjituri; era întotdeauna gata să ajute pe oricine avea nevoie şi era cât se poate de departe de a fi o „răpitoare de bărbaţi”. Da, o putea vedea pe bunica lui plăcându-i să se spună despre ea

că era exact altceva, că era o bombă sexi.

— Ai de gând să-mi spui ce legătură are cu tine trecutul lui Edi, sau o să trebuiască să mai comand nişte sendvişele? îl întrebă David.

— Este vorba de fata asta… Luke se uită în pahar. Abia dacă se atinsese de el.

— Îţi place de ea, da? întrebă David schimbându-şi tonul şi devenind serios.

— Da, îmi place. S-a dus la un colegiu oarecare doar ca să poată fi aproape de Edi. Tess mi-a spus tot ce a aflat despre Joce. Cu gradele ei putea merge oriunde, dar n-a făcut-o.

— La sfârşitul vieţii, Edi nu a avut pe nimeni, spuse David încet. Fratele ei murise, dar oricum nu fuseseră ei niciodată foarte apropiaţi, aşa că nu a avut pe nimeni.

— De ce s-a retras la Boca Raton? De ce nu s-a întors în Edilean?

— Nu sunt sigur, dar presupunerea mea este că cei de aici ştiau prea multe despre ea. Venea adesea aici şi făcea multe pentru orăşel – ceea ce sunt sigur că ştii. Dar a preferat să trăiască în Florida.

Luke se uită la bunicul lui.

— Ce s-a întâmplat în 1941?

David se lăsă pe spate şi chipul i se închise aşa cum ai trânti o uşă.

— Există unele lucruri despre care nu trebuie să vorbeşti şi indiferent de câte ori o să mă întrebi, tot n-o să-ţi spun povestea asta.

— Dar eu cred că are o legătură cu ce se întâmplă acum. Domnişoara Edi a minţit-o pe Jocelyn sau pur şi simplu i-a

ascuns multe. Chestiile astea pe mine nu m-ar deranja, dar pe Jocelyn o sfâşie. După câte am înţeles eu, viaţa lui Joce nu a fost cea mai fericită. Nu ştiu multe despre ea, dar cred că domnişoara Edi a fost singurul lucru bun pe care l-a avut ea. Şi iată că femeia asta i-a făcut o glumă proastă, lăsându-i o hărăbaie de casă veche, dar fără un ban cu care să o poată întreţine. Domnişoara Edi ar fi putut folosi o parte din banii lui AlexMcDowell ca să creeze un fond pentru o casă istorică, dar ea n-a făcut asta. Iar dacă domnişoara Edi a avut atâta grijă să nu-i spună nimic lui Joce despre Edilean, atunci de ce i-a lăsat casa? Nimic nu are noimă, aici.

David se gândi o vreme, înainte de a răspunde.

— Edi pe care am cunoscut-o eu avea o motivaţie pentru orice făcea şi eu cred că a vrut ca Jocelyn a ta să descopere singură motivul.

— Nu începe din nou. Nu este Jocelyn „a mea".

David ignoră tonul furios al nepotului său.

— Ai citit cumva scrisorile pe care i le scria Edi lui Alex?

— Scrisorile? întrebă Luke, pe un ton care trăda surpriza.

— Da, scrisorile. Alex şi Edi au corespondat mereu în timpul războiului şi au continuat şi după. Probabil că se află la Ramsey.

Luke se gândi puţin. Dacă au existat scrisori între Edi şi Alex, atunci el nu avea nicio îndoială că Ramsey le citise

— Şi păstrase secretul. Nu era de mirare că Ramsey o urmărea pe Jocelyn cu atâta determinare. Coşuri pentru picnic, căpşuni învelite în ciocolată, sfaturi dela Tess…

Dintr-o dată, unele lucruri căpătau sens. Mama lui Luke obişnuia să îl viziteze des pe Alex Me Dowell. Oare ea citise scrisorile? Complotase oare împreună cu el un plan prin care să-i lege pe Ramsey şi Jocelyn?

Luke se uită la bunicul lui.

— Dar tu?

David îşi ridică privirea spre chelneriţă, să-i aducă nota.

— Dar eu, ce?

— Scrisori. Tu ai corespondat cu domnişoara Edi?

— O vreme, spuse David cu o voce abia şoptită.

Luke se uita la bunicul lui care plătea, şi când acesta se ridică să plece, Luke rămase pe loc, continuând să se holbeze la el.

Împotriva voinţei lui, David se aşează la loc.

— Bine, da, am schimbat câteva scrisori, dar… Luke continua să se uite fix la bunicul său.

— Bunica Mary Alice nu ştie despre ele, nu?

— Ah, a aflat, dar m-a făcut să jur că o să le ard şi aşa am făcut.

Lui Luke îi căzu faţa.

N-ai ars cumva, întâmplător, alte scrisori?

— Nu. Dacă bunica ta ierta anumite lucruri, în schimb nu suporta să fie comparată cu Edi. A stat lângă mine în timp ce eu aruncam scrisoare după scrisoare în foc.

Luke se uită în farfuria lui şi o vreme David rămase tăcut. Apoi spuse:

— Totuşi…

— Totuşi, ce?

— Adevărul este că scrisorile acelea ale lui Edi nu erau

foarte interesante. Ea îmi povestea doar pe unde fusese şi ce făcuse în timpul războiului. Erau mai curând superficiale decât informative. Dar poveştile pe care i le trimitea lui Alex… Ei bine, acelea erau cu totul şi cu totul altceva.

— Te referi la scrisorile pe care le are Ramsey?

— Nu, nu la acelea. Vorbesc despre povestirile pe care le-a scris în timpul convalescenţei după arsurile suferite. Lui Alex i-a spus adevărul despre ce făcuse în timpul războiului şi a pus pe hârtie povestea despre un bărbat pe nume David, pe care l-a iubit.

— Ai scrisorile? întrebă Luke plin de speranţă.

— Şi da şi nu. Ştii cum a fost Alex, spre sfârşitul vieţii. Doar dintr-o pură întâmplare am dat de acele povestiri, dar cred că unele dintre ele fuseseră deja distruse. Am păstrat tot ce am putut găsi.

— Unde sunt?

— Într-un seif la bancă, despre care soţia mea nu ştie nimic.

— Când le putem lua de acolo?

David se uită la nepotul lui.

— Ne întâlnim aici, mâine la zece dimineaţa şi mergem împreună la Richmond.

— Ai un seif tocmai la Richmond?!

— Fii fericit că nu îl am în Nevada. Ne întâlnim aici şi mergem împreună.

— Abia aştept, spuse Luke.

— Nu mergem noi la pescuit, dar poate reuşim să călătorim împreună în aceeaşi maşină, spuse David şi Luke

ştia că făcea aluzie la bunicul Joe. Niciodată nu-i trecuse lui Luke prin cap că bunicul Dave putea fi gelos.

— Poate că o să-mi dai şi mie un sfat cum pot face eu o zgâtie de faţă să se gândească la mine ca la altceva decât cel mai bun camarad al ei?

Tocmai atunci trecură prin dreptul lor două fete drăgălaşe şi când îl văzură pe Luke, începură să chicotească şi să-şi zbată genele, spre el.

— Ei, de ce cred eu că poţi rezolva problema asta fără ajutor? Vino, te conduc pe jos până la camionetă.

— Am venit cu limuzina.

— Dacă aş fi ştiut că vroiai cu atâta ardoare aceste informaţii de la mine, te-aş fi pus pe tine să plăteşti nota. Şi spune-mi acum ce mai face tatăl tău?

Luke râse puternic.

— Rezolvă o criză de brioşele.

Când Luke vru să mai adauge ceva, David ridică o mână.

— Las-o pe mâine, în maşină. Deşi s-ar putea să nu dorm la noapte, de nerăbdare să aflu.

— Iar tu o să-mi poţi povesti despre ruperea logodnei cu domnişoara Edi.

Ajunseseră în parcare şi brusc, Luke se uită la bunicul lui cu dragoste. Ştia, din experienţă, cât de repede pot părăsi oamenii viaţa asta.

— Nu te uita aşa la mine. Haide, pleacă! îi porunci David. Ne vedem mâine.

— Mulţumesc, spuse Luke urcând în maşină, dar nu înainte de a-şi fi pus mâna pe umărul bunicului său, strângându-l.

CAPITOLUL 11

— ÎN VIAŢA MEA să nu mai văd brioşele, bombănea Sara răsucind prăjiturică în mână şi încercând să facă un trandafir din glazură, în vârful ei.

— Trebuia să-mi fi dat seama că îţi place munca asta, spuse Tess. Ea construia tocmai o panseluţă uriaşă pe brioşica ei.

— Ţie-ţi place doar pentru că e mai bine decât să lucrezi cu avocaţii, spuse Sara. Mie nu-mi place toată bălăceala asta, nu-mi place mirosul şi nici măcar zahărul nu-mi place.

— Nu trebuie să stai aici, spuse Jocelyn. Era la aragazul uriaş, frumos, pe care Jim, tatăl lui Luke, i-l montase acum patru zile. Dar putea fi considerat veteran, prin câte trecuse deja.

— Pleacă! îi spuse Jim Sarei. Intra tocmai din hol, cu braţele pline cu pungi de băcănie. Du-te şi coase-ţi rochiile alea elegante, pentru doamnele care mănâncă prea mult.

Sara îi dădu lui Tess brioşica şi efectiv o zbughi pe uşă.

Jim studie nenumăratele brioşele de pe masă şi de pe bufete, ca şi cum ar fi fost un inspector guvernamental.

— Trecem examenul? întrebă Joce.

— Mie mi se par cum trebuie, dar cred că Luke o să strâmbe din nas. Se pricepe mai bine la flori, decât mine.

Tess puse jos tubul uriaş cu glazură şi îşi scutură braţele. Puţină lume ştie de câţi muşchi este nevoie ca să storci glazura groasă, grea, din săculeţii aceia mari, prin tuburile

strâmte, ca să faci desene.

— O să scriu un roman poliţist, în care ucigaşul este o femeie care este decoratoare profesionistă de prăjituri. Nimeni nu o suspectează, pentru că fusese nevoie de o forţă extraordinară pentru comiterea crimei respective. Cine ar bănui că o doamnă care decorează prăjituri are în braţele ei forţa a zece bărbaţi?

Jim luă o prăjitură care arăta ca o gărgăriţă. Corpul era roşu, cu puncte negre şi cu un cap negru. Tess îi adăugase ochi albi, un nas negru şi un zâmbet alb, larg. Mai confecţionase şi o broscuţă ţestoasă verde, cu picioare şi cap din bomboane Tootsie Roll. Dar piesa ei de rezistenţă era un pui galben strălucitor şi zâmbitor, cu ochii închişi şi cu aripioare care-l făceau să arate ca şi cum ar fi fost gata să-şi ia zborul.

— Ar trebui să te reprofilezi, spuse Jim luând în mână o brioşică acoperită de flori roz şi albe, cu bănuţi minusculi, albi, în centru.

— Nu, sunt prea bună la dirijatul bărbaţilor leneşi din jur, spuse Tess. Luă în mână o brioşică neglasată şi se uită la ea.

— Ce zici? Să încerc un bondar?

— Eu cred că orice încerci tu iese bine, spuse Jim uitându-se la Jocelyn, care tocmai storcea o porţie de piureu de spanac. Lucrau deja de zile bune la brioşele şi cea mai mare surpriză pentru toţi a fost cât de bună era Tess la decorat.

Din prima zi, Jim a preluat conducerea. Cum nici el şi nici Joce nu puteau da de Luke, Jim le-a dus cu maşina acasă la

acesta, ca să-i împrumute camioneta. Jocelyn era curioasă să vadă unde locuia Luke, dar trebui să se mulţumească doar cu exteriorul. Nu era o casă mare, dar avea în faţă o verandă adâncă şi era frumoasă. Nu ştia la ce se aşteptase, dar nu trebuia să fii expert ca să îţi dai seama că era o casă foarte scumpă. Ferestrele erau duble şi aveau rame bogate, din lemn de esenţă tare. Acoperişul părea să fie din ţiglă. Când se uită cu coada ochiului după colţul casei, văzu în spate ceea ce trebuia să fie o fabuloasă grădină.

Se uită la Jim şi văzu că el o observa.

— Pariez că n-ai mai fost niciodată aici, spuse el formând câteva cifre pe o cheie şi deschizând garajul.

— Nu. A spus cumva satul că am fost?

— Satul ăsta spune orice. Când uşa de la garaj se deschise, Jim exclamă:

— A plecat cu maşina!

— Luke are şi camionetă şi maşină?

Jim o privi mirat dar nu-i răspunse.

— S-o fi dus la Williamsburg să-şi vadă bunicul.

— Am crezut că bunicul lui a murit.

— Ţi-a spus, da?

— Da, spuse Joce preocupată, urcându-se în dreapta camionetei. Există cumva vreun secret în legătură cu bunicul lui Luke?

— Bănuiala mea este că s-a dus să-l vadă pe celălalt bunic, tatăl soţiei mele.

— Ah, făcu Joce. Aşa cum suspectase, în faţa camionetei se aflau trei motociclete: o Honda plină de noroi, o India veche şi un Kawasaki lustruit. Urcându-se în camionetă, ar

fi vrut să mai pună întrebări despre Luke, dar Jim nu părea să vrea să spună prea multe. De fapt, omul ăsta nu părea să vrea să spună prea multe despre nimic, aşa că o vreme merseră în tăcere.

— Chiar nu vrei să-mi spui ce se întâmplă cu toate prăjiturile astea?

— Habar n-am. Luke mi-a spus că vrea să organizez o mare petrecere sâmbătă, unde tu să vinzi brioşele cu douăzeci şi cinci de dolari bucata – sau cam aşa ceva. Mie îmi sună bine. Ce aparate îţi trebuie?

— Cele care sunt pe gratis, spuse ea fără să se gândească.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş obţine nişte rate care să înceapă abia peste optsprezece luni?

— Ca să obţii astfel de condiţii trebuie să-ţi vinzi sufletul diavolului.

Jim chicoti.

— Mai rău decât diavolului, sufletul meu îi aparţine depozitului companiei.

— La ce te aştepţi când încarci şaisprezece tone? întrebă Joce cu un vag zâmbet.

Ieşind în marşarier din garaj, Jim îi răspunse cu un zâmbet cât toată faţa.

— Oricine poate cita din Tennessee. Cum îţi sună o sobă cu şase arzătoare de patruzeci şi opt de inci, cu gril şi două cuptoare?

— Şi câţi btu are?

— Cel puţin şaisprezece mii.

— Nu-i de mirare că ai fost atât de bun în meseria ta. Vorbeşti porno cu femeile.

O duse la un depozit din afara Richmondului şi o prezentă la vreo sută de oameni, toţi pregătiţi de el şi care, erau încă în admiraţia lui. Jim fusese manager regional pentru tot sud-estul Statelor Unite şi întotdeauna îşi depăşise norma anuală cu cel puţin patru procente.

Ce reuşi el să ia pentru Jocelyn a fost aparatură electrocasnică deteriorată. Soba uriaşă avea o adâncitură în spate, care nu se vedea, dar niciun client care o plătea integral nu ar fi plecat cu ea acasă. Îi mai luă şi un congelator uriaş, a cărui culoare, galben pal, prezenta discontinuităţi.

— Arată ca untul, spuse ea.

— Asta şi este problema. Astăzi, oamenii nici măcar nu vor să se mai gândească la unt. Vor să se gândească doar la salată. Felul în care o spusese, o făcu să râdă.

Când se întoarseră la Conacul Edilean, pe alee erau parcate trei maşini.

— Se pare că nevastă-mea trage tare să scape de mine. Poate că noi doi ar trebui să intrăm într-o afacere, spuse Jim.

— Să facem ce? întrebă Joce.

— Încă nu m-am gândit, dar dacă îmi vine o idee, te anunţ.

— Şi Luke? Poate că voi doi aţi putea…

— Ne-am omorî unul pe celălalt din prima săptămână. Lui îi place să lucreze singur.

— Dar nu poate face mulţi bani cu grădinăritul. Nu sunt eu agent imobiliar, dar casa aia a lui pare să fi costat ceva.

— Are doar nevoie de timp să-şi lângă rănile, spuse Jim

coborând din camionetă. Dar o să fie bine. Te place foarte mult, ştiu asta. De multă vreme nu l-am văzut aşa nefericit ca acum.

Jocelyn rămase în camionetă, uitându-se după Jim care o pornise spre casă. Nefericit? De ce era oare Luke nefericit? Ei nu i se păruse niciodată „nefericit."

În secunda următoare, femeia cu părul roşcat care fusese ieri la ea deschise portbagajul maşinii şi scoase de acolo un mixer uriaş. Joce sări din camionetă.

— Lăsaţi-mă să vă ajut, spuse ea luând mixerul şi apoi o altă cutie pe care i-o întindea femeia.

— Ne-am cunoscut la biserică. Sunt sigură că nu-ţi aminteşti. Eu sunt Mavis…

— Mama lui Ken.

— Exact, spuse femeia încântată. Unde aţi fost, tu şi Jim?

— Am cumpărat diverse. Cred că vor sosi aici mâine.

— Ha! După cum îl ştiu eu pe Jim Connor, vor fi aici dintr-o clipă într-alta. Înăuntru este deja un bărbat care deconectează gazele. Chiar intenţionezi să deschizi în Edilean o cofetărie specializată în brioşele pe care să le fabrici la comandă prin internet şi să le livrezi peste tot în State?

Lui Jocelyn îi trebui puţin ca să digere ideea.

— Nu. Nu mă pot gândi la ceva ce să-mi placă mai puţin, decât să coc brioşele pentru tot restul vieţii. De fapt, eu plănuiesc să scriu o carte despre Edilean. Am aflat atâtea secrete delicioase, încât mă gândesc să le împărtăşesc lumii.

Mavis îi zâmbi ciudat lui Jocelyn şi o luă repede spre

casă.

— În locul tău nu aş mai spune nimănui asta, dacă nu vreau să mă trezesc cu arsenic în brioşica mea, spuse ea peste umăr.

Joce intră în casă, după ea. Interesant, îşi spuse. Precis a lovit o coardă sensibilă, cu vorbele ei.

Mavis avusese dreptate. Două ore mai târziu apărură toate electrocasnicele cumpărate. Jim îi întrebă încruntat pe furnizori de ce-a durat atâta.

— Au dat o petrecere, de bucurie, când s-a pensionat Jim? o întrebă Joce pe Tess, în şoaptă

— De fapt, au plâns. A scos din ei tot ce era mai bun.

— Aşa cum faci tu cu avocaţii tăi.

Tess ridică din umeri.

— Te superi dacă te ajut cu astea? Uneori mi-e greaţă de atâta hârţoage. Este interesant să mai faci şi altceva.

— Nu-mi dau seama cât de mult o să se extindă chestia asta, dar intuiesc că o să am nevoie de orice ajutor care mi se oferă.

Mai târziu, îşi spuse că vorbe mai adevărate nu fuseseră rostite vreodată. La început, trecură pe acolo câteva femei de la biserică, să vadă ce se petrece şi din când în când mai încercau să decoreze câte o brioşică, dar între dispoziţiile date când de Tess, când de Jim, plecară curând.

— Ca să vezi în ce-am intrat, o auzi Jocelyn pe mama lui Luke spunându-i uneia dintre femei, în timp ce plecau amândouă.

În final, în bucătărie nu mai rămăseseră decât Tess, Jim şi Jocelyn. Jocelyn cocea şi punea prăjiturele în frigider,

apoi Tess le decora. Jim se asigura că cele două femei aveau tot ce le trebuia şi se ocupa de spălatul holurilor şi punguliţelor. Curând, Tess îşi dădu seama că nu-i plăceau săculeţii din hârtie de pergament şi atunci Jim intră pe Internet şi găsi pentru ea săculeţi mari, din material textil. Mai comandară şi tuburi, suporturi, vopsele alimentare şi trandafiraşi decorativi în cantităţi atât de mari, încât sosiră toate într-o cutie uriaşă. La fund se afla un DVD care prezenta modul de folosire al echipamentului. Tess se folosi de playerul ei portabil şi prinse atât de repede, încât în curând peste tot se aflau trandafiri din glazură.

Târziu, a doua zi, apăru Ramsey cu o mapă plină cu hârtii şi cu o listă de întrebări pentru Tess. Majoritatea începeau cu „Unde este…?”

Tess făcea cu şpriţul aripioare de fluturi, pe hârtie de pergament. Când se uscau, le dezlipea, le lipea împreună şi le fixa în vârful prăjiturelei.

— Nu ştiu. Pune-o pe una din fete să caute tot ce nu găseşti tu. Sau încă n-au terminat alfabetizarea? îi răspunse Tess lui Ramsey.

— Tess, nu e deloc amuzant. Mâine la nouă trebuie să fiu la tribunal şi nu ştiu ce s-a întâmplat cu depoziţia.

— A scris-o cineva? întrebă Tess fără să-şi ridice privirea.

— Cum să nu. Când a fost transcrisă, a fost… Ramsey se opri o clipă. Te rog, spune-mi că nu a rămas în reportofon.

— Eu nu le-am spus fetelor s-o transcrie, deci dacă nici tu nu le-ai spus, bănuiala mea e că se mai află încă pe bandă. Şi poate tot în aparat. Sper că ai verificat bateriile.

Te-ai asigurat că rotiţele alea mici dinăuntru s-au învârtit?

— Trebuie să plec, spuse Ramsey cu o voce de om bolnav. Trecând în goană pe lângă Jocelyn, se opri ca şi cum i-ar fi trecut prin cap că trebuia să-i spună ceva.

— Fugi! Verifică reportofonul. Fă ce ai de făcut, îi spuse ea.

Traversând în goană holul, Ramsey strigă:

— Mâine, Tess. Mâine dimineaţă vreau să vii la birou. Vreau să vii la tribunal cu mine.

După care auziră uşa trăndându-se în urma lui.

Joce învârtea o tigaie şi se întoarse să se uite la Tess.

— Urăsc ideea să te pierd, dar dacă e nevoie de tine la birou…

— Nu am de gând să mă întorc acolo până când Ramsey McDowell şi partenerii lui nu-mi vor da mai mulţi bani.

— Şi o maşină, spuse Jim din uşă.

— Şi o bucătărie nouă, spuse Jocelyn, apoi se uită la Tess.

— Bine, fără bucătărie nouă. Dar ce zici de o carte de credit pe numele companiei şi o vacanţă plătită, de patru săptămâni?

— Asta-mi place, spuse Tess zâmbind, în timp ce lua în mână o viespe mică. Sau poate că o să renunţ complet şi o să mă apuc de aşa ceva.

Glumea, dar Jim şi Jocelyn se uitară unul la altul, cu sprâncenele ridicate.

Era ora patru, în preziua petrecerii şi Jocelyn se simţea atât de obosită încât se clătina pe picioare, când Jim spuse:

— Deci, adulţii ce vor mânca?

— Am crezut că pentru ei o să fie mâncare.

— Da, este. Viv a comandat-o prin catering, dar cum rămâne cu brioşelele pentru ei? Sau cu prăjiturelele? Ei vor dori ceva care să nu aibă un strat de cinci centimetri de glazură deasupra.

— Ce ziceţi de flori comestibile?

Toţi trei se întoarseră şi-l văzură pe Luke în prag, în mână cu o cutie mare din lemn, plină cu flori.

— Unde ai fost? izbucni Joce. Nu te-am mai văzut de zile întregi. Ce ai făcut?

Toţi se uitară de la Luke la Joce, pentru că vocea ei era aproape mânioasă.

— Mă bucur să ştiu că mi s-a simţit lipsa, spuse el calm, punând lădiţa plată pe colţul mesei.

— Iartă-mă, eu, ah… Jocelyn nu mai ştia ce să spună, dar era vizibil jenată de ieşirea ei.

— Doar că poate am fi avut nevoie de ajutorul tău, atâta tot.

— Din câte am auzit, voi trei vă descurcaţi excelent. Deci, tată, pe care le-ai decorat tu?

— Hâăm! Eu sunt cu organizarea. Mai bine spune pe unde ai umblat? Cu socrul meu, în casa lui elegantă, în maşina lui elegantă, jucând golf pe terenul lui elegant?

Luke se uită la Jocelyn.

— Nu-i aşa că adori familiile?

— Pe a ta, da, pe a mea, nu, spuse ea repede, făcându-l pe Jim să chicotească.

— Nu vrei să-ţi iei lada aia murdară de lângă prăjituri? îl întrebă Tess.

— Nu este murdară. De fapt… Luke luă o floare de

năsturaş şi o mâncă. Florile astea nu sunt numai curate, ci şi comestibile.

Când Jocelyn se uită la el, ochii i se făcură mari.

— Flori. Ca florile de dovlecel, spuse ea abia şoptit.

— Exact, spuse Luke zâmbindu-i.

— Este asta cumva o specialitate a yankeilor? Flori prăjite? Iar noi sudiştii care suntem acuzaţi că prăjim totul, spuse Jim.

— Nu le prăjim, spuse Luke. Le înfigem pur şi simplu pe brioşelele şi prăjiturelele adulţilor.

Luke se uită intens la Jocelyn, ca şi cum ar fi vrut să-i transmită ceva.

— Nu!

— Ba da. În camionetă.

— Noi ar trebui cumva să bănuim ce vreţi să faceţi voi doi în camionetă? întrebă Tess, dar Jocelyn alerga deja afară pe uşă, cu Luke imediat în urma ei.

Toţi patru se adunară în spatele camionetei, în timp ce el desfăcea prelata. Înăuntru se aflau două baniţe iar în ele, pungi din plastic, transparente, pline cu nişte rămurele purpurii.

O clipă, Jocelyn rămase mută, apoi spuse:

— Am nevoie de…

Luke trase prelata mai mult şi dădu la iveală un mojar din marmură albă, cu un diametru de vreo treizeci şi cinci de centimetri, cu un pisălog mare în el.

Joce scoase un strigăt de bucurie şi-şi aruncă spontan braţele pe după. Gâtul lui Luke.

— Ai făcut-o! Eşti minunat! Mulţumesc, mulţumesc,

mulţumesc!

Tess şi Jim se dădură în spate, privindu-i pe cei doi.

— Mai bine te-ai apuca de lista de oaspeţi pentru nuntă, şopti Tess, dar Jim nu-i răspunse. De fapt, se încrunta puternic. Spuse:

— Bine, acum explicaţi-ne ce este asta? Arată ca o ustensilă pentru vrăjitorii. Vreţi cumva să vă apucaţi să faceţi aur?

Brusc, Joce se simţi jenată şi se desprinse de Luke.

— A găsit lavandă, iar ăsta este un mojar pentru măcinarea ei. O să-mi pot face prăjiturelele mele cu lavandă. Sunt perfecte pentru ceaiurile doamnelor.

— Sună splendid! spuse Tess cu entuziasm. Când ne… Dar se întrerupse, la o privire a lui Jim.

— Da, sună grozav, dar cred c-ar fi mai bine să mă duc să văd ce probleme are Rams. Dacă nu găseşte banda aia, pierde procesul. Trebuie să văd cu ce-l pot ajuta.

— Ah, sunt frânt, spuse Jim. Sunt prea bătrân pentru toate astea. Mâine dimineaţă devreme sunt aici, să te ajut să duci totul acasă la Viv, aşa că nu dormi târziu.

Jim îi aruncă o privire de avertizare fiului său, îşi scoase din buzunar cheile de la maşină şi plecă, în timp ce Tess o luă spre apartamentul ei.

Când rămaseră singuri, Luke întrebă:

— Să fi spus noi ceva? Sau poate c-ar fi trebuit să mă bărbieresc.

— Am renunţat să mai înţeleg orăşelul ăsta, după prima mea oră aici. Intră şi povesteşte-mi totul. Şi apropo, o să faci pe gratis grădina de ierburi. Doar dacă nu plăteşte

tatăl tău pentru ea.

— Zgârciobul ăla? Niciodată. Deci ce ţi-a spus, ca eu să lucrez pe gratis?

— M-am comportat frumos. Tatăl tău adoră cuvântul da.

— Doar nu i-ai spus cuvântul ăsta? Când aveam şase luni, mama şi cu mine am jurat că niciodată, niciodată nu-i vom spune cuvântul ăsta şi ne-am ţinut jurământul. Spune-mi te rog că nu ai distrus totul.

— Şase luni, spuse Joce zâmbind şi intrând în bucătărie. Fiecare suprafaţă era acoperită cu cela mai frumoase brioşele. Erau acolo flori, insecte şi animăluţe, iar vreo duzină dintre ele aveau desenate tocuri înalte şi rochii.

— Lasă-mă să ghicesc. Sara le-a făcut pe astea, spuse Luke.

— Ai nimerit. A vrut să-i fac câteva fursecuri în formă de tocuri înalte, dar ar fi luat prea mult timp.

— Dar astea? Tu le-ai făcut? Luă în mână o brioşică cu o faţă de păpuşă, în cafeniu şi alb.

— Tess le-a făcut.

— Tess? Tess care lucrează pentru Ramsey? Tess care dispreţuieşte tot ce este drăgălaş sau sentimental?

— În persoană. Cred că tatăl tău vrea să deschidă o afacere cu ea.

Luke se aşează pe un scaun şi se uită la Jocelyn.

— Tata şi Tess? Dar amândurora le place să facă pe şefu'. Le place să-i spună fiecăruia ce să facă şi cum să facă. Tata nu se poate împăca niciodată cu cineva cu care nu poate face pe şefu'. Şi nici Tess nu este mai brează. Conduce biroul lui Rams ca şi cum ea ar fi căpitanul navei.

Joce ridică din umeri.

— Nu știu cum lucrează împreună, dar lucrează. Ar trebui să îi vezi. Sunt ca o mașină. Dacă Tess rămâne fără glazură albastră, nu spune o vorbă, dar prima oară când întinde mâna după glazura albastră, găsește tubul umplut la loc de tatăl tău.

— Tata? A glazurat tata?

— Și a umplut tuburile mari cu aluat. După prima zi, amândoi au petrecut vreo patru ore pe Internet și au comandat cantități uriașe de tuburi și pungi și… în sfârșit, totul.

— Păcat că n-am fost aici să văd asta.

— Și unde ai fost? întrebă Joce în timp ce turna aluatul în formele pentru brioșele.

— Lasă-mă pe mine, spuse Luke. Nu vreau să fiu întrecut de tata. În timp ce se spăla pe mâini, se uita la prăjiturelele de pe bufete. Erau într-adevăr frumoase și arătau profesionist.

— Aștept, spuse Joce.

— Iartă-mă, mi-au furat privirea.

— Nu, vreau să spun că aștept să-mi spui unde ai fost.

— Păi, mămico… spuse el ca și cum Joce ar fi fost mama lui. Dar ea nu zâmbi.

— Arată-mi cum să fac.

Joce îi arătă cum să folosească bolul și spatula ca să umple formele, apoi cum să pună tava în cuptor și să regleze ceasul.

— Trebuie să punem toate astea în cutiile comandate de tatăl tău și poți vorbi în timp ce muncești.

— De crezi tu că domnişoara Edi nu ţi-a pomenit niciodată de Edilean?

— Nu ştiu, spuse Joce, putându-şi auzi durerea din propria-i voce. Mi-a spus atâtea despre restul vieţii ei. Aş putea scrie o carte despre anii petrecuţi cu doctorul Brenner, dar a omis absolut totul despre oraşul în care a crescut.

— Nu ţi-a pomenit nimic despre copilăria ei?

— Mi-a spus că a crescut într-un mic orăşel din Sud, dar atâta tot. Mi-a spus că viaţa ei a început din clipa în care l-a cunoscut pe David. Şi până să vin aici, am crezut că David a fost ucis în război, dar Sara mi-a spus că de fapt o părăsise. Domnişoara Edi s-a întors din război cu picioarele ferfeniţă şi bărbatul pe care-l iubea se însurase cu o fluşturatică pe care o lăsase însărcinată.

— Ăsta este un fel de a privi, spuse Luke umplând cutia cu o duzină de brioşele.

— Ce vrei să spui? Ai o voce ca şi cum am spus nu ştiu ce grozăvie. Nu fac decât să repet ce mi s-a spus.

— Buna, vechea bârfă din Edilean. Unde pun asta? întrebă Luke ridicând cutia cu brioşele.

— M-am gândit să le punem în hol. Am nevoie de un loc unde să pun mojarul, ca să mă apuc de măcinat.

— Ştii că există maşini care fac asta, spuse Luke.

— Firește, dar cine vrea aşa ceva? Eu, nu.

Simţi că lui Luke i-a plăcut răspunsul. Luke duse cutia cu brioşele în hol şi se întoarse cu mojarul uriaş şi cu pisălogul, după care aduse şi coşurile cu lavandă.

— Cred că vrei să-mi spui ceva dar eziţi, aşa că dă-ţi

drumul, spuse Joce.

— Dacă ai putea avea orice slujbă de pe lumea asta, ce-ai vrea să faci?

— Să scriu biografii, spuse ea instantaneu.

Luke o privi surprins.

— Când am intrat la colegiu, domnişoara Edi mi-a spus că o prietenă a ei vrea să scrie biografia unei străbătuşi care fusese sufragetă, dar habar n-avea cum să facă documentaţia. Nu ştia să deosebească o sursă primară de o enciclopedie.

— „Sursă primară", spuse Luke continuând să împacheteze prăjiturelele în cutii. Scrisori, documente nepublicate, chestii dintr-astea?

— Întocmai. Mi-am petrecut vacanţa de primăvară cu femeia aceea şi am avut împreună o săptămână minunată scormonind prin cufere vechi şi scotocind prin podurile rudelor ei.

— Şi şi-a scris cartea?

— Şi da şi nu, spuse Joce şi cum tocmai sună ceasul, scoase brioşelele din cuptor. A scris-o, dar nu a putut găsi o editură care să i-o publice, aşa că a făcut doar turul rudelor ei, dar nu asta contează. A fost extraordinar să te documentezi şi să sapi şi să descoperi lucruri despre viaţa cuiva. În cazul ei, a descoperit că străbătuşa respectivă nu făcuse nimic mai mult decât să invite o dată sufragetele acasă la ea, la ceai, dar când soţul ei a aflat, s-a terminat totul. Dar totuşi, mi-a plăcut ce am făcut. După aceea, domnişoara Edi m-a încurajat să le scriu unor editori şi am obţinut câteva oferte să fac cercetare pentru alte cărţi. Nu

primeam mulţi bani, dar îmi făcea o plăcere enormă.

— Deci despre cine ţi-ar plăcea să scrii?

— Eu… Jocelyn ezită, ca şi cum ar fi încercat să-şi facă curaj să-i spună.

— M-am gândit să scriu despre munca domnişoarei Edi alături de doctorul Brenner. El a murit în urmă cu câţiva ani, dar soţia lui a păstrat toate scrisorile pe care i le-a scris el şi mi-a spus că ar fi fericită să mi le împrumute. Dar ea crede că vreau să scriu despre soţul ei, nu despre asistenta lui. Asta ar putea crea probleme.

— Şi dacă eu îţi spun că am începutul unei povestiri pe care domnişoara Edi a scris-o despre experienţele ei de război, pe care am primit-o de la acel David despre care tu crezi că a părăsit-o?

— Ce ai?! Jocelyn îşi ridică privirea din mojar şi se uită la el. Nemernicul i-a scris o scrisoare de scuze, în timp ce ea zăcea în spital cu picioarele arse până la os?

Luke trebui să înghită şi să aştepte o clipă, până să răspundă.

— Da, trebuie mai întâi să stabilim nişte lucruri. Trebuie să încetezi să citezi mereu minciunile pe care le debitează târgul ăsta. Acel David despre care crezi că a părăsit-o pe Edilean Harcourt este bunicul meu şi „fluşturatica” pe care a lăsat-o însărcinată este bunica mea iar copilul care a rezultat este mama mea.

— Ah, făcu ea căzând aproape în scaun. Bunicul tău i-a făcut o curte „arzătoare” şi apoi…

— Înainte de a spune mai multe, cred că trebuie să ştii că a mai existat un David, care într-adevăr a fost ucis în

război.

— Un alt David? şopti Jocelyn. Domnişoara Edi a iubit doi bărbaţi pe care i-a chemat David?

— Mi-am petrecut ultimele două zile cu bunicul meu şi…

— Trăieşte? David-ul domnişoarei Edi trăieşte?

— Absolut. Şi continuă să fie căsătorit cu Mary Alice şi încă sunt nebuni unul după celălalt şi el mi-a dat prima parte a povestirii domnişoarei Edi, despre iubitul ei. Nu am citit-o, dar bunicul spune că explică tot ce s-a întâmplat cu ea.

Jocelyn rămase uitându-se la el.

— Dacă nu te apuci să macini lavanda asta, o să stăm toată noaptea aici fără să facem prăjiturelele.

— Vreau să citesc povestea acum, şopti Joce.

— Nu, spuse Luke ferm. Dacă pot eu să amân să o citesc, la fel poţi şi tu. Terminăm mai întâi cu astea, scoatem ceva bani din ele, apoi tu o să-mi citeşti, în timp ce eu o să plantez grădina cu ierburi aromatice.

Jocelyn se ridică încet şi se apucă din nou de lavandă.

— Vreau să ştiu cuvânt cu cuvânt ce ştii şi tu. Nu ai voie să omiţi niciun detaliu.

— Nu e prea mult şi a trebuit să joc golf cu bunicul Dave ca să aflu tot ce mi s-a spus. Or eu urăsc golful.

— Dar îţi place pescuitul.

— Nu începe şi tu! strigă Luke, apoi spuse:

— Scuze. Mi-a ajuns zilele astea. Gelozie de bunic.

— Deci ce ai aflat?

Câteva clipe, Luke nu spuse nimic.

— De ce sunt toate astea atât de importante pentru tine?

— Nu ştiu, spuse ea încetişor. Uneori cred că toată viaţa mea a fost o minciună. Dar chiar dacă a fost adevărat, tot nu înţeleg. Până să o cunosc pe domnişoara Edi, i-am avut pe bunici, iar bunicul petrecea ore întregi cu mine povestindu-mi despre mama mea – dar el nu credea în înfrumuseţarea poveştilor. Bunica îl certa pentru că vorbea cu mine ca şi cum aş fi fost un adult.

În sfârşit, mama mea şi-a petrecut viaţa în şcoli private. Cânta suficient de bine la pian ca să participe la concerte. Era frumoasă, inteligentă şi populară. A avut zeci de curtezani, dar ea a respins orice cerere în căsătorie, până când bunica mea a declarat că se teme că fiica ei nu se va mărita niciodată. Dar ştii ce a făcut ea?

— N-am idee.

— S-a îndrăgostit la nebunie de un meşter care lucra la clubul bunicilor mei. Tipul părăsise şcoala în clasa a zecea şi niciodată nu a mai pus mâna pe o carte. Locuia într-o cabană cu un singur dormitor şi-şi cheltuia toţi banii pe motociclete. Bunicii mei au făcut tot ce au putut ca să o despartă de omul acela, dar mama le-a spus că fuge de acasă dacă nu le dau binecuvântarea – şi un loc unde să trăiască.

Jocelyn se opri ca să scoată lavanda măcinată şi să măsoare ingredientele pentru prăjiturile ei.

— La vremea aceea, mama mea avea deja treizeci şi trei de ani şi bunicii mei ştiau că nu-i vor putea scoate din cap ideile. Au cedat şi s-au prefăcut a fi încântaţi că frumoasa lor fiică se mărita cu un om bun la toate. Chiar s-au prefăcut că nu le pasă când tinerii însurăţei s-au mutat în

casa lor. Bunicul i-a obţinut tatălui meu o slujbă la o companie de asigurări şi tata se ducea la muncă în fiecare zi, dar nu era bun pentru ea. În mod categoric însă, a iubit-o pe mama.

— Ori asta contează, spuse Luke.

— Da, dar totuşi… Bunicii mei nu au spus niciodată nimic rău despre tata, dar eu ştiam ce gândeau despre el. În sfârşit, după patru ani de căsnicie, m-am născut eu iar cinci ani mai târziu mama a murit de anevrism. Când aveam nouă ani, bunicii mei au murit într-un accident de maşină şi…

— Şi te-au lăsat singură cu tatăl tău.

— Da, spuse ea întorcându-se la prăjituri. Iar el s-a întors la ceea ce fusese înainte. Gata cu pretenţiile. Gata cu slujbele de la nouă la cinci. Bunicii mi-au lăsat casa mie, iar bruma de bani care rămăsese a fost administrată de avocatul familiei. Bani care s-au terminat când aveam doisprezece ani.

Jocelyn zâmbi.

— Dar la vremea aceea o cunoscusem deja pe domnişoara Edi şi ceva din singurătatea vieţii mele dispăruse.

— Bine. Poţi coace prăjituri şi asculta? spuse Like.

— Mă întrebi dacă pot coace şi asculta totodată povestea domnişoarei Edi? O ai aici?

— Am primul capitol.

— Este în format de carte?

— Aşa cred.

Luke oftă.

— Nu am glumit când am vorbit despre gelozia bunicului meu. Bunicul Dave a fost medicul orăşelului nostru, prin urmare îi cunoştea pe toţi şi era mereu înconjurat de oameni. Dacă mergeam la o petrecere de Crăciun, jumătate din orăşel stătea la coadă ca să-i arate o arsură sau o gâlmă, sperând să obţină un sfat medical gratuit.

— Iar tu erai un singuratic şi stăteai departe de mulţime, spuse Jocelyn.

— Întocmai. Iar acum, că bunicul Joe nu mai este iar bunicul David s-a pensionat, vrea să…

— Să petreci mai mult timp cu el.

— Exact. De aceea am lipsit câteva zile de aici. Şi bunica Mary Alice a avut să-mi spună câte ceva, deci…

— Deci te-au şantajat să stai la ei. Cât ai luat în greutate?

— Nimic. Mi-am petrecut zilele plimbându-mă pe blestematul ăla de teren de golf şi cărând sacul bunicului. Care cântăreşte pe puţin 60 de kilograme.

— Şi ce ai obţinut în schimb?

Luke se ridică, se duse la jacheta pe care o aruncase pe un scaun şi scoase din buzunar un teanc gros de hârtii, împăturite la mijloc. Hârtiile erau vechi şi îngălbenite şi deteriorate pe la colţuri.

Jocelyn se aşează vizavi de el, cu un bol mare cu aluat de culoarea lavandei.

— Asta este povestea?

— Primul capitol. Se pare că domnişoara Edi se afla la spital, în convalescenţă după arsurile suferite la picioare, când a pus pe hârtie toată povestea, pe care i-a trimis-o apoi lui Alexander McDowell.

— Bărbatul ai cărui bani îi administra domnişoara Edi. Bărbatul care îi datora totul, dar nimeni nu vrea să ne spună nimic. Câţi au citit documentul ăsta?

— Nu cred că mulţi. Unchiul Alex i-a dat bunicului meu hârtiile astea, cu multă vreme în urmă. Bunicul le-a citit şi apoi le-a băgat într-un seif, în Richmond, unde au stat până acum.

Joce se uită la hârtiile din mâna lui Luke şi agită bolul.

— Unde este restul?

— Dragul meu bunic mi le va da pe toate, capitol după capitol. Cred că o să trebuiască să mai joc ceva golf cu el.

— Sau să mergi cu el la pescuit. Sau să faceţi o cursă cu motocicletele tale.

— Cum ai?… Ah, tu şi tata mi-aţi împrumutat camioneta. Oricând vrei să faci o cursă cu motocicleta, anunţă-mă.

— Absolut, spuse Joce, dar el nu păru să sesizeze ezitarea.

— Tu citeşti şi eu mă ocup de prăjituri.

Când Luke dădu să deschidă gura, Joce adăugă:

— Stai o clipă! Mă roade o idee cumplită şi vreau să-ţi cer părerea.

— Deja îmi place.

— Am făcut o dată Brioşele Mărgărită, aşa se numeau, pentru unul din evenimentele caritabile ale domnişoarei Edi. Aveau puţin tequila în aluat, iar glazura era cu suc de lămâie verde şi tequila. Crezi că aş putea îndrăzni să fac aşa ceva pentru petrecerea lui Viv?

— Ai ingredientele?

Jocelyn deschise bufetul şi dădu în lături un teanc cu

pungi de hârtie, scoţând două sticle cu tequila şi o pungă mare cu lămâi verzi.

— Nu ştiu cum ar fi primit tatăl tău asta, aşa că am rugat-o pe Tess să mi le strecoare aici.

— Nu o să le spunem. Le vom spune brioşele cu lămâie şi atâta tot. Putem sorbi şi noi puţin?

Zâmbind, Jocelyn turnă tequila în două păhărele şi îi întinse lui unul.

— Eşti gata?

— Cred că da.

Luke deschise hârtiile şi începu să citească.

CAPITOLUL 12

Londra, Anglia
1944

— **CLARE!** urlă Căpitanul Owens la sergentul lui, care stătea rezemat de Jeep şi se uita în gol. Cum nu primi niciun răspuns, îi flutură mâna în faţa ochilor, dar tot fără reacţie.

— Ce naiba se petrece cu el? întrebă Căpitanul Owens uitându-se la un caporal care stătea în picioare, de partea cealaltă a Jeepului.

— Ea, spuse Caporalul Smith, întinzându-se şi luând ţigara dintre buzele lui David Clare. Arsese singură şi ameninţa să-l pârlească.

— Cine? întrebă căpitanul enervat. Uneori oamenii ăştia nu păreau să-şi dea seama că se aflau în plin război.

Caporalul mai trase un ultim fum din ţigara lui Clare,

apoi făcu un semn cu capul spre clădirea din faţa lor. Fusese frumoasă odinioară, dar acum, un sfert din ea era un morman de moloz. Pe trepte se afla Generalul Austin, un buldog scund de bărbat, care părea să creadă că toate ideile trebuiau pronunţate cât mai repede, cât mai succint şi cât de tare posibil. Ordinele lui scoteau lacrimi din ochii bărbaţilor adulţi. Soldaţii jucau un joc pe care-l denumiseră *Mai Rău Ca Austin. Pe front, în prima linie, sau cincisprezece minute cu Austin? Tortură sau Austin?* în ultimul an inventaseră chiar un slogan: „Mai bine decât Austin". Recurgeau la el înaintea unei lupte. „Mai bine decât Austin", spuneau ei înaintea unui atac la baionetă.

Generalul cel scund, îndesat, stătea în picioare pe trepte, urlând la trei tineri ofiţeri iar Sergentul Clare se uita la el ca şi cum ar fi fost în transă.

— Austin? spuse căpitanul dezgustat. Este paralizat de Austin? Dumnezeule Mare! Aduceţi pe altcineva să conducă chestia asta. Clare! Vino cu mine!

Sergentul Clare nu se mişcă.

— Nu el. Ea! spuse caporalul Smith.

Căpitanul Owens se uită din nou spre scări, exact în clipa în care „ea" apăru din spatele unei coloane iar el zâmbi. Ah, da, ea. Domnişoara Edilean Harcourt, secretara generalului. Intangibila. Femeia pe care părea uneori că întreaga forţă armată o dorea, dar de care niciun bărbat nu reuşise să se apropie. Se spunea că picioarele ei erau lungi până-n talie şi se divaga mult despre ce ar face un bărbat cu asemenea picioare.

Indiferent de fanteziile lor, niciun bărbat nu primise nici

măcar un zâmbet din partea domnişoarei Edilean Harcourt

— Dar nu pentru că n-ar fi încercat. Toţi bărbaţii recurseseră la toate metodele cunoscute ca să o cucerească. De la un englez cu un accent atât de elegant încât se şoptea că ar face parte din familia regală, la soldatul american de rând, crescut în mahalalele Los Angelesului, cu toţii au încercat.

Flori, bomboane, poezii de dragoste, ciorapi de nailon, chiar un banner pe care scria *DRAGĂ EDI, TE IUBESC,* întins de-a lungul clădirii în timpul nopţii, nimic nu smulsese un răspuns din partea ei.

Bărbaţii care se aflau deja acolo de ceva timp obişnuiau să parieze, urmărindu-i pe noii-veniţi căzând laţi când o vedeau pentru prima oară pe Edilean Harcourt. Era cu două capete mai înaltă decât generalul şi avea o frumuseţe patriciană de la care bărbaţii nu-şi puteau lua privirile. Expresia cea mai des folosită pentru noii-veniţi era „Este o zeiţă."

Ei bine, când „expresia aceea" era depistată în ochii unui nou-venit, banii începeau să treacă din mână în mână. Pariau pe numărul de zile până în momentul în care respectivul primea din partea domnişoarei Edi „privirea mortală" şi ce anume va face bietul bărbat, în dorinţa de a o cuceri. Ştiau că generalul păstra bomboanele de ciocolată pentru ea dar arunca florile afară pe fereastră. Din cauza alergiei la fân, de care suferea. Cât despre ciorapii de nailon, se ştia că toate fetele din biroul Generalului Austin purtau ciorapi de nailon, perfecţi.

Aşadar, Căpitanul Owens scutură din cap şi închise o

clipă ochii. Un alt bărbat care căzuse în mrejele ei.

— De când este aşa? îl întrebă el pe caporal.

— De ieri. Nu cred că a dormit azi-noapte, a stat doar întins, cu ochii în tavan.

— Splendid, spuse căpitanul sarcastic. Exact ce ne trebuia. Clare a fost trimis aici tocmai ca să fie şoferul lui Austin. A mai condus un general drept prin tirul de foc al duşmanului, fără să clipească. Urmează să fie decorat şi Austin îl vrea.

Caporalul se uită la David Clare. Era un tânăr înalt, cu părul blond închis şi se afla încă într-o tăcere comatoasă, uitându-se la femeia de pe scări.

— După cum arată, e în stare să se arunce pe o bombă, pentru ea.

— Da, asta am face-o cu toţii, doar că ea ar călca probabil peste cadavrul lui.

— Da, domnule, întotdeauna este bine să ştii ce-ţi doreşti.

— Mai bine, decât să-mi amintesc de trandafirii pe care i-am furat din curtea unei case bombardate şi care mi-au fost aruncaţi drept în cap, de către bătrânul Austin Nemilosul.

— Înţeleg, domnule.

— Dar tu? întrebă căpitanul rezemându-se de jeep, scoţându-şi o ţigară şi oferindu-i una caporalului.

— Mătase de paraşută, spuse acesta aprinzând ţigara căpitanului, apoi pe a lui. Am furat-o dintr-un depozit. Puteam fi trimis în faţa curţii marţiale, spuse el aruncând apoi o privire spre căpitan.

— Fii liniştit. Nimeni nu raportează furturile făcute pentru domnişoara Harcourt.

Îşi fumară ţigările în tăcere, sprijiniţi de jeep, uitându-se la sergentul Clare încremenit între ei. După o vreme, Generalul Austin păru să fi obosit de atâta urlat la sărmanii ofiţeri şi începu să coboare treptele. Ca întotdeauna, imediat lângă el se afla domnişoara Harcourt. Erau o pereche nepotrivită, ea înaltă, subţire, elegantă; el, scund, gras şi cu o înfăţişare oarecare. Mare păcat că la vârsta de şaisprezece ani, un judecător îi dăduse să aleagă între puşcărie şi armată. Se mai zicea că generalul obişnuia să spună că armata era exact ca o bandă de cartier, doar că aici era mâncare mai bună şi că el îşi făcuse drum cu coatele spre vârf. Dar indiferent ce făcuse să ajungă acolo unde se afla acum, era un general strălucitor în luptă.

Caporalul şi căpitanul luară poziţie de drepţi la apropierea generalului şi căpitanul ar fi vrut să-l fi târât pe sergentul Clare de acolo. Desigur, Austin ar fi acuzat-o pe cea mai apropiată persoană, pentru imposibilitatea de a funcţiona a lui Clare – ori această persoană era chiar el, Căpitanul Owen.

Doar că îl subestimase pe Sergentul Clare. La apropierea generalului, sergentul se reîntoarse vijelios în lumea aceasta şi deschise uşa pasagerului, pentru Austin.

Oricare ar fi fost plângerile legate de general, ei bine, acesta era curtenitor cu domnişoara Harcourt. Până la ea, secretarele lui trebuiau înlocuite la fiecare trei luni. Două dintre fete fuseseră trimise acasă în urma unor depresii nervoase. Bărbaţii spuneau că „bombele nu le-au speriat,

dar Austin reuşise să le bage în spital."

Domnişoara Harcourt îi fusese repartizată în urmă cu doi ani. Exista o poveste care le era spusă noilor-veniţi, după ce obişnuitele lor flori şi bomboane se arătaseră neputincioase, despre prima oară când generalul a strigat la domnişoara Edi. Nimeni nu ştia întreaga poveste, dar ea s-a îndreptat, desfăşurându-se la toată înălţimea ea, s-a uitat în jos la general şi a spus că ar vrea să discute cu el în particular. Când s-au închis uşile în urma lor, toţi şi-au apăsat urechile de ele ca să audă ceva, dar domnişoara Harcourt vorbea încet şi calm. Au reuşit să audă doar cuvinte cum ar fi tiran, şi să nu se mai întâmple şi respect.

În anul care s-a scurs de atunci, cuvintele respective au fost mult înflorite şi întâmplarea a căpătat statut de legendă. Se spunea că atunci când doamna Austin a cunoscut-o pe domnişoara Harcourt, a îmbrăţişat-o mult mai puternic decât pe soţul ei şi a fost mai preocupată de confortul acesteia decât de cel al soţului.

Indiferent care era adevărul, Generalul Austin o trata pe domnişoara Harcourt cu cea mai mare curtoazie. Şi acum, s-a aşezat pe bancheta din spate şi apoi a aşteptat răbdător ca ea să se aşeze pe cea din faţă. În timp ce sergentul se urca în maşină, ea i-a întins Generalului Austin un dosar.

— Poate c-aţi vrea să-l citiţi, spuse ea.

Căpitanul şi caporalul îl priviră pe bărbatul în vârstă luând ascultător dosarul şi deschizându-l.

Căpitanul i se adresă încet, numai Sergentului Clare:

— Ascultă, ar fi bine să renunţi de pe acum. Nu o poţi câştiga.

Sergentul David Clare îi aruncă o privire pe care căpitanul o mai văzuse de multe ori înainte. Privirea spunea că nimeni nu o cucerise până atunci pentru că el nu încercase.

Sergentul Clare porni jeepul, manevrându-l prin mulţimea de oameni şi vehicule din jur.

— De unde eşti? o întrebă el pe domnişoara Harcourt.

— Cred c-ar trebui să fii atent la drum.

David răsuci de câteva ori volanul ca să evite un camion şi ieşi printre un bărbat în cârje şi două fete drăgălaşe. Că roţile au trecut aproape peste piciorul bărbatului şi laterala jeepului a fost cât pe ce să agaţe fustele femeilor, nu l-a deranjat. Bărbatul a ridicat o cârjă şi a strigat la el, iar cele două fete au început să chicotească. Generalul Austin îşi ridică privirea din hârtiile pe care se prefăcea că le studiază şi surâse scurt. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să vadă un bărbat prostindu-se în faţa secretarei lui.

— Din Sud. Îl pot auzi în glasul tău, spuse David.

Edi nu se obosi să-i răspundă.

— Şi de unde anume din Sud? insistă David? Din Louisiana? Nu, e mult prea la sud. David o măsură de sus în jos, în timp ce ocoli zvâcnit o groapă adâncă.

— Nu, nu te văd împărţind o masă plină cu crabi fierţi. Tu eşti mai mult genul argint şi porţelanuri.

Edi îi arătă spre drum, apoi trebui să se ţină de bord ca să nu zboare peste el când David frână brusc. În spate, generalul îşi înfipse călcâiele în podea, dar nu spuse nimic.

David se opri, aşteptând ca un camion să traverseze prin faţa lor.

— Din Georgia. Poate din Savannah, spuse el. Se uită la Edi în aşteptarea unui răspuns, dar ea rămase mută.

— Eu sunt din New York, spuse el apăsând pe acceleraţie, lăsând cam un centimetru între jeep şi camion.

— Am acolo un taximetru şi un garaj mic. Pot repara aproape orice la un motor.

David se uită la ea şi fu din nou cât pe ce să se lovească de alt vehicul care, de data aceasta, descărca ofiţeri britanici. Când îi stropi cu apă dintr-o băltoacă, ofiţerii îl înjurară folosind cuvinte obscene.

— Sergent, spuse Edi cu măselele încleştate, trebuie să insist să încetezi cu vorbitul şi să te uiţi pe unde mergi. Ai la bord un pasager foarte important.

— Am eu grijă de tine, fii liniştită.

— Nu pe mine! izbucni Edi. Pe General. Îl ai la bord pe Generalul Austin.

— Pe el? spuse David uitându-se în oglindă, în timp ce generalul îşi ascundea faţa în dosar. El e din New York. Traficul din Manhattan este mai rău decât ăsta. Tu însă pari să fii foarte nervoasă.

— Nu sunt… Edi se întrerupse arătându-i cu degetul un camion uriaş din faţa lor şi un altul care venea înspre ei, din dreapta.

— Înţeleg. Mă ocup eu, spuse David apăsând acceleraţia până la blană şi ocolind camionul din faţa lor. Câteva secunde, se îndreptară drept spre camionul venind din sens opus, plin de soldaţi care ovaţionară curajul lui David. David claxonă şi le făcu cu mâna, în timp ce trecea prin dreptul lor.

— Vezi? Eşti în siguranţă cu mine, spuse David.

Edi îi aruncă o privire dispreţuitoare, chiar dacă din spate auzi un sunet venind dinspre general, semănând dubios cu un chicot de râs. Dar când se întoarse pre el, generalul avea din nou dosarul în faţă.

— Din Virginia. Eşti din Virginia. Locul de baştină al bătrânului TJ. Adică…

— Ştiu cine este Thomas Jefferson, spuse Edi.

— Predai la şcoală?

— Nu, prăjesc la grătar, în fundul grădinii, taximetrişti din New York.

— Ai avut o zi proastă, da?

— Nu, până să fi apărut tu.

— Eu? Deci eşti una dintre mironosiţele alea din Virginia, da? Peste măsură de mândră că te tragi din patria Părinţilor Fondatori, chestii dintr-astea, da? în sfârşit, nu te condamn că eşti mândră de statul tău natal, dar nici nu consider că trebuie să te uiţi de sus la noi, bieţii yankei. Noi…

— Că vin din Virginia nu are nicio legătură cu faptul că nu te plac. Eşti cel mai prost şofer pe care l-am cunoscut vreodată.

— Şofer prost? spuse el nevenindu-i să creadă. Niciodată n-am făcut praf maşina. Poate o aripă, două, înfundate, unu sau două radiatoare turtite, dar nimic cu adevărat dezastruos.

În spate, Generalul Austin îşi lăsă dosarul jos şi începu să-şi observe secretara şi şoferul cel nou, ca şi cum ar fi fost la un cinematograf drive-in.

— Aproape că ai trecut peste un om în cârje, aproape că ai lovit un camion, aproape că ai intrat într-o maşină având la bord ofiţeri britanici şi aproape că ai provocat ciocnirea între două camioane pline cu soldaţi, spuse ea arătându-şi mânia.

— Foloseşti mult cuvântul aproape, da? Ştii, desigur, că a face aproape ceva, înseamnă că nu ai făcut de fapt acel lucru, da? Deci eşti din Virginia. Am avut dreptate!

— De unde sunt eu nu e treaba ta. Treaba ta este să fii atent la drum!

— Îmi vine mai mult să mă uit la tine. Ai un prieten?

— Da. Izbucni ea! Sunt măritată şi am doi copii.

— Oi fi eu cam iute la condus, dar tu e clar că nu spui adevărul. Mi-au vorbit despre tine, când m-au anunţat că mă vrea Generalul Austin. Vrei să ştii ce mi-au spus?

Edi continua să se ţină de bordul jeepului, privind drept înainte şi nescoţând o vorbă.

David se aplecă atât de mult spre ea încât doar câţiva centimetri îi mai despărţea faţa de a ei. Chiar şi aşa, reuşi să manevreze jeepul printre două camioane şi o motocicletă cu ataş.

— Mi-au spus că o duzină de trandafiri şi o cutie mare cu ciocolată pot aduce tot ce-şi doreşte un bărbat de la tine.

Furia care o cuprinse pe Edi era atât de mare, încât îşi luă avânt cu mâna şi îi dădu o palmă.

David ţinu volanul cu stânga, îi luă mâna cu dreapta şi-i sărută palma.

Edi îşi smulse mâna, părând gata să-l împuşte.

— Nu, nu au spus asta. Dar nu te simţi bine când eşti

minţit, nu? spuse David.

Edi îşi întoarse capul de la el şi se uită înapoi la drum.

— Da, sunt din Virginia şi nu am niciun prieten.

— Vă mulţumesc, doamnă, spuse David, apoi se uită în oglindă, la general. Nu era sigur, dar credea totuşi că bătrânul buldog zâmbea.

CAPITOLUL 13

DA, SPUSE JOCELYN tăind pe diagonală sendvişul lui Luke, aşa cum îi plăcea lui. Scosese din cuptor ultima tavă cu prăjiturele cu lavandă, era ora unu dimineaţa şi ea tremura de oboseală, dar nu putea sta locului. Ştia fără să i se spună că lui Luke îi era foame, aşa că îi făcuse un sendviş cu şuncă şi brânză, pusese cipsuri de porumb pe farfurie şi-i adusese o bere.

În timp ce-i punea farfuria în faţă, Luke mormăi nişte mulţumiri.

— Deci asta a fost cu monstrul de bunic al meu. Ea s-a îndrăgostit de David Clare.

— Dar nu-l putea suporta.

— Da, ai dreptate, spuse Luke cu gura plină. N-ai făcut un sendviş ca lumea, ştii?

— La ora asta nimic din ce fac nu mai este ca lumea.

— Corect, spuse Luke luându-şi restul de sendviş şi berea. Mai bine plec. Trebuie să te culci. Mâine o să fie o zi mare.

Cum Jocelyn nu spuse nimic, Luke se uită la ea.

— Eşti în regulă?

— Nu. Nu chiar. Este totul prea mult şi prea repede.

Luke îşi lăsă mâncarea jos, apoi îşi puse mâinile pe umerii ei şi o aşeză pe scaun.

— Spune-mi atunci ce nu este bine.

— Cred că lumea vrea de la mine să fiu domnişoara Edi, să fiu Marea Doamnă, Stăpâna Conacului. Cred că oamenii mi-au construit un viitor la înălţimea căruia eu nu cred că mă pot ridica.

— Poate că ai dreptate.

Jocelyn se uită la el.

— N-ar trebui să-mi spui că totul nu este decât propria mea imaginaţie? Că nimeni nu aşteaptă nimic de la mine?

— Mai bine îţi spun adevărul. Mâine, toată lumea din Edilean va fi acasă la Viv şi toţi te vor studia şi te vor compara şi…

— Mă faci să mă simt şi mai rău.

— Ai fi mai puţin nervoasă dacă ţi-aş spune că te descurci de minune?

— De unde să ştiu cum mă descurc?

— Ai idee ce speriat a fost târgul ăsta când a aflat că domnişoara Edi a lăsat Conacul Edilean unei străine? Că a lăsat casa asta veche, uriaşă, unei femei singure, fără bărbat, fără copii, numai ea? Ne-am temut că îţi vei face apariţia… Luke făcu un semn cu mâna, în aer.

— Cu tatuaje şi belciuge în nas?

— Mai rău, cu idei de „îmbunătăţiri”.

— Cum ar fi cromul şi fântânile de sticlă?

— Da, spuse el zâmbind cu jumătate de gură. Cum ar fi cromul şi fântânile din sticlă. Luke îi luă mâinile într-ale

lui. Crede-mă, o să te descurci foarte bine. Îmbracă-te într-una din rochiţele tale de Alice în Ţara Minunilor, pune-ţi pe cap o bentiţă şi toţi vor spune că eşti minunată,

Când Luke îi zâmbi în felul acela, Joce simţi nevoia să se aplece spre el, îşi dori să o ia în braţe, dar când ea se aplecă, Luke se dădu pe spate. Jocelyn se îndreptă imediat.

— La culcare! spuse el. Dormi puţin, să fii mâine proaspătă.

— Da, sigur, spuse ea ezitant. Nu mai am decât de glazurat prăjiturelele şi sunt gata.

— Sunt convins că tata o să fie aici devreme, să te ajute ia asta.

Ridicându-se în picioare, Jocelyn căscă.

— O să fii aici, da?

— Glumeşti? Eu trebuie să merg la Williamsburg să-mi iau bunicii, să-i aduc ia petrecere. Abia aşteaptă să te cunoască.

— De ce?

— Pe femeia care trebuie să între în pantofii domnişoarei Edi? Fireşte că vor să te studieze bine.

Jocelyn zâmbi.

— O să te descurci tu. Şi gata, urcă acum.

— Dar trebuie să… Joce aruncă o privire de jur împrejur, în bucătărie.

— Bucătăria este în regulă. O să încui eu casa. Tu efectiv ai nevoie de somn.

Nu îşi dăduse seama cât era de obosită decât în clipa în care urcă prima treaptă. Când ajunse sus, îi zâmbi înapoi lui Luke, îi făcu uşor cu mâna şi intră în dormitor.

Dar chiar şi aşa obosită cum era, făcu un duş, se spălă pe cap şi îşi puse o cămaşă de noapte curată. Urcându-se în pat, mintea ei deveni parcă un caleidoscop de gânduri şi imagini. Aproape că o vedea pe domnişoara Edi ca femeie tânără, frumoasă, urmărită de toată forţa armată. Dar exteriorul ei de gheaţă părea că fusese străpuns doar de un singur bărbat, de un sergent pe nume David Clare. Acel David pe care a ajuns să-l iubească mai mult decât propriul ei suflet.

Jocelyn auzi un zgomot jos şi îşi spuse că Luke mai era încă acolo, încuind uşile, poate mai punând încă prăjiturile în cutii.

Doi bărbaţi superbi, îşi spuse ea. Existau în viaţa ei doi bărbaţi superbi şi niciunul dintre ei nu încercase măcar să o sărute. Cu Ramsey se sărutase, dar ea iniţiase gestul. Era clar, nu va exista niciun baner întins pe zidul conacului, declarându-i dragoste ei.

CAPITOLUL 14

GRĂDINA DIN SPATE A SURORII lui Ramsey se întindea cam pe vreo patru acri de spaţiu verde „manichiurat", îngrijit zilnic de grădinari, dintre care doar unul vorbea engleza. Sub copaci erau aranjate mese, toate cu feţe de masă albe ca neaua şi exista personal în uniformă care se ocupa de fiecare dintre ele. Oaspeţii erau parcă ieşiţi dintr-un catalog Talbots, bărbaţii în sacouri impecabile şi pantaloni şi mai impecabili, femeile în bluze şi fuste de olandă, cu pălării cu borurile întoarse în sus iar

copiii erau la fel de curaţi ca şi părinţii lor, cu fetiţele îmbrăcate în rochiţe de bumbac. Locul mirosea a bani şi a etichetă ca pe vremuri.

— Te distrezi? o întrebă Sara pe Jocelyn.

— Adică opusul senzaţiei de a mă simţi ca o epavă? căzută într-o crevasă îngheţată? spuse ea într-un colţ al gurii.

— Cel puţin brioşelele tale o să-mi dea ceva de lucru. Mâine o să fiu sunată să lărgesc o duzină de rochii.

Zâmbind, Jocelyn îi oferi unui bărbat cu părul cărunt o brioşă cu trei părăluţe în vârf.

— Mai ai lămâiţe? întrebă bărbatul.

— Îmi pare rău, s-au terminat.

— Ai crezut că nimeni n-o să recunoască aroma de alcool? şopti Sara făcând-o pe Jocelyn să zâmbească. Vino cu mine, să facem o pauză. Ai văzut casa lui Viv?

— Nu am văzut nimic şi nu mi s-a permis să vorbesc cu nimeni, mormăi Jocelyn. De fapt, de fiecare dată când se apropie de mine un bărbat arătos, unul din miile tale de veri sau verişoare se interpune între noi. Ramsey este atât de ocupat să vorbească cu ştabii din Williamsburg încât nici cu el n-am schimbat o vorbă, iar Luke se pare că fură plante din grădină. Ca să nu mai vorbim de doamnele de la biserică, care trebuie să-mi spună ceva de câte ori se aproprie de mine un bărbat sub cincizeci de ani.

— Haide să intrăm şi să stăm de vorbă, spuse Sara luând-o pe Jocelyn de mână şi îndepărtând-o de mese, de-a lungul peluzei, apoi în patio şi prin nişte uşi din sticlă, într-o încăpere-grădină, lungă, îngustă. Era mobilată cu

mobilier alb din răchită şi câteva piese din material albastru şi alb.

— Ce frumos, exclamă Jocelyn.

— Asta este ce pot face bunul gust şi banii nelimitaţi. Ştii, da, că ai adus-o azi pe Viv în al noulea cer? Toată lumea este înnebunită de petrecere.

— Am fost prezentată ei şi încă la alte o sută de persoane. Dacă n-ar fi atât de însărcinată, nu cred că aş mai recunoaşte-o, dacă aş vedea-o din nou.

— Nu-i nimic. Ea te ştie pe tine şi brioşelele tale iar prăjiturelele acelea purpurii le-au impresionat atât de mult pe doamnele care conduc acţiuni de caritate, încât te vor ruga să le asiguri caterringul pentru o altă petrecere, săptămâna viitoare.

— Dar eu nu vreau să devin caterer, spuse Joce ferm.

— Eu ştiu asta, dar ele nu ştiu. Haide să urcăm, să vedem dormitoarele.

— N-ar trebui să cerem permisiunea înainte de a ne băga nasul peste tot?

Sara se uită afară, prin ferestrele înalte.

— Tocmai se îndreaptă spre noi patru persoane în vârstă şi cred că pe tine te caută.

— Să mergem! spuse Jocelyn zbughind-o din încăpere. O urmă pe Sara în sus, pe scara din spate şi o luară repede de-a lungul culoarului.

— Copil, copil, copil. Dormitorul conjugal, spunea Sara înaintând de-a lungul culoarului. Deschise apoi o uşă.

— Dormitorul pentru oaspeţi, la loc.

Recunoscătoare, Jocelyn se aşeză într-un fotoliu adânc,

mare, în timp ce Sara se întinse pe pat.

— Deci ce este între tine şi Rams? întrebă Sara.

— M-ai adus aici sus ca să afli ultimele bârfe?

— Normal. Crezi că vroiam de la tine reţeta brioşelelor cu coniac?

— Am folosit tequila.

— Indiferent. Deci? Ce este între tine şi Ramsey?

— Nu ştiu. Ţi-am spus că l-am văzut astăzi, dar nu am vorbit. Parcă ar fi politician, nu?

— Îi cunoaşte pe toţi şi toţi îl cunosc. Este modul lui de a obţine cazuri. Deci, cât de târziu a stat Luke la tine, aseară?

— Nu ştiu. Eu m-am dus la culcare, spuse Joce aşteptând să vadă ce-o să spună Sara, dar aceasta rămase tăcută.

— Spune-mi, oraşul ăsta m-a împerecheat deja cu unul dintre ei?

— Cred că Rams şi-a exprimat clar pretenţiile asupra ta.

— Interesant, spuse Joce rece.

— Nu-ţi place ideea?

— Mă întreb dacă secolul douăzeci şi unu a ajuns şi în acest orăşel. Ce s-a întâmplat cu pasiunea? Cu perioada de curtare? Doi bărbaţi care fac eforturi să te câştige? Daruri? Bannere? Care conduc periculos doar ca să-ţi atragă atenţia?

— Nu ştiu ce ai citit, dar aş vrea să-mi dai şi mie cartea.

— Nu e nimic, spuse Jocelyn, nevroind să trădeze ce-i citise Luke. Dar spune-mi, Luke cu cine se vede?

— Cu nimeni. Locuieşte singur şi nu se vede cu nimeni.

Jocelyn aşteptă ca Sara să-i spună mai multe, dar degeaba.

— Asta este? De ce de câte ori vorbesc despre Luke, toată lumea îşi ferecă gura? O fi cumva un evadat care se ascunde de lege?

— Oarecum, spuse Sara uitându-se în jos, la mâinile ei.

— Ai să-mi spui ceva, da?

— Nimic important, doar… Sara trenă.

— Ai întâlnit un bărbat!

— Da! Joanne Langley ne-a prezentat.

— Iar ea cine este?

— Agentul imobiliar local. Uneori uit că tu nu ai trăit aici dintotdeauna.

— Cred că ăsta este poate cel mai mare compliment pe care l-am primit vreodată, spuse Jocelyn. Vorbeşte-mi despre el.

— Este înalt, blond şi bogat. Sigur, bogăţia nu contează, dar…

— Doar n-o să-l alungi din cauza asta. Povesteşte-mi totul.

— Greg Anders – aşa îl cheamă – a cumpărat de curând o casă veche aici, chiar la marginea oraşului. De fapt, partea cea mai veche a construcţiei a fost pe vremuri casa supraveghetorului Conacului Edilean.

— Asta nu este o imagine favorabilă – şi te rog să nu-mi spui că sunt o yankee!

— Bine, spuse Sara zâmbind.

— Deci, cum este?

— Până acum nu ne-am întâlnit decât o singură dată, dar mi-a părut fermecător şi inteligent şi… am simţit un fel de singurătate venind dinspre el, care m-a făcut să…

— Să îl adopţi?

— De fapt, să mă mărit cu el şi să facem trei copii. Ieri mi-am cumpărat Mireasa Modernă.

— Dumnezeule Mare! Atât de rău, atât de repede?

— Da, aşa cred. Ştii ceva? Cred că a fost soarta.

— Cum aşa?

— O ştii pe Joanne… Nu, nu o ştii, dar ea este codoaşa târgului. Dacă eşti singur şi vrei să-ţi cumperi prin ea doar un apartament, ea şi începe să-ţi caute un companion. Cumnata ei este organizator de nunţi, aşa că totul merge perfect.

— Şi cum a lucrat soarta pentru tine?

— Greg m-a ales. Joanne şi cu ei au luat împreună un prânz prelungit, iar ea i-a vorbit despre toate fetele nemăritate de pe aici şi…

— Inclusiv despre mine?

— Nu, spuse Sara dintr-o suflare, apoi se corectă: firește, nu se putea altfel.

Jocelyn decise să ignore alunecarea.

— Deci Greg te-a ales după ce? După fotografii? înţeleg. Sara avea astăzi flori în părul lung, blond şi rochia era dintr-un bumbac atât de moale, crem, cu mici trandafiraşi brodaţi pe corsaj.

— Nu. Joanne nu avea fotografii. Doar i-a vorbit despre câteva femei. Cum Greg este om de afaceri, i-a sugerat-o mai întâi pe Tess, dar Greg i-a spus că nu crede c-ar vrea să stea cu o femeie care şi-a petrecut viaţa printre avocaţi.

— Poate că Joanne i-a spus adevărul despre personalitatea… oarecum dificilă a lui Tess?

Sara zâmbi.

— Poate că ai dreptate. Oricum, eu îi sunt recunoscătoare, pentru că i-a cerut numărul meu de telefon şi m-a sunat. Chiar am petrecut bine împreună. Am vorbit la nesfârşit despre toate. Nu râde, dar l-a interesat chiar şi cusutul meu. Zice c-ar trebui să deschid un magazin. Ştiu că este devreme – spuse Sara după ce-şi trase sufletul – dar eu chiar cred că s-ar putea ca el să fie acela.

— Ce minunat, spuse Jocelyn oftând. Ştie să sărute?

— Cel mai bine.

După o mică pauză, Sara se uită la Joce şi o întrebă:

— Ştiu că este vărul meu, dar cum e Ramsey la capitolul ăsta?

— Fabulos. Cu adevărat un artist al sărutului. Omul nu-şi poate lua mâinile de pe mine, spuse Joce.

Cuvintele părură să-i placă Sarei şi vru să mai spună câte ceva, dar un zgomot venind de jos le distrase atenţia. Părea că se petrecuse ceva, de vreme ce auzeau copiii strigând.

— Ce Dumnezeule poate fi asta? întrebă Jocelyn sărind din fotoliu şi alergând la fereastră să se uite jos, în grădină.

Dacă în dimineaţa asta când s-a trezit, s-ar fi întrebat care este lucrul categoric cel mai rău care i s-ar putea întâmpla în cursul zilei? răspunsul ar fi fost apariţia uneia sau a ambelor Vitrege. Jos, înconjurată de absolut toţi oaspeţii, ca şi cum ar fi fost o regină aşteptată de toată lumea, se afla una dintre Vitrege. Ca întotdeauna, în jurul ei se afla o jumătate de duzină de însoţitori cu microfoane în urechi şi lângă Bell stătea o femeie înaltă, slabă, cu pometi

ascuţiţi şi cu un gât ca de girafă.

— Ele sunt, spuse Sara şoptit. Sau una dintre ele.

— Bell, spuse Jocelyn sprijinindu-se de perete, lovindu-se o vreme cu capul de zid.

— Ar fi trebuit să-i spun lui Rams să le scrie că nu am bani, doar o casă care stă să se prăbuşească. Ar fi trebuit să…

— Cine sunt toţi oamenii din jurul ei? întrebă Sara.

— Suita ei. Care îi cheltuieşte banii mai repede decât îi face ea.

— Una dintre ele seamănă cu… Ochii Sarei se făcură mari când studie cu mai multă atenţie scena de jos.

— Dumnezeu să ne ajute! Aşa este! spuse ea aproape sufocându-se, apoi se uită la Jocelyn şi-şi puse o mână pe braţul ei.

— Iartă-mă. Ce-ar fi să plecăm de aici şi să nu ne vedem cu ele? Ne strecurăm până la garaj, ne urcăm în maşinile noastre şi plecăm. Nu eşti obligată să o vezi.

— Sună divin, ia-o tu înainte. Eu mă ţin după tine, spuse Joce alergând după Sara.

— Dar de unde o fi aflat de petrecerea asta?

— Există un Webside Edilean. Nu l-ai văzut încă? spuse Sara.

— Cred că am ratat partea asta. În plus, se pare că eu văd numai ce vor oamenii de aici să văd.

Jocelyn o urmă pe Sara în jos pe scara principală, într-o viteză care o făcu aproape să se împiedice.

— Vino! şopti Sara făcându-se mică, alergând apoi pe după insula din bucătărie, spre uşă.

Niciodată până atunci nu mai asistase Jocelyn la o astfel de reacţie, la perspectiva întâlnirii cu Vitregele. De obicei oamenii o împingeau în lături, bulucindu-se să vadă modelele. Dar Sara vroia s-o ţină pe Joce departe de o întâlnire garantat neplăcută. Ce prietenă adevărată!

Încă aplecată, Sara întinse mâna în sus şi roti butonul uşii de la garaj – şi se trezi faţă în faţă cu un băieţel de vreo cinci ani. Băieţelul îi oferi Sarei un zâmbet micuţ, parşiv şi strigă din toţi rărunchii:

— Mamă! Am găsit-o!

— Aşteaptă tu să vezi ce-o să capeţi de ziua ta, Jamie Barnes, turnător mic ce eşti!

— Mamă! Sara mi-a spus…

Sara îi puse mâna peste gură.

— Dacă mai spui ceva, o să te fac să-ţi pară rău, spuse Sara în urechea băieţelului.

— Aici erai! spuse Vivian, înalta, frumoasa şi foarte însărcinata soră a lui Ramsey.

— Mamă! Mătuşa Sara a spus…

— Da, ştiu, dragul meu, ai spionat-o şi ea te-a ameninţat. Dar cum tu şi fratele tău vă veţi afla în grija ei sâmbăta viitoare, eu cred c-ar trebui să te gândeşti de două ori înainte de a mai trăncăni.

Băiatul păli o clipă.

— Mătuşă Sara, am mâncat două brioşele şi au fost foarte, foarte bune. După care dispăru într-o fugă din garaj.

— Jocelyn, spuse Viv, noi două nici n-am avut vreme să stăm de vorbă iar eu încă nu ţi-am mulţumit pentru această minunată petrecere. Şi ce surpriză plăcută să

descopăr că sora ta este…

— Vitregă! spuseră Sara şi Jocelyn la unison.

— Scuze. Să descopăr că sora ta vitregă este una dintre celebrele modele gemene. Nu poate sta mult şi m-a rugat să te găsesc. Viv zâmbi şi le făcu loc celor două să iasă prin bucătărie, din nou afară în grădina din spate. Nu avea de gând să le lase să scape.

— Ah, Sara, Ingrid este şi ea aici. Mă bucur atât de mult. Poate că lucrurile se vor aranja acum.

Jocelyn reuşi să înainteze doar pentru că Sara şi Viv se aflau în spatele ei. Mulţimea se dădu în lături şi toţi zâmbeau mândri, uitându-se de la înalta, foarte slaba, greu machiata Bell, la Jocelyn. Bell avea pe ea două triunghiuri mari, din piele, care-i expuneau partea stângă a taliei iar piciorul drept era gol de la mijlocul coapsei, în jos. Părul ei era o masă densă de extensii iar un copil i-ar fi putut folosi cerceii ca să se joace cu ei Hula-Hoop.

În comparaţie cu oamenii din jur, îmbrăcaţi conservator, era ca un indicator de neon într-o noapte întunecată. Câteva femei încercară să se arate scandalizate, dar Bell radia toată aşa încât nicio încruntătură nu era autentică.

— Draga mea, spuse Bell când Jocelyn veni lângă ea, apoi se aplecă exagerat, ca şi cum Jocelyn ar fi fost cu mult mai scundă decât ea.

Bell o sărută pe Joce pe amândoi obrajii, fără să-i atingă, apoi se dădu în spate şi spuse:

— Ce dulce arăţi. Serios. N-aş zice că ai mai mult de paisprezece ani. Ador aerul pe care ţi-l dă lipsa machiajului.

Joce ştia că pentru observatorii cu ochii mari, Bell suna ca o soră iubitoare, Iat-o pe super-vedeta zburând atâta drum de pe unde s-o fi aflat ea, ca să participe la mica petrecere a surorii ei. Joce nu îndrăzni să deschidă gura, ştiind că ceea ce ar fi ieşit ar fi fost „Ce vrei?”.

Dar nici Bell şi nici Ash nu duseseră vreodată lipsă de cuvinte.

— Închipuie-ţi surpriza mea când mi-a spus Ingrid că soţul ei lucrează la Conacul Edilean. Ce mică e lumea, nu? Şi când i-am văzut fotografia, mi-am spus că într-devăr au nevoie unul de altul. Sunt atât de romantică. Când mi-a spus Ingrid că sâmbăta asta se dă o mică petrecere în Edilean şi când am văzut că tu asiguri cateringul cu prăjiturelele alea purpurii ale tale, am ştiut efectiv că trebuia să vin şi să te încurajez.

Zbătându-şi genele false, Bell mai spuse:

— Sper că nu mai pui marijuana lichidă în brioşelele tale de ciocolată, nu?

Trei oameni puseră brioşelele jos. O femeie îi luă copilului prăjitura din mână.

Jocelyn nu se putea gândi la nimic altceva care să nu implice vorbe urâte şi pumni.

— Ei bine, dragă Cenuşico - spuse Bell acum trebuie să plec, dar Ingrid o să mai rămână câteva zile, cu soţul ei. Sper că o să-l scuteşti de la lucratul în grădină. Ah, apropo, eu şi Ash avem un cadou pentru tine.

Ridică o micuţă cutie îmbrăcată în catifea albastră, dar Jocelyn ştia ce se afla înăuntru, aşa că nu întinse mâna. Sara luă cutia şi o deschise. Surorile făcuseră din bucăţile

de cărbuni şlefuiţi în formă de pietre preţioase, dăruite lor de domnişoara Edi, un colier şi cercei. Erau capodopere ale prostului-gust.

— Sper să-ţi facă aceeaşi plăcere pe care ne-au făcut-o lui Ash şi mie. Cu asta, Bell mai sărută o dată aerul din dreptul obrajilor lui Joce, după care se îndepărtă plutind într-o mare de tinere fete care abia îşi puteau reţine schelălăiturile de încântare.

Când mulţimea se îndepărtă, ca o trena în spatele lui Bell, Sara se uită la setul de bijuterii şi spuse:

— Ăsta e cărbune?

Dar atenţia lui Joce era îndreptată asupra femeii pe care Bell o lăsase în urmă, femeia pe care o văzuse de sus. Nu era la fel de înaltă ca Vitregele şi nici nu părea să aibă aerul acela care spunea că se considera a fi cel mai grozav lucru care a păşit vreodată pe pământul ăsta, dar simplul mod în care-şi ţinea umerii o trăda că era model. Faţa ei frumoasă era fardată astfel încât să pară nefardată şi hainele ei erau simple, dar probabil că au costat-o salariul lui Jocelyn pe anul trecut.

— Tu trebuie să fii Ingrid, spuse Jocelyn într-un târziu şi femeia îi zâmbi.

— Îmi cer scuze pentru prezentare. Bell nu este întotdeauna cea mai drăguţă persoană de pe pământul ăsta, dar ea mi-a aranjat să fiu astăzi aici. Petrecerea ta arată adorabil. Bună, Vivian. Este aici? întrebă ea.

— Dacă îi vei frânge din nou inima, o să… începu Viv să spună, dar soţul ei îi puse braţul peste umeri şi făcu un semn cu capul, spre gardul din spate.

— Chestia asta este între ei doi. Lasă-l pe Luke să pună treburile la punct cu soţia lui. Vino, ţi-am păstrat câteva prăjiturele purpurii.

După plecarea lor, rămaseră doar Sara, Jocelyn şi Ingrid.

— Mă duc să-l văd, spuse Ingrid şi faţa ei drăguţă se topi într-un zâmbet, apoi alergă spre pomii înfloriţi aliniaţi de-a lungul spatelui proprietăţii.

Întorcându-se, Jocelyn îl văzu pe Luke uitându-se la Ingrid, nemişcat, cu faţa indescifrabilă. Când Ingrid se apropie de el, îşi petrecu braţele lungi pe după gâtul lui şi îl sărută pe gură.

Lui Jocelyn îi trebuiră câteva clipe să reacţioneze şi atunci se întoarse spre Sara.

— Acum înţeleg totul. Sunt ţinută ocupată de un Luke însurat, pentru ca eu să nu văd alt bărbat în afară de cel ales pentru mine: Ramsey. Întorcându-se, o porni spre ieşirea principală şi spre maşină.

— Joce! Stai să-ţi explic, strigă Sara în urma ei.

— Nu e nimic de explicat. Târgul m-a împerecheat cu Ramsey.

Lui Jocelyn îi trebuiră zece minute ca să ajungă acasă. Când se văzu înăuntru, încuie uşa, apoi se duse şi le încuie şi pe celelalte. Verifică până şi ferestrele, ca să se asigure că erau închise. Nu vroia să-i între nimeni în casă fără permisiunea ei.

Impulsul ei era să-şi facă valiza şi să plece, dar ştia că trebuia să rămână calmă, ei o ţinuseră ocupată, în timp ce Ramsey se agita cu afacerile lui avocăţeşti. A funcţionat perfect. Nu văzuse niciodată un plan mai bun. Spuneţi-mi,

mi-aţi ales cumva şi rochia de mireasă? se întrebă ea. Trebuia să se gândească la ce avea să facă de acum înainte. Un lucru era să aibă o prietenă mult iubită, care să-i lase o scrisoare în care să-i spună că ştia cine era bărbatul perfect pentru ea şi altceva era să descopere că un târg întreg îi plănuise viitorul.

Jocelyn nu se afla în casă de mai mult de douăzeci de minute, când auzi un ciocănit politicos la uşă. Se uită afară pe fereastră şi nu fu surprinsă să-i vadă pe Ramsey şi Luke stând acolo.

Primul ei gând a fost să le spună să se care şi să nu se mai întoarcă niciodată, dar descuie totuşi uşa şi o deschise.

— Vrem să-ţi explicăm, spuse Ramsey.

— Nu aveţi nimic de explicat, spuse Jocelyn.

— Putem intra?

— Desigur, spuse ea dându-se într-o parte şi lăsându-i să între în living.

Cei doi se aşezară unul lângă altul pe canapeaua galbenă a domnişoarei Edi iar Jocelyn se aşează vizavi de ei. Ramsey era îmbrăcat în hainele lui perfecte, de petrecere, menite să arate că era un om de afaceri în plin avânt, în timp ce Luke era în ginşi şi t-shirt.

— Ce face soţia ta? îl întrebă Jocelyn pe Luke.

— Destul de bine. L-au plăcut prăjiturelele tale purpurii, spuse Luke zâmbind.

— A mâncat o jumătate întreagă?

— Mai curând un sfert.

— Încetaţi odată! spuse Ramsey. Jocelyn, vărul meu şi cu mine am venit să-ţi explicăm câteva lucruri care, cred eu,

au fost greşit înţelese de tine.

— Ah? Şi care ar fi acelea?

— Intenţiile noastre.

— Intenţii? Habar n-am la ce te referi.

— Ţi-am spus că e furioasă, interveni Luke lăsându-se pe spate, pe canapea.

Ramsey spuse, cu vocea unui avocat:

— Pentru că vărul meu m-a reprezentat prost, nu înseamnă că am făcut şi eu acelaşi lucru. Am fost întotdeauna onest şi clar, în ce priveşte intenţiile mele faţă de de tine.

— Şi care ar fi?

— Ar fi…? întrebă Ramsey, neînţelegându-i întrebarea.

— Vrea să ştie ce intenţii ai cu ea, spuse Luke. Să te căsătoreşti cu ea sau să o instalezi într-un butic, aşa cum vrea să facă prietenul Sarei cu ea.

Ramsey se întoarse spre Luke, uitându-se la el.

— Toate astea sunt numai din cauza ta. De ce nu i-ai spus că eşti însurat?

— Nu am avut niciodată ocazia. Ai o bere? mai spuse Luke întorcându-se spre Jocelyn.

— Nu, pentru tine, nu, spuse Jocelyn cu o voce dulce. De ce nu-ţi întrebi soţia? Sau ea îţi trimite doar cecuri, pentru ca tu să trăieşti bine, dar să-ţi iei servicii umile?

Luke se înroşi de furie, dar Ramsey zâmbi.

— Ţi-a zis-o. De ce nu aştepţi afară până când terminăm noi de discutat? Sau şi mai bine, de ce nu te duci acasă şi nu ne laşi singuri?

Luke nu scoase o vorbă şi începu să se ridice.

— Spune-mi, Ramsey, ce ţi-ai dorit tu atât de mult? Pe mine sau casa mea?

Luke clipi de câteva ori spre ea, apoi se aşeză la loc.

— Cum poţi spune aşa ceva? Mi-a plăcut de tine chiar înainte de a ne fi cunoscut.

— Şi ce pereche potrivită am face. Banii McDowell cu pământul Harcourt. Eu nu am numele, dar am casa. L-am văzut pe toţi oamenii aceia pe care îi curtai astăzi. Gândeşte-te cu ce stil i-ai putea întreţine aici. Nu te gândeşti cumva să-ţi deschizi biroul aici?

Luke scoase un sunet din gâtlej, ca un chicot.

— Aici ţi-a zis-o.

Jude se uită la el cu ochi plini de scântei.

— Iar tu mi-ai ocupat timpul ca nu cumva să cunosc vreun alt bărbat, cât timp Ramsey era ocupat. Cât de deştept a fost totul. Atât de bine lucrat.

— Joce, nu a fost aşa, începu Ramsey.

— Nu? La cel de al doilea picnic mi-ai vorbit despre scrisorile pe care le citeai cu bunicul tău. Ce poveste emoţionantă. Ai făcut să pară totul ca şi cum ai fi fost îndrăgostit de mine de mic copil. Dar desigur, după această revelaţie, nu te-am mai văzut zile bune.

— Cred că o să vă las singuri, spuse Luke.

— Ah, nu! spuse Joce şi Luke se aşeză la loc şi spuse:

— Ascultă! Eu nu m-am prezentat niciodată altceva decât sunt. Sunt grădinarul tău, atâta tot. Viaţa mea personală nu a fost niciodată un subiect de discuţie între noi.

— N-am de gând să-ţi onorez afirmaţia cu un răspuns.

Grădinarii nu… nu manifestă atâta interes pentru angajatorii lor, aşa cum mi-ai arătat tu mie. Eşti exact ca tata, cu vorba lui dulce, cu Harley-urile lui şi cu înclinaţia lui spre fete care nu ştiu din ce parte se deschide o carte.

— Tatăl…? făcu Luke terifiat. Crezi că sunt ca tatăl tău?

— Nu sunt proprietatea nimănui! strigă Jocelyn ridicându-se şi privindu-i pe amândoi. Eu nu sunt o bucată de pământ pe care să vă puteţi lupta şi eventual câştiga.

— Joce, te rog, spuse Ramsey. Dacă Luke a fost prea familiar cu tine, nu este vina mea, nu te răzbuna pe mine.

— De ce nu te duci la Tess, să-i spui ei problemele tale? Şi apropo, vărul tău este cel care-ţi plăteşte leafa.

— Ştiu, spuse Luke, pe chip citindu-i-se încă şocul afirmaţiilor lui Joce. În fiecare săptămână îmi îngroş nota cu jumătate.

— De ce? începu Ramsey.

— Afară! spuse Jocelyn. Amândoi să ieşiţi acum din casa mea şi nu vreau să vă mai văd pe niciunul dintre voi… poate niciodată.

— Jocelyn, spuse Luke încercând să-şi revină. Îmi cer scuze pentru tot ce crezi că ţi-am făcut, dar grădina are nevoie de…

— Să nu te mai apropii de grădina mea. Să nu te mai apropii de mine.

— Dar trebuie îngrijită. Are nevoie de…

— Sunt sigură că o să găsesc eu un băiat de liceu care să-mi tundă gazonul.

— Jocelyn – pledă Ramsey – nu eşti corectă cu mine. Ştiu că sora ta a fost astăzi ca un adevărat şarpe şi ştiu că eşti

supărată din cauza asta, dar eu nu am făcut nimic ca să merit să-mi spui să ies din viaţa ta. Orice a făcut Luke ca să te facă să crezi că este… Ramsey se întrerupse şi se uită la vărul lui.

— Ce naiba ai *făcut* de este atât de furioasă să descopere că eşti însurat? Dacă te-ai atins cumva de ea în vreun fel, Dumnezeu să mă ierte, dar o să…

Când Luke chicoti, Jocelyn îl străfulgeră cu privirea.

— Iar *tu* te poţi duce la *soţia* ta. Şi acum plecaţi! Amândoi!

CAPITOLUL 15

JOCELYN ÎŞI RIDICĂ ochii de la birou şi privi afară, în gol. Peluza trebuia tunsă – din nou – şi părea că nişte insecte mâncau tufele alea… ce tufe erau ele, care se întindeau de-a lungul lateralei casei. Într-o dimineaţă putuse jura că auzise termitele ronţăind în perete, dar până la urmă nu era decât Sara şi prietenul ei – din nou.

Se uită înapoi în jos la măsuţa pe care şi-o cumpărase şi la hârtii. Birouaşul nu era ceea ce sperase ea că va băga vreodată în casă, dar acum asta îşi permisese.

Făcuse multe în cele şase săptămâni de când le spusese lui Ramsey şi Luke să iasă din viaţa ei. Mai întâi, se dusese la o bancă din Williamsburg şi împrumutase cincizeci de mii de dolari, garantând cu casa. Îşi socotise că de atâta va avea nevoie să trăiască până când va reuşi să scrie biografia şi s-o vândă unei edituri. Era tentată să scrie ceva despre Thomas Jefferson, pentru că toate cărţile despre el

păreau să se vândă, dar inima ei nu se afla acolo. Ea vroia să scrie despre domnişoara Edi.

Jocelyn ştia din experienţă că nicio editură nu acorda vreun avans unui scriitor care nu mai scrisese nimic până atunci, aşa că o să trebuiască să găsească alte resurse pentru a se întreţine, în timp ce-şi scria cartea. Ca să-şi plătească rata, îşi petrecea zilele în Williamsburg, făcând cercetări asupra secolului optsprezece, pentru un romancier foarte cunoscut şi care intenţiona să scrie o trilogie despre Războiul American de Independenţă.

Serile şi nopţile, Joce lucra la cartea ei despre domnişoara Edi. Tess îi spusese că nu ştiuse că Luke era însurat. De fapt, Tess i-a spus că ea şi Ramsey s-au certat cumplit din cauza asta. El i-a spus că ce se petrecea în familia lui era treaba lui.

Tess s-a jurat că dacă ar fi ştiut, i-ar fi spus lui Jocelyn.

— Urăsc felul în care târgul ăsta îşi apără micile lui secrete murdare. Cineva ar fi trebuit să ne spună, mie, ţie, nouă, că este însurat.

Tonul lui Tess era atât de furios, încât lui Jocelyn îi veni să se dea în spate. Dar Tess îi adusese cheia de la pod şi Joce petrecuse zile întregi scormonind în fiecare cutie şi cufăr. Din câte îşi dădea seama, toate obiectele de valoare fuseseră scoase şi nu rămăseseră acolo decât mii de registre contabile. Poate că într-o zi va putea face ceva cu ele, doar că ea sperase să găsească aici un jurnal în care cineva recunoştea că ucisese pe cineva şi după ce-şi va fi terminat biografia, ar fi putut scrie despre asta şi deveni milionară.

— Inventează-ţi propria poveste, îi spusese Tess. Omoară pe cineva, apoi imaginează-ţi cine a făcut asta şi de ce.

Suna atât de simplu, dar de câte ori încercase Joce, pe vremuri, să facă asta, nu-i reuşise niciodată. Ei îi plăcea să citească despre evenimente reale şi oameni reali şi despre asta dorea să scrie.

— Domnişoara Edi! spusese Tess astupându-şi urechile cu mâinile. Am auzit atâtea despre femeia asta, încât dacă i-aş vedea silueta fantomatică stând în pragul uşii, i-aş spune pur şi simplu să se care.

— Dacă o vezi, te rog să o întrebi ce să fac, îi spuse Jocelyn întunecată.

Era o altă seară în care Tess se afla în bucătăria lui Jocelyn, făcând brioşele. După petrecerea de la Viv – Dezastrul, cum se gândea Joce la ea – Tess acceptase să facă următoarele două angajamente de catering. Tatăl lui Luke, Jim, spusese că ea era cel mi bun negociator pe care-l văzuse vreodată. Tess nu permisese cuiva să sugereze măcar ce-ar vrea să se servească la propria lor petrecere. Tess îi informa ce le va asigura şi manierele ei erau atât de autoritare, încât ei efectiv acceptau orice li se spunea.

De atunci, Tess, ajutată de Jim, asigurase cateringul la peste o duzină de petreceri pentru copii şi ceaiuri organizate de doamne. Şi toate prăjiturile fuseseră făcute în bucătăria lui Jocelyn. În timp ce ea lucra la carte, vedea cum ies afară pe uşa ei cutii cu brioşele şi prăjiturele minunat decorate.

Cât despre Sara, sută la sută din timp şi-l petrecea cu

prietenul ei şi cu planurile pentru butic. Sara nu mai vorbea decât despre ce-i spusese Greg, ce făcuse Greg, la ce se gândise Greg. „Greg zice că ar trebui să…” părea să fie începutul fiecărei propoziţii.

De-a lungul zilei – dimineaţa, după-amiaza sau noaptea – Joce şi Tess auzeau prin pereţi zgomotele unor energice momente de dragoste. La început fusese jenant, apoi de râs. După două săptămâni devenise un lucru atât de obişnuit, încât tot ce făceau Joce şi Tess era să se uite una la alta şi să spună unde anume se petrecea. Dar totul se termină brusc într-o noapte.

— În bucătărie, spuse Joce.

— Nu, asta e cămara, spuse Tess.

Joce ascultă.

— Ai dreptate. Hopa… Se duc în sufragerie.

— Sara ar trebui totuşi să aştepte să i se vindece rănile de la genunchi, provocate de covor, înainte de a mai face chestia asta acolo. E… Tess se întrerupse brusc pentru că ridicând privirile, îl văzu pe Jim stând în uşă, ţinând în mâini o cutie cu provizii. Jim nu spuse nimic, puse doar cutia jos şi plecă.

Cu ochii mari, cele două femei luară două pahare şi se duseră cu ele la perete. Ştiau că Jim se ducea la apartamentul Sarei şi vroiau să audă ce-i spunea. Dar din nefericire, Jim vorbea atât de încet încât nu putură auzi un cuvânt. Când se întoarse în bucătărie, Joce şi Tess erau ocupate şi lucrau la masă, cu expresii nevinovate. Ce i-o fi spus Jim Sarei nu se ştie, dar din ziua aceea nu s-au mai auzit zgomotele dragostei venind prin pereţi.

Tess chiar spusese, odată:

— Nu ştiu dacă tăcerea asta mă face fericită sau nefericită.

— Nici eu, spusese Joce.

În primele două zile după Dezastru, în timp ce Tess cocea la cuptor, Joce scria scrisori şi e-mailuri şi dădea telefoane. Văduva doctorului Brenner era atât de fericită că Joce avea să scrie o biografie a soţului ei – Joce renunţase să-i mai spună adevărul – încât îi trimisese atâtea cutii cu hârţogăraie, încât acestea umpluseră jumătate din camionul firmei de transport. Dar în timp ce Joce se uita peste ele, trebui să-şi impună să nu adoarmă. Doctorul Brenner o fi fost el un mare doctor, dar era un jurnalist cumplit. Joce găsea menţiuni despre câteva decese în aceeaşi zi, dar fără vreo explicaţie despre cum şi de ce. Începu să trimită mai multe întrebări în diverse locuri. A scris ambasadelor americane din ţările în care a lucrat doctorul Brenner. De două ori i s-a răspuns că varianta oficială este că niciun doctor american nu a lucrat în ţara respectivă.

În aşteptare fiind, Joce aşternu pe hârtie toate întâmplările pe care şi le putea aminti din poveştile domnişoarei Edi, din vremea când lucra cu doctorul Brenner. Joce purta mereu la ea un carnet de notiţe şi scria oricând putea.

Tot timpul însă, când făcea investigaţii sau transcria, se gândea la Luke. Nu! îşi spunea ea, se gândea doar la povestea pe care i-o citise Luke în timp ce ea cocea prăjituri. Joce fusese încântată ascultând despre

domnişoara Edi şi David al ei, şoferul de jeep pe care aceasta îl dispreţuia, dar pe care ajunsese să-l iubească atât de mult. Dar cum se întâmplase? Ce îi adusese împreună, într-un fel care îi făcuse să se îndrăgostească? Joce spera că nu era vorba doar de proximitate şi de pasiunile războiului. Ea spera că ei ajunseseră să se cunoască unul pe celălalt, ca să se iubească cu adevărat, sincer.

Dorea enorm să ia legătura cu bunicul lui Luke şi să-l roage să-i spună restul povestirii, dar îi venea greu să se decidă. Cum să-i dea ei, o străină, scrisorile, mai ales după ce-i alungase nepotul?

Cu gândul la poveste, Jocelyn îl căută pe Google pe Generalul Austin. Văzu că fusese decorat de nenumărate ori şi exista o menţiune despre un fiu care primise postum, în numele tatălui său, ultima recunoaştere. Joce nu credea că exista cine ştie ce speranţă ca familia lui să-şi amintească de o secretară pe care o avusese generalul în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, dar le scrisese totuşi, politicos, întrebându-i dacă auziseră cumva de domnişoara Edilean Harcourt.

Patru zile mai târziu, Joce primi un e-mail entuziast de la William „Bill" Austin, nepotul Generalului Austin, în care îi scria că lucra la biografia bunicului său şi că da, ştia despre domnişoara Harcourt, dar nu cine ştie ce.

„Îţi arăt ce am eu, dacă-mi arăţi ce ai tu", scria el.

Problema era că ceea ce auzise ea despre Generalul Austin era dintr-o povestire scrisă de domnişoara Edi şi portretul generalului nu era deloc flatant, aşa că nu era

sigură că nepotului generalului îi va face plăcere. Îi spuse că de vreme ce tot ce avea ea era din perioada de după război a domnişoarei Edi, nu-i va folosi lui Bill la biografia lui. Îl întrebă totuşi dacă putea citi indiferent ce avea el despre domnişoara Edi.

Bill îi răspunse că erau câteva scrisori în care era menţionată domnişoara Harcourt, care însă nu fuseseră transcrise până atunci şi se mai aflau încă în cutii – iar el nu vroia să dea originalele din mână.

„Cine mi-a transcris până acum este fosta mea prietenă, aşa că va trebui ori să-mi iau alt copist – ceea ce nu-mi pot permite – ori altă prietenă care să ştie să facă transcrieri, ori să mă însor cu fosta. Dacă aş avea o monedă cu trei feţe, aş arunca-o în sus."

Joce cumpără nişte super glue şi lipi trei monede de douăzeci şi cinci de cenţi – fiecare din alt stat – ca să formeze o piramidă şi i-o trimise prin poştă, fără nicio explicaţie. Două zile mai târziu primi un e-mail de la Bill, în care-i spunea că el şi fosta lui prietenă şi-ar fi putut cumpăra o casă din cât vrea să cheltuiască familia ei pentru nuntă. O să-mi ia săptămâni din timpul meu. După care vine luna de miere. Am amânat indefinit munca şi biografia mea. Nu ştiu dacă să-ţi mulţumesc sau să te urăsc.

— Nici eu, mormăi Joce. Se întoarse la ce putea afla despre doctorul Brenner. De două ori descoperi ceva important, oameni care-şi aminteau de el şi de domnişoara Edi. Când dădu peste o soră care lucrase cu el, Joce se duse cu maşina la Ohio şi petrecu trei zile înregistrând tot ce-şi

putea aminti femeia aceea. Numai că ea lucrase cu doctorul Brenner doar şase luni şi îşi amintea de domnişoara Edi ca despre cineva care băga frica în tine. „Cea mai rece femeie din lume. Absolut fără inimă.” Joce se înarmă cu multă răbdare să nu-i spună două vorbe femeii.

Acum, ridicându-şi privirea de la hârtii, stând în biroul pe care şi-l amenajase în cel de al doilea salon, nu ştia dacă să renunţe sau să continue să se dea cu capul de pereţi.

— Ţi-e dor, da?

Joce îşi coborî brusc privirile înapoi în hârtii.

— De domnişoara Edi? îi spuse ea lui Tess, care stătea în uşă. Da, mi-e tare dor de ea. Aş vrea doar ca lumea să o poată vedea aşa cum era ea cu adevărat.

— Nu de ea. De el.

— Ah, de Ramsey. Este la Boston. Cică din cauză că a pierdut un caz important, aşa că a trebuit să trâmbiţeze puţin, să facă rost de clientelă: Dar nu, nu pot spune că mi-e dor de el. Nu am petrecut chiar atâta timp împreună. Poate când se întoarce… Jocelyn ridică din umeri.

— Dacă vrei să te minţi pe tine, n-ai decât. Dar pe mine nu mă poţi minţi. Şi încetează să mai laşi uşa deschisă, în speranţa că o să apară, spuse Tess închizând-o.

Joce îşi lăsă capul în mâini. Da, îi era dor de Luke. Îi era dor de el în fiecare clipă din zi. Se străduia să pretindă că lucra mult prea din greu ca să îi fie dor de cineva, dar nu era aşa.

Îi lipsea râsul lui, felul în care asculta, felul în care înţelegea tot ce încerca ea să-i spună. Primul lucru pe care-l făcea dimineaţa şi ultimul pe care-l făcea seara era să se

uite pe fereastră. Vroia să-i vadă camioneta, uneltele. Vroia să-l vadă pe el.

— Nu este bărbatul potrivit pentru tine, şoptea ea. Ea nu vroia să fie ca mama ei, să fugă cu nu ştiu ce bărbat şi să sfârşească făcând sluj în faţa lui. Ea vroia un bărbat ca Ramsey, care va avea grijă de ea.

Dar raţiunea nu o făcea să-i fie mai puţin dor de Luke. Chiar şi cu tot ce-i spusese Sara despre Luke şi… şi… îi venea greu să pronunţe cuvântul. SOŢIA lui. Luke era cu soţia lui. Ingrid se afla în Edilean deja de aproape şase săptămâni şi Jocelyn presupunea că erau un cuplu fericit. Trăiau probabil cea de a doua lor lună de miere.

Dar indiferent de bunele ei intenţii, de câte ori se urca în maşină, Joce se gândea la Luke şi la Ingrid. Încerca să-şi direcţioneze gândurile doar spre cartea ei, dar mintea îi rătăcea înapoi pe poteca pe care vroia ea.

Evident, Luke şi soţia lui trăiseră despărţiţi din cauza meseriei ei. În urma unor discrete investigaţii, Joce descoperise că, aşa cum ştia toată lumea, până la apariţia alături de Bell la acea oribilă petrecere, Luke nu-şi mai văzuse soţia de un an.

Dar asta nu era treaba lui Joce. Luke Connor nu era decât un bărbat pe care îl cunoscuse doar cu câteva zile înainte şi cu care avusese câteva conversaţii. Atâta tot. Acum el se întorsese la soţia lui şi era, probabil, în al noulea cer de fericire. Se întreba dacă-şi mai amintea măcar de ea.

Un zgomot venind din dreapta ei o făcu să se uite la uşă. Cineva strecurase pe sub uşă un plic crem. Se ridică, luă plicul şi îşi citi numele pe el. Când îl deschise, văzu că era o

invitaţie la prânz, din partea Doctorului David Aldredge.

— David Aldredge, spuse ea tare. Prima dragoste a domnişoarei Edi.

Era probabil omul pe care dorea cel mai mult să-l întâlnească, pe lumea asta. Îi fusese arătat la petrecerea lui Viv, dar nu avusese ocazia să stea de vorbă cu el. Iar de la petrecere, nu avusese curajul să îl contacteze. Adevărul era că făcea un efort să stea departe de lumea din Edilean. Puneau cu toţii prea multe întrebări. Vroiau să ştie ce se petrecuse între ea şi Ramsey şi o întrebau chiar şi despre ea şi Luke. „Păreaţi cu toţii prieteni atât de buni", spuneau ei, aşteptând apoi ca Jocelyn să le povestească cel mai mic detaliu din viaţa ei privată. Dar ea zâmbea doar şi pleca mai departe.

Dar acum, David Aldredge vroia să se întâlnească cu ea. Pe bilet se afla adresa lui de e-mail şi cinci minute mai târziu, Jocelyn îi răspundea cu da.

A doua zi, în Williamsburg, când ajunse la doctorul Aldredge, Joce constată cu surpriză cât de micuţă era casa şi cât de aproape se afla de următoarea. Poate din cauză că petrecuse mult timp în Edilean şi în Colonial Williamsburg, se aşteptase la ceva mai vechi, mai istoric.

Sună la uşă, apoi încercă să se calmeze, în timp ce aştepta să i se deschidă. O să fie supărat pe ea pentru că i-a alungat nepotul din casă? Sau era mai interesat de trecutul îndepărtat? Va trebui să asculte nu ştiu ce poveste cumplită despre ce i-a făcut lui domnişoara Edi, ca să-l împingă în patul altei femei? Trebuia să aibă vreo nouăzeci de ani acum, deci va fi în cărucior, cu un tub de oxigen la

nas?

Când ușa fu deschisă de un bărbat frumos, cu părul grizonat, lui Joce aproape că-i veni să spună că-l căuta pe tatăl lui.

— Sunteţi David al domnişoarei Edi? izbucni ea, cu vocea plină de uimire.

David îi zâmbi răpitor şi spuse:

— Ah, mi-ai făcut o săptămână frumoasă. Nu, tot anul. Abia aştept să-i vorbesc lui Jim despre tine.

Jocelyn râse.

— Am auzit totul despre gelozia bunicilor, doctore Aldredge, dar nu am ştiut că se extinde şi la generaţia intermediară.

— Ah, da. Merge până jos de tot – şi înapoi. Nu-mi pot imagina ce s-ar întâmpla dacă Luke ar avea un copil. Spunând asta, o măsură cu privirea de sus în jos.

— Să consider această privire ca o verificare de fertilitate? îi aruncă ea.

David clipi repede şi zâmbi.

— Jim mi-a spus că ai un impertinent simţ al umorului, dar e chiar mai bine decât zicea el. Nu vrei să intri? Soţia mea şi-a făcut un program pentru după-amiaza aceasta, aşa că putem vorbi între noi. Şi apropo, spune-mi David sau, cum îmi spune tot satul, doctorul Dave.

În clipa în care intră, Jocelyn înţelese de ce David cumpărase casa asta. Tot peretele din faţă era din sticlă şi dădea spre un port miniatural, minunat. Bărci pescăreşti, bărci cu motor şi docuri micuţe care intrau în frumosul râu James.

— Ah! atâta reuşi ea să spună.

— Ne place priveliştea asta, spuse doctorul Dave, vizibil încântat de impresia ei.

Parterul casei era aproape în întregime un spaţiu unic, deschis, cu livingul, salonaşul pentru micul-dejun şi bucătăria, într-o singură încăpere. Într-o parte se afla sufrageria., care fusese transformată într-o bibliotecă cu televizor. În partea opusă peretelui-fereastră se afla o verandă închisă cu pereţi de sticlă, cu mobilier din răchită, care părea a fi locul cel mai folosit.

Ştiu că gazda ei fusese corectă, când văzu pe terasa lungă o măsuţă pregătită pentru două persoane. Farfuriile se potriveau cu şervetele şi cu pernele de pe scaune şi înţelese că cineva se străduise pentru asta.

— Probabil că ar fi trebuit să întreb ce preferi să mănânci, dar…

— V-a spus Luke totul despre mine, îl întrerupse ea.

— Nu. Păru surprins. Probabil că nepotul meu mi-ar da una în cap cu propriile mele crose de golf, dacă ar şti că te-am invitat aici. El are convingerea absolută că-şi poate rezolva singur toate problemele.

— Iar dumneata nu crezi asta?

— Eu cred că nimeni nu-şi poate rezolva singur toate problemele. Tu ce părere ai?

— Nu ştiu, spuse ea atentă. Nu cred că m-am gândit vreodată la asta dar nu, nu cred. Eu ştiu că am crescut fiind foarte ataşată de domnişoara Edi, iar ea m-a ajutat în toate problemele pe care le-am avut.

— Ah, da, iar acum să ne aşezăm, spuse doctorul Dave

ridicând capacul unei supiere mari din centrul mesei.

— Îţi place supă *vichyssoise* rece?

— O ador. Dar numai dacă e făcută cu cartofi organici.

Doctorul Dave chicoti.

— Ai petrecut ceva vreme în preajma lui Ellie.

— Nu, doar a fiicei ei şi a altor rude. Gândindu-se la Sara, Jocelyn se înroşi fără să vrea.

— Deci Sara are un nou prieten, da? Cam zgomotoşi, înţeleg?

Jocelyn luă puţină supă. Era delicioasă.

— Jim a pus capăt.

— Aşa mi s-a spus şi soţia mea m-a făcut să ies din cameră, când m-a pufnit râsul. Jim a fost întotdeauna un puritan. Nu-mi dau seama cum s-a măritat fiica mea cu el.

Joce ştia că glumea, dar tot nu i-a plăcut asta. Jim Connor fusese foarte bun cu ea.

— Poate pentru că este genul de om care are grijă de ceilalţi şi îi pasă de ei şi-i ajută, la nevoie.

— Înţeleg, spuse doctorul Dave aşezându-se şi sorbind din supă. Cum e turcul, şi pistolul, continuă el după o vreme.

— Nu înţeleg.

— Luke şi tatăl lui sunt foarte asemănători. De aceea s-a înţeles Luke atât de bine cu celălalt bunic. Eu îi ofeream lui Luke o excursie la Disney World iar Joe îi oferea două zile pe o barcă puturoasă. Pierdeam întotdeauna.

— Ai fost dezamăgit că Luke nu s-a făcut medic? întrebă Joce.

— Nu, spuse ca şi cum nu s-ar fi gândit niciodată la asta.

Se ridică să scoată două chifle din cuptor. Mary Alice m-ar scalpa dacă aş uita de ele. Numai Henry, tatăl Sarei, a vrut să se facă medic. Toţi ceilalţi s-au făcut ce-au vrut

Jocelyn rupse o chiflă, o unse cu unt şi muşcă din ea. Îi ajunsese atâta vorbăraie goală.

— Deci, ce s-a petrecut între tine şi domnişoara Edi?

— Lumea nu ştie asta, dar noi doi am rupt logodna înainte de a pleca ea pe front.

Jocelyn clipi, uluită.

— Dar eu am crezut că…

— Toată lumea, inclusiv noi, am crezut că ne vom căsători. Eu am cerut-o în căsătorie, ea a spus da şi eu i-am strecurat un inel pe deget. Dar câteva săptămâni mai târziu a fost bombardat Pearl Harbor şi totul s-a schimbat.

— Sau poate că s-a schimbat din cauza celor petrecute mai devreme, în acel an?

Era rândul lui. Dave să pară surprins.

— Dar ştiu că îţi faci investigaţiile, nu glumă.

— Eu ştiu că Alexander McDowell a întreţinut-o pe domnişoara Edi după pensionarea ei şi presupun că banii lui au fost cei pe care mi-i trimitea la colegiu. De ce ar fi făcut el aşa ceva?

— Mai vrei supă?

— Da, puţină.

— Şi am sendvişuri. Cu castraveţi, ton, salată de pui şi salată de ouă. Serveşte-te, spuse el punând pe masă platoul uriaş.

— Da, spuse Jocelyn luând un sendviş cu salată de ton şi muşcând din el. Ceva s-a întâmplat în Edilean cam în

perioada atacului de la Pearl Harbor, din şapte decembrie 1941, ceva care a schimbat multe lucruri.

— Spune-mi te rog că nu ai de gând să sapi şi să scormoneşti până când vei afla tot ce s-a întâmplat?

— Mă tem că da.

Doctorul Dave oftă.

— Tinerii vor întotdeauna să afle secretele de familie.

— De la cei care deja le cunosc, spuse Jocelyn.

Doctorul Dave chicoti.

— Ştiam că am avut dreptate când am rugat-o pe Mary Alice să ne aducă tort de ciocolată de la The Trellis.

— Vrei să spui unul din acele nouă-straturi de Moarte prin Ciocolată? Adică nu e doar o legendă?

— E real şi am şi eu o porţie. Şi acum spune-mi ce vrei să ştii tu, mai mult şi mai mult?

— În clipa de faţă, mă interesează anul 1944.

— Povestea lui Edi, spuse doctorul Dave luând de pe masă bolurile goale. Îi făcu semn lui Jocelyn să nu se scoale.

— Înseamnă că ai citit povestea pe care i-am dat-o lui Luke.

— Oarecum. De fapt, el mi-a citit-o.

Doctorul Dave puse vasele pe ghiuveta din bucătărie, apoi se întoarse încet spre ea.

— Ce vrei să spui? Ţi-a citit-o el, ţie?

Joce se ridică şi se plimbă puţin privind tablourile de pe pereţi. Doar dacă nu se înşela cumva, toate erau originale strânse de peste tot de prin Statele Unite.

— Chiar aşa. Eu coceam brioşele pentru… pentru

petrecerea aceea şi el îmi citea.

Pronunţase cuvântul cu atâta mânie încât trebui să inspire adânc. De unde aterizase Bell? De la Milano? De la Londra? De la Paris? Totul, doar ca să-i distrugă lui Jocelyn prima ieşire în societatea în care trăia acum. De la scurta apariţie plină de ură a lui Bell, Joce nu mai discutase cu absolut nimeni despre domnişoara Edi – care fusese principalul ei obiectiv pentru ziua aceea. Acesta şi acela de a câştiga bani cu prăjiturile.

— Cine altcineva mai era în casă? întrebă doctorul Dave.

— Numai noi, spuse Joce, apoi îl privi intens. Au spus cumva oamenii că Luke şi cu mine…

— Nu, nu am auzit nimic, ori, graţie internetului, e-mailului şi telefoniei, soţia mea şi cu mine aflăm destul de mult din tot ce se petrece în orăşel. Deci erai singură în casă, cu nepotul meu, tu făceai brioşele iar el îţi citea, da?

— Da, spuse ea derutată. Îmi scapă cumva ceva? Am încălcat cumva un taboo sudist? Sara îmi spune într-una că sunt yankee, iar Tess… în sfârşit, cine poate şti ce gândeşte Tess?

— Nu, spuse doctorul Dave cu blândeţe, nu ai făcut nimic greşit. Doar că nu mi l-aş fi imaginat niciodată pe nepotul meu în felul acesta. El este mai curând un singuratic.

— Un singuratic? Dar este căsătorit. Ai uitat asta?

Doctorul Dave îşi acordă timp, îndepărtând învelişul de pe ceea ce era un minunat tort de ciocolată.

— Nu ai vrea să afli adevărul despre mariajul lui Luke, nu?

— Nu este problema mea, spuse Joce încordată. Ştiu că

am reacţionat exagerat când am aflat asta şi după starea în care se află acum grădina mea, îmi dau seama că ar fi trebuit să-mi ţin gura ferecată, dar în ultimele câteva luni din viaţa mea am avut parte de mai multă trădare decât pot eu suporta. Chiar dacă nu îi interesează persoana ta altfel decât ca prieten, bărbaţii însuraţi nu obişnuiesc să stea în bucătăria ta, seară de seară şi… Jocelyn inspiră adânc. În sfârşit. Apropo, n-ai cumva nevoie de o slujbă, să tunzi peluze? Plătesc în brioşele.

— Nu, spuse doctorul Dave zâmbind. Seară de seară, zici, da?

Îi întinse farfuria cu o bucată de tort de trei centimetri grosime.

— Sper să-ţi ajungă asta, cât timp o să-ţi vorbesc despre mariajul nepotului meu.

— Ştie că le povesteşti oamenilor despre asta?

— Nici măcar Luke nu ştie o parte din ce-o să-ţi povestesc eu acum.

— Ah, bine, atunci. O să fiu ochi şi urechi, spuse Joce luând prima îmbucătură din prăjitura divină.

— Luke locuia şi lucra în… doctorul Dave făcu un gest larg cu mâna. Undeva în nord. Nu contează unde. Ceea ce contează este că a cunoscut o chelneriţă frumuşică, înaltă, slăbănoagă şi un lucru a dus la un altul. Peste şase săptămâni, ea i-a spus că era însărcinată. O poveste veche, da?

— Cea mai veche, spuse Jocelyn.

— Diferenţa este că de data aceasta era vorba de nepotul meu. Luke cel Bun. Luke cel Onorabil. Şi care s-a căsătorit

cu ea. Mi-a spus că îi plăcea de ea şi că probabil cu timpul va veni şi dragostea. Important era că nu avea de gând să abandoneze copilul pe care-l purta ea.

Doctorul Dave se uită la prăjitura lui.

— Eu am fost singurul care a avut curajul să-i spună să aştepte şi să obţină un test de paternitate. Luke aproape că m-a izgonit din viaţa lui, pentru asta. Eu am glumit pe tema asta, dar am fost foarte rănit. În sfârşit, după nuntă şi-au petrecut luna de miere la New York. Acolo dorise Ingrid să meargă, iar Luke ar fi făcut orice pentru femeia care îi purta copilul. Nu se aflau acolo decât de o zi, când un fotograf i-a înmânat lui Ingrid cartea lui de vizită şi a invitat-o să treacă pe la el, să-i facă nişte poze. Ingrid a crezut că era o glumă, dar Luke auzise de omul respectiv, aşa că a încurajat-o să accepte. Firește, Luke a însoţit-o la şedinţă foto.

Doctorul Dave se opri şi luă din tort.

— Pozele au fost atât de bune, încât fotograful le-a cerut permisiunea să le arate câtorva persoane şi astfel, Luke şi Ingrid au rămas la New York două săptămâni. Pe scurt, Ingrid a devenit peste noapte un succes. Ştii cum este. În meseria asta vor fete cât mai tinere.

— Cunosc mai multe despre lumea fotomodelelor decât aş vrea, spuse Jocelyn.

— Luke trebuia să se întoarcă înapoi la munca lui, dar Ingrid l-a rugat să stea cu ea. Eu cred că pentru Luke totul era ca o glumă. Cred că el îşi imagina că într-o zi Ingrid va arăta fotografiile copiilor lor, ca pe o frumoasă amintire.

— Ea a refuzat să se întoarcă înapoi, cu el?

Doctorul Dave îşi vârî furculiţa în tort.

— Nu. Aş fi vrut să fi fost aşa, dar nu. O fi ea o fată prostuţă, dar când e vorba de propriul ei interes, devine extrem de deşteaptă. Şi-a făcut bagajele şi i-a spus că se întoarce cu el, că îl iubea prea mult ca să nu renunţe la orice, de dragul lui. Nu îşi mai dorea decât o ultimă şedinţă şi firește, Luke a fost de acord. Cum o putea refuza? Aşa că ea s-a dus la ultima ei şedinţă foto iar Luke a rămas să schimbe zborurile spre casă. Prima oară când Luke a văzut-o pe Ingrid, după aceea, a fost la spital. Pierduse sarcina şi spunea că era atât de nefericită, încât vroia să se sinucidă. Sigur, Luke nu o putea lăsa singură în starea aceea, iar ea avea dureri atât de mari, încât nu o putea târî într-un avion.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Joce.

— Până la urmă, Luke a rămas cu ea la New York. A trăit şi a lucrat în oraşul acela.

— A făcut grădinărit în New York?

— Nepotul meu poate face multe lucruri, dar orice face, urăşte să facă într-un oraş. Şi totuşi au trăit acolo împreună vreo optsprezece luni. Apoi, absolut întâmplător, luke a aflat că Ingrid nu pierduse sarcina. Ultima ei „şedinţă” la New York fusese pentru un chiuretaj.

— Luke trebuie să fi fost… Joce nu reuşea să-şi găsească cuvintele.

— A fost distrus pentru pierderea copilului, pentru… pentru tot ce a pierdut în viaţa lui. S-a întors la Edilean şi a început să se ocupe de grădinărit. Bunicul din partea tatălui îi lăsase o casă veche pe care Luke a pus-o la punct,

după care a început să se ocupe de Conacul Edilean.

Doctorul Dave se uită la Jocelyn.

— Din câte ştiu eu, nepotul meu nu a mai văzut-o şi nu a mai auzit de Ingrid în ultimii doi ani.

— De ce nu a divorţat?

— Dacă ar fi iniţiat ea divorţul, sunt sigur că Luke ar fi fost fericit să-i semneze hârtiile, dar el nu este genul de bărbat care să-i prezinte unei femei actele de divorţ.

— Dar acum sunt din nou împreună.

— Pot să am încredere în tine? întrebă el.

— Adică să nu spun la toată lumea tot ce aflu de la tine?

— Exact. Uneori este plăcut să fii înconjurat de oameni care te cunosc dintotdeauna, dar uneori este groaznic. De la bun început, Luke a refuzat să discute cu cineva despre mariajul lui dezastruos. Cred că se simte ca un adevărat idiot, pentru că s-a îndrăgostit de cineva atât de lipsit de… Doctorul Dave ridică din umeri.

— De suflet? Ştiu cum este Ingrid. Am trăit acasă cu două ca ea.

— Ceea ce nu ştii tu, este cum sunt eu.

— Te referi la tine şi la Mary Alice Welsch?

— La asta, el zâmbi şi Joce îl văzu pe Luke peste mai bine de patruzeci de ani.

— Nu, nu la asta. La faptul că am angajat un detectiv particular care să afle totul despre „sarcina pierdută” a lui Ingrid. A durat luni, dar el a descoperit clinica unde ea făcuse de fapt un chiuretaj, apoi m-am asigurat că nepotul meu va găsi, „accidentai”, toate documentele respective.

— Dacă descoperă Luke asta… şopti Joce.

— Presupun că înţelegi acum câtă încredere am în tine.

Joce se lăsă pe spateaza scaunului.

— Îmi spui asta pentru că ai mai descoperit şi altceva, da?

— Da. Ridicându-se, doctorul Dave deschise un sertar şi luă de acolo un dosar gros, din care scoase un plic mare.

— Ieri am primit asta de la acelaşi detectiv particular. Scrie aici de ce s-a întors Ingrid.

Joce luă plicul dar nu îl deschise.

— Sper sincer că nu-mi ceri mie să-i spun lui Luke despre ce se află în plic.

— Nu, nu. Oricum va apare totul în presă, cât de curând. Ceea ce vreau eu să spun este că în zilele petrecute de Luke cu tine… Doctorul Dave ridică mâna, când Joce dădu să spună ceva. Da, ştiu că nu au fost multe, dar în perioada aceea Luke a fost atât de fericit cum nu îl mai văzusem de ani de zile. A jucat chiar şi golf cu mine.

— Ştii, da, că urăşte golful?

— Da, spuse el chicotind. Şi joacă cu adevărat, cu adevărat, foarte prost.

— Atunci de ce…?

— Este doar o glumă în familie. Obişnuia să-şi petreacă atât de mult timp cu celălalt bunic… Ah, în sfârşit. Totul o să se rezolve. Scoase din dosar un pachet de hârtii vechi, îngălbenite şi ochii lui Joce se luminară.

— Ştii ce se află aici?

Ca o cobră hipnotizată de fluier, se aplecă Joce asupra hârtiilor, cu amândouă mâinile întinse, să le ia.

Doctorul Dave le retrase şi le băgă înapoi în dosar.

— Dacă îl faci pe nepotul meu să zâmbească din nou, îţi voi da partea a doua.

— Le-ai citit? Vocea ei era ca o şoaptă.

— Ah, da. Mi-a plăcut mai ales partea în care cad amândoi într-un râu, într-o maşină răsturnată. Edi trebuie să… în sfârşit, poate că nu te interesează.

— Ba da, dar…

— Dar ce?

— Ramsey. Le-am spus la amândoi să stea departe de mine.

— Ciudat că l-ai pomenit pe Ramsey, dar are nişte cazuri noi în Massachusetts şi se pare că o să lipsească câteva săptămâni bune.

— Dumnezeu să mă aibă în pază! spuse Joce cu sufletul la gură. Tu l-ai trimis acolo, da? Eu chiar sunt folosită ca o parte dintr-o proprietate. Mă vrei pentru nepotul tău, da?

— Sunt prea bătrân ca să mă gândesc atât de departe. Dar acum vreau să fac orice ca să-l îndepărtez pe nepotul meu de micuţa aia căutătoare de aur, cu care s-a însurat. Şi vreau să adaugi povestirile acestea la cartea pe care o scrii despre Edi.

— De unde ştii?… în sfârşit, n-are importanţă.

— Oficiul poştal. Scrisori returnate, căutări pe Internet… nimic mai simplu să aflu cu ce te ocupi.

— Zău dacă pot înţelege de ce a vrut domnişoara Edi să stea cât mai departe de orăşelul ăsta, spuse ea cu sarcasm.

— Din câte am auzit, tu te-ai adaptat cât se poate de bine aici. Îţi place ca lumea să ştie cine eşti şi îţi place să locuieşti în Casa Mare.

— Ce fel de doctor eşti? Psihiatru, cumva?

— Generalist, spuse el căutând în dosar.

— Te rog, spune-mi că nu mai ai ceva pentru mine? Poate un manuscris de la Marea Moartă?

— Ceva mai bun. Ah, uite-o. Este reţeta fiicei mele, de friptură de vacă la tavă.

— Friptură de vacă?

— Exact. Fă puţină, îngheaţ-o şi s-o ai gata, ca să ai cu ce să-l hrăneşti când o să-l fac pe Luke atât de nefericit, încât o să se întoarcă la tine să sape gropi.

— Se cheamă săpat-dublu şi… De ce te uiţi aşa la mine?

— Ţi-e dor de el, da?

— De fapt, am fost atât de ocupată încât nici n-am avut timp să… Joce se întrerupse când îl văzu zâmbindu-i. Ştii ceva? Eşti la fel de enervant ca şi el.

— Iau asta ca pe un compliment. Nu uita. Îngheaţă friptura la tavă, ca s-o ai pregătită.

CAPITOLUL 16

JOCELYNE SE TREZI târziu, a doua zi dimineaţă. Cu poveştile doctorului Dave şi cu tortul de ciocolată, nu-şi revenise tot restul zilei şi se culcase devreme.

O parte din ea vroia să nege anumite lucruri spuse de doctor, dar o altă parte ştia că el avea dreptate. Da, îi era dor de Luke – şi era atât de ah, atât de foarte, foarte fericită să afle că el era nefericit.

Făcu un duş şi se îmbrăcă, apoi se uită la plicul acela mare pe care i-l dăduse ieri doctorul Dave. Îl citise aseară,

în pat şi niciun cuvânt nu o surprinsese. Ingrid avusese o legătură cu un bărbat bogat, căsătorit şi foarte cunoscut, din New York. Dacă soţia bărbatului afla despre această legătură şi intenta divorţ, omul rămânea lefter, pentru că banii erau ai ei şi contractul prenupţial pe care-l semnase nu era foarte bun cu el.

Ingrid fugise înapoi la soţul ei, în speranţa că bărbatul din New York îşi va putea împăca soţia bogată, furioasă.

— Bietul Luke, spuse Joce în timp ce-şi trăgea părul în spate, într-o coadă de cal, dar fără să-şi poată şterge zâmbetul de pe faţă. Putea pronunţa cuvintele, dar nu simţea absolut nimic „biet” la el. Poate că o să vină să o vadă, astăzi. Poate că…

Se opri, părându-i-se că a auzit ceva afară. Poate că era camioneta lui, dar când se uită pe fereastră, nu era decât Greg, prietenul Sarei. Sigur, se duceau să lucreze la buticul ei. Aşa cum le spusese Sara, Greg părea să aibă un cont fără limite în bancă şi cumpărase magazinul de mobilă veche din colţul străzii McDowell cu Lairdton, în diagonală faţă de Marele Stejar, aşa cum aflase Joce că se numea locul.

Uitându-se în jos la Sara şi Greg, de la fereastra dormitorului ei, Joce trebui să se înfrâneze să nu-i invidieze – şi să se întrebe dacă nu se purtase ea ca o idioată. Când ajunsese în orăşelul ăsta, în viaţa ei intraseră doi bărbaţi, dar ea i-a izgonit pe amândoi – iar ei nu au făcut niciun efort să revină în graţiile ei.

— „Curte înfocată”, ha! spuse ea tare.

Jos, bucătăria era goală pentru că era luni dimineaţa şi Tess nu se ocupa de cateringul pentru vreo petrecere. Joce

nu înţelegea cum reuşea fata asta să se descurce. Lucra normă întreagă, plus cateringul pentru patru petreceri în weekenduri. Sigur, Jim era acolo să o ajute, dar tot mai erau atâtea de făcut.

Joce îşi luă puţin lapte şi o brioşă din tărâţe, apoi se duse la biroul ei să se apuce de lucru, deşi totul devenea, cu fiecare zi, tot mai frustrant. Era tentată să îi scrie un e-mail lui Bill Austin şi să-l întrebe dacă îl putea vizita, ca să facă la el fotocopii după scrisorile în care bunicul său vorbea despre domnişoara Edi. O să-şi cumpere un fotocopiator mic, iar astfel scrisorile nu vor părăsi niciodată casa. O să-i promită că ea… Dar aşa cum i se întâmpla frecvent în ultima vreme, mintea ei începea să umble aiurea, gândindu-se la ce anume putea ea să facă, vroia ea să facă, dar întotdeauna revenea la adevărul că efectiv se lovea de un zid de cărămidă, în biografia ei despre domnişoara Edi.

Îşi aminti povestea pe care doctorul Dave i-o fluturase în faţa ochilor. O maşină răsturnată. O acţiune de salvare. Ce se întâmplase?

Jocelyn urcă înapoi în camera ei şi luă micul diptic cu cele două fotografii, mult preţuita posesie a domnişoarei

Edi. În ziua morţii ei, Jocelyn îl luase pe ascuns de pe noptieră şi îl ascunsese sub bluză. La vremea aceea se gândea că toate lucrurile vor lua drumul acţiunilor caritabile, dar dorise nespus ca acest unic obiect să-i amintească de prietena ei.

Jocelyn îşi amintea bine de prima oară când o întrebase pe domnişoara Edi despre şuviţa de păr prinsă într-o coadă. Avea pe atunci în jur de zece ani şi era curioasă să

ştie totul.

— Este greu de imaginat acum, cu bărbaţii de azi, cu părul lung până-n talie, dar pe vremea mea, bărbaţii aveau tâmplele rase. Dar David nu se mai tunsese de câteva săptămâni, aşa că am putut să-i tai câteva şuviţe şi să le împletesc într-o coadă, din părul lui şi al meu.

— Ce culoare aveau ochii lui? întrebase Jocelyn, uitându-se la fotografia alb-negru.

— La fel de albaştri ca ai tăi, spusese domnişoara Edi, zâmbind. Şi avea o gropiţă în bărbie, la fel ca a ta.

— Şi ca a mamei, spusese Jocelyn.

— Bărbiile ca a ta sunt o trăsătură ereditară.

— Bunicul meu spunea că bărbia lui fusese exact ca a noastră, dar că se înecase în celelalte patru bărbii, de la bătrâneţe.

Domnişoara Edi zâmbi.

— Păcat că nu am fost aici pe vremea aceea, să-i fi cunoscut pe mama şi pe bunicii tăi.

— Sunt fericită că ai venit şi m-ai salvat, spusese Jocelyn. Eu sunt ca unul dintre pacienţii tăi arşi, doar că rănile mele sunt pe dinăuntru.

Domnişoara Edi îşi scutură capul, în admiraţie.

— Spui uneori lucruri de o extraordinară înţelepciune. Şi ca de obicei, îşi zâmbiseră una alteia, în perfectă înţelegere.

Jocelyn îşi ridică privirea de la fotografie şi de la amintirile ei şi se uită pe fereastră. Puse dipticul jos, apoi se aplecă mai mult spre fereastră. Putea vedea ceea ce îşi spuse că era partea din spate a unei camionete. Camioneta lui Luke, parcată exact acolo unde lucra, la grădina de

ierburi aromatice.

Jocelyn se ridică încet şi se uită în jos, la ea. Domnişoara Edi s-ar fi îngrozit, dar azi era îmbrăcată cu o pereche de ginşi noi – i-i vânduse Sara, din vracul de haine pe care le cumpărase cu camionul, împreună cu o bluză roz închis. Oare bluza era prea formală? Să se schimbe? în ce? într-un top decoltat, doar cu o baretă prinsă pe după gât? în ceva cu paiete şi alte zorzoane?

Râzând de ea, coborî treptele în goană spre bucătărie ca să iasă pe uşa din spate, dar se opri, alergă la congelator, luă un pachet cu friptură de vacă la tavă şi îl îndesă în microunde. Mai bine să fie pregătit, îşi zise ea îndreptându-se spre uşă.

— Bună.

Luke vârî sapa în pământ, scoţând-o apoi plină.

— Locul ăsta e o nenorocire, spuse el. Uite ce de buruieni. Probabil că o să trebuiască să le dau foc.

— Cu temperamentul tău aprins? întrebă ea fără urmă de zâmbet.

— Cu flăcările care-mi ies pe nări, spuse el încă încruntat, după care vârî lopata în pământ şi se uită la ea.

— Da! Sunt căsătorit. Îmi pare rău că nu te-am întrebat dacă îţi convine sau nu. Din nu ştiu ce motiv stupid am crezut că sunt grădinarul tău, nu iubitul tău. Tot satul a crezut că ai venit aici ca să te măriţi cu Ramsey. Voi doi urma să faceţi, în sfârşit, unirea dintre familiile McDowell şi Harcourt. Nu înţeleg cu ce am greşit neştiind că nu aveam voie să vorbesc cu tine, fiind însurat. Ş dacă-mi permiţi să-ţi amintesc, asta este tot ce am făcut. Îmi cer

scuze. Eu trăiesc singur. Uneori se pare că toată lumea care locuieşte aici este înrudită cu mine, deci despre ce-am putea vorbi? Despre copilăria noastră? Despre cum obişnuiam să ne scăldăm în pielea goală în iazul tău? Aşa că pune-mă la zid şi împuşcă-mă, dar eu am discutat cu o femeie care nu era soţia mea. Pe care, că veni vorba, nu am mai văzut-o de atâta vreme încât mi-a fost greu să o recunosc.

Şi acum tot târgul este supărat pe mine. Tata este pe jumătate îndrăgostit de tine; mama este atât de furioasă încât nu mă mai invită la cină o dată pe săptămână, aşa că în clipa de faţă sunt la discreţia lui Ingrid şi a microundelor. Şi biserica a trimis un pastor să discute cu mine despre infidelitate şi despre corupere de minore. Poate că se referă la Ingrid, care mulţumită Botox-ului în cantităţi suficiente ca s-o îmbolnăvească, doar arată de paisprezece ani. Aşa că am venit aici să sap. Nimeni altcineva din târg nu mă lasă să mă apropii de grădina lui, dar eu am nevoie să lucrez cu pământul. Ai vreo problemă cu asta?

— Îţi place friptura de vacă la tavă?

— Friptura de vacă? repetă el prosteşte.

— Cu morcovi şi sos Worcestershire. Am reţeta mamei tale. Dacă începi să plângi, nu primeşti nimic, adăugă ea ridicând mâna.

Luke scoase lopata din pământ şi o aruncă în camionetă.

— De ce am senzaţia că sunt obiectul unei intrigi?

— Alătură-te clubului, spuse Joce. Bunicul tău se foloseşte de mine ca să te îndepărteze de… Vreau să-l citez

întocmai… „de micuţa căutătoare de aur, cu care s-a însurat”. Da, aşa a spus.

— Nu ar fi trebuit să păstrezi secretul ăsta doar pentru tine Ei bunicul meu?

— Sunt permise secretele în orăşelul ăsta? întrebă ea în timp ce se apropiau de casă. Am crezut că există o lege împotriva lor. Păstrează un secret şi puşcăria te mănâncă. Pe de altă parte, verii tăi au păstrat secretul căsniciei tale atât de bine, încât nici măcar Tess nu a ştiut nimic. Am auzit că a ţipat la Ramsey atât de tare şi atât de mult, încât au trebuit să rezugrăvească biroul.

Luke clipi spre ea.

— Cred că ai trăit prea mult în Edilean.

— Iar tu te-ai întors aici de pe unde ai fost, făcând tot ce făceai – Joce se opri să vadă dacă nu era cineva pe aproape, apoi coborî vocea – acolo în nord.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Ştiai că sprânceana ta dreaptă zvâcneşte când minţi?

— Nu, este din cauza foamei.

— Indiferent care este motivul, tu şi toţi ceilalţi aţi sărit din nou peste nu ştiu ce mare secret despre tine. Vreau să spun altul decât faptul că eşti însurat.

— Acela că nu sunt însurat, spuse el deschizând uşa şi lăsând-o pe ea să între prima.

— Nu-mi spune că în sfârşit ai avut curajul să ceri divorţul.

— Anularea. Nu am petrecut suficient timp împreună ca să ne considerăm căsătoriţi.

— Iar ea a comis o fraudă, spuse Joce încet. Tu ai crezut

că este un anumit fel de femeie dar ea s-a dovedit a fi cu totul altceva. Joce găsise o formă elegantă de a spune adevărul, acela că Ingrid se folosise de sarcină ca să se mărite cu el, după care renunțase la sarcină.

— Da, spuse Luke, dar poate că și eu ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult. Poate că ar fi trebuit să…

— Deci s-a întors să vadă dacă vă puteți împăca?

— Mai mult sau mai puțin, spuse el, în timp ce Joce îi întindea o bere.

— Și cum merge?

Luke îi răspunse zâmbind creț:

— Nu prea bine. Dar de ce nu mai ești furioasă pe mine?

— Bunicul tău mi-a spus că dacă vorbesc cu tine, ne va da partea a doua a povestirii domnișoarei Edi.

— Acesta este singurul motiv?

— Singurul. Așa cum sunt sigură că știi, încerc să scriu o carte despre domnișoara Edi, dar nu pot găsi informații suficiente. Am nevoie de povestirile acelea.

— Deci este doar o chestiune legată de muncă, da?

— Doar muncă, spuse ea, dar zâmbi.

— Presupun că nu vrei decât să reușești să citești ceea ce trebuie să fie o poveste foarte romantică.

— Sigur că vreau să știu ce a făcut domnișoara Edi. Întotdeauna am crezut că era fată mare.

— De ce ai crezut asta? David al ei a fost rănit într-un loc nepotrivit?

— Nu am putut-o întreba direct asta, nu? Te-ai spălat pe mâini?

— Nu. Chiar este friptura de vacă la tavă a mamei mele?

întrebă el în timp ce se spăla pe mâini.

— Este, dacă o face după rețetă, dar poate că oi fi omis un ingredient secret. Poate c-ar fi trebuit să pun niște flori de limba-mielului deasupra.

— Te-ai săturat de brioșele?

Joce își dădu ochii peste cap.

— Tatăl tău și Tess au început să discute despre deschiderea unui magazin în oraș. Cu buticul elegant al Sarei și patiseria lui Tess, Edilean se va transforma în Soho.

— Asta este o glumă total lipsită de umor.

— Poate că Vitregele și Ingrid vor face aici câteva ședințe foto. Se vor întinde voluptoase în camioneta ta, îmbrăcate în Armâni. Ar fi un decor extraordinar. De ce te uiți așa la mine?

— Nu vrei să încetezi cu Ingrid? Gata, am terminat cu ea.

— Încă nu. Tot însurat ești, până când nu ai în mână hârtia care spune că nu ești.

— Pentru tine este important acest lucru?

— Nu, sigur că nu, spuse ea repede, luând o mănușă să scoată din microunde punga mare cu friptură în sos și o turnă într-un bol.

— Te-ai sărutat vreodată cu Ramsey?

— Sincer, chiar nu cred că asta este treaba ta, spuse Joce.

— Am un motiv să întreb asta.

— Da, m-am sărutat cu el de cel puțin o mie de ori. A fost într-adevăr o experiență magnifică.

Luke stătea rezemat de spălător, cu berea în mână. Puse berea jos, apoi se apropie de ea, fără să spună un cuvânt.

— Să iau niște tacâmuri de argint și…

Luke îi puse mâna sub bărbie şi îi ridică faţa spre el, apoi o sărută. Era un sărut delicat, dulce, dar îi făcu genunchii să i se îndoaie.

— Acum înţelegi? o întrebă el dându-se înapoi, fără să o atingă.

— Să înţeleg ce?

— Despre noi doi. Despre motivul pentru care bunicul meu te-a invitat acasă la el, la prânz, de ce Ramsey a fost trimis afară din oraş, de ce a fost adusă Ingrid înapoi, în viaţa mea.

— Vrei să rămâi cu ea?

— Trebuie să termin cu ea în mod legal. Să se lupte singură cu barosanul acela din New York.

— Ştiai despre el?

— Chiar îţi închipui că am crezut că a venit aici din dragoste pentru mine? M-am căsătorit cu ea pentru că îmi purta copilul iar ea… Luke se uită în altă parte. Nu vreau să retrăiesc toate astea. De îndată ce MAW va avea toate hârtiile, căsătoria va fi anulată, după care am de gând să îţi fac „o curte înfocată”.

— Înfocată, da? Şi cum ar începe? întrebă ea zâmbind şi apropiindu-se de el.

— Va începe prin a nu pune mâna până nu voi fi oficial necăsătorit. Şi când tu îţi vei da seama că eu nu sunt ca tatăl tău.

— Ce spui?

— Tu ai spus că sunt ca tatăl tău.

— Ştiu, recunoscu Joce, retrăgându-se de lângă el.

— Dar…

— Niciun dar. Deci, ce plan diabolic aţi pus la cale tu şi bunicul, ca să mă faceţi să fac ce vrea el să fac?

— Mai întâi, trebuie să iei lecţii de golf, spuse ea punând pe o farfurie o porţie uriaşă de friptură cu legume şi servindu-l.

— Ce?! striga Luke îngrozit.

— Doar câteva. Până-n douăzeci, după care o să ne dea a doua parte a povestirii.

— Şi tu, mă rog, ce trebuie să faci?

— Să trec examenul în faţa tuturor numeroaselor tale rude, să fac orăşelul să creadă că merit o casă despre care ei cred că le aparţine, să mă ridic la înălţimea comparaţiilor cu domnişoara Edi, să fiu…

— Bine, am prins ideea. Cum te descurci până acum?

— Tu ce crezi?

Luke îi aruncă o privire atât de pofticioasă, încât Jocelyn putea simţi cum i se încing rădăcinile părului.

— Ce se petrece aici? întrebă Tess din prag. Vă pregătiţi să-i oferiţi Sarei o rundă? Atenţie la cioburi şi la rosăturile provocate de covoare.

— Vorbeşti despre ceea ce cred eu că faci tu? răspunse Luke sunând foarte puritan.

— Orice îţi aprinde imaginaţia, spuse Tess zâmbindu-i lui Jocelyn.

— Ai nevoie de bucătărie? întrebă Joce. Luke mâncase deja jumătate din porţie.

— Nu, spuse Tess, am venit să vă livrez un dar pentru amândoi.

— Cine a şi aflat că suntem împreună în bucătărie?

întrebă Joce.

— Oricine i-a văzut camioneta pe Edilean Road, îndreptându-se încoace, ştie.

— Ceea ce înseamnă tot târgul, spuse Luke, care nu părea deloc mirat.

— Şi despre ce cadou vorbeai? întrebă Jocelyn.

— Ah, da.

Tess dispăru o clipă înapoi în hol şi se întoarse cu un coş uriaş pentru picnic, cu o fundă legată de mâner.

— Tu şi Jim aţi făcut asta? întrebă Jocelyn zâmbind.

— De ce noi? întrebă Tess.

— Pentru că voi doi îi folosiţi bucătăria, lăsând toate cheltuielile în seama lui Joce, în timp ce tu şi zgârcitul ăla de taică-meu vă păstraţi toate profiturile.

— Ah, asta era, spuse Tess ridicând din umeri. Dar nu, e de la doctorul Dave.

Tess îşi puse mâna pe speteaza scaunului lui Luke.

— Cum de Jim şi doctorul nu se înţeleg? Jim este atât de dulce. Nu pot înţelege…

Întrerupându-se, Tess îl bătu pe Luke pe spate.

— Te simţi bine?

— Nimeni nu i-a mai spus vreodată tatălui lui, „un dulce", spuse Jocelyn. Luke şi mama lui au făcut echipă împotriva dragului de el.

Luke bombăni, continuând să mănânce:

— Bunicul meu…

În clipa următoare, Luke şi Jocelyn se uitară unul la altul, făcând ochi mari când înţeleseră cine le trimisese coşul. Se repeziră instantaneu spre Tess. Luke se sculă atât de

repede, încât scaunul se prăbuşi pe spate.

Tess făcu şi ea ochii mari, apoi dădu să o ia la fugă spre uşa din faţă.

— Coşul! strigă Jocelyn. Lasă-l aici!

Tess se aplecă în timp ce continua să fugă, puse coşul pe jos, după care ieşi pe uşa din faţă, trântind-o în urma e

Joce şi Luke atacară coşul cu ambele mâini. Pachete de brânză, o baghetă franţuzească subţire, caserole cu salată şi un termos fură repede puse alături, pe jos. La fund, învelite pentru protecţie într-o pungă de plastic, se aflau paginile îngălbenite pe care Joce le văzuse acasă la doctorul Dave.

Le apucară amândoi în acelaşi timp, le ridicară, apoi se uitară unul la celălalt.

— Trebuie să avem grijă de ele, spuse Luke.

— De acord, spuse Joce fără să dea drumul foilor.

— Mâncarea. Afară. Tu citeşti. Eu sap.

— Perfect, spuse Joce continuând să ţină foile cu o mână, cu cealaltă punând mâncarea înapoi în coş.

Când totul se afla înapoi la loc, Luke făcu ochii mici, spre ea.

— Tu trebuie să le dai drumul.

— Nu, tu trebuie.

— Deci, când o să fie gata cartea ta? întrebă Luke, ca şi cum făcea doar conversaţie şi intenţiona să stea acolo toată ziua, nedând deloc drumul la partea lui de manuscris.

— De îndată ce mă laşi să mă duc să citesc asta!

Luke nu-şi putu înfrâna un zâmbet, dând drumul la partea lui.

— Bine, dar nu ieşi din raza mea vizuală.

— Cred că mă pot descurca cu asta, spuse ea sugestiv şi zâmbetul lui Luke deveni mai larg. Luă coşul într-o mână şi trecând prin bucătărie, luă şi farfuria cu friptura la tavă, după reţeta mamei lui, pe care nu o terminare.

Zece minute mai târziu se aflau afară şi mâncarea era întinsă de jur împrejur. Luke stătea pe o parte a cuverturii roşu cu alb pe care o indusese bunicul lui în picnic şi mânca, în timp ce Joce deschidea cu reverenţă paginile vechi.

— Eşti gata? îl întrebă ea pe Luke.

Luke confirmă din cap.

— Lasă vorbitul şi citeşte!

Jocelyn se uită în jos, la pagini şi începu.

CAPITOLUL 17

Londra
1944

— **DOMNULE, CU RESPECT** refuz misiunea, spuse Edi privind drept înainte, cu şira spinării rigidă, stând în picioare în faţa biroului Generalului Austin.

— Harcourt, spuse el cu o voce plină de răbdare şi intoleranţă, acesta este un război şi tu vei face ceea ce ţi se spune să faci – aşa cum trebuie să facem cu toţii. Dacă trimit doi soldaţi acasă la doctorul Jellicoe, oamenii îi vor vedea şi îl vor suspecta. Acoperirea lui va fi aruncată în aer. De aceea vreau ca tu, o femeie, să te duci la el cu şoferul meu şi să-i dai această revistă doctorului Jellie.

Sunt suficient de clar?

— Absolut, spuse Edi. Dar eu nu sunt de acord cu decizia dumneavoastră în legătură cu cine trimiteţi la el. Oricare dintre celelalte femei, poate Delores, ar fi mai bună la treaba asta decât aş fi eu.

— Delores este o idioată. O pană de cauciuc ar face-o isterică. Am nevoie de cineva care-şi poate păstra sângele rece într-o situaţie de stres.

— L-aţi putea trimite revista prin poştă.

Generalul Austin se lăsă pe spate în scaunul lui, împreunându-şi mâinile.

— Spune-mi exact ce ai împotriva acestei misiuni? Ţi-e frică? Eşti prea laşă ca să faci ceva ce băieţii noştri americani fac zi de zi?

Edi nu-i răspunse. Ea îşi dovedise stăpânirea de sine la fiecare raid de bombardament. Ea era întotdeauna ultima care se cobora în adăpost, asigurându-se că toate celelalte femei din birouri erau în siguranţă.

— Ce este? lătră Generalul Austin,

— Domnule, mă puteţi trimite cu un alt şofer, sau mă puteţi lăsa să merg singură. Ştiţi că am condus de multe ori singură, aici în Anglia.

— Un alt şofer? Vrei să spui că obiecţia ta de a merge în misiune este aceea că nu îţi place de sergentul Clare?

Edi rămase din nou tăcută.

Generalul Austin se ridică din scaun, se duse la fereastră, apoi se întoarse să. Se uite la ea, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce auzise.

— Nu îţi place, Harcourt? Toţi oamenii ăia de afară care

se lansează asupra duşmanului strigând „Mai bine ca Austin”, crezi că mie îmi plac? La naiba! Propriei mele soţii nu îi place de mine! Eu nu cred că a plăcea sau a displăcea au ce căuta într-un război.

Când termină, vocea lui era atât de tunătoare, încât doar printr-o minune nu se spărseseră geamurile.

— Nu, domnule, spuse Edi.

— Bine, Harcourt, vreau să îţi împachetezi lucrurile pentru o noapte şi să te îmbraci cu ceva frumos. Eşti o fată care merge la ţară cu prietenul ei soldat şi care se opreşte în drum să facă o vizită prietenului unui prieten, doctorul Sebastian Jellicoe şi căruia îi dă o revistă. Asta o să faci. Ai alte întrebări? Ceva ce nu-ţi place în legătură cu misiunea asta?

Edi rămase ţeapănă, refuzând să se lase intimidată de el.

— Da, domnule, am o întrebare. Despre ce este cu adevărat vorba, aici?

Generalul Austin răspunse după câteva momente.

— În condiţii normale, nu ţi-aş spune, dar doctorul Jellie este un profesor pensionar – Oxford, cred – şi el se pricepe la cuvinte mai mult decât oricine altcineva de pe planeta asta. Noi îi trimitem documente secrete, care trebuie decodate. Problema este că avem impresia că a fost deconspirat. Se pricepe foarte bine să joace rolul bătrânului atât de senil încât habar n-are că se află în război, dar cineva a descoperit totuşi farsa şi noi ne temem pentru viaţa lui. Revista poartă un mesaj codat, în care scrie să plece de acolo împreună cu tine şi Clare. Şi îndată ce îl veţi aduce aici, Jellie va fi trimis în State. Ţi-am

răspuns la întrebare? Chiar crezu că Delores ar putea face asta?

— Da, domnule şi Delors ar fi ineficientă.

— Perfect, acum pleacă. Clare te va lua mâine dimineaţă la ora 9. Să fii aici la 7, ca să te mai instruiesc.

Cincisprezece minute mai târziu, Edi se afla în minusculul ei apartament, împachetându-şi lucrurile. Îşi propusese ca mâine să-şi pună un taior atât de sever croit, încât uniforma ar fi părut elegantă, în comparaţie. Celelalte femei abia aşteptau să-şi lase uniformele rigide şi să se îmbrace în rochii frumoase, dar Edi îşi spunea că bărbaţii nu aveau nevoie de mai multe încurajări, aşa că ea rămânea cât mai acoperită cu putinţă.

Avea şi alte haine, câteva rochii drăguţe, dar nu se va îmbrăca cu ele decât când ei – ea şi odiosul sergent Clare

— Vor fi în afara razei vizuale a soldaţilor.

După ce îşi puse rochiile şi lenjeria intimă într-o valijoară, era gata de plecare. Dacă ar fi putut face abstracţie de faptul că va merge cu detestabilul sergent Clare în această misiune, Edi ar fi recunoscut că misiunea aceasta o stârnea. Să iasă din biroul plin de fum, departe de nesfârşitul arţag al generalului… Să meargă la ţară! Să vadă copaci! Aproape că nu mai avea răbdare.

În rarele ei zile libere, ea nu era ca alte fete care alergau în localul cel mai apropiat, unde soldaţii lor beau şi ascultau muzică pusă tare. Nu, Edi profita de orice maşină care o lua, ca să meargă la ţară, unde să-şi petreacă ziua. Iar dacă avea suficient noroc să scape o vreme de general, rămânea mai multe zile la ţară. Se plimba, se aşeza la

umbra copacilor şi privea vacile păscând. Mintea lui Edi simţea nevoia să i se reamintească pentru ce se purta un război, ca să vadă ce anume încercau ei să păstreze.

Uneori îşi petrecea noaptea la vreo fermă. Învăţase repede să mintă şi să spună că era văduvă de război şi că soţul ei fusese englez. Oamenii erau suspicioşi când vedeau o americancă înaltă, frumoasă, hălăduind pe acolo singură, dar o văduvă care dorea să cunoască ţara soţului ei mort, deschidea uşile şi îşi făcea prieteni. Când se întorcea în biroul Generalului Austin, după un astfel de sfârşit de săptămână, Edi avea o listă cu numele celor pe care-i cunoscuse. Oamenii aceştia vroiau să afle câte ceva despre fiii şi fiicele lor. În mod ilegal, dar fără vreun sentiment de vinovăţie, Edi se folosea de contactele Generalului Austin şi de recomandările lui, ca să afle ceva despre numele de pe lista ei. Într-o oră de la prima ei încercare, Generalul Austin aflase deja cu ce se ocupa ea. Nimic nu-i scăpa vreodată atenţiei lui. Dar el mormăi doar

— Era modul lui personal de a-şi exprima acordul – după care îi dădu şi mai mult de lucru. Un preţ mic faţă de bucuria de a-i putea ajuta pe oamenii care fuseseră atât de amabili cu ea. De două ori, când singură nu reuşise să dea de fiii căutaţi, îi ceruse ajutorul generalului. De fiecare dată, el găsise răspunsul. Un tânăr fusese ucis în Italia, iar celălalt fusese rănit şi se afla într-un spital din Franţa.

După ce termină de împachetat, Edi îşi fierse un ou şi-şi făcu puţină pâine prăjită pe plita electrică minusculă şi încercă să citească documentele pe care şi le adusese de la serviciu. Dar mintea ei continua să se întoarcă la misiune.

Dacă Generalul Austin vroia un bărbat alături de ea, atunci misiunea era cu mult mai periculoasă decât îi spusese el.

— Deci ce i-ai făcut Generalului Austin de te-a obligat să porţi chestia asta? îl întrebă doctorul pe David Clare, în timp ce strângea şuruburile lungii proteze de picior.

David stătea pe masa de operaţie, doar în cămaşă şi chiloţi, iar doctorul îi fixa pe piciorul stâng o hidoasă carcasă de oţel.

— Nu ai auzit că merg cu Harcourt?

Medicul se opri şi o clipă gura i se căscă a veneraţie, dar şi-o închise repede.

— N-o să ţină. N-o s-o cucereşti niciodată. Mai ales cu chestia asta.

David zâmbi jalnic, uitându-se la legăturile din oţel care-i înfăşurau piciorul. I se spusese că Austin este un ticălos, dar până în dimineaţa asta nu crezuse. Aseară, un locotenent îl anunţase că o va duce pe Edilean Harcourt la ţară, cu maşina, ca să o viziteze pe soţia unui prieten al generalului. Soţul ei fusese tocmai ucis şi generalul vroia să prezinte personal condoleanţe văduvei – „personal” însemnând că-şi va trimite secretara.

— Stai, mi s-a spus să-ţi dau asta, mai spuse locotenentul şi scoase un plic alb, de genul celor care cuprindeau o invitaţie.

— Ce e asta? întrebase David.

— Nu sunt sigur, dar cred că este o invitaţie la balul ofiţerilor, din luna viitoare. Dacă te întorci viu, trebuie să mergi la bal. Anul trecut domnişoara Harcourt avea o rochie albastru-electric, care… Bărbatul scutură din cap, ca

să-şi limpezească gândurile. În locul tău aş păstra-o. Nu poţi intra la bal fără ea.

— O s-o păstrez cu sfinţenie, spusese David strecurând-o în buzunarul cămăşii.

David şi Edi urmau să petreacă noaptea la ţară şi să se întoarcă a doua zi. David nu putea decât să spere că Cerul va fi la fel de bun cu el, precum îşi imagina aceste două delicioase zile.

Dar azi-dimineaţă, un idiot de locotenent a venit să-i spună că trebuie să se prezinte imediat la un anume Căpitan Gilman, un doctor. Firește că la ora aceea toată Londra şi probabil jumătate din Paris ştiau că sergentul Clare avea să fie singur, două zile, cu domnişoara Harcourt.

David ar fi trebuit să ştie că era o capcană, aici. Doctorul i-a comunicat că generalul îi spusese că un soldat sănătos, care bântuie pe la ţară, va ridica multe probleme. De ce nu era pe front?

— Aş putea fi în permisie. La asta nu s-a gândit? spusese Davis.

Doctorul îl privi neîncrezător.

— Vrei să-ţi explic eu felul în care gândeşte mintea buldogului Austin? Şi a continuat să-i explice că Generalul Austin s-a gândit că era mai bine dacă sergentul Clare va fi văzut inapt pentru front, de aceea va purta o proteză din oţel, de la coapsă până la glezna piciorului. În dreptul genunchiului exista o articulaţie rotundă, de patru centimetri, care putea fi lărgită sau strânsă cu o cheie imbus.

Zece minute mai târziu, David se afla pe masă şi un

doctor îi fixa pe picior proteza-tortură.

— Ai grijă să nu pierzi imbusul. Dacă-l pierzi, nu-ţi mai poţi scoate proteza decât cu bomfaierul, îi spuse doctorul ţinând în sus mica sculă în formă de L.

Existau nişte perniţe între piele şi oţelul protezei, dar materialul era uzat şi zdrenţuit, din loc în loc ieşind franjuri.

— Nu ai putut găsi ceva mai rău? Unul mai vechi, mai uzat? întrebă David.

— Nu, ăsta este cel mai prost. A rămas din ultimul război, spuse doctorul zâmbind.

— Războiul civil sau războiul dintre francezi şi indieni?

— Războiul Rozelor. Chestia asta a fost făcută probabil de mână, pe nicovală. Pariez că dedesubt sunt zale, spuse un soldat britanic în trecere pe acolo.

— Aş dona-o unuia dintre muzeele voastre. Unul pe care l-am salvat pentru voi, strigă David după soldat.

În urma englezului pluti un râs prelungit.

— Gata. Hai să vedem cum mergi, spuse doctorul.

David se răsuci pe masă şi puse cu greu un picior pe duşumea, apoi pe celălalt. Când făcu câţiva paşi cu proteza, constată că era mai rău decât crezuse. Proteza era grea, îl strângea şi articulaţia metalică se mişca doar jumătate cât o făcea piciorul.

— Ce naiba…! spuse David ridicându-şi piciorul. Nu-şi putea îndoi genunchiul decât câţiva centimetri.

— Îmi pare rău, spuse doctorul zâmbind. Dar care era soldatul căruia să-i pară rău pentru bărbatul care avea să petreacă două zile cu domnişoara Harcourt? Doctorul băgă

imbusul în trei şuruburi ale articulaţiei, mai slăbindu-le un sfert de centimetru. Articulaţia slăbi şi David putea acum să-şi îndoaie piciorul.

— Urăsc chestia asta, spuse David încercând să meargă.

— Fii fericit că nu ai nevoie de ea cu adevărat, spuse o voce în spatele lui.

— Domnul să mă păzească de naivii fără minte. N-ai vrea să-ţi pui tu chestia asta?… Oh! Scuze, domnule reverend. Nu am vrut… David nu mai ştia ce să spună.

Reverendul zâmbi.

— Mi s-a spus mie mai rău decât naiv fără minte. Cred că afară e o maşină care te aşteaptă, cu o tânără doamnă pe care trebuie să o iei cu tine.

— Da, mormăi David, dorindu-şi să înjure proteza şi mai ales pe Generalul Austin care i-a obligat s-o poarte. Unul dintre bărbaţi sugeră că era de fapt o centură de castitate pe care trebuia s-o poarte ca să nu se apropie de preţioasa secretară a generalului.

Cu toţii aşteptaseră ca David să răspundă ceva la remarca asta, ceva cum că nu piciorul ar fi fost partea pe care plănuia el să o folosească, dar David nu spuse nimic. Nu vroia să ajungă la urechile domnişoarei Harcourt vreo aluzie proastă făcută de el.

Îi era imposibil să-şi tragă pe el pantalonii uniformei şi doctorul îi dădu o pereche cu două numere mai mare. Ca să-i ţină sus, cureaua făcea cute, mari, în talie. S-a zis cu arătatul bine, ca să o impresioneze pe cea mai frumoasă femeie din lume, îşi spuse el.

Când văzu maşina pe care i-o trimisese generalul să

plece cu ea, curajul lui David se topi şi mai mult. Era un Chrysler vechi şi după sunetul motorului, la pământ. Se întrebă dacă nu a fost făcut cumva în acelaşi an cu proteza.

L-au trebuit mai multe încercări ca să pornească maşina şi îşi dori să fi avut la dispoziţie o jumătate de zi ca să lucreze la motor, dar nu avea. Când maşina porni în sfârşit, constată că nici direcţia nu mergea. Şi ca să pună capac la toate, maşina avea volanul pe dreapta, în stil englezesc, aşa încât totul se afla invers decât era el obişnuit. Una peste alta, maşina era un pericol public.

Ea îl aştepta, stând în picioare pe rigolă şi David putea simţi ochii bărbaţilor îndreptaţi asupra lui.

Dacă asta era posibil, domnişoara Harcourt arăta chiar mai rigidă decât de obicei. Părul negru era tras spre spate atât de strâns încât părea ca pictat şi costumul din lână era suficient de ţeapăn ca să fi fost făcut din lemn. La picioarele ei se afla o valiză mică, maro şi de umăr îi atârna poşeta şi o geantă din piele neagră, pe care o ţinea strâns, ca şi cum ar fi fost plină de bijuterii.

— Frumoasă zi, nu-i aşa? i se adresă el domnişoarei Harcourt, deschizându-i portiera din faţă.

Când ea însă o deschise pe cea din spate şi se urcă în maşină, David auzi râsul a ceea ce păreau a fi o sută de soldaţi, dar nu se uită înspre ei.

Era greu să conduci cu proteza aceea lungă, pe picior. Orice schimbare de viteză îi provoca şi mai multă durere.

Căptuşeala alunecase deja într-o parte şi simţea oţelul frecându-i-se de piele. Dacă ar fi avut puţină minte, ar fi tras pe dreapta şi şi-ar fi aranjat căptuşeala. Dar se uită în

retrovizoare la domnişoara Harcourt, la chipul ei ferm, ca şi cum ar fi ştiut că el era pe cale să facă ceva înfiorător, aşa că strânse din dinţi şi încercă să ignore durerea.

— Am înţeles că ştii tu drumul, spuse David uitându-se la ea, în oglindă.

Domnişoara Harcourt dădu scurt din cap, comunicându-i astfel că îl auzise.

— Crezi că mi-ai putea spune şi mie direcţiile acelea?

— O voi face când va fi nevoie.

Edi stătea ţeapănă pe bancheta din dreapta. Chiar şi azi-dimineaţă îi mai sugerase o dată Generalului Austin că ar putea merge singură acasă la doctorul Jellicoe. Îi spusese că putea pretinde ca de obicei că este o văduvă de război şi că astfel poate circula fără probleme. Dar răspunsul generalului fusese un singur cuvânt: „Nu”. Nu ţipase la ea şi nu-i explicase, dar ceva în felul cum pronunţase cuvântul îi spusese că asta a fost tot. Ştia, da, că exista un pericol, de vreme ce vroia să fie însoţită de un bărbat. Generalul îi spusese ca din întâmplare că sub bancheta din spate a maşinii se aflau o jumătate de duzină de puşti M1 şi suficientă muniţie să ţină la distanţă un batalion.

După care Generalul Austin îi dădu *revista*. Era un *Time,* datat 15 mai 1944, cu portretul doctorului Alexander Flemming, pe copertă. Era vechi de câteva săptămâni dar ea nu citise data.

— Dă-i-l lui Jellie, îi spusese Generalul Austin, apoi îi dădu un pachet cu bani englezeşti şi o hartă. Drumurile britanice fuseseră trasate în vremuri medievale, erau pentru căruţe şi animale. Dacă în drum se aflase cumva un

copac, sau o colină, sau casa cuiva, căruţa le ocolise. Limitele proprietăţilor erau făcute de râuri sau de aglomerări de bolovani sau de orice altceva putea fi considerat un semn de demarcaţie.

Drumurile acestea continuau să fie folosite şi acum şi ei hurducăneau pe ele, aşa cum se contorsionau şi o luau în jurul marcajelor care dispăruseră de mult. În vremuri de pace, existau semne puse peste tot. Dacă cineva ajungea la întâlnirea a opt drumuri, indicatoarele erau singurul mod de a şti care, încotro ducea. Dar pe vreme de război, ca o măsură de prevedere, majoritatea indicatoarelor de peste tot din Anglia fuseseră înlăturate. Fără o hartă sau un ghid bun, nimeni nu putea găsi nimic.

Edi încercă să studieze harta – şi să nu se gândească la condusul lui Clare. Totuşi, astăzi el părea să fie mult mai precaut. Nu alerga, nu se repezea în şi afară din trafic şi, mai ales, nu-şi exprima opiniile „inteligente" despre orice, ca de obicei.

Petrecu o oră cu harta şi de două ori o schiţă din memorie. Dacă ar fi pierdut-o, nu vroia să nu ştie încotro s-o ia.

Cât despre revistă, aproape că se temea să o deschidă. Tratând-o cu respectul cu care ar fi ţinut în mână o biblie Guttenberg, o răsfoi pagină cu pagină, citind că penicilina doctorului Fleming va fi pusă la dispoziţia lumii întregi şi că o americancă, Kathleen Kennedy, s-a căsătorit cu un bărbat care va deveni Duce de Devonshire.

Dar ceea ce vroia ea mai ales să vadă, era un semn oarecare făcut în revistă, ceva în text sau pe margini, dar

până una, alta, nu găsi nimic.

— E interesantă revista? o întrebă el privind-o prin oglinda retrovizoare, dar Edi rămase tăcută. O să fie o călătorie lungă dacă nu o să vorbească nimeni, spuse sergentul Clare,

— Nu văd rostul unei conversaţii oarecare, spuse Edi. Îi vedea o parte a chipului şi David se încrunta. Lasă-l să se încrunte, îşi spuse ea. Ea nu trebuia decât să-i înmâneze revista doctorului Jellicoe, apoi să se întoarcă înapoi, cu doctor cu tot. Ceea ce va crea o nouă barieră între ea şi odiosul David Clare.

Merseră mai departe în tăcere şi pe la ora unu, începu o ploaie cernută. Sergentul Clare ieşi cu maşina din drum şi continuă drumul pe o alee cu pietriş.

— Ce faci? îl întrebă Edi alarmată. S-a întâmplat ceva?

David opri maşina în faţa unei căsuţe mici deasupra căreia scria *PRÂNZURI Şi CEAIURI DE CASĂ*. David îşi petrecu braţul peste spetează banchetei şi se uită la ea.

— Domnişoară Harcourt, poate că tu eşti atât de disciplinată încât te-ai antrenat să nu mănânci, dar eu sunt om şi trebuie să mă hrănesc.

— Da, desigur, spuse ea fără să-l privească în ochi. După ştiinţa ei, aveau să ajungă la doctorul Jellicoe pe la opt seara. „Dacă ştie ceva, se va ascunde", îi spusese generalul. „Elementul surpriză este important." Deşi îl întrebase, generalul nu-i spusese lui Edi cum îl va convinge pe doctorul Jellicoe să plece cu ea şi cu sergentul Dave – dar oare nu revista trebuia să facă asta?

Ieşind din maşină, Edi văzu că era ceva în neregulă cu

sergentul Clare, dar nu avea de gând să-l întrebe de ce şchiopăta şi aparent avea dureri. Dacă fusese rănit într-o acţiune, ar fi aflat în biroul generalului, ori cum nu aflase, însemna că probabil călcase pe ceva sau, mai curând, intrase cu maşina în ceva.

Intrară în restaurantul care era de fapt livingul unei căbănuţe acoperită cu trandafiri, care era folosită ca ceainărie.

Îndată ce îl văzu pe sergentul Clare şchiopătând, o doamnă durdulie, cu înfăţişare plăcută, spuse:

— Ah, dragul meu, ai fost rănit. Stai jos aici şi-ţi aduc tot ce vrei. Acesta este meniul şi eu sunt doamna Pettigrew şi acum vă las, să vă gândiţi în linişte. Femeia plecă lăsându-i pe Edi şi David la una din cele patru mese. Erau singurii clienţi.

Edi avu un moment de vinovăţie. Poate motivul pentru care generalul Austin îl trimisese pe sergentul Clare cu ea a fost acela că tânărul fusese rănit.

— Ai fost rănit? îl întrebă ea pe deasupra meniului.

— Da, de afurisitul tău de general! Crezi că sunt buni de ceva cartofii ăştia?

Cum meniul era alcătuit în special din mâncăruri cu cartofi, Edi nu se obosi să-i răspundă. Se uită după femeie ca să le preia comanda, dar femeia dispăruse.

— Cred că eu o să… Edi se întrerupse, nedorind să spună că vroia să meargă la toaletă.

— Du-te, comand eu pentru tine. Doar dacă nu vrei altceva decât cartofi, spuse el.

Edi trăise suficient de mult în preajma generalului

Austin ca să nu ştie când un bărbat căuta un bun prilej de ceartă iar dacă sergentul Clare nu înceta să-i vorbească pe tonul ăsta, o să-i arate ea. Era destul că trebuia să aibă grijă să ajungă la destinaţie şi să livreze revista; nu avea nevoie să aibă de-a face cu un mitocan. Din câte îşi putea da ea seama, dacă sergentul Clare nu era periculos de îngâmfat, era furios. Când se va întoarce la generalul Austin, o să-i spună acestuia în detaliu ce credea ea despre bărbatul cu care o trimisese.

Edi se ridică de pe scaun, îşi luă poşeta şi dădu să se întindă după geanta de umăr dar se gândi că ar atrage atenţia dacă ar lua-o cu ea la toaletă. Nu credea că sergentului Clare i se spusese ceva şi vroia ca lucrurile să rămână aşa.

Stătu o vreme la toaletă. Era o baie de casă particulară, cu perdele roz şi săpunele frumoase într-un bol de sticlă. Camera aceasta, atât de plăcută, era motivul pentru care pleca ea din Londra şi departe de soldaţi şi de tot ce-i amintea de război. Se spălă tacticos pe faţă, se rujă, apoi îşi desfăcu părul, şi-l perie, apoi şi-l trase din nou spre spate.

Când se întoarse la masă, mâncarea o aştepta şi era delicioasă. Erau cartofi uriaşi, pufoşi, stropiţi bine cu unt de casă, puţină carne de vacă fiartă probabil ore întregi pentru că era moale şi puţină fasole verde care precis că fusese culeasă chiar în dimineaţa asta din grădină.

Nici ea şi nici sergentul nu vorbiră prea mult, doar câteva comentarii despre ploaia care părea să se oprească.

După masă, sergentul Clare şchiopătă înapoi la maşină şi deschise din nou portiera din faţă pentru ea, spunând:

— Ar fi bine dacă te-ai aşeza în faţă, să mă poţi direcţiona.

Dar ea îl ignoră din nou, deschise portiera din spate şi se urcă în maşină.

— Ce pot spune despre tine este că nu cedezi uşor, nu? comentă el urcând în maşină, luptându-se din nou cu piciorul stâng care părea ţeapăn.

— Vrei te rog să te întorci pe drum? Peste vreo trei mile o să trebuiască să schimbăm direcţia..

— Eşti pregătită să-mi spui unde mergem şi ce facem?

— Generalul Austin vrea să prezint condoleanţe văduvei unui prieten al lui.

— Da, am auzit asta, spuse el. Chiar în clipa aceea, cerul păru să se despice şi ploaia se porni foarte tare. David porni ştergătoarele, dar nici ele nu lucrau foarte bine. Rafala era atât de puternică încât David trebui să strige ca să se facă auzit.

— Cunoşti drumul în care trebuie să intrăm?

Edi dădu să spună că nu, dar nu vroia să-i dea satisfacţie.

— Am o hartă şi…

— Deci nu ştii nimic, spuse el tare, în timp ce ştergea cu mâneca de la cămaşă geamul aburit.

— Poate c-ar fi mai bine să ne oprim şi să aşteptăm să treacă. Maşina asta nu este cea mai bună pentru astfel de drumuri.

— Nu. Trebuie să ajungem la… Aproape spusese doctorul Jellicoe, dar se opri la timp. Maşina se clătină când intră într-o groapă, apoi patină puţin.

— Chiar cred c-ar trebui să tragem pe dreapta. Nici nu

văd pe unde mergem, spuse David.

— Dacă o să trebuiască, o să mergem pe jos, izbucni. Edi. Ce se întâmpla cu omul ăsta dacă îl speria puţină ploaie? Luă geanta din piele şi o deschise, să se asigure că revista era acolo. Dacă se întâmpla ceva, nu vroia să o ude. Indiferent ce se ascundea în ea, trebuia să fie păzit cu orice preţ.

Dar înăuntru nu mai era nimic în afară de caietul ei de însemnări, două creioane, un stilou şi mapa împăturită. Nevenindu-i să creadă, vărsă totul în poală. Nici urmă de revistă. Puse lucrurile înapoi şi începu să caute pe banchetă. Să fi căzut oare? Se lăsă pe jos, în mâini şi genunchi şi se uită sub bancheta din faţă, peste tot.

— Ce naiba faci? strigă sergentul Clare peste zgomotul furtunii.

Edi se aplecă în faţă, cu gura aproape de urechea lui.

— Unde este revista?

— Ce revistă?

— Revista *Time*! Unde este? strigă ea.

— Ce te-a apucat? De unde să ştiu eu? Ai stat atât de mult la baie, încât m-am plictisit şi m-am apucat s-o citesc.

Oi fi uitat-o pe scaun, nu ştiu. O să-ţi cumpăr alta.

Era pentru prima oară în viaţa ei că Edi intra în panică. Strigă:

— Trebuie să ne întoarcem! Acum! în clipa asta. Întoarce maşina şi mergem înapoi. Trebuie să luăm revista!

— Liniştește-te… începu David dar apoi îi văzu chipul şi înjură în barbă.

— De ce naiba nu mi-ai spus că era importantă?

— Nu e treaba ta să ştii ceva! strigă ea.

Dacă n-ar fi condus maşina, s-ar fi repezit la el şi l-ar fi strâns de gât.

— Ştiam eu că eşti un incompetent.

În clipa următoare, David întoarse brusc maşina în cerc, făcând-o să. Patineze pe drumul înnoroiat, alunecos. Bătrâna maşină aproape că cedă, dar tuşi de două ori şi-şi continuă drumul. David acceleră şi maşina patina dintr-o parte într-alta a drumului, dar el reuşi să o stăpânească şi în final o puse în linie dreaptă.

În spate, Edi era aruncată dintr-o parte într-alta. Încercă să se ţină de cotiere, dar când reuşea să se apropie de una, maşina se întorcea în cealaltă parte. Capul ei se lovi de două ori de portieră şi jumătate din acele din păr îi săriră şi se împrăştiară pe jos, unul aproape intrându-i în ochi.

David opri maşina într-un val de pietriş, în faţa căbănuţei unde mâncaseră de prânz.

— Aşteaptă-mă aici, mă…

— Du-te naibii! spuse ea ieşind din maşină, în ploaia puternică.

Pe fereastră era pus semnul ÎNCHIS şi uşa era încuiată, dar Edi începu să dea cu pumnii şi să strige peste ploaie. David dădu să-i spună ceva, dar apoi o luă şchiopătând spre spatele casei, în căutarea altei uşi. Peste câteva minute, se întoarse.

— Nimic? strigă ea, cu ploaia curgându-i pe faţă; hainele îi erau leoarcă şi părul i se lipise în şuviţe pe faţă.

— Nimic. Totul e încuiat.

— Trebuie să putem face ceva, spuse Edi. Să spargem

fereastra!

— Ce?

— O spargi. Intri. Cauţi nenorocita aia de revistă!

— Dacă ăsta trebuia să fie un secret, îl deconspirăm aşa, strigă el.

— Ai tu o idee mai bună? strigă şi ea.

— Da, am putea…

Dar David nu mai continuă, pentru că uşa din faţă se deschise şi doamna Pettigreew scoase capul să se uite afară.

— Intraţi, sunteţi uzi leoarcă, spuse ea.

Edi efectiv îl împinse într-o parte pe David şi intră în restaurant.

— Unde este revista? izbucni ea.

— Ah, da *Time*-ul. Nu prea avem parte de aşa ceva pe aici. A fost drăguţ să citim despre Cavendishe şi…

— Unde este? întrebă Edi aproape dictatorial.

David se postă în faţa ei.

— Ştiţi, i-a promis revista unchiului ei iar eu, ca prostul, am uitat-o aici. O aveţi?

— Îmi pare rău, dar nu o mai am, spuse doamna Pettigrew zâmbind. Dar am nişte numere foarte simpatice din Country Life. Poate că unchiului tău i-ar plăcea aşa ceva.

Răspunse David, înainte ca Edi să poată deschide gura.

— Nu. În revista asta e un articol despre vărul ei, aşa că vrea acest număr.

— Ah, bine atunci, cred că domnul Farquar are nişte numere vechi. Poate, că are şi numărul ăsta.

— Noi vrem revista asta, spuse Edi cu dinţii încleştaţi. Ce s-a întâmplat cu ea?

— A luat-o Aggie.

— A luat-o Aggie, spuse Edi aproape şoptit.

— Aggie Trumbull. Lucrează pentru mine două zile pe săptămână. Nu-mi pot permite să o plătesc prea mult dar îi dau voie să ia tot ce lasă clienţii în urmă. Cum ar fi reviste vechi. De obicei oamenilor nici nu le pasă. Spunând asta, se uită cu reproş la Edi.

David întinse braţul, ca şi cum ar fi vrut să oprească un eventual atac al lui Edi, asupra femeii.

— Se duce acasă, unde locuieşte cu bunicul ei. Dacă vă întoarceţi aici peste trei zile, o găsiţi şi o întrebăm de revistă. Sunt sigură că i-o duce bunicului ei. Este înnebunit să citească.,

— Trei zile. Trei zile? spuse Edi.

— N-am putea merge noi la bunicul ei să ne luăm revista? Ne-aţi putea spune unde locuieşte? întrebă David.

— Peste trei sate, dar pe ploaia asta, n-o să ajungeţi cu maşina. Podul este acoperit de apă la o ploaie mult mai mică, iar la vremea asta, râul trebuie să fie deja deversat. Nu, mai bine aşteptaţi două nopţi. Vă pot primi aici. Vreţi o cameră sau două?

Din nou, David păşi între femeie şi Edi.

— Nu, nu avem nevoie de camere, dar poate ne desenaţi o hartă a drumului spre bunicul lui Aggie. Şi dacă nu vă deranjează prea mult, poate ne daţi la pachet şi ceva de mâncare. Pentru prânz.

— Prânzul a trecut de mult, spuse femeia, părând că nu

are de gând să se mişte.

— Ceai, cină, ceva pentru micul dejun, spuse Edi rece. Vă cumpărăm toată mâncarea pe care o aveţi. Acum ne desenaţi harta aia?

— Cu mare plăcere, spuse doamna Pettigrew. Şi nu-mi ia mai mult de câteva minute să vă pregătesc cutiile cu mâncare.

Şi doamna Pettigrew părăsi încăperea.

Edi îi aruncă lui David o privire ucigaşă.

— Nu te Uita aşa la mine. Este vina ta că nu mi-ai spus ce se petrece, spuse David încet, să nu fie auzit. Dacă mi-ai fi spus că blestemata aia de revistă ascundea un secret, aş fi…

— Ce, sergent Clare? Nu ai fi cotrobăit în geanta mea şi nu ai fi furat-o de-acolo, lăsându-mi apoi proprietatea mea personală pe un scaun de unde putea fi luată de oricine? Dacă siguranţa ţărilor noastre ar fi depins de tine, am fi pierdut de mult războiul ăsta.

— Dacă tu nu ai fi fost o snoabă atât de înţepată, care crede că ştie totul şi nimeni altcineva nu are pic de creier, nu am fi aici, acum.

— Snoabă? Tu numeşti snobism a avea grijă de informaţii strict secrete? Aşa etichetezi tu asta?

— Strict secrete? De când o secretară are acces la documente strict secrete?

— De câte ori este nevoie.

— Ca să consolezi nu ştiu ce văduvă? Există mii de văduve care… Oprindu-se, David se uită la ea.

— Nu există nici o văduvă, nu? Este cu totul şi cu totul

altceva şi nici tu şi nici generalul ăla cu gura mare nu aţi avut de gând să-mi spuneţi nimic, mie. Să vă ia dracu! Este vorba despre ceva periculos, da?

— Ce se petrece nu este treaba ta. Tu nu eşti decât şoferul.

— Iar tu nu eşti decât secretara! spuse el aproape atingându-i faţa, cu faţa lui.

— Ah, dragii mei, se auzi din uşă vocea femeii. Mă tem că am provocat o mică ceartă între voi. Face zece lire şase pence, spuse ea.

— Zece lire? spuse Edi, uluită. Era o sumă enormă.

— Nu cred că…

— Eu cred că e în regulă, spuse David, scoţându-şi portofelul. Îmi puteţi da harta, acum?

— Cum să nu, dragul meu, spuse ea fără să se uite la Edi. Îi dădu o hârtie împăturită pe care David o luă fără să se uite la ea.

— V-aş ajuta să ducem cutiile la maşină dar e cam umed afară… Femeia nu termină fraza şi ieşi pe uşă.

Pe una din mese se aflau şase cutii mari, albe, legate cu sfoară şi mânere de apucat.

— Cred că a făcut asta special, spuse Edi şi cred că le avea gata pregătite pentru nişte americani idioţi care să vină şi să-i plătească regeşte pentru ele. Dă-mi harta.

— Poate o dată cu viaţa mea, spuse David luând patru cutii. Se întinse şi după celelalte două, dar le luă Edi.

— Vreau harta acum.

— Nu, spuse el deschizând uşa şi fugind afară. Aruncă cutiile pe bancheta din spate, apoi ţinu deschisă portiera

din faţă, pentru Edi. Ploua atât de rău încât ea abia putea vedea maşina şi nici nu vroia să piardă timpul luptându-se cu el. În afară de asta, vroia harta.

Se urcă în faţă, puse cutiile în spate, apoi aşteptă să urce şi el. David îşi băgă mai întâi piciorul ţeapăn, apoi trebui să-şi răsucească tot corpul ca să-şi bage şi celălalt picior.

Edi îşi scoase o batistă şi se şterse pe faţă.

— Ce ai păţit la picior? Te-ai împuşcat singur?

— Ştii, dacă nu erai femeie, te…

— Mă ce? întrebă ea făcând ochii mici.

— Nu folosi tonul ăsta cu mine şi nu mă ambiţiona. David trânti portiera apoi petrecu următoarele zece minute încercând să pornească rabla veche.

— Am crezut că poţi repara orice motor.

— Mi s-a dat gioarsa asta azi-dimineaţă. Nici măcar n-am văzut motorul.

Când în sfârşit maşina porni, David oftă uşurat şi ieşi din parcare.

— Arată-mi acum harta, spuse Edi şi David vârî mâna sub cămaşă şi o scoase e acolo. Era udă, dar cerneala nu se scursese.

— Zece lire pentru asta, spuse ea cu dezgust. Cică să te duci până la biserică, acolo să faci dreapta, apoi s-o ţii tot aşa până ajungi la ferma Hamish Trumbulls. Pare destul de uşor s-o poţi face chiar şi tu.

David îi aruncă o privire care-i spunea că mergea pe o pojghiţă subţire de gheaţă şi că ar fi bine să fie prudentă.

CAPITOLUL 18

DA, SPUSE JOCELYN când termină de citit. Între timp, ea şi Luke mâncaseră aproape totul din coş, iar Luke înfulecase în plus şi o porţie mare de friptură la tavă.

— Nu e un început măreţ pentru o mare iubire, nu?

— Mie îmi sună în regulă. Ce altceva ai vrea? spuse Luke. Se întinsese pe pătură, cu mâinile sub cap.

— Nu ştiu, o întâlnire a minţilor. Presupun că am crezut că domnişoara Edi şi David s-au uitat peste drum, s-au văzut, privirile li s-au întâlnit şi s-au îndrăgostit. Pe loc şi pentru totdeauna. Am crezut că au ieşit împreună la cină şi au stat de vorbă şi au descoperit că se aseamănă în toate. Dar omul ăsta…

— Ce e cu omul ăsta?

— Nu pare… Nu ştiu cum să mă exprim ca să nu mă consideri snoabă. Nu pare a fi genul ei. Ea este educată, vine dintr-o familie veche, din înalta societate, pe când omul ăsta este…

— Cum e? Cum sunt grădinarul şi stăpâna conacului?

— Iar începi să te iei de mine?

— Mi-ar plăcea, spuse el încet, privind-o de sus în jos.

Joce nu se putu abţine să nu se apropie de el, dar

Luke se rostogoli şi se ridică în picioare.

— Pe mine mă preocupă ceva în povestea asta, spuse Luke luând din nou lopata.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu, dar mă intrigă ceva. Unchiul Alex şi domnişoara Edi, întâlnirea ta cu ea, totul. Ceva în toată povestea asta mi se învârte mereu în cap şi am tot timpul

sentimentul că ne scapă ceva.

— Eu nu văd nimic misterios aici, spuse Joce. Bunicii mei şi Alexander McDowell au fost prieteni, de aceea a cumpărat el casa aceea în Boca şi de aceea s-a mutat domnişoara Edi acolo.

— Presupun, dar este totuşi ceva ciudat în toată povestea asta. Alex McDowell nu era un om care să-şi facă prieteni. Era un om urâcios şi îi plăcea munca. Ori tu ştii cum este Edilean. Fiecare ştie totul. Ultima oară când a trebuit să joc golf cu bunicul meu, l-am întrebat unde se împrietenise unchiul Alex cu bunicii tăi şi bunicu' mi-a spus că după ştiinţa lui, Alex părăsea rar orăşelul nostru.

— Dar cel de Al Doilea Război Mondial? Bunicul meu a confecţionat căşti şi a călătorit de mai multe ori în Europa. Poate că s-au întâlnit atunci.

— Unchiul Alex nu a plecat la război. A avut nu ştiu ce infirmitate care l-a ţinut departe de război, aşa că a rămas în State şi a învârtit banii.

— Era bancher? întrebă Joce dar Luke nu-i răspunse. Era concentrat la săpat. Joce începu să strângă picnicul şi puse preţioasa poveste deasupra, în coş.

— Vreau să copiez povestea asta.

— Computerul merge cu baterii? întrebă Luke.

— Sigur, e… Joce zâmbi. În regulă, mi-l aduc aici. Ridicându-se, observă nişte plante într-o cutie de carton din camioneta lui Luke.

— Ce sunt astea?

— Chestii pe care le-am luat de ici, de colo. Pe vremuri existau pe aici multe grădini cultivate şi unele plante au

supravieţuit.

Pentru ea, toate păreau simple buruieni.

— Deci, dacă tu te plimbi şi vezi o plantă, ştii imediat ce este şi cum să o sapi să nu o distrugi?

— Da, spuse el părând amuzat de întrebare.

— Mă întorc în câteva minute, spuse ea zâmbind, doar că Luke părea atât de preocupat încât nici nu observă.

În clipa în care Jocelyn intră în casă şi închise uşa în urma ei, Luke îşi luă mobilul şi îl sună pe bunicul lui.

— Ei! Luke! Tocmai am marcat o gaură din prima, spuse doctorul Dave.

— Felicitările mele. Te superi dacă trec diseară pe la tine? Vreau să discutăm ceva.

— În legătură cu minciuna pe care i-am spus-o lui Jocelyn despre partea a doua, cu accidentul de maşină?

— Nu, spuse Luke încet, nu mi-a pomenit nimic despre această minciună. Este vorba despre altceva. Cine ştie cel mai bine ce intenţii avea unchiul Alex?

— Cred că soţia lui.

— Cineva care mai este în viaţă.

— Atunci aş spune că eu.

— Unchiul Alex a lăsat jurnale?

— Jurnalele sunt făcute din hârtie şi hârtia costă bani. Dar ce-ar fi să vii chiar acum, să jucăm câteva runde şi să vorbim între timp?

— Oricât aş vrea să fac asta, Joce vine aici cu computerul şi se apucă să copieze povestea, în timp ce eu lucrez.

— Bine. Îmi place asta.

— Şi mie. Trebuie să închid. Se întoarce.

— Deci ce vrei tu să discuţi cu mine diseară, este secret faţă de ea?

— Adaugă asta la secretele pe care i le-ai spus ei despre mine şi ai suficient.

Doctorul Dave râse şi Luke închise mobilul.

— Te încrunţi. Deci cel cu care ai vorbit nu-ţi era prieten?

— Era bunicu'. Iar noi doi ne certăm tot timpul.

— Bunicul cu care nu se înţelegea nimeni era cel mai bun prieten al tău, iar doctorul Dave, care este iubit de toată lumea, te aduce în pragul isteriei.

— Te-ai prins.

— Şi atunci ce crezi, vina este a ta sau a lor?

— A lor.

— De ce oare am ştiut dinainte răspunsul? comentă ea aşezându-se pe jos şi deschizând laptopul.

— Cât de repede scrii la tastatură?

— Foarte repede, după care stau două ore să fac corecturile. Dar tu? Ştii să scrii la computer?

Luke îi aruncă una din privirile acelea care spuneau că o găsea amuzantă, apoi se întoarse la pământul lui.

— Şi ce-ai vorbit e. U bunicul tău?

— Nimic important. Vrea să merg diseară la ei, la cină.

— Sună frumos, spuse Joce, apoi îl privi intens, dar el se aplecă peste sapă şi nu se uită la ea.

— Nu am cunoscut-o pe bunica ta.

— Nu? Luke se duse la camionetă şi luă de acolo o greblă pentru săpat.

— Este simpatică?

— Foarte.

— Presupun că este foarte diferită de domnişoara Edi, nu?

— Din câte mi-am dat seama, da, doar că eu am văzut-o pe domnişoara Edi o singură dată.

— Serios? Aş fi zis că ai văzut-o mai mult de atât. De vreme ce bunicul tău a preferat o altă femeie, mă gândeam că eşti curios să o cunoşti pe domnişoara Edi. Dacă eram eu în locul tău, aş fi vrut să o văd…

Luke se opri din săpat şi spuse exasperat:

— Nu te pot invita să vii cu mine. Am… am probleme de discutat cu bunicu' şi nu te pot lua cu mine.

— Înţeleg. Şi nici nu mă gândeam să mă iei cu tine. În viaţa mea nu m-aş gândi să mă invit singură acasă la cineva. Te întrebam doar despre bunicii tăi. Doar pentru că îl ştiu atât de bine pe tatăl tău şi am petrecut ceva timp cu mama ta care a fost atât de drăguţă cu mine iar bunicul tău a fost absolut minunat. Ţi-am spus că a comandat de la Trellis un tort de ciocolată pentru prânzul nostru? El…

— Şapte! aproape că strigă Luke. Te iau la şapte. Şi acum apucă-te de scris şi încetează cu cicălitul!

— Cu mare plăcere, spuse Jocelyn aplecându-şi capul ca Luke să n-o vadă zâmbind. Chiar îi fusese tare dor de el!

— Ce crezi că pun la cale bărbaţii? o întrebă Mary Alice pe Jocelyn când, după desert, Luke şi bunicul lui dispărură în biroul doctorului Dave, de unde nu mai ieşeau.

De când sosiseră acolo, Joce era fascinată de femeia care se căsătorise cu bărbatul cu care fusese odinioară logodită domnişoara Edi. În mintea lui Jocelyn, nimeni nu se putea

ridica la înălţimea domnişoarei Edi, dar putea vedea atracţia dintre doctorul Dave şi Mary Alice. Era dulce şi iubitoare şi părea că altceva nu-şi dorea pe lumea asta decât să le fie pe plac soţului şi nepotului ei. În tot timpul mesei se sculase mereu, ducându-se des în bucătărie, să se asigure că totul era perfect.

Fizic, era cât se poate de diferită de domnişoara Edi. Mary Alice era scundă, durdulie şi o femeie de casă. Domnişoara Edi era înaltă, slabă, elegantă, stătea acasă cu perle la gât; Mary Alice părea că se simte foarte bine într-un pulover cu motive scoţiene.

— N-am idee. Luke pare ciudat de când… Joce se întrerupse să spună Că Luke se comportase ciudat de când îi citise partea a doua a povestirii domnişoarei Edi. Din experienţa ei de până acum, Joce avea impresia că în Edilean nimic nu se estompa cu vârsta. Chipurile şi trupurile oamenilor puteau îmbătrâni, dar poveştile, secretele, păreau la fel de proaspete acum, ca în urmă cu cincizeci de ani. Gândindu-se la asta, îşi spuse că era mai bine să nu pomenească nimic despre domnişoara Edi.

Începu însă să vorbească despre grădinăritul lui Luke, dar cum Mary Alice continua să se uite în altă parte, Jocelyn renunţă şi la acest subiect. Să existe oare un alt secret al Edilean-ului, legat de grădinărit? se întrebă ea.

Mai târziu, în camioneta lui Luke, în drum spre casă, Joce îl întrebă despre ce anume discutase cu bunicul lui, atât de mult.

— Iartă-mă că v-am lăsat singure, dar am avut de discutat anumite lucruri.

— Tocmai asta am spus. Vreau să ştiu despre ce anume aţi discutat.

— Despre plante. Vrea să-şi aranjeze o grădină şi vrea să i-o fac eu.

— Normal, spuse ea încet. De aceea aţi discutat în secret, pentru că eu nu mă pricep deloc la plante, aşa că trebuia să te ascunzi de mine.

— Nu am vrut să vă plictisim. Cum te-ai înţeles cu bunica?

— Nu am avut absolut nimic să ne spunem şi sprinceana ta zvâcneşte.

Luke îşi duse mâna la sprânceană şi apoi şi-o lăsă jos, spunând cu un oftat:

— Bine. Am vrut să discut cu bunicu' despre dubiile mele în ce priveşte toată povestea asta. Din motive pe care ţi le poţi imagina, nu discut cu el despre domnişoara Edi în prezenţa bunicii. Şi înainte să mă întrebi de ce nu am putut discuta pu el în timpul zilei, îţi reamintesc că am avut de lucru şi că nu vreau să-mi petrec zilele cărând un sac de golf, da?

Jocelyn observă că sprânceana încă îi mai zvâcnea. Dacă spunea adevărul, în mod clar nu îl spunea pe tot.

Luke şi Jocelyn se plimbau prin parcul rezervaţiei, din jurul Edilean-ului. Luke mergea în faţă; ea îl urma. Amândoi aveau câte un sac în care Luke pusese cu grijă lucruri de care puteau avea nevoie în caz de urgenţă.

Trecuseră două zile de când fuseseră în vizită la bunicul lui, şi de atunci îşi petrecuseră majoritatea timpului împreună. Prima zi fusese a lui Joce, care trecu în revistă

absolut tot ce făcuse pentru biografie şi îi spusese lui Luke cât de mult o dezamăgiseră scrisorile doctorului Brenner.

— Nu am putut scoate cine ştie ce din ele. Nici măcar despre zilele în care ştiu că se trăsese în ei, nu a pomenit nimic, menţionând doar cât drum parcurseseră în ziua respectivă. Nu a vorbit deloc despre pericole.

— Atunci de unde ştii că s-a tras în ei?

— Istoria şi ce mi-a povestit mie domnişoara Edi. Şi verificând datele cu numele ţărilor din perioadele respective.

— Trebuie să sapi mai adânc. Cineva, undeva, ştie despre asta. Ai verificat numele celorlalţi oameni menţionaţi în scrisori?

Joce scoase o bucată de hârtie din teancul de pe birou şi-i arătă numele menţionate în jurnalele doctorului Brenner.

— Au avut un ghid?

— Nu ştiu, spuse Joce făcând ochii mari. De fapt cred că domnişoara Edi a pomenit o dată despre un ghid. Charles şi nu ştiu mai cum.

— Asta este. Caută-l sau caută-i rudele. Trebuie să existe oameni care să ştie ceva despre ei.

Ziua următoare şi-au petrecut-o cu grădina cu plante aromatice. Fuseseră în sfârşit la seră să cumpere plante şi Luke spusese că-i va trimite factura lui Ramsey.

— Fii liniştită, o să deducă el. Până la ultima centimă din taxele lui, pentru că este vorba de o grădină istorică.

— Ce mai face? întrebă Jocelyn.

— Te referi la taxe sau la conturile lui.

— Mă refer la prezumtivul-meu-soţ, de vreme ce tu eşti

deja prins.

— Nu pentru multă vreme, spuse Luke zâmbindu-i.

Vroia să-l întrebe despre Ingrid şi despre anularea căsătoriei şi despre multe alte lucruri personale, dar renunţă. Îi răspunse doar la zâmbet şi spuse:

— Astea sunt drăguţe. Haide să luăm câteva.

— Hibrizi moderni. Ce vrem noi se află acolo.

Plantele care-i plăceau lui Luke arătau mai curând a buruieni înflorite.

— Miroase-o pe asta, spuse el ducându-i la nas o plantă gri-cenuşiu, cu aspect pufos.

— Dumnezeieşte.

— Hibrizii tăi moderni nu păstrează parfumul. Ei sunt doar pentru privit şi nu prea poţi mânca din ei.

— Dar nu şi trandafirii. Pe ei îi poţi şi mirosi, şi mânca. Joce era mândră că ştia asta.

— Apropo. Trebuie să luăm câţiva măcieşi.

Joce nu ştia ce însemna asta, dar învăţa că dacă era o plantă care-i plăcea lui Luke, atunci era clar că va avea mai multe frunze decât flori.

— Măcieşi.

— Da. Toamna fac măceşe mari, din care poţi face gem.

— Ah, Dumnezeule. Trebuie să mai fac şi gem, Abia aştept, mormăia Joce, ţinându-se după el.

Astăzi se aflau în rezervaţie, mergând pe poteci pe care Luke părea să le cunoască foarte bine. Ea ar fi vrut să facă rost de o hartă a potecilor, dar Luke i-a spus că fusese de atâtea ori pe ele, încât îi putea schiţa chiar el o hartă. O ducea într-un loc pe care el îl iubea, unde aveau să se

oprească pentru picnic şi să citească partea a treia din povestirea domnişoarei Edi.

În ultimele zile Luke vorbise tot timpul la mobil şi rareori îi spunea cu cine vorbea. După seara de la bunicul; lui, Luke părea să fi luat o anumită decizie pe care nu avea de gând să i-o împărtăşească lui Joce, indiferent cât s-ar fi străduit ea să scoată ceva de la el.

Dar Joce vedea că ceva îl preocupa şi vroia să ştie ce anume.

— Nu ştiu ce anume vreau să ştiu exact, dar ştiu că mi-a pornit radarul. Ceva nu se leagă în toată povestea asta, atâta tot.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Domnişoara Edi s-a îndrăgostit de un bărbat care a fost ucis în război. Ce este aşa de ciudat în asta?

— Nu asta este partea ciudată. Ciudat este ce anume s-a petrecut cu mulţi ani mai târziu. Alex McDowell a spus că îi este dator domnişoarei Edi pentru ceva şi că vroia să ’ se recompenseze.

— Îi era dator pentru ce? întrebă Joce.;

— Nu are rost să încerci să scoţi secretul ăsta de la 3 mine, pentru nu-l cunosc şi nimeni nu are de gând să mi-l j spună. Aseară am încercat din nou să-l conving pe bunicu’ ’ să mi-l spună, dar nu a vrut. Mi-a spus că tot ce trebuie eu să ştiu este că Alex a simţit că îi era dator domnişoarei Edi.

— Şi deci când ea s-a retras din activitate şi nu mai avea decât o pensie mică din care să trăiască, el i-a oferit o casă într-un climat cald şi o muncă la care era ea bună. Înseamnă că a fost un om de onoare. Şi-a plătit datoria.

— Dar de ce la Boca? întrebă Luke. De ce nu la Miami? Sau la Sarasota? Sau undeva în Arizona?

— De ce nu la Weeki Wachee, unde putea să vadă toată ziua sirene? De ce nu Boca Raton? Este un loc minunat. Şi Alex avea prieteni acolo.

— Da, pe bunicii tăi. L-am sunat pe Ramsey, care mi-a; spus că niciodată nu l-a auzit pe bunicul lui pomenind de vreun Scovill, dar nici nu l-a auzit pomenind vreodată de domnişoara Edi, deci oricum nu l-ar fi ajutat.

— A întrebat de mine?

Luke schiţă o urmă de zâmbet.

— Cred că da. Şi l-a pomenit şi pe bunicu', apoi a spus că o să vină după noi cu puşca, dacă… în sfârşit, nu pot repeta în faţa unei doamne tot ce-a spus el.

— Din nou mă consider ca o proprietate. După felul în care reacţionează lumea. De parcă ar trebui să mă mărit cu Ramsey ca să împlinesc o anumită profeţie.

— Sau poate doar ca să îndrepţi ceea ce unii oameni consideră a fi greşeli. Toţi au crezut dintotdeauna că cea mai bogată familie ar trebui să se unească cu familia cu cel mai vechi nume.

— Dar eu nu mă înrudesc cu domnişoara Edi. Am primit casa pentru că nu avea pe nimeni altcineva cui să i-o lase.

Cum Luke nu spus nimic, Joce se uită la el.

— Ai ceva în cap, da?

— Vreau să văd scrisorile Generalului Austin către soţia lui.

— Bill Austin este în luna de miere, sau poate că încă nici nu s-a însurat, nu ştiu. Ştiu doar că nu vrea ca scrisorile

acelea să iasă din casă.

Luke se întoarse şi începu să o ia înapoi pe potecă.

— Înseamnă că scrisorile nu sunt în proprietatea nepotului, nu?

— Cum să nu. El… Joce se uită în sus la el.

— Nu, nu sunt. Soţia Generalului Austin trăieşte încă, deci sunt ale ei. Crezi că o poţi convinge să ni le trimită?

— Nu, nu eu, dar ar putea bunicu'. Dacă recurge la abordarea aceea de doctor şi la farmecele lui, obţine de la ea tot ce vrea.

— Ar fi interesant de ştiut ce scrie în ele, spuse Joce. Poate că nu e nimic, dar poate că scrie când s-a întors domnişoara Edi din misiunea ei împreună cu David Clare. Hei! E apă, ce se aude?

— Da. O cascadă şi un lac. Rece ca gheaţa, dar minunat.

Luke se întoarse şi continuă să meargă.

— Cunoşti foarte bine locul ăsta.

— Am petrecut multă vreme plimbându-mă pe aici, ca adolescent. Cred că atunci am devenit pentru prima oară interesat de plante. Obişnuiam să mă plimb pe poteci, în mână cu un ghid al florilor şi să încerc să învăţ denumirile tuturor plantelor.

— Asta ce este? întrebă ea aplecându-se spre o plantă cu aspect de buruiană, cu flori roşii.

— O varietate de penstemon. Şi asta este pentru ultima oară. Nu sunt ghidul tău.

— Nu, eşti grădinarul meu despre care mi s-a spus că nu-şi face griji pentru bani. Sper că nu iei bani de la soţia ta, nu?

— Tu ce crezi?

— Că mai bine ai trăi în stradă, decât să faci asta.

Ai învăţat ceva despre mine, nu?

— Învăţ.

— Şi ce anume ai învăţat?

Luke pusese întrebarea cu indiferenţă, ca şi cum nu ar fi contat, dar Joce putea vedea cum i se încordează muşchii.

— Că dacă cineva vrea ceva de la tine, trebuie să recurgă la forceps. Tu nu te aşezi la taclale ca să te spovedeşti oamenilor?

— Şi asta e de bine sau de rău? întrebă el.

— Pentru mine e de bine, pentru că învăţ cum să te îmbrobodesc, ca să-ţi descopăr secretele.

Luke se opri din mers şi se uită la ea.

— Aşa crezi tu, da?

— Ah, da. Ştiu deja tot ce e de ştiut despre tine. Adică exceptând doar câteva lucruri, cum ar fi de ce nu mi-ai arătat niciodată interiorul casei tale, de ce este această permanentă concurenţă între tine şi Ramsey, de ce nu mi-ai spus că eşti însurat şi ce anume puneţi cu adevărat la cale, tu şi bunicul tău. În afară de chestiile astea mărunte, ştiu totul.

— Iar eu cred că eşti în stare să cicăleşti un om de moarte, ca să afli ce vrei să ştii.

Joce îi putu simţi zâmbetul din glas. Când Luke ieşi de pe cărare, Joce îl urmă. Ajunseră la o mică şi minunată cădere de apă, care se forma într-un pârâu ce se vărsa într-un lac. Era frumos şi liniştitor şi aveai senzaţia că nimeni nu mai fusese vreodată acolo, dar Luke ştiu exact unde să-şi pună

lucrurile, într-un mic alcov în spatele unor bolovani.

— Vii des aici, nu?

— De milioane de ori. Când eram mic, veneam aici ca să scap de aşteptările tatălui meu şi de constanta grijă a mamei mele.

— Cu Ingrid ai venit vreodată aici?

— Niciodată.

— Nu-şi putea găsi cizme de firmă?

— Nu-şi putea găsi pe nimeni care să vrea să fie singur cu ea, în sălbăticie, spuse Luke încet, uitându-se la Jocelyn.

Era firesc să se strecoare în braţele lui şi să împărtăşească un sărut. Gura lui se aplecă încet pe a ei. Ca o mângâiere la început, apoi mai apăsat. Când braţele lui se strânseră în jurul ei şi trupurile li se apropiară, ştiu că o dorea. Dacă ar fi fost după Jocelyn, ar fi făcut dragoste acolo, în locul acela minunat, dar el o împinse mai departe.

— Nu pot, spuse el.

— Dar nu asta trădează trupul tău, spune ea cu vocea răguşită.

— Nu, vreau să spun că nu am dreptul. Povestea cu… însurătoarea mea. Mai întâi trebuie să rezolv problema asta. Şi pe a noastră. Vreau să ne cunoaştem unul pe celălalt. Vreau să…

— Să nu mai faci o altă greşeală, spuse ea.

Luke nu răspunse, dar ea ştia că la asta se gândise. Câteva minute mai târziu, stăteau întinşi pe jos, cu apa în faţa lor şi Luke scoase din sacul lui următoarea parte a povestirii domnişoarei Edi. L-o dăduse bunicul lui aseară.

— Vrei să citesc eu, sau citeşti tu?

Îi plăcea vocea lui şi-i plăcea că spusese „vrei”.

— Tu citeşti.

Îşi puse mâinile sub cap şi se pregăti să asculte.

CAPITOLUL 19

Anglia
1944

CU PLOAIA CARE CĂDEA ÎN RAFALE atât de puternice, era greu şi să vadă podul. Când îl văzură, îşi ţinură amândoi respiraţia. Râul se umflase şi se revărsase deja peste podul care nu părea să ducă o bicicletă, darămite o maşină grea.

— Chestia asta este artă precolumbiană, spuse David încetinind, ştergând parbrizul şi privind în faţă.

— Evul mediu târziu, spuse Edi. Uită-te la stâlpii din piatră. Sunt…

— Dumnezeule Mare, dacă începi să-mi ţii o prelegere de istorie, te arunc afară din maşină.

Domnişoara Edi îşi spuse că minţea pentru impresie, dar nefiind absolut convinsă, tăcu mâlc.

Davis îşi petrecu braţul pe după speteaza banchetei şi întoarse maşina.

— O să atac podul în viteză. Fie îl traversăm, fie patinăm şi ne răsturnăm peste marginea lui, probabil cu fundul în sus. Eşti gata?

Edi îşi făcu curaj şi confirmă din cap.

— Dacă mă gândesc mai bine, ce-ar fi să coborî şi să mă aştepţi aici?

— Dacă îmi mai jignește un bărbat curajul, scot puștile din spate și-l omor.

David clipi spre ea.

— Puștile din spate. Conduc un tanc antic. Pariez că rabla asta a fost folosită la Sarajevo, spuse el cu răsuflarea tăiată.

În ciuda situației, Edi zâmbi vag. În 1914, Primul Război Mondial a început când *Arhiducele Franz Ferdinand al Austriei* a fost asasinat la Sarajevo, împreună cu soția lui. Înseamnă că în ciuda lipsei lui de stil, sergentul Clare știa ceva istorie.

Își ținu respirația când el ajunse în vârful unei coline și acceleră, apoi băgă într-o viteză mai mică, ridică piciorul de pe ambreiaj, apăsând cu toată forța pe frână și în minutul următor se îndreptau spre pod într-o volbură de noroi și apă. Edi nu vedea nimic. Parbrizul se acoperise instantaneu și ștergătoarele refuzau chiar să încerce măcar să taie noroiul.

A știut că au urcat pe pod doar când auzi fundul mașinii atingând lemnul. Auzi un zgomot surd care o duse cu gândul la *Podul Traiului* și *Cei Trei Țapi*.

Când ajunseră din nou pe drum și podul se afla în spatele lor, amândoi strigară victorioși.

Și atunci văzură vaca. Ploaia spălase suficient noroiul de pe parbriz ca să o poată cât de cât Vedea, traversând agale drumul ca și cum ar fi avut la dispoziție tot timpul din lume. Era o vacă uriașă, cu pete albe și negre.

— Ține-te! strigă David încercând să miște într-o parte mașina grea, ca să nu lovească vaca. În clipa aceea nu i-ar fi

păsat dacă ar fi lovit-o, doar că o vacă atât de mare i-ar fi făcut praf.

Dar oricum se făcură praf. Maşina intră în gardul viu de pe marginea drumului, intră în derapaj şi se învârt! în loc de două ori, înainte de a o lua înapoi spre pod. David se lupta din răsputeri cu volanul uriaş, dar proteza i se strânse brusc pe picior şi nu-şi mai putu mişca genunchiul. Întorcând volanul, trebui să se aplece spre Edi, încercând să apese ambreiajul până la fund ca să încetinească maşina. Dar ambreiajul, frâna şi noroiul erau prea mult pentru el şi pentru bătrâna maşină.

Maşina se răsturnă cu roţile în sus, Edi se rostogoli cu faţa în jos şi hărăbaia uriaşă alunecă pe capotă direct în râu, lângă podul pe care tocmai îl trecuseră cu succes.

Câteva secunde rămaseră amândoi încremeniţi, nefiind în stare să-şi dea seama ce se întâmplase. David avea sânge la tâmplă şi pe Edi o durea mâna dreaptă.

— Trebuie să ieşi de aici, spuse David întinzându-se spre ea.

David era în spatele volanului, atârnând cu capul în jos. Domnişoara Edi îi urmări privirea şi văzu apa care se ridica spre ei. Singurul lucru care împiedica apa să se năpustească înăuntru erau geamurile închise ale maşinii – dar asta nu avea să dureze mult.

— Da, reuşi ea să spună. Era ameţită, nu ştia sigur ce anume se întâmpla. O să deschid geamul şi o să înotăm afară. Era mulţumită că fusese în stare să-şi dea seama ce anume trebuiau să facă.

— Ştii să înoţi? întrebă el.

— Da, destul de bine, răspunse ea. Capul i se limpezea cu fiecare secundă.

— Dar tu?

— Echipa de înot a liceului, spuse el oferindu-i zâmbetul acela vag, pe care i-l văzuse de câteva ori.

— Bine, atunci. Eşti gata? Trebuie să ieşim imediat ce cobor geamul.

— Hei, Harcourt, spuse el încet. Îmi faci o favoare? Ceai zice de un sărut, înainte să pleci?

— Un sărut? Crezi că e momentul… Dar se întrerupse când realiză în sfârşit ce repetase el de mai multe ori. Când ea ieşea, nu el.

— Ce e cu tine?

— Proteza asta afurisită. Ghinionul meu. Este din oţel şi s-a prins în ceva. Nu pot să ies.

Edi aruncă o privire spre apa care îi înconjura şi la ploaia care continua să toarne. În câteva minute aveau să fie complet sub apă iar presiunea va sparge probabil geamurile şi se vor scufunda.

Nu i-a fost uşor să-şi răsucească picioarele lungi şi braţele ca să se ridice şi să poată ajunge la picioarele lui, dar reuşi. Piciorul lui era prins sub pedalele sparte ale maşinii şi mai exista o piesă de metal, care se oprise în dreptul gambei lui.

— Mişcă piciorul, îndoaie genunchiul şi scoate-l. Ai piciorul rupt?

— Nu cred, dar este prins într-o proteză de oţel. Trebuie să pleci. Nu ai timp de pierdut. Trebuie să…

— Gura. Cum te scot din chestia asta?

— Nu poţi. Nu ai destulă putere. Piciorul meu e prins sub ceva de oţel şi…

— Măcar o dată în viaţa ta, taci din gură! ţipă ea. Cum scot proteza?

— Am un imbus în buzunar. Este…

— Ştiu ce e o cheie imbus.

Abia acum văzu că braţul lui drept sângera. Nu-şi putea băga mâna în propriul buzunar. Se mişcă astfel încât să stea culcată în faţa lui, apoi îşi vârî adânc mâna în buzunarul lui şi găsi mica bucată de metal.

În aceeaşi clipă, luneta maşinii cedă şi interiorul începu să se umple cu apă.

— Trei şuruburi în articulaţia rotundă de la genunchi. Trebuie să pleci. Dă-mi imbusul şi pleacă.

Pentru că maşina era cu fundul în sus, ultimul loc care avea să se umple cu apă era acolo unde fusese prins piciorul lui David, dar capul lui era aproape de acoperiş. Chiar dacă îl elibera, se putea îneca înainte de a reuşi să-l scoată din maşină.

Jumătate în picioare, jumătate îngenuncheată pe acoperiş, Edi se întinse şi trase cracul pantalonului lui

David în sus, încercând să găsească şuruburile şi să le slăbească. Găsi unul şi acesta cedă. Dar putea simţi apa în jurul picioarelor.

Se uită în jos la capul lui David care era aproape sub apă. El flexa cât putea mai sus, dar nu se putea mişca prea mult din cauza volanului uriaş din faţa lui.

Edi inspiră adânc, coborî sub apă, se uită la David şi îi atinse buzele. Îi trebui lui David o secundă întreagă să-şi

dea seama ce vroia ea să facă. Da, îl săruta: îi trimise aer în gură, apoi urcă înapoi la proteză.

Edi deşurubă şi al doilea şurub, apoi inspiră din nou adânc şi coborî să-i dea aer lui David.

Al treilea şurub era înţepenit şi crezu că nu va reuşi să-l desfacă. În maşină nu mai rămăseseră decât câţiva centimetri de apă. Coborî din nou să-i mai dea oxigen şi el îi făcu semn să iasă afară. Ea nu-şi pierdu timpul să scuture din cap.

Trebui să-şi lipească faţa de partea de sus ca să inspire aer, apoi coborî să elibereze ultimul şurub. Când articulaţia de oţel cedă, îi împinse piciorul cu forţă, deblocându-l. David era liber!

Edi coborî spre faţa lui David să-i spună să o ajute să-l scoată, dar ochii lui erau închişi şi el era moale. Se împinse cu picioarele ca să ajungă sus, după aer, dar maşina era plină cu apă. Nu mai exista aer.

Plămânii o dureau deja. Se întinse peste David, spre manivela care cobora geamul şi începu să o învârtească. Mişcările erau dificile şi simţea cum îi cedează braţele şi capul îi devine uşor. Dar reuşi să coboare geamul mare suficient ca să-l poată scoate prin el.

Apa îl făcea mai uşor, aşa că reuşi să-l manevreze spre geam, dar curentul apei îl absorbi aproape. Edi intră în panică văzând cum dispare corpul lui David, dar în clipa următoare curentul o trase şi pe ea şi se simţi parcă zburând în sus.

Când ajunse la suprafaţă, trase adânc aer în piept, apoi se scufundă din nou. Când ieşi, se uită după David şi-l văzu

prins în rădăcinile unui copac, la doar câţiva metri mai încolo. Avea ochii închişi, dar barem nu avea capul sub apă.

Încercă să înoate spre el, dar curentul o trăgea în direcţia opusă.

— Apucă-te de asta, auzi ea o voce şi se întoarse ca să vadă un par lung, la câţiva centimetri de capul ei. Părea să fie ataşat la ceva, dar nu putea vedea de ce anume şi nici cine vorbise. Trebui să se întindă de două ori spre par, înainte de a reuşi să-l apuce, după care se ţinu de el cu amândouă mâinile.

— El! strigă ea către persoana necunoscută care o salvase. Acolo! în copac!

Edi se ţinu cu braţele de par, îşi înlătură cu mâinile apa din ochi şi văzu pe mal pe cineva într-o haină verde. După silueta adusă de spate, părea să fie un bătrân. Dar era în mod clar puternic, pentru că reuşi să-l tragă pe David de guler şi să-l târască afară din apă ca pe un peşte uriaş pe care tocmai îl prinsese.

Edi se lupta cu părul şi cu ploaia ca să vadă ce se întâmplă, dar nu îndrăznea să dea drumul parului. Întorcându-se la stânga, văzu că parul făcea parte din pod, poate ceva folosit ca să traverseze barjele de o parte şi de alta a râului. Încet, începu să-şi folosească braţele ca să se tragă de-a lungul lui şi să ajungă la capătul podului şi la pământ.

În timp ce înainta, se întreba ce-i face bătrânul acela sergentului Clare. Oare o să creadă că e mort şi nu o să încerce să-l salveze? Dacă ar putea ajunge la el, i-ar aplica nişte manevre moderne de resuscitare şi ar reuşi să scoată

apa din plămânii sergentului Clare, salvându-l.

— Haide! auzi ea un strigăt! încă un picior şi eşti acasă.

Braţele o dureau de moarte şi tremura de frig şi de oboseală, dar se uită în sus şi îl văzu pe sergentul Clare stând acolo/în picioare. Ploaia era atât de puternică şi ceata atât de deasă, încât îşi spuse că vedea poate o fantomă. Murise el oare şi spiritul lui se întorsese să o ajute sa traverseze râul furios?

— Haide, Harcourt! strigă el. Adună-ţi forţele! încă un efort. Aş veni la tine, dar sunt prea dărâmat. De data asta trebuie să faci ceva şi pentru tine. Nu poţi întotdeauna să te bazezi pe mine, ca să te salvez!

— Pe tine? reuşi ea să spună. Cuprinsă de furie, începu să lovească apa cu picioarele ei lungi şi să tragă mai tare de par. Dar cu toată furia şi energia reînnoită, începea să cedeze.

În loc să se apropie, podul părea să se îndepărteze.

Clipi tare ca să-şi scoată apa din ochi, dar totul parcă se înceţoşa.

În clipa următoare, simţi un braţ puternic în jurul ei.

— Te-am prins. Acum eşti în siguranţă. Dă drumul la chestia asta şi lasă-te în seama mea, auzi ea o voce în ureche.

Dădu ascultare vocii. Braţele ei se desprinseră de par şi se încolăciră în jurul gâtului lui şi capul îi căzu pe pieptul lui. Îl simţi cărând-o afară din apă şi apoi simţi şi mâinile altcuiva, pe ea.

— E moartă? auzi un bărbat întrebând.

— Nu, îl auzi pe sergentul Clare. O purta în braţe şi putea

simţi cum îşi târa piciorul cu proteza pe care încă o mai purta. Ea nu reuşise decât să îi slăbească articulaţia metalică; nu îi scosese proteza.

— Braţul? reuşi ea să spună, când îşi aminti că sângerase.

— Nu ştiu ce mă doare mai tare, braţul sau piciorul. Dilema asta nu mă lasă să leşin.

— E bine, spuse ea cuibărindu-se mai bine. Închise ochii şi adormi.

Când se trezi, era în pat, pe o saltea moale şi prin fereastră pătrundea soarele. O dureau capul şi braţul dar nu se simţea prea rău. Se uită în jur. Camera era mică, avea tapet înflorat şi două paturi. Patul alăturat era făcut, cu o pătură veche şi perne umflate. Pe un perete se afla un dulap mare de haine şi pe celălalt, o masă de toaletă. Pe peretele din faţă se afla fereastra, cu o perdea din dantelă.

Când încercă să se ridice, se simţi puţin ameţită, dar capul i se limpezi imediat. Auzi un ciocănit încet în uşă, după care îl văzu intrând pe Sergentul Clare, cu o tavă pe un braţ. Braţul drept era prins într-o eşarfă.

— Te-ai trezit, spuse el zâmbind, apoi se concentră din nou asupra tăvii care era gata să se dezechilibreze.

— Să te… începu Edi dând să se scoale din pat, dar văzu că nu avea pe ea decât lenjeria intimă. Îşi trase repede pătura înapoi pe ea.

— Unde sunt hainele mele?

— În bucătărie, uscate şi te aşteaptă, spuse David punând tava pe marginea patului, apoi ridicându-se şi flexându-şi braţul. Încetează să te mai uiţi la mine, ca şi

cum aş fi gata să te atac. Este prea târziu pentru fasoane.

Edi nu dădu drumul păturii.

— Ce vrea să însemne asta?

El se aşeză pe patul celălalt, luă o felie de pâine prăjită şi începu să mănânce.

— Dacă nu vrei mâncarea, o mănânc eu.

— Vreau să pun ceva pe mine, spuse ea.

Sergentul Dave se sculă nefericit, se duse la dulap şi scoase de acolo o cămaşă bărbătească. Era uriaşă şi aproape zdrenţuită, dar Edi o luă şi-şi vârî braţele în mâneci. După ce se acoperi, se aplecă spre tavă şi îşi turnă un ceai.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Unde suntem? Cât de repede putem pleca de aici, după revistă? întrebă ea.

— Ce răspuns vrei mai întâi?

— Pe toate, spuse ea.

— Accidentul s-a petrecut ieri şi acum ne aflăm în casa lui Hamish Trumbull.

Edi se opri cu o bucată de pâine prăjită în gură.

— Se pare că doamna Pettigrew era atât de sigură că nu vom reuşi să trecem podul, încât a sunat un vecin care i-a spus bătrânului Hamish să coboare la râu să ne salveze.

— Dar tu ai trecut peste pod, spuse Edi, sincer indignată. Dacă n-ar fi fost vaca aia…

— Mulţumesc. Exact asta i-am spus şi lui Hamish, dar el nu m-a crezut. El zice că am ratat podul, ne-am răsturnat şi am căzut în apă. Zice că sunt cel mai prost şofer pe care l-a văzut vreodată.

— Ar fi trebuit să loveşti vaca aia, spuse Edi cu gura

plină.

— Exact aşa simt şi eu. Haide să-ţi torn puţin ceai. David se folosi de braţul stâng şi mâna dreaptă ca să manevreze ceainicul, ţinându-şi piciorul ţeapăn departe de trup.

— Şi care e povestea revistei? întrebă Edi.

— A luat-o nepoata lui, Aggie, dar nimeni nu ştie unde se află ea.

Edi mormăi.

— Cât de mare este, ca să plece de acasă nesupravegheată?

— Şaisprezece ani şi se pare că a cam băgat-o pe mânecă. L-a spus doamnei Pettigrew că pleacă acasă la bunicu' iar bunicului i-a spus că că se duce la muncă. Bietul copil. O s-o încurce, când apare.

— Şi noi cât o să trebuiască s-o aşteptăm?

David se ridică şi se duse la fereastră. Spuse:

— Apropo de „noi", Hamish este puţin cam de modă veche şi a trebuit să-i vând ceva gogoşi.

Cum el nu mai adăugă nimic, uitându-se doar pe fereastră, Edi descifră singură sensul.

— L-ai spus că suntem căsătoriţi, da?

— Ori îi spuneam asta, ori trebuia să dorm în şură. Iartă-mă, dar salteaua de fulgi a câştigat în faţa paielor.

Edi se gândi la felul cum o trăsese el ieri afară din apă şi nu avu inima să-l bombăne prea mult.

— În regulă. Deci suntem căsătoriţi. Şi?

David se întoarse la ea cu ochi plini de scântei.

— Poate în visele tale, spuse ea.

— Dacă ce visezi noaptea ţi s-ar împlini a doua zi… spuse

David, apoi traversă camera târându-şi piciorul, aşezându-se înapoi pe celălalt pat.

— S-ar părea că Aggie Dispăruta o să revină aici poimâine. Nu putem decât spera că se va întoarce cu revista.

— Sper că nu i-ai spus lui Hamish că…

— Nu i-am spus nimic bătrânului. Doamna Pettigrow a inventat o întreagă minciună, cum că revista este un fel de vehicul spion şi că soarta războiului depinde de recuperarea ei, de către noi. Ea… De ce te uiţi aşa la mine? Spune-mi te rog că nu este adevărat.

— Nu. Ştiu, mormăi ea mâncând ultima bucată de pâine prăjită.

— Vreau să-mi spui fiecare cuvinţel pe care-l cunoşti şi nici măcar să nu îndrăzneşti să crezi că-mi poţi ascunde ceva.

Nu-i luă mai mult de patru minute să-i spună tot ce ştia, de vreme ce oricum nu era prea mult.

— Deci trebuie să-i dai revista omului ăluia…

— Doctorul Sebastian Jellicoe.

— După care noi trebuie să-l ducem la Londra, ca să poată fi trimis în siguranţă, în Minnesota – sau oriunde altundeva în State. Corect? întrebă David.

— Asta este ce mi s-a spus.

— Dar cum să-l găsim, când harta se află în maşina care zace acum pe fundul unui râu revărsat.

Edi se sprijini de tăblia patului.

— Am memorat harta.

— Ce-ai făcut?

— În timp ce tu te aflai la volan, văicărindu-te că nu vorbeşte nimeni cu tine, eu stăteam în spate, memorând harta. Speram să găsesc şi semnele din revistă şi să le memorez, dar nu am putut găsi nimic.

David se legă doar de un singur cuvânt.

— Mă văicăream? Dacă ai fi avut durerile pe care le aveam eu, te-ai fi văitat şi tu.

— Ce-ai păţit la picior? întrebă Edi şi spunând asta, îşi aminti cum se scufundase în apă ca să-i slăbească şuruburile şi cum îl sărutase ca să-i dea aer.

O clipă ochii lor se întâlniră, de parcă şi el s-ar fi gândit la acelaşi lucru, dar David puse capăt, ridicându-şi cracul pantalonului.

— Generalul tău, Satana aia pentru care lucrezi tu, a decis că un bărbat nevătămat călătorind prin Anglia ar stârni prea multe suspiciuni, aşa că m-a făcut infirm.

Edi se uită la partea de jos a articulaţiei rotunde pe care o ştia prea bine şi pufni în râs, nereuşind să se stăpânească.

— Eu nu văd nimic amuzant în asta, spuse David. Tot piciorul meu este o rană, acolo unde se freacă de piele şi… Vrei te rog să încetezi să mai râzi?

— Cred că a făcut asta ca să mă protejeze pe mine, spuse Edi continuând să râdă. Este ca un sultan bătrân şi îşi închipuie că toate femeile care lucrează pentru el sunt vestalele lui virgine.

David încetă să se mai încrunte.

— Dar chiar o are pe cea mai frumoasă dintre femei.

— Jumătate dintre ele sunt idioate, spuse Edi. Am

angajat o dactilografă care bătea o sută de cuvinte pe minut, fără greşeală, dar bătrânul buldog a dat-o afară pentru că era urâtă. A spus că nu va reuşi să supravieţuiască şi bombelor şi femeilor urâte.

David râse.

— Nu este cumva cea care lucrează pentru Colonelul Osborne?

Edi confirmă din cap.

— E în stare să facă treabă cât trei femei de-ale lui Austin.

— Cu excepţia ta.

— Cu excepţia mea, doar că mă împotmolesc încercând să mă descurc cu ele. Într-o zi era gata să fiu lovită de o bârnă desprinsă din acoperiş, când una dintre fete s-a întors în goană înapoi din adăpost, după ruj. L-am spus că praful de puşcă este cel mai bun fard de ochi şi că o să aibă cu prisosinţă, dacă nu se grăbeşte. Şi ştii ceva? M-a crezut!

— Glumeşti!

— Câtuşi de puţin. Îl ştii pe Lenn?

David făcu ochii mari.

— Escobar? L-am văzut râcâind praful de puşcă din cartuşele goale. Nu-mi spune că era pentru…?

— Era pentru.

Râzând, David se lăsă mai pe spate în pat şi-şi ridică piciorul pe el.

— Da… Deci singurul lucru pe care-l putem face acum este să aşteptăm întoarcerea lui Aggie şi să sperăm că aduce şi cu revista. Între timp, cred că Hamish ar vrea ca noi să fim cât mai activi.

— Adică?

— De dimineaţă m-a cărat în grajd… David se uită în altă parte şi Edi crezu că se înroşise la faţă.

— În grajd ca să faci ce?

— Ţii minte vaca?

— O să intru în mormânt cu imaginea ei. Ce e cu ea?

— „Ea” este cuvântul cheie.

— Ah, te-a pus s-o mulgi, zâmbi Edi.

— Şi să rânesc. Presupun că acesta este termenul potrivit pentru folosirea unei furci de îndepărtat gunoiul.

Edi se uită la el.

— Cum ai făcut asta cu un braţ în eşarfă şi cu piciorul ăsta? îl poţi mişca?

— Câtuşi de puţin. Cred că articulaţia asta a ruginit.

— Trebuie să-ţi scoatem proteza. Poate că omul ăsta are un imbus.

— Nu, spuse David trist. Niciun imbus nu se potriveşte, nimic altceva nu se potriveşte. Am fost în grajd la ora patru dimineaţa, când, se pare, vor vacile să fie mulse şi caii să li se rânească podina. Am încercat toate sculele pe care le-am găsit acolo, dar nimic n-a mers. Şuruburile sunt fixate adânc în oţel, sunt ruginite şi nimic nu le vine de hac. Cumva, din întâmplare, nu ai… ştii…

— Ce să ştiu?

— Nu ai păstrat imbusul acela după ce…

— Ţi-am salvat viaţa? Nu. Nu m-am gândit să-l păstrez. Presupun că eram prea ocupată cu geamul şi cu apa şi cu totul.

— Am întrebat şi eu…

De afară se auzi o voce puternică.

— Clare! Eşti acolo?

David îşi dădu ochii peste cap.

— Mai bine mă întorc pe front decât să am de a face cu bătrânul ăsta. Austin este un dulce copil pe lângă el.

— O să ies şi eu şi o să văd cu ce te pot ajuta, spuse

Edi.

— Cred c-ar fi bine să-ţi spun că se aşteaptă de la tine să-i găteşti.

La asta, Edi păli şi se acoperi la loc cu pătura.

— Eu nu ştiu să gătesc.

— Nu ştii să găteşti?

— Scuteşte-mă! izbucni ea. Am crescut într-o casă cu bucătăreasă. Nu mă pricep deloc la asta. Mâncarea îmi era servită pe tavă. Niciun ceai nu ştiu să fac.

— Adevărat? spuse David şi zâmbetul i se întinse încet pe toată faţa.

— Ce este atât de amuzant în asta, Sergent Clare?

— Este, pentru că eu ştiu să gătesc.

— Găteşti? repetă ea uluită.

— Da, şi? Mama mea este italiancă. Ştiu să gătesc. Ascultă, ce-ar fi să-i spunem că eşti rănită şi că trebuie să stai în pat, ca să gătesc eu?

— Şi cine mulge vaca?

— Asta s-o facă bătrânul Hamish. Doar el o mulge, când noi nu suntem aici.

— Insinuezi că eu nu sunt decât o biată femeie lipsită de puteri, care abia se ţine pe picioare. Asta este? Eu trebuie să stau în pat şi să nu fac nimic?

— Altceva în afară de mulsul vacii şi rânitul în grajd, dacă eşti în stare de asta, nu cred că mai există ceva ce poţi tu să faci.

— Întâmplător, pot spune că aproape am crescut călare pe cal.

— Normal. O fată bogată. Bucătăria nu este de nasul tău, dar rândaş în grajd eşti.

— Chiar eşti cel mai nesuferit bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, spuse Edi.

David se ridică în picioare, uitându-se în jos la ea, în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Iar, tu, domnişoară Edilean Harcourt, eşti cea mai frumoasă, cea mai inteligentă, cea mai curajoasă şi cea mai plină de resurse fată pe care am cunoscut-o eu vreodată. Şi că veni vorba, mi-am pus în gând să mă însor cu tine.

Cu asta, David ieşi din cameră, lăsând-o pe Edi cu gura căscată.

— Eşti numai răni, ştii? spuse David deschizându-i lui Edi palmele şi uitându-se la băşici.

— Ce te-a apucat să faci toată treaba aia?

— Nu ştiu, spuse ea ridicând din umeri. Mi-a făcut plăcere. Sunt obosită de atâta stat în birou, unde nu aud decât ţăcănitul maşinilor de scris. Mi-a plăcut afară.

Se aflau în bucătăria casei lui Hamish Trumbull, unde diferenţa dintre cum arăta ieri şi cum arăta acum era ca între zi şi noapte. Deşi o deplânsese pe Edi că muncise prea mult, David îşi petrecuse ziua frecând în bucătărie, fiecare bufet şi fiecare tigaie. Umpluse lada cu lemne, gătise, iar bătrâna sobă arsese toată ziua. Încăperea era călduroasă şi

mirosea minunat.

— Dar nici tu n-ai prea stat degeaba, spuse Edi înfiorându-se când îi examină mâinile.

— Nu, dar eu am avut ajutor, spuse el fără să zâmbească şi absurditatea cuvintelor îi făcu pe amândoi să râdă. Se liniştiră brusc şi Edi întrebă, referindu-se la Hamish:

— Unde e?

— L-am terminat punându-l să bată untul. Spunând asta, David luă puţin unt şi i-l întinse peste băşici.

— Unt? Ştii să faci unt?

— Firește. Tu cum crezi că se face?

— Pompând coada vacii în sus şi în jos, spuse ea.

David râse.

— În regulă, deşi nu sunt fermier, ştiu ce să fac, odată ce materialul e în bucătărie. Gustă de-aici.

David înmuie o lingură de lemn într-un vas care bolborosea pe sobă şi i-o duse la buze. Când ea dădu să-i ia lingura din mână, David o retrase.

— E delicios. Niciodată n-am mai gustat aşa ceva. Ce este?.

— Sos Alfredo care se pune pe pasta.

— Pe ce?

— Pe spaghete. Voi americanii numiţi toate pastele, spaghete. Nu ţi-e foame?

Edi se ridică încet. De dimineaţă, scotocise în garderoba din dormitorul pe care îl împărţeau şi găsise o pereche de pantaloni bărbăteşti care aproape că i se potriveau. Erau suficient de lungi, dar erau atât de largi în jurul taliei, încât trebuise să dea o gaură într-o curea veche, ca să şi-i ţină

sus. Râsese împreună cu David de cum arătau amândoi în pantalonii prea largi.

Edi petrecuse ziua afară, iar David rămăsese înăuntru. Amândoi constataseră repede că ferma era aproape la pământ. Cu toţi bărbaţii tineri, puternici, plecaţi pe front, majoritatea fermelor ajunseseră să fie neglijate, dar aceasta părea mai rău decât toate celelalte.

În dimineaţa aceea Edi l-a văzut pentru prima oară pe Hamish şi în loc să vadă un bătrân posac, aşa cum îl descrisese David, văzuse tristeţe.

— Nu-l întreba nimic. Nu pot să aud răspunsurile, îi şoptise ea lui David. Atâta lumea avea poveşti groaznice despre pierderea celor dragi, încât Edi nu suporta să mai audă aşa ceva.

— De acord, spusese David.

Edi descoperise şopronul pe jumătate căzut, care servea drept coteţ pentru păsări şi găsise nişte ouă. După micul-dejun, se apucase să cureţe pe afară. Aşa cum spusese David, nu prea avusese ea de a face cu bucătăria, în schimb îndrăgise grajdul şi coteţul şi tot ceea ce făcea aproape independent conacul Edilean.

Când intră în casă pentru prânz, bucătăria strălucea şi David scosese tocmai pâinea din cuptor. Faptul că făcuse toate astea cu un braţ în eşarfă şi cu piciorul ţeapăn, o făcu să zâmbească apreciativ.

După masă, Edi luă în primire curtea păsărilor. Unul din stâlpii gardului împrejmuitor căzuse, trăgând în jos şi gardul. Nimic nu ar fi împiedicat o vulpe decisă să între acolo. Vântul se înteţise din nou şi Edi vroia să ridice

stâlpul la loc, înainte de a reîncepe ploaia.

Săpa groapa şi încerca în acelaşi timp să ţină şi stâlpul în sus, când apăru David alergând cu şchiopătatul lui ciudat, ca să o ajute. Ea ţinea stâlpul în timp ce el îl bătea în pământ. Apoi, împreună, întăriră gardul cu bolovani.

— Eu trebuie să mă întorc acum, dar nici tu să nu mai stai, spuse David tare, în vântul tot mai puternic.

— Bine, strigă şi ea, dar cum intră el în casă, Edi luă o furcă şi se apucă să rânească în coteţ. După cum arăta, nu mai fusese curăţat de cel puţin doi ani. Nu era bine nici pentru păsări şi nici pentru oamenii care le mâncau.

Nu îşi dădu seama că mâinile ei erau numai băşici decât când termină. Dincolo de gard făcuse o movilă înaltă cu gunoi şi trăsese două suluri cu paie curate din şură, în coteţ. Se uită în şură după nişte mănuşi, dar negăsind nimic, îşi termină treaba cu mâinile goale. La apusul soarelui făcuse progrese mari, atât în repararea cât şi în asanarea coteţului.

Abia când intră în casă şi se aşeză, îşi dădu seama cât era de obosită. David îi aruncă o privire şi preluă conducerea. Îi deschise mâinile, i le spălă, apoi i le unse cu unt ca să-i uşureze durerea provocată de băşici.

— Ah, nu, nu, nu face asta, spuse el când Edi adormi aproape în scaun. Trebuie să mănânci.

— Parc-ai fi mama.

— Iau asta ca pe un compliment, spuse David. Puse apoi în faţa ei o farfurie uriaşă cu paste, cu un sos pe bază de smântână.

— Vreau să mănânci până la ultima bucăţică şi să bei tot

laptele. Trebuie să prinzi puteri.

— Da, domnule, spuse ea. Era atât de obosită încât nu-şi putea păstra nici măcar ţinuta ei dreaptă în timp ce mânca şi zâmbi gândindu-se la ce-ar fi spus mama ei dacă şi-ar fi văzut fiica.

— Nu vrei să-mi spui şi mie de ce râzi? o întrebă David în timp ce-şi umplea şi lui o farfurie.

— Mă gândeam doar la familia mea.

— Vorbeşte-mi despre ei. Fermieri bogaţi, da?

— Au fost odată. Dar partea cu bogăţia a dispărut. Pe vremuri aveam un orăşel întreg, dar…

— Dar ce?

— N-are a face. A fost de mult. Ce bună e chestia asta. Te-ai gândit vreodată să deschizi un restaurant?

— Tu te-ai gândit vreodată să vizitezi New-York-ul? Există acolo câte un restaurant italienesc la fiecare colţ de stradă.

— Se simte bine? şopti Edi arătând spre dormitorul cu uşa închisă, al bătrânului Hamish.

— După sforăit, cred că a dormit toată ziua. Parcă arunca cineva cu grenade în cameră…

— Eşti groaznic, spuse Edi zâmbind. Bietul om e terminat de oboseală. Nu uita că ne-a salvat viaţa la amândoi.

— Hâm! Ai idee cum m-a resuscitat pe mine? spuse David.

— L-am văzut trăgându-te afară din apă. Mi-amintesc că eu speram să nu fi murit deja.

— A călcat cu piciorul pe stomacul meu.

— Ace?!

— Uite aşa, spuse David izbind podeaua cu piciorul liber. Şi hâc! Gata să mă sufoc, dând afară din mine apa şi dejunul doamnei Pettigrew.

Edi încercă să nu râdă, dar nu se putu abţine.

— Şi se mai întreabă de ce nu-i place lui Aggie să vină

— Dacă aş fi trăit cu el, m-aş fi înrolat în armată – chiar dacă aveam doar şaisprezece ani.

— Haide, nu-i chiar aşa de rău.

— Tu n-ai petrecut ziua înăuntru, cu el. Ar fi trebuit să-l auzi plângându-se cum lucrai tu la cuşca aia de păsări.

— La coteţ.

— Poftim?

— Coteţ sau poiată, dar n-are a face. Şi ce-a spus despre mine? întrebă Edi.

David scutură din cap, contrariat şi spuse în şoaptă:

— A spus… A spus că dac-ar avea o nevastă cu picioare ca ale tale, el n-ar sta în casă spălând pe jos – cel puţin nu cu mopul.

— N-a spus asta.

— Pe crucea mea, spuse David şi făcu gestul semnificativ. Chiar a vrut să iasă să te ajute, dar l-am ţinut eu.

— Şi cum ai reuşit?

— L-am arătat pumnul, apoi m-am uitat la faţa lui scofâlcită.

Edi râse cu poftă, acoperindu-şi gura cu mâna, ca să amortizeze sunetul.

— Şi atunci cine e mai rău? Tu sau el?

— Sper că eu, doar că el a învăţat mult, de-a lungul vieţii.

Apoi, când David văzu cum lui Edi încep să i se închidă ochii, o luă de mâini şi o trase în sus. O clipă stătură foarte aproape unul de celălalt. Brusc, atitudinea relaxată dispăru şi amândoi deveniră tensionaţi.

— Ţi-am pregătit apă fierbinte, spuse David spărgând tensiunea şi întorcându-se spre spălător. Poţi să încerci să te speli. Sau poţi să te dezbraci şi îţi ţin eu un prosop.

Edi râse din nou şi orice urmă de tensiune dispăru.

— Nu, mulţumesc. Cred că o să mă spăl doar pe faţă şi pe mâini şi restul o să las pentru când voi avea o cadă. Sunt prea obosită să-mi mai pese de cât sunt de murdară.

— Mie-mi plac femeile pline de noroi.

— Eu una cred, David Clare, că ţie îţi plac toate femeile.

— Aşa crezi? Ei bine, aici te înşeli rău, rău de tot. Bine, tu te speli şi eu mă duc să văd ce fac rufele de pe funie. Nu te grăbi.

Edi nu pierdu prea mult timp cu spălatul. Fusese. Sinceră când spusese că nu-i păsa cât era de murdară. Se spălă puţin pe faţă, pe gât, la subţiori, apoi se duse în dormitorul lor şi închise uşa.

Când începu să se dezbrace, se uită la cele două paturi. Era extraordinar ce puteau face dintr-un om zece ore de muncă. În urmă cu zece zile, dacă i s-ar fi spus că-şi va petrece noaptea în aceeaşi cameră cu un soldat, ar fi zis că mai bine doarme pe ciment, afară în ploaie. Dar acum era cât se poate de firesc ca David – nu sergentul Clare, David – să doarmă în aceeaşi încăpere cu ea. Pe scaunul de la capătul patului se afla o cămaşă de noapte curată şi Edi

ştiu că David i-o pusese acolo. Era probabil a lui Aggie şi era atât de curată iar ea atât de murdară, încât abia îi veni să şi-o pună. Şi-o trase peste corpul murdar, trase de-o parte cuverturile de pe patul de lângă uşă şi într-o clipă dormea tun.

Când se trezi, încăperea era în întuneric şi ceva zgâlţâise patul. La început intră în panică. Trebuia să ajungă la adăpostul antiaerian! Trebuia să găsească fetele, să le trimită mai întâi pe ele!

— Şşt! Sunt doar eu. Culcă-te la loc, spuse David.

Edi se ridică în coate, încercând să vadă în întuneric.

— Aprinde lumina.

— Nu există lumină. Ai uitat? Nu există curent electric aici.

— Ah, da, Hamish, spuse ea întinzându-se la loc.

— Exact. Şi acum haide, dormi, spuse el liniştitor.

Ceea ce şi făcu, dar se trezi la loc când ceva lovi din nou patul, făcând-o să se ridice brusc.

— Iartă-mă, este nenorocita asta de proteză iar paturile sunt prea apropiate. După ce reuşesc să mă întorc, n-o să-ţi mai lovesc patul. Acum dormi la loc.

De data asta Edi era mai trează.

— Nu ai o lanternă?

— De ce? întrebă el.

— Vreau să mă uit la piciorul tău.

După un moment de tăcere, David spuse:

— Oricât de ispititor sună asta, piciorul meu e foarte bine.

Edi se ridică drept.

— Cred că mâine o să trebuiască să gătesc eu iar tu să mulgi vaca şi să strângi ouăle.

— Ai câştigat, spuse David ieşind din cameră şi o clipă mai târziu se întoarse cu lanterna. Era fără cămaşă, fără pantofi, doar în pantalonii prea mari pentru el.

David puse lanterna pe masă, între paturi şi spuse:

— Şi acum?

— Jos cu ei, spuse Edi ridicându-se din pat, ducându-se la dulap şi scoţând cămaşa veche pe care o pusese de dimineaţă peste desuurile ei. Judecând după cum i se potriveau hainele, Aggie trebuie să fi fost mai scundă şi mai plinuţă decât Edi, de aceea cămaşa de noapte era mult prea scurtă iar partea de sus îi cădea la fiecare mişcare.

— Ador cămaşa asta de noapte, spuse David în timp ce-şi descheia cureaua de la pantaloni.

— Dacă nu taci, îi spun lui Hamish adevărul despre noi şi o să trebuiască să dormi în bucătărie. Întinde-te.

— Mă ameninţi dacă nu-mi scot pantalonii când mă aflu singur în cameră cu cea mai frumoasă femeie din lume? Cu femeia cu care intenţionez să mă…

— Încetează, spuse ea, zâmbind.

Când David se luptă să-şi scoată pantalonii peste proteza greoaie, ea apucă de manşete şi trase. David încercă să glumească, doar că ea era prea îngrozită de ceea ce vedea, ca să zâmbească. Piciorul lui era roşu din cauza fiarelor. Căptuşeala veche aproape că se destrămase şi căzuse, iar benzile metalice din care era formată „cuşca” aceea, îl roseseră şi îi intraseră în came şi piciorul lui era acum o masă de băşici şi de răni supurânde.

— Îl ador pe Generalul Austin, spuse David.

— Ce-o să-i mai audă urechile de la mine. Fii sigur de asta, spuse ea furioasă. Stai aici. Eu mă duc să caut ceva cu ce să-ţi curăţ chestiile astea.

— Sunt al tău, fetiţo, spuse el sprijinindu-se de perne – şi în clipa următoare adormi. Când se trezi, Edi stătea pe un scaun de bucătărie, cu un bol cu apă fierbinte pe noptieră şi încerca să spele o parte dintre răni şi să le bandajeze pe celelalte.

— Te doare, da? întrebă ea încetişor.

— Nu cine ştie ce, spuse el, dar Edi ştia că mînţea. Crezuse că mâinile ei erau rău, dar nu se gândise prin ce trecea el, cu muchiile acelea ascuţite tăindu-i în carne.

Se duse la dulap, scoase de acolo o altă cămaşă veche şi începu să o rupă în fâşii.

— Băşicile şi tăieturile s-au lipit de oţel, aşa că o să te doară, dar eu o să înfăşor pânză în jurul metalului, ca să nu te mai taie aşa de rău. Crezi că poţi rezista?

— O să mă străduiesc.

Când începu, văzu cum îi lucra maxilarul, îi văzu durerea şi vru să-i distragă atenţia.

— Vorbeşte-mi despre familia ta. Mai ai fraţi şi surori?

— Opt. Eu sunt al doilea, dar… David inspiră adânc, să-şi calmeze durerea.

— Bannerman. Cu un an mai mare ca mine. Are grijă de noi toţi. Nu există om mai bun ca el… David se întrerupse când o bucată de piele se desprinse odată cu oţelul.

Edi îşi spuse că poate era mai bine să vorbească ea.

— Fratele meu Bertrand este cel mai puturos om de pe

lumea asta, spuse ea.

— Ah, da? Şi cât de puturos poate fi?

— La trei ani, când şi-a văzut toate cadourile sub pomul de Crăciun, a întrebat: „Şi cine o să mi le deschidă?”

David izbucni în râs.

— Am auzit eu şi mai rele.

— La şase ani, tata i-a luat bicicletă şi a ieşit cu el afară să-l înveţe să meargă pe ea.

— Şi?

— Bertrand s-a descurcat foarte bine. Tata a alergat cu el, ţinând bicicleta şi fratele meu se echilibra perfect. Dar când tata i-a dat drumul şi bicicleta s-a oprit, Bertrand l-a întrebat de ce. Când tata i-a spus că trebuie să pedaleze, fratele meu şi-a lăsat bicicleta în stradă şi nu s-a mai urcat niciodată pe ea.

David se înfioră puţin când Edi îi spălă o rană.

— Merge, dar. Am auzit eu şi mai rele.

— La doisprezece ani, părinţii ne-au scos pentru prima oară la restaurant şi tata a comandat fripturi pentru noi toţi. Când i-a sosit friptura, fratele meu s-a uitat, la ea şi a întrebat cum s-o mănânce. Tata i-a arătat cum să o taie, apoi cum să o mestece. Fratele meu a chemat chelnerul şi a comandat un bol cu piure de cartofi.

— Da, spuse David, merge, dar am auzit eu şi mai rele.

— La şaisprezece ani, mama i-a aranjat iubitului ei fiu să meargă la dans cu o fată frumoasă. Urma să meargă să o ia la ora şase seara. La şase şi jumătate, Bertrand stătea în living şi tata l-a întrebat de ce nu se duce la întâlnire. Fratele meu i-a spus: „Pentru că încă nu a venit să mă ia”.

David râse.

— Toate astea sunt minciuni, da?

— Nicio iotă.

— Dar cum a supravieţuit? Ce face cu sine? Cum a trecut prin şcoală?

— Fratele meu este un tânăr absolut strălucit. La şcoală, întreba pe câte cineva despre ce anume era vorba într-o carte şi peste cinci minute putea discuta pe marginea ei. Putea face un studiu pe marginea ei. Cel mai mult îi place să stea şi să discute.

Edi smulse o bucată de căptuşeală.

— Şi să bârfească. Îi ştie pe toţi din orăşelul nostru şi toţi îi spun secretele lor.

— Presupun că nu a plecat pe front.

— Platfus. Când Edi smulse cu blândeţe o altă bucată de material, David gemu puţin de durere.

— Vrei să mai auzi şi altele?

— Da, spuse el printre dinţii încleştaţi. Ai ceva şi despre Austin? Ceva josnic şi savuros?

— Nu, doar poveşti despre Bertrand. Vrei să ştii de ce nu s-a dus la propria lui nuntă?

David deschise ochii mari şi se uită la ea.

— Povesteşte-mi.

— Mama a aranjat totul. Bertrand a văzut fata, a spus că îi convine, ceea ce a fost de ajuns şi pentru mama şi pentru fată. Ţi-am spus deja că familia nu mai avea bani. Dar, da, aveam numele. Mama era înnebunită şi a petrecut luni de zile plănuind cea mai elaborată nuntă pe care a văzut-o vreodată târgul nostru. Tata a trebuit să ipotecheze

bătrâna noastră casă. În seara dinaintea cununiei, tata s-a dus în cameră la fiul lui, să discute cu el despre noaptea nunţii.

— Noaptea nunţii, şopti David. Povestea asta îmi place mai mult decât tot ce mi-ai spus până acum. Poate mai mult decât tot ce am auzit în viaţa mea.

— Nimeni nu ştie exact ce i-a spus tata, dar toată lumea l-a auzit pe Bertrand strigând pentru prima şi ultima oară în viaţa lui:

— Trebuie să fac, ce?!

David începu să râdă.

— Cu asta m-ai avut. Asta chiar este cea mai rea poveste din câte am auzit. Şi ce s-a întâmplat?

— Bertrand a rămas acasă a doua zi şi nimeni şi nimic nu l-a putut convinge să se ducă la nuntă.

— Şi mireasa?

— Ea a apărut la nunta care nu s-a ţinut niciodată. Biata de ea. Familia ei s-a simţit atât de umilită, încât peste şase luni s-au mutat în Atlanta.

— Ce explicaţii a dat fratele tău?

— Niciuna. După ştiinţa mea, nu a mai vorbit niciodată nimic despre ziua aceea.

— Şi mama voastră?

— Din ziua aceea, mama a încetat să încerce să-i mai organizeze viaţa lui Bertrand şi tata a spus că asta aproape că merita banii cheltuiţi pentru nuntă.

David râdea din plin acum, iar. Edi terminase cu bandajele. Putea spune după ochii lui că se simţea acum suficient de bine ca să poată dormi. Trase o pătură peste el,

apoi se duse înapoi, la patul ei.

Când David şopti noapte bună, zâmbi şi adormi, pe loc.

CAPITOLUL 20

JOCELYN RÂDEA, când Luke termină de citit.

— Am auzit atâtea despre Bertrand, încât mi-ar fi plăcut să-l cunosc.

— L-ar fi plăcut de tine.

— Serios? întrebă ea, flatată.

— Laşi uşa la casă deschisă şi lumea poate veni şi pleca oricând. Îi hrăneşti pe toţi cei care-ţi calcă pragul şi ai întotdeauna timp să-i asculţi pe alţii. Da, cred că tu şi Bertrand aţi fi fost nişte colocatari grozavi.

— Dar eu nu sunt aşa. Eu sunt…

— Tu eşti cum? Semeni mai mult cu domnişoara Edi? în felul în care o descrie sora aceea, rece şi fără inimă?

— L-aş trimite femeii aceleia o copie a povestirii şi atunci să vedem dacă o mai crede pe domnişoara Edi fără inimă. Joce tăcu o clipă, ridicându-se şi uitându-se la apă, strângându-şi genunchii la piept.

— Când mă gândesc că domnişoara Edi l-a pierdut. Era în plin război, înconjurată de bărbaţi care se făceau de râs ca să-i între în voie, dar ea s-a păstrat pentru Adevărata Iubire, iar când a aflat că. El…

— A fost ucis, continuă Luke cu blândeţe. Iar mai târziu şi domnişoara Edi a fost rănită grav. Mă întreb dacă nu cumva acest accident a fost motivul pentru care nu s-a măritat şi nu a avut copii.

— Vrei să spui că nu a putut avea copii?

— Spre sfârşit, o ajutam eu să se îmbrace şi cicatricele erau de la genunchi în jos. Nu cred că focul a ajuns mai sus. Mi-a povestit că în ziua aceea era foarte frig, aşa că toată lumea era bine înfofolită şi că doi soldaţi s-au aruncat deasupra ei, cu mantalele lor grele. Dacă nu ar fi făcut asta, focul s-ar fi întins, pentru că ea era plină de benzină, peste tot.

— S-au aruncat peste ea. Şi David era deja mort, spuse Luke scuturând din cap.

— Da. Mi-a spus că îl striga mereu, în spital. O tot mutau dintr-un spital într-altul, aşteptând să moară.

— Nu au crezut că va supravieţui?

— Nu, spuse Joce. Benzina şi focul şi chiar lâna din mantalele arse ale soldaţilor i-au provocat o infecţie severă. Săptămâni întregi a avut febră mare. Cred că a intervenit Generalul Austin, chiar dacă nu mai lucra pentru el, la vremea aceea, şi aşa au trimis-o înapoi în State.

— L-a părăsit? Crezi că domnişoara Edi i-a spus că nu-i mai suporta furiile?

— Nu ştiu. Nu am întrebat-o, pentru că niciodată nici măcar nu a sugerat că et ar fi fost un om dificil. Mi-a spus că se afla tot în Anglia când a fost incendiată, dar că nu mai lucra pentru Generalul Austin. Nu ştiu ce făcea. Presupun că era încă în serviciul militar, altfel s-ar fi întors la Edilean.

— Oare? întrebă Luke.

— De ce spui asta?

— De ce s-ar fi întors la Edilean? Ce o aştepta acolo? O

casă veche care costă o avere să o repari şi un frate care stabilea standarde pentru lene?

— Şi foarte fericitul tău bunic, spuse Joce.

— Da, fericitul meu bunic, care rupsese logodna cu Edi o zi după atacul de la Pearl Harbor.

— Ţi-a spus vreodată bunicul tău de ce au rupt logodna?

— Da. Când am fost la Richmond, mi-a spus că şi-au dat amândoi seama că nu mai aveau nimic de descoperit unul, la celălalt. Bunicul mi-a spus că atunci când el şi cu Edi şi-au dat seama că erau înnebuniţi să plece la război, au înţeles că perfecta lor viaţă nu era deloc perfectă. Domnişoara Edi i-a spus bunicului meu că de fapt ar fi trebuit să fie distruşi că viitorul pe care-l aşteptau împreună avea să se schimbe, dar nu erau. Bunicul meu mi-a spus că ea i-a dat inelul înapoi şi au râs amândoi, fericiţi de fapt că se terminase cu logodna lor.

— Dar nu au spus niciodată nimănui.

— Tot orăşelul s-ar fi întristat. Ajungea războiul, deşi era departe de ei. Iar Edi şi David fuseseră împreună toată viaţa lor.

Joce se întoarse să se uite la el, întins pe pătură, cu mâinile sub cap.

— Sunt fericită că nu te-am cunoscut toată viaţa.

Luke făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să-i ia mâna într-a lui, dar nu o făcu.

— Jocelyn, eu cred… începu el, dar se întrerupse, apoi se întinse la loc pe pătură.

— Tot mai crezi că sunt ca tatăl tău?

— De ce te-a supărat atât de tare afirmaţia asta?

— Cine vrea să fie ca tatăl fetei lui?

Cuvântul demodat „fata lui” îi trimise un fior prin tot corpul.

— Cu cât aflu mai multe despre domnişoara Edi, cu atât am impresia că noi două ne asemănăm enorm. Şi cu mama. Se pare că nouă ne plac doar bărbaţii care… Dar Joce nu mai ştia ce să spună.

— Care nu sunt avocaţi? Mama ta s-a îndrăgostit de un meseriaş iar domnişoara Edi de un mecanic de maşini, iar acum ţie îţi place de grădinar.

Joce putea simţi mânia din glasul lui.

— Luke, nu am vrut să sune aşa.

— Gata de plecare? spuse Luke şi se ridică.

Joce se ridică şi ea.

— Eşti supărat pe mine?

— Pentru că mi-ai spus că tu… cum a fost? Că mă placi în ciuda a ceea ce sunt? Dacă aş fi devenit doctor, ca bunicul? Atunci ţi-ar fi plăcut mai mult de mine?

— Nu, dar mi-aş fi putut permite ceva mobilă pentru hărăbaia de casă, spuse ea zâmbind.

Luke nu zâmbi.

— Deci totul se opreşte la bani? Cum o să se întoarcă Rams în oraş, cum o să te repezi asupra lui pentru că este bogat?

— Am glumit doar. Niciodată nu m-aş mărita cu cineva doar pentru bani.

— Eşti sigură? Poate că-l preferi pe vărul meu, pentru viaţa pe care crezi că ţi-o poate oferi. Vacanţe în orient, bone pentru copii, argintărie la masă. Asta este important

pentru tine?

Când Luke dădu să plece, Joce îşi puse o mână pe umărul lui.

— Nimic din toate astea nu contează pentru mine. Dacă ar fi după mine, eu aş trăi într-o căsuţă cu două dormitoare şi aş scrie, în timp ce copiii îşi fac somnul de după masă. Dar domnişoara Edi mi-a lăsat casa, aşa că eu…

— Domnişoara Edi! spuse Luke. La ea se rezumă totul pentru tine? La viaţa ei, nu la viaţa ta?

— Firește că nu! Eu mă gândesc la propria mea viaţă, dar domnişoara Edi a spus că Ramsey este soţul perfect pentru mine. Cum rosti cuvintele, Joce îşi astupă gura cu mâna.

— Ce-a spus?

Joce îşi luă sacul de jos şi începu să-şi bage lucrurile în el.

Luke o apucă de braţ şi îi întoarse faţa spre el.

— Vreau să ştiu despre ce vorbeşti. Când ţi-a vorbit despre Ramsey?

— În scrisoarea pe care mi-a lăsat-o împreună cu testamentul. Tu nu ai cunoscut-o, dar era formidabilă în a ghici cuplurile care vor rămâne sau nu împreună şi a spus că la Edilean se află un bărbat care este perfect pentru mine.

Luke îi dădu drumul la braţ şi făcu un pas în spate.

— Iar acesta era vărul meu, Ramsey.

— Da. Dar ea nu te ştia pe tine. Ea…

— Mai mult ca sigur că nici pe Ramsey nu-l ştia, aproape că strigă Luke. Tot ce ştia despre el erau banii şi strămoşii. Te-ai gândit vreodată că tu făceai parte din târgul dintre Alexander McDowell şi domnişoara Edi? Poate că ea a

încercat să-i mulţumească unchiului Alex, dându-i descendentului său bătrânul conac la care râvnise el toată viaţa.

— Este o idee ridicolă.

— Trăieşti deja de ceva vreme aici. Chiar crezi că nu este posibil?

— Nu ştiu. Joce îşi astupă urechile cu mâinile.

— Nu mai vreau să aud nimic din toate astea.

Cum Luke nu spuse nimic, Joce îşi coborî mâinile şi se uită la el. Luke părea că aşteaptă o explicaţie din partea ei, dar ea nu găsi nimic ca să răspundă acuzaţiilor lui.

— Ai de gând să-ţi trăieşti toată viaţa pentru domnişoara Edi? Locuieşti în casa ei şi îţi iroseşti viaţa scriind despre ea, citind despre ea. Se pare că nu te gândeşti decât la ea. Ai de gând să te măriţi cu un bărbat pe care nu-l iubeşti, doar pentru că ea ţi-a spus că aşa ar trebui?

— Nu. Tu răstălmăceşti totul. Iar în plus, niciun bărbat nu m-a cerut de nevastă.

— Dar o s-o facă, iar tu ştii asta. Plecăm?

— Da, spuse Joce, deşi nu vroia să plece. Vroia să stea şi să discute chestiunea asta cu Luke. Fusese o zi atât de frumoasă, cu atâta iubire revelată, dar totul se terminase cu o ceartă de care nu era nici măcar sigură cum începuse.

Dădu să spună că nu vroia să plece, dar cerul fu despicat de un fulger urmă bubuitul unui tunet şi în secunda următoare se pomeniră acoperiţi de o ploaie torenţială. Jocelyn se uită instinctiv după un adăpost, dar Luke luă sacii cu lucruri şi scoase din ele ponchourile din plastic. O ajută pe Joce cu o mână să între în al ei, în timp ce cu

cealaltă şi-l trăgea pe al lui peste cap.

— Trebuie să plecăm de aici. Poţi merge? o întrebă el.

— Cum să nu.

— Stai aproape de mine.

Picioarele lui lungi stabiliră un ritm dificil pentru ea, dar se descurcă totuşi. Când ajunseră la camionetă, Luke deschise portiera, Joce intră, apoi el ocoli repede maşina, urcându-se în cealaltă parte.

— Vrei să mă asculţi? îl întrebă ea, când Luke porni motorul. Nu mă mărit cu nimeni. Îmi pare rău că am vorbit atât de mult despre domnişoara Edi şi îmi pare rău că ţi-am spus ce mi-a scris ea..

Luke nu se uită la ea, dar dădu uşor din cap, apoi ieşi din parcare şi peste câteva minute trase pe aleea conacului Edilean.

— Cât ai de gând să fii supărat pe mine? îl întrebă ea aproape înecată de lacrimi.

Brusc, Luke se întinse peste banchetă, îşi puse mâinile în spatele capului ei şi o sărută puternic şi lung şi cu mai multă pasiune decât simţise Jocelyn vreodată.

Când îi dădu drumul, capul ei se prăbuşi pe geamul portierei şi ochii îi rămaseră închişi.

— Uită de Ramsey. Seamănă prea mult cu tine şi o să ajungeţi să vă urâţi, spuse Luke.

Când îl simţi venind spre ea, deschise ochii, gata să fie din nou sărutată, dar el deschise doar portiera camionetei.

— Urcă şi fă o baie caldă. Eu o să lipsesc din oraş câteva zile, dar la întoarcere, bunicu' o să ne dea continuarea povestirii.

— Bine, spuse ea ieşind din camionetă. Trânti portiera după ea şi o porni spre casă.

CAPITOLUL 21

A DOUA ZI DIMINEAŢĂ ERA VINERI şi Jocelyn se afla în bucătărie, terminându-şi ceaiul, când intră Tess, scoţând un strigăt..

— M-ai speriat. Ce faci aici? spuse Tess ducându-se la frigider.

— După câte ştiu, aici locuiesc.

— Ah, dar chiar eşti morocănoasă în dimineaţa asta. Te-ai certat cu Luke?

— Nu, fireşte că nu, spuse Joce, dar capul o durea după o noapte nedormită. Cuvintele lui Luke, furia lui, chiar şi neaşteptata plecare din oraş, toate o preocupau.

— Astăzi se întoarce Ramsey. Avionul aterizează la Richmond, la zece dimineaţa şi presupun că pe la prânz o să apară aici. M-a sunat aseară şi m-a întrebat totul despre tine şi Luke.

— De ce nu m-a sunat pe mine? Dacă vroia să ştie despre mine, pe mine trebuia să mă întrebe.

— Eşti prost dispusă în dimineaţa asta. Aşa că spune-mi de ce te-ai certat cu Luke.

— Din cauza lui Ramsey, probabil, spuse Sara din uşă. Luke şi Ramsey s-au dondănit de când s-au născut. Acum o au pe Joce, să se lupte pentru ea.

— Eu nu sunt o… Jocelyn spusese cuvintele astea de atâtea ori, încât renunţă să le mai rostească.

Sara se duse la frigider şi scoase un carton cu ouă de la ferma familiei ei. Vrea cineva?

— Cum să nu, spuse Tess. Fă mai multe, pentru că o să apară şi Jim, în câteva minute. Ştii cum mănâncă el.

Jocelyn stătea în mijlocul bucătăriei ei, privindu-le pe cele două femei agitându-se şi-şi aminti ce spusese Luke despre casa ei, mereu deschisă. Şi ce era rău în asta? se întrebă ea. Doar pentru că citadela lui era închisă ca o puşcărie, nu însemna că şi a ei trebuia să fie la fel.

— De ce eşti aşa de nefericită? Şi unde e Luke? întrebă Sara.

— De ce, din prima clipă în care am pus piciorul în oraşul ăsta, am fost alăturată întotdeauna fie lui Ramsey, fie lui Luke? De ce nu pot fi doar eu şi numai eu?

Tess şi Sara schimbară priviri, ca şi cum între ele ar fi traversat o înţelegere.

— De ce nu vii cu mine, să-mi vezi buticul? Ai fost atât de ocupată cu cartea ta, încât n-ai reuşit încă să-l vezi, spuse Sara.

— Şi tu ai fost destul de ocupată, spuse Jocelyn. Cu un bărbat pe care-l iubeşti, cu noua ta afacere şi cu toate minunăţiile care ţi se întâmplă, trebuie să fii foarte fericită.

— Vino să stai puţin cu mine şi cu Greg, insistă Sara. Încă nu-l cunoşti ca lumea şi este un tip grozav.

— Asta nu e din vina lui Joce, spuse Tess. Voi doi vă petreceţi tot timpul în pat sau la butic. Niciunul dintre voi nu are timp pentru altceva sau altcineva.

— Eşti geloasă, spuse Sara abia uitându-se la Tess.

— Ha! făcu Tess. Nu sunt geloasă pe nimeni. Doar pentru

că voi doi…

— Fetelor! se auzi o voce din prag şi intră Jim, cu braţele pline cu pungi de băcănie.

Era prea mult pentru Jocelyn: prea multă companie, prea mult orice. Îşi puse jos ceaşca şi urcă în dormitor. Cel puţin etajul părea să fie dincolo de hotarele între care lumea intra şi venea.

Se aşeză pe marginea patului şi luă dipticul cu sergentul David într-o parte, cu o Edilean Harcourt frumoasă, tânără, în cealaltă parte. O invidia pentru că ştia cine era bărbatul pe care-l iubea.

Când auzi un ciocănit uşor în uşă, ridică privirea şi o văzu pe Sara.

— Bună. Te superi dacă intru?

— Nu. Eram doar… Nu se putea gândi la nimic care să explice ce anume făcea.

— Nu vrei să stai de vorbă cu cineva?

— Ba da. Nu. Nu ştiu. Este doar…

— Da, este vorba despre bărbaţi, spuse Sara. Aşa a fost dintotdeauna şi aşa va fi mereu. Bărbaţii.

— Tu ai cunoscut un bărbat, te-ai îndrăgostit instantaneu de el, deci ce ştii tu despre problemele cu bărbaţii?

— Mai mult decât pot povesti şi în ciuda celor spuse de Tess, între Greg şi mine există ceva mai mult decât sex şi afaceri.

— Sunt de acord cu asta.

Sara se întinse pe pat, într-un cot.

— Haide, spune-mi ce ţi-au făcut degeneraţii mei veri,

iar eu o să-ţi dau răspunsurile. Dacă mă pricep bine la ceva, mă pricep la verii mei.

— Nu tu mi-ai spus că Luke era cu mult mai mare ca tine şi că de aceea nu îl cunoşti prea bine?

— Asta este ce le spun străinilor. Dar sper că între timp am devenit prietene. Ziua aceea, acasă la Viv, a fost dovada.

Jocelyn mormăi.

— Nu-mi aduce aminte. Apariţia lui Bell, mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată, noi două furişându-ne în goană prin bucătărie ca două hoaţe şi apariţia acelei…

— Da, spuse Sara. Mai bine să nu-i pronunţăm numele. Sper că Luke ţi-a spus că s-a terminat totul între ei. A lucrat cu Ken, la biroul lor, ca să obţină anularea căsniciei.

— Mi-a spus asta.

— Deci cât de curând, nu va mai fi căsătorit. De fapt nu a fost niciodată, atunci care e problema?

Jocelyn îşi duse mâna la cap.

— Eu! Eu sunt problema. Din câte ştiu eu, trebuie să aleg între doi bărbaţi fabuloşi, dar nu sunt sigură că vreunul dintre ei mă vrea pe mine, sau este vorba doar de o simplă concurenţă între bărbaţi?

— Spune-mi cine îţi face inima să-ţi bată mai tare, când îl vezi?

— Luke.

— Cu cine ţi-ai dori să-ţi petreci fiecare minuţel din zi?

— Cu Luke.

— Pe cine vezi, când îţi imaginezi o casă plină cu copii?

— Pe Ramsey.

— Ah, nu, făcu Sara. Chiar ai o problemă. Cred că trebuie

să te hotărăşti şi să rămâi doar cu unul dintre ei. Nu poţi balansa înainte şi înapoi.

— Nu că vreunul dintr ei m-ar fi rugat să… cum spune un adult? Să mă aşez la casa mea.

— Luke nu o să-ţi spună nimic până când nu legalizează definitiv anularea.

— Şi Ramsey?

— El s-ar putea întoarce cu un inel de logodnă. Îi plac gesturile mari.

— Dar abia îl cunosc!

— Interesant. Mă întreb ce-ai fi spus dacă ziceam că Luke va fi cel care se va întoarce cu un cadou pentru tine.

— Unde este? Unde a plecat? A plecat din oraş şi nici măcar nu ştiu unde este.

Sara se ridică în capul oaselor şi se uită la Jocelyn.

— Oi fi crezând tu că nu poţi să te decizi între cei doi, dar eu cred că te-ai decis deja. Nu te-a scos Luke la o plimbare prin pădure?

— Ba da.

— Până la nu ştiu ce lac?

— Da. Am stat acolo sus şi am mâncat sendvişuri, citind pe rând povestirea domnişoarei Edi. Sara, trebuie s-o citeşti! Este cel mai romantic lucru pe care l-am citit vreodată.

Sara se ridică.

— Ştii ce cred eu că este romantic? Felul în care ai reuşit să-l faci pe vărul meu să zâmbească din nou. O fi părând Luke un dur şi un nepăsător la orice, dar dedesubt are un suflet tare blând. S-a căsătorit cu o femeie pe care nu a

iubit-o, pentru că îi purta copilul. Nu ţi se pare frumos? El este cel care a ajutat-o să demareze în cariera de modeling iar ea l-a răsplătit cu… Sara se opri.

— Ştiu. Cu renunţarea la sarcină, spuse Jocelyn.

— Cine ţi-a spus asta?

— Doctorul Dave.

— Dumnezeule Mare, dar ştiu că te descurci. Doctorul Dave ţi-a vorbit despre problemele din viaţa personală a nepotului său?

— Da. Ce e rău în asta?

Sara stătea acolo, uitându-se la Jocelyn.

— Ştii ce cred eu? Eu cred că eşti atât de îndrăgostită de Luke, încât dacă pleacă şi numai câteva zile, eşti distrusă.

— Ultimul lucru care sunt eu, este să fiu îndrăgostită de vreun bărbat de pe pământul ăsta. De când îl ştiu pe Luke? De două luni?

— De câtă vreme îl cunoştea mult iubita ta domnişoară Edi pe bărbatul de care s-a îndrăgostit?

— De câteva zile.

— Asta este. Şi acum vreau să te fardezi puţin, să-ţi prinzi părul pe spate cu una din bentiţele alea ale tale şi vreau să-ţi petreci ziua cu Greg şi cu mine, la noul meu butic. Ai nevoie să ieşi din casa asta, din povestea în care eşti atât de implicată şi ai nevoie să vorbeşti şi cu alţi oameni decât verii mei.

— Este oare posibil aşa ceva, în oraşul ăsta?

— Nostim, dar glumele nu te ajută cu nimic. Întinzându-se, Sara îi luă mâinile într-ale ei şi o trase în picioare.

— Acum aranjează-te şi să mergem. Am atâta treabă de

făcut, încât nici nu ştiu de unde să încep.

— Nu, nu acolo, îi spunea Greg Sanders Sarei. Asta trebuie să vină aici, nu acolo.

Jocelyn stătea pe jos, cu picioarele încrucişate, vopsind la unul dintre pereţii buticului. Se afla cu Sara şi cu Greg de ore întregi deja, studiindu-i, dar tot ce putea spune era că Greg o făcea să vrea să-l găsească pe Luke şi să alerge spre el cu braţele deschise. Cum putea Sara cea dulce să iubească un bărbat care făcea în halul ăsta pe şefu', era dincolo de posibilitatea lui Jocelyn de a înţelege.

Prăvălia pe care o renovau avea să fie minunată. Fusese plină cu mobilă veche mulţi ani şi Sara îi povestise că proprietarul era atât de bătrân, încât magazinul era rar deschis şi când era, omul dormea.

— Oamenii obişnuiau să lase pe tejghea cecuri sau bani, după care îşi luau ce vroiau să cumpere. Când mama vedea turişti intrând în prăvălie, îşi trimitea câte un băiat de prăvălie să păzească locul, să fie sigur că nimeni nu fura nimic.

— Iar acum l-ai cumpărat tu, spuse Jocelyn uitându-se în jur. Este destul de spaţios şi când va fi rezugrăvit şi cu duşumelele refăcute, va arăta minunat.

Curând după sosirea lor, apăru şi Greg, care o luă pe Sara de talie şi o aplecă pentru un sărut despre care Jocelyn se gândi că ar fi trebuit comis în intimitate. Dar Sarei păru să nu-i pese.

— Jocelyn a venit azi să ne ajute, spuse ea când terminară în sfârşit de sărutat..

În timp ce o ţinea pe Sara de talie ca şi cum ar fi vrut să

arate lumii că îi „aparţinea”, o studie pe Joce de sus în jos într-un mod atât de apreciativ, încât trebui să se aplece asupra muncii ei, să nu se încrunte.

— Deci tu eşti proprietăreasa conacului. Nu te-ai gândit cumva să-l vinzi? întrebă el.

— Încetează! O să creadă că vorbeşti serios, spuse Sara.

— Dar vorbesc serios, spuse Greg uitându-se la Jocelyn. Vinde-mi-l mie şi Sarei şi o să-l transform într-un punct de atracţie turistică.

— Nu vrei să încetezi? spuse Sara dar chicotind totuşi, ca şi cum ar fi găsit extrem de amuzant ce spusese Greg.

— Eu cred că o să păstrez casa, spuse Joce cu un zâmbet forţat.

— Deci, Jocelyn, spuse Greg dându-i drumul Sarei, ce-ar fi să-ţi dau ceva de vopsit? Adică, dacă eşti doamna marelui conac, asta nu înseamnă că eşti prea bună ca să vopseşti şi tu ceva, nu?

— Greg! spuse Sara.

— Este în regulă, Jocelyn ştie că eu glumesc doar, nu-i aşa, Joce, fetiţo?

— Da, firește. Şi faci nişte glume chiar foarte amuzante.

Se afla deja de trei ore acolo şi Greg scosese şi untul din ele – în timp ce el dispărea. Intra şi ieşea din magazin fără să spună unde se duce sau când avea să se întoarcă şi nefăcând mare lucru.

În timpul celei de a doua dispariţii a lui, Sara veni lângă Joce. Sara ţinea în mână o bormaşină, ca să prindă două rame uriaşe de stejar, cum îi comandase Greg. Joce se gândea că dacă Greg era chiar aşa de bogat cum părea, de

ce nu putea angaja un tâmplar, în loc s-o pună pe Sara la munca asta?

— Ştiu că este puţin cam dur, spuse Sara uitându-se în jos la Joce, dar. Greg mă face să simt că trăiesc. Mi-am petrecut aproape toată viaţa cu acul în mână sau la maşina de cusut şi singura mea distracţie au fost filmele pe DVD.

Dar Greg este plin de idei şi vrea ca totul să se facă acum. Dacă aş fi apelat la vreunul din verii mei, ar fi petrecut luni de zile studiind dacă ideea cu magazinul e bună sau nu.

Dar cu Greg am discutat asta într-o seară, la cină şi a doua zi mi-a spus că a cumpărat magazinul cu mobilă veche.

— Da, s-a mişcat repede. Dar poate că n-ar fi stricat şi să se gândească puţin. Cum o să-ţi determini clienţii să; vină aici? o întrebă Joce.

— Greg s-a gândit şi la asta. A angajat o firmă de; reclame, pentru ca tot Richmondul să ştie că noi suntem 1

Aici.

— Nu se poate! Richmond. Dar Williamsburg? întrebă Jocelyn.

— Greg zice că Williamsburg este prea mic pentru noi.

Noi trebuie să ne uităm mai sus. Vrea să mergem la New York de două ori pe an, că să cumpărăm haine de firmă, pe care să le aducem aici şi să le vindem de două ori mai scump decât le-am achiziţionat. Este într-adevăr un mare om de afaceri.

Sau un visător, îşi spuse Jocelyn în gând.

— Ah, uite-l că vine. Mai bine mă întorc la treaba mea.

— Doamnelor, v-am văzut cumva trăgând chiulul cât am

stat eu cu spatele la voi? Pentru asta o să trebuiască să vă tai din bani, spuse Greg cum intră în magazin.

— Nu mi-am dat seama că eram plătite, spuse Jocelyn, în voce cu mai multă animozitate decât intenţionase.

— Ei, ei, doamnele trebuie să-şi stăpânească temperamentul. Ei, Joce, poate că ţi-ar plăcea o slujbă aici. Te-ar putea ajuta să-ţi întreţii căsoaia aia a ta.

Jocelyn simţi cum i se scurge sângele din obraji. Vestea că domnişoara Edi nu-i lăsase bani pentru întreţinerea casei părea să se fi aflat deja.

— Greg! Ţi-am spus că ăsta este un secret, izbucni Sara exasperată.

— Bine, în regulă. Scuze, Joce.

Joce se ridică în picioare.

— Ştiţi ceva? Este aproape ora prânzului şi trebuie să plec. Tess mi-a spus că astăzi se întoarce Ramsey şi trebuie să-l văd în legătură cu nişte probleme legale.

— Sigur, spuse Greg. Am auzit că ai doi curtezani şi nu ştii pe care dintre ei îl vrei.

— În regulă, spuse Joce. Plec acum.

Se uită în jos la pensula murdară şi ştia că trebuia s-o cureţe, dar nu mai vroia să stea acolo niciun minut.

— Sara, ne vedem mai târziu, iar magazinul tău o să fie grozav.

Joce îl auzi pe Greg spunând:

— Dar ce-am făcut? Am glumit doar.

Odată afară, Joce răsuflă uşurată şi efectiv alergă la. Biroul lui Ramsey.

— Mi-am imaginat că o să te văd azi, spuse Tess cum o

văzu. Ai venit să-l vezi pe Ramsey sau să scapi de Greg Nesuferitul?

— Ca să scap. Cred că mi-ar prinde bine o gură de tequila. Ce ticălos. Cum de I-o fi plăcând Sara? spuse Joce.

— Nu cred că a trăit cineva suficient de mult ca să răspundă la întrebarea de ce cuiva îi place de cineva. Sara râde la glumele lui şi crede că planurile lui grandioase sunt măreţe.

— Tu crezi că cei din Richmond vor veni tocmai la Edilean ca să se îmbrace?

— Nu, spuse Tess. Nu vii la mine în birou?

Joce se uită în jurul ei şi-şi dădu seama că nu mai fusese niciodată în biroul lui Ramsey. Trecuse pe jos sau cu maşina prin faţa lui, dar nu intrase niciodată. Era o casă veche, construită probabil la începutul anilor 1900, reamenajată într-un spaţiu de birouri confortabil şi elegant. În faţă era o sală de aşteptare mobilată cu piese în stilul secolului optsprezece.

— Din Colonial Williamsburg? întrebă Loce.

— Normal, spuse Tess îndreptându-se spre partea din spate a clădirii. Trecură de două birouri cu femei în spatele lor, care îşi ridicară curioase capul, la apariţia lui Joce.

— Sunt şocate că am prietene femei, spuse Tess închizând uşa biroului ei. Era frumos, dar într-un fel rigid, pe care Joce nu l-ar fi putut suporta multă vreme. Pe birou - nu existau fotografii, nimic personal, nicăieri. Exact ca şi apartamentul ei, îşi spuse Joce. Ca şi cum nu ar vrea ca cineva să-i cunoască viaţa.

— Deci, ce mai punea la cale astăzi? întrebă Tess

aşezându-se la birou, lăsând-o pe Joce să se aşeze pe unul din scaunele din faţă.

— Te referi la Greg?

— La cine altul? Eu am fost atât de ocupată cu cateringul iar tu cu cartea, încât niciuna dintre noi nu i-a acordat nici cea mai mică atenţie prietenului Sarei. Iar acum va fi mult mai dificil.

— Aşa este, spuse Joce prudentă. Sugerezi cumva că ar trebui să facem ceva? în plus, după câte am înţeles eu, Sara îl place. Nu simte nevoia să facă cineva ceva.

— După ce l-am cunoscut, am convins-o să îi lase pe cei de la MAW să se ocupe de aspectele legale ale magazinului.

— Adică?

— Adică i-am amintit că ea nu are bani, aşa că n-ar trebui să semneze niciun fel de hârtii. Să plătească el totul şi totul să cadă pe capul lui, când afacerea o să eşueze.

— Eşti sigură că magazinul o să dea faliment?

— Eu cred că dacă Sara şi-ar fi deschis un loc micuţ, cu propriile ei creaţii şi şi-ar fi selectat clientela, s-ar fi descurcat. Sara este bună de la om la om, dar nu o pot vedea implicată în Săptămâna modei de la New York. Tu o vezi?

Jocely se uită la Tess cu ochii mici.

— Eu nu pot să ne văd, nici pe niciuna dintre noi două că ştim ce este mai bine pentru Sara şi cred că ar trebui să o lăsăm să-şi trăiască singură viaţa.

— Şi ăsta este un punct de vedere, spuse Tess, apoi se uită prin geamul biroului ei.

— S-a întors Rams.

O clipă, Jocelyn rămase acolo, privind-o intens pe Tess. Fusese doar o scânteie, poate a şaizeci şi patra parte dintr-o secundă, dar în ochii lui Tess fusese o lumină când îl văzuse pe Ramsey, care… Joce nu era sigură ce însemna asta, dar ştia că Tess era fericită să îl vadă.

Întorcându-se în scaunul ei, Joce îl văzu pe Ramsey străbătând clădirea şi intrând direct în biroul lui Tess. Nu-şi încetinise mersul ca să-şi lase jos geanta, sau să răspundă saluturilor atâtor persoane. Ignoră notiţele telefonice roz, pe care cele două secretare încercau să i le dea. În schimb, traversă în ritm alert lunga încăpere ca să ajungă la Tess. Deschise uşa biroului ei atât de brusc, încât aproape să o lovească pe Joce – dar nu-şi dădu seama.

— Ce s-a întâmplat cât am lipsit? o întrebă Ramsey pe Tess.

Joce stătea pe scaunul ei, pe jumătate ascunsă de uşă şi se uita de la unul la altul şi văzu cum ochii lor nu se vedeau decât pe ei – şi Jocelyn vru să oficieze un dans al bucuriei.

Zâmbind larg, până la măselele din spate, Joce spuse:

— Bună, Ramsey. Cum a fost la Boston?

Când Ramsey se întoarse să se uite la ea, o secundă ochii lui nu înregistrară exact cine era ea.

— Jocelyn! strigă el, parcă ar fi fost persoana pe care dorea să o vadă cel mai mult pe lumea asta. În clipa următoare îşi petrecea braţele pe după ea şi o îmbrăţişa. Ţi-a fost dor de mine? A încercat cumva groaznicul meu văr să fugă cu tine?

— Care anume dintre verii tăi ar fi acela? Ai atâţia.

— Luke, spuse Ramsey vârându-şi faţa în gâtul ei, ca şi

cum ar fi vrut să o sărute.

Joce îi aruncă o privire lui Tess şi o văzu aşezată înapoi în spatele biroului ei, studiind cu atenţie nişte hârtii. Joce îl împinse pe Ramsey de lângă ea.

— Cum ar putea cineva fugi cu mine, când eu sunt ancorată de casa aia? Vroiam tocmai să-i spun lui Tess că Greg Anders s-a oferit să o cumpere. Ştie că nu am bani ca să întreţin locul, aşa că s-a oferit voluntar să mă scape de el.

— Cine naiba mai este şi Greg Anders? o întrebă Ramsey pe Tess.

— Noul prieten al Sarei. A cumpărat o casă aici, are o groază de bani şi sunt pe cale să deschidă un butic cu îmbrăcăminte de firmă, în locul magazinului cu mobilă veche.

Ramsey făcu ochii mari.

— Şi toate astea s-au întâmplat în scurtul timp cât am lipsit eu?

— Mmm, făcu Joce. S-au întâmplat multe de când ai plecat.

Ramsey se uită la ea, cu o mină serioasă.

— Cum ar fi?

— Cred că o s-o las pe Tess să-ţi spună. Încercă să-şi ţină zâmbetul sub control, dar nu reuşi.

Eu trebuie să plec, acum.

— Sper că nu te întorci la pensulă şi vopsea, nu? o întrebă Tess.

— Zugrăveşti Conacul Edilean? întrebă Ramsey, îngrozit.

— În culoarea lavandei. Culoarea mea preferată.

Gândeşte-te la soarele dimineţii bătând în casa de culoarea lavandei. O imagine copleşitoare, nu?

— Nu poţi… începu Ramsey în timp ce Joce închidea uşa în urma ei. O auzi pe Tess spunând:

— Glumea, aşa că încearcă să-ţi regăseşti simţul umorului şi nu te face de râs.

Jocelyn ieşi din clădire râzând, conştientă că secretarele se uitau la ea uluite. Probabil că Joce era singura persoană care părăsise vreodată biroul lui Tess, râzând.

CAPITOLUL 22

LUKE A LIPSIT APROAPE două săptămâni. Timp în care nici nu a sunat-o şi nici nu a luat legătura cu ea în vreun fel. Dar Jocelyn era bine. Ea ştia acum încotro vroia să ajungă şi ce anume vroia să facă. Îşi spunea că asta avea o mare legătură cu felul în care Sara se uita la Greg şi cu scânteia aceea din ochii lui Tess, în clipa în care l-a văzut pe Ramsey. Dragostea nu avea loc pentru cuvântul ar trebui. Ea ar trebui să fie interesată de Ramsey pentru că domnişoara Edi i-a spus că era bărbatul perfect pentru ea şi ar trebui să împartă cu Ramsey grija căsoaiei moştenite. El ar şti cum să o decoreze şi cum să se îngrijească de ea. Probabil că Luke ar pune buruieni în borcane goale de maioneză şi ar crede că arată superb.

Dar nimic din astea nu conta. Jocelyn ştia acum încotro i se îndrepta inima şi asta îi dădea o stare de pace.

Cât timp a fost el plecat, Joce şi-a petrecut aproape tot timpul în Williamsburg, făcând cercetări. Într-o zi, căutând

întâmplător ceva despre numele Angus Harcourt, descoperi că omul acesta avusese un rol în fondarea ţării. El nu a fost niciodată politician, dar s-a aflat acolo şi a avut un cuvânt greu de spus în desprinderea de Anglia.

Joce nu se gândise cine ştie ce la omul ăsta, zâmbind doar la povestea pe care domnişoara Edi o indusese în scrisoarea ei ataşată la testament. Era romantic să te gândeşti la un tânăr scoţian care o răpise pe fiica stăpânului şi fugise cu ea şi cu o căruţă plină cu aur, dar nu se gândise niciodată la ce anume făcuseră cei doi după aceea.

Jocelyn glumise afirmând că vroia să scrie istoria Edilean-ului, dar găsind numele lui Angus Harcourt menţionat alături de cel al lui Thomas Jefferson, începu să se gândească serios la această posibilitate.

Joce organiză tot ce reuşise să găsească despre perioada petrecută de domnişoara Edi alături de doctorul Brenner, tastă totul la computer, apoi se aplecă asupra primelor povestiri scrise de domnişoara Edi. Râse de Bertrand, se minună de dragostea dintre domnişoara Edi şi David, apoi, ca de obicei, lacrimile îi umplură ochii, gândindu-se la moartea lui David. Dacă măcar ar fi reuşit să aibă o viaţă împreună! îşi spuse ea.

CAPITOLUL 23

CÂND SUNĂ TELEFONUL şi văzu că era Luke, Joce îşi duse mâna la inimă, să şi-o potolească.

— Ţi-a fost dor de mine sau nici nu mi-ai observat lipsa,

întrebă el fără preambul.

Ceea ce vroia ea să-l întrebe era dacă terminase cu anularea căsătoriei, dacă era liber şi poate că ar fi vrut chiar să-i spună că îl iubeşte.

— Şi da şi nu. Chiar am fost foarte ocupată. L-am cunoscut pe noul prieten al Sarei şi i-am ajutat să zugrăvească noul lor magazin.

— Simpatic tip, nu?

Lui Jocelyn îi trecu emoţia.

— Vrei să spui că ai vorbit cu cineva de aici înaintea mea? aproape că strigă ea.

Chicotul lui Luke o anunţă că el îi surprinsese gelozia.

— Nu cum crezi tu. Bunica l-a cunoscut pe tip şi i-a povestit bunicului, care mi-a spus mie. Asta te face să te simţi mai bine?

— Nu cine ştie ce. Deci ai vorbit cu bunicul tău, cât ai fost plecat.

Joce ştia că vorbise ca o fetiţă prostuţă, dar nu se putuse abţine.

— Oarecum, spuse Luke şi putea simţi câtă plăcere îi făcea să o audă vorbind astfel.

— O vreme a fost cu mine, după care l-am lăsat şi am plecat mai departe. Cu bunica a vorbit în timp ce eram împreună.

— Şi asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? Unde ai fost? Şi nu cumva să îndrăzneşti să-mi spui „mami”.

— La New Hampshire, apoi la Londra. Pe bunicu’ l-am lăsat la New Hampshire, de unde am zburat la Londra. M-am întors abia acum o oră.

— La Londra? în legătură cu domnişoara Edi, da? întrebă ea moale.

— Da. Ah! Şi am făcut o escală şi la New York. Bunicul are prieteni acolo. Ţi-am răspuns cu asta la toate întrebările?

— Da şi acum sunt cât se poate de mulţumită. Când vii aici să-mi explici ce-aţi pus la cale, tu şi bunicul tău cel şiret?

— Şiret, zici? Bună observaţie.

— Ce-ar fi să vin eu la tine acasă? Asta ar însemna o schimbare plăcută. Mi-ar plăcea să văd cum e la tine. Creşti cumva orhidee în baie?

— Doar când nu m-am mai spălat de câteva săptămâni. Atunci le cresc în urechea stângă. Nu ştiu de ce întotdeauna în stânga şi nu în urechea dreaptă. Şi în buric…

— Încetează! încetează cu glumele proaste. Vreau să ştiu ce-aţi făcut, tu şi bunicul tău, în ultimele săptămâni.

— Spionaj şi cercetări la scară mare.

— Luke, spuse ea cu o voce pe jumătate ameninţătoare, pe jumătate rugătoare.

— Bunicul s-a dus la New Hampshire să se întâlnească cu văduva Generalului Austin şi s-o păcălească să-i dea scrisorile.

Jocelyn inspiră adânc.

— Şi i le-a dat?

Luke spuse uşor ezitant.

— Da. Ascultă, Joce, am aflat unele lucruri care…

— Care ce?

— Care ar putea să te bulverseze puţin.

— Ah, Dumnezeule, ce mai e?

— Nimic rău. Doar că… l-am jurat bunicului că n-o să-ţi spun, deci trebuie să-mi ţin gura. Dacă ar fi după mine, aş veni chiar acum la tine cu un teanc de hârtii care…

— Ce hârtii?

— Istorie, spuse Luke repede. Bunicul trebuie să se odihnească astăzi. L-a obosit drumul ăsta, aşa că ce-ai zice să vin la patru să te iau şi să mergem la el acasă?

— Şi el o să fie acolo, când eu o să văd hârtiile alea?

— Asta a făcut parte din înţelegerea noastră. În plus, este doctor, nu uita.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nimic. Uită ce-am spus. Patru este bine, sau ai de gând să faci parte din sclavii pe care-i foloseşte prietenul Sarei, ca să renoveze magazinul?

— La unu am întâlnire cu Ramsey, să obţinem o licenţă de căsătorie, deci cred că patru e o oră convenabilă.

— Joce? Sunt curios dacă ai făcut una din glumele tale despre căsătoria cu Ramsey, în prezenţa lui Tess?

— Să mă gândesc… Capul mi-e încă pe umeri, am amândouă braţele şi chiar şi picioarele. Nu, nu cred.

— În sfârşit, ai văzut şi tu.

— Mi-ai fi putut spune.

— Atunci le-ai spus tu? Nu, lasă-i mai bine să descopere singuri.

— Poţi veni aici şi înainte de patru. Cred că grădina ta de plante aromatice arată ca naiba şi are nevoie de îngrijire.

— Nu încerca să mă îmbrobodeşti. Dacă petrec zece

minute cu tine, scoţi totul de la mine, ori bunicul mi-a spus că dacă-ţi spun ceva în absenţa lui, o să mă oblige să joc golf cu el o lună întreagă. M-a ameninţat chiar că va recurge la vechiul „Cât-crezi-c-o-să-mai-stau-eu-pe-aici?”

— Sper că nu i-ai moştenit cruzimea.

— Poate că da, de vreme ce nu ţi-am arătat casa mea.

Asta o deconcertă o clipă pe Joce. Îl tachinase cu nevăzutul casei lui, dar nu se gândise că era cu adevărat ceva rău în asta. Sau poate nu rău, doar ciudat.

— Ce… ah… ce ai în casă?

— Poze cu femei. Acum trebuie să te las. Am nevoie de câteva ore de somn, după care mai am ceva de făcut. La patru vin să te iau. Apropo, bunica nu o să fie acasă, deci vom fi doar noi trei.

După ce-şi luară la revedere, Jocelyn rămase o vreme cu receptorul în mână, gândindu-se la ce-i spusese Like. Scrisorile Generalului Austin, vizita lui Luke la Londra ca să… ca să ce? Să fie ceva în scrisori, care să-l fi făcut să se ducă la Londra?

Joce o sună pe Tess.

— Vreau să mă aranjez la păr… Nu ştiu… să arate grozav. Unde să mă duc?

— Deci s-a întors Luke. Lasă-mă să dau un telefon şi te sun eu înapoi.

Zece minute mai târziu, Joce se îndrepta cu maşina spre Williamsburg, pentru ceea ce Tess numise o „programare de urgenţă”.

— Nu e chiar aşa de grav, se bâlbâise Joce, dar nu-i păsa. Nu vroia decât să arate bine în seara aceea.

Luke veni să o ia cu un BMW sedan, albastru închis. Coborî şi ocoli maşina să-i deschidă portiera.

— Mamă!! E grozavă, spuse Joce instalându-se pe bancheta din piele. Ziceai că vroiai să fie şi bunicul de faţă, pentru că e doctor. Eşti aşa de drăguţ cu mine pentru că nu mai am de trăit decât şase luni?

Cum Luke nu răspunse, se uită fix la el.

— Luke?

— Vieţile oamenilor se schimbă. Uneori în bine, alteori în rău, spuse el solemn.

— Acum chiar că bagi frica în mine.

Luke se întinse şi-i luă mâna într-a lui.

— Iartă-mă pentru tot secretul ăsta, dar i-am promis bunicului. În clipa asta cred că este cel mai fericit om de pe pământ. Am stat de vorbă în avion şi mi-a spus cât de mult şi de sincer a iubit-o el pe domnişoara Edi. Aşa ceva nu poate spune niciodată în preajma bunicii, desigur, dar a iubit-o sincer. Mi-a spus că şi-a petrecut toată copilăria cu Edi şi din cauza ei s-a făcut doctor. După ce i-a văzut picioarele, s-a întors înapoi pe băncile şcolii, cu o bursă guvernamentală şi…

Luke îi strânse mâna mai tare.

— Arăţi altfel astăzi.

— M-a trimis Tess la un salon unde am fost jumulită şi vopsită şi lustruită. A durat ore şi abia mai puteam sta pe scaun, de nervi.

— Nu, nu la asta mă referem, deşi îmi place lacul ăsta roz. Am văzut bujori exact de culoarea asta.

Îi lăsă mâna şi se sprijini cu spinarea de volan.

— Altceva este altfel la tine.

— Eu, ah, am decis că-mi place mai mult de tine decât de Ramsey.

— Adevărat? spuse Luke pe un ton indiferent, dar Joce îi văzu tremurând capătul sprâncenei. Deci nu doar minciuna îi provoca asta, ci şi emoţia.

— Şi mie îmi place mai mult de tine decât de Ramsey, spus el încet.

— Să-l rugăm atunci să fie el cel care ne va purta inelele.

Luke râse.

— S-a făcut. Dar numai dacă va purta o haină de catifea bleu fanat.

Inima îi bătea atât de puternic în piept, încât Jocelyn abia mai putea respira. Nu era sigură, dar poate că tocmai fusese cerută în căsătorie. Sau poate că ea îl ceruse pe el. Indiferent, nu credea că fusese vreodată mai fericită.

Când ajunseră acasă la doctorul Dave, părea că toate luminile erau aprinse, dar cea mai strălucitoare era faţa lui. Arăta ca şi cum descoperise Elixirul Vieţii.

— Chiar aş vrea ca voi doi să-mi spuneţi ce se petrece aici.

— Eu mă gândeam să bem mai întâi un ceai, spuse doctorul Dave.

— Glumeşti, probabil, spuseră Luke şi Joce la unison, apoi izbucniră în râs.

— M-aş simţi jenat să ştiu unde-aţi fost voi doi toată după-amiaza asta.

— La coafor, spuse Joce.

— Am dormit puţin, spuse Luke.

Doctorul Dave se uită de la unul la celălalt.

— În sfârşit, ceva tot s-a întâmplat. Nu, nu-mi spuneţi. Bătrânul meu creier nu mai poate asimila alte informaţii, spuse el ridicând o mână.

Doctorul Dave se întoarse spre Jocelyn.

— Nepotul meu şi cu mine ştim aproape tot ce vrem să-ţi spunem, dar o parte nu ţi-o putem dezvălui decât după ce o să afli tot ce facem noi. Dacă nu vrei să aştepţi până după ceai, atunci propun să bem ceaiul în timp ce nepotul meu ne va citi ultima parte a povestirii domnişoarei Edi. Eşti gata, Jocelyn?

— Ceaiul e fierbinte?

— Aburind.

— Atunci sunt gata.

CAPITOLUL 24

Anglia
1944

— **PARCĂ AM ŞOARECI ÎN BURTĂ**, spuse Hamish la micul dejun şi atât Edi cât şi David trebuiră să-şi ascundă zâmbetul. „Şoareci în burtă” însemna, în argoul englezesc, că îi era foame, ori dacă era ceva ce putea face omul ăsta, atunci era să mănânce. La început făcuse câteva comentarii despre David cum că era trădător de vreme ce gătea italieneşte, iar Italia era de partea Germaniei.

— Dacă nu vrei s-o mănânci… spuse David dând să-i ia farfuria înapoi, dar Hamish se întinse după ea.

— Presupun că nu o să fac rău omenirii dacă o să

mănânc nişte spaghete.

— Asta e… începu David, dar se opri. De ce să se obosească să-i explice omului diferenţa dintre spaghete şi pizza, în general? Dar a fost fericit când bătrânul dispăru în camera lui imediat după micul dejun.

În dimineaţa aceea Edi a găsit în spatele grajdului o veche seră, căzută la pământ. Era aproape acoperită de uscături şi descoperise sera încercând să le îndepărteze, iar înăuntru erau roşii care crescuseră din propriile seminţe. Uscăturile păstraseră căldura solului în timpul iernii iar primăvara, lipsa lor de frunze permisese soarelui să pătrundă înăuntru.

— Te-aş putea săruta pentru asta, spusese David luând din coşuleţul pe care i-l întindea Edi un mic glob preţios. De fapt, te-aş putea săruta chiar şi fără niciun motiv.

Deşi între ei se afla masa, Edi se dădu totuşi înapoi, dar zâmbind.

— Nu ştii că eu sunt „Intangibila”?

— Am auzit, spuse David cu o voce răguşită, apropiindu-se de ea, dar de data aceasta Edi nu se mai dădu înapoi.

Dar piciorul ţeapăn al lui David se agăţă de colţul unui scaun şi David se răsuci în loc, aproape gata să cadă. Se prinse de marginea mesei, apoi se lăsă greoi în scaun.

— Sper că Austin o să putrezească în iad, bombăni el frecându-şi piciorul dureros. Cum poate un bărbat să facă putină curte unei femei, cu chestia asta?

Cum Edi nu spuse nimic, se întoarse să se uite la ea, văzându-i în ochi o privire ciudată.

— Ce se petrece în minţişoara ta?

Edi se scărpină în cap. Astăzi nu se obosise să-şi mai strângă părul. Îl lăsase liber peste umeri şi ca să nu-i cadă în ochi, îl prinsese în părţi cu câteva agrafe de la Aggie. Cu bluza ei prea mare şi cu pantalonii ei prea largi prinşi în talie cu o curea şi cu părul ei negru căzând pe umeri, David îşi spunea că era magnifică. Dacă nu ar fi fost piciorul, în clipa aceea s-ar fi apropiat de ea.

— Trebuie să fac o baie, spuse Edi. Cred că mi-a rămas în păr ceva de pe la păsări.

— Am văzut nişte benzină în hambar, s-o folosim?

Edi zâmbi.

— Nu. Mă duc să fac o baie în râu.

— Nu-i o idee prea bună. Râul este încă umflat, iar curenţii…

David nu mai continuă, pentru că auzi uşa închizându-se în spatele lui Edi. Când se duse să se uite pe fereastră, o văzu alergând. Era clar că se afla într-o misiune, dar se întreba ce misiune. Când ieşi din hambar, câteva minute mai târziu, cu două rotocoale de sfoară, David ştiu exact ce avea ea de gând.

Când Edi reveni în bucătărie, David îi spuse:

— Nu. Nu, de două ori nu. Dacă încerci asta, o iau pe jos până găsesc un telefon şi-i spun lui Austin ce vrei să faci.

— Te pricepi să faci noduri?

— Nu, spuse el ferm, aşezându-se la loc pe scaun.

— Bine, atunci o să trebuiască să ne descurcăm cu nodurile mele. Îşi petrecu peste talie un capăt al sforii şi o înnodă.

— Vezi? Frumos şi rezistent.

David se ridică, apucă de unul din capetele nodului şi trase. Nodul se desfăcu într-o clipă.

— Poate c-ar trebui să-l fac din trei.

— Te rog, nu face asta, spuse David aproape cu lacrimi. În glas. Nu merită. Nu mai avem decât o singură zi până se întoarce Aggie, luăm revista şi…

— De nodul ăsta ce zici?

David trase de ambele capete şi nodul nu se mai desfăcu.

— Perfect, spuse ea.

— Şi dacă rămâi prinsă acolo jos, când vrei să ieşi? lei un cuţit cu tine şi tai nodul? întrebă David, disperat.

— Atunci fă tu unul şi încetează cu predicile cum ca n-are rost. Sunt o înotătoare de forţă, spuse ea.

— Edi, este foarte nobil din partea ta, dar nu vreau să faci asta.

Aplecându-se,. Edi îşi puse buzele pe ale lui şi îl sărută.

— Nu mai avem decât foarte puţin timp şi cum poţi face dragoste cu mine, cu chestia asta la picior? O să fac asta indiferent de ce spui tu, dar aş aprecia dacă m-ai ajuta.

David erg atât de uluit de ce auzise, încât îi trebuiră câteva clipe să se dumirească. Când ea începu să se îndepărteze, o prinse de talie, o trase spre el şi Edi ateriză în poala lui.

David o sărută. Delicat, apoi cu pasiune crescândă, un sărut tot mai profund.

— M-am îndrăgostit de tine din prima clipă în care te-am văzut, şopti el. Era ca şi cum te-aş fi cunoscut de undeva. Din ceruri, poate. Am ştiut că erai a mea şi că aşa vei fi, mereu.

Edi îşi plimbă mâna pe obrazul lui.

— Eu te-am detestat.

David chicoti.

— Precis ştii cum să faci dragoste cu un bărbat.

— Îmi pare rău, dar la departamentul ăsta nu mă pricep deloc, dar mi s-a spus că învăţ repede.

O mai sărută puţin, vârându-şi mâinile în părul ei.

Apoi vraja se rupse când Edi se îndepărtă şi îşi puse mâinile pe cap.

— Ceva se mişcă în părul meu, aşa că o să mă arunc în râu să mi-l spăl şi poate găsesc şi cheia imbus. Vii?

Când David se încruntă, părând gata să o roage din nou să renunţe, Edi îi puse un deget pe buze.

— Gândeşte-te la jumătatea plină a paharului. Cine ştie, poate că nu găsesc imbusul, poate că acum e deja în Tamisa şi o să faci tot războiul cu fiarele astea.

David se sprijini cu mâna de masă şi se ridică.

— După tine, atunci.

Încerca să pară vesel, dar Edi îi simţi groaza din voce.

— Haide, cabrioleta e pregătită, spuse Edi glumeţ.

— Cabrioletă, spuse el zâmbind, ieşind după ea. Poate că bătrânul Hamish îngropase o maşină sub toată mizeria aia din hangar şi Edi o găsise. Poate…

Dar orice gând îi îngheţă când o văzu pe, Edi ieşind din hangar într-o comedie care arăta ca de prin anii 1890. Era o trăsură cu două roţi mari în spate şi două mai mici, în faţă. Avea o banchetă cu tapiţeria zdrenţuită, pentru vizitiu, iar în spate exista ceva ce părea a fi un spaţiu de stat în picioare. La ea era legat cu numeroase fâşii din

piele, bătrânul cal al lui Hamish şi Hamish însuşi stătea în picioare într-o parte, arătând atât de încântat încât aproape că zâmbea.

— Ştii să mergi cu ea, da? o întrebă el pe Edi care arăta ca şi cum s-ar fi născut în cabrioletă.

În mână avea o biciuşcă lungă şi pocni cu ea deasupra capului calului, apoi plescăi sonor de câteva ori şi animalul se mişcă repede într-un cerc perfect.

— Ah, da, te pricepi, spuse Hamish.

— Am acasă vreo sută de panglici şi trofee. Ah, dar uite ce fericit e, spuse Edi.

Se referea la cal, desigur, nu la David care o pornise deja înapoi spre casă.

— Aşa este, spuse Hamish mângâind cu dragoste botul calului. A câştigat multe curse la vremea lui şi îşi aminteşte de ele. Au decis că este prea bătrân ca să mai fie bun la ceva în război, dar mai are încă vână în el.

— Nu întârziem mult, spuse Edi. David o să mă lege de pod iar eu cobor în maşină, după nişte lucruri. Poate c-o să reuşim să-i scoatem drăcovenia aia cumplită de pe picior.

— Nu are nevoie de ea, nu? întrebă Hamish.

Edi se uită în zare, peste capul bărbatului. O fi el bătrân, dar vede multe, îşi spuse în gând.

— Vino, îl strigă ea pe David. Hamish o să te ajute să te urci în spate. O să trebuiască să te ţii bine la vale, dar cred că totul o să fie bine.

— Crezi c-ar fi bine să-l legăm? întrebă Hamish.

— Nu, n-am nevoie să fiu legat, spuse David făcându-i pe Hamish şi pe Edi să zâmbească cu subînţeles unul spre

celălalt. Se vedea clar că pentru David, ori cabrioleta, ori un mastodont erau acelaşi lucru. Pentru el era veche şi periculoasă.

Cum bătrânul cal dansa în loc, amintindu-şi de zilele când era tânăr şi iute, David avu într-adevăr nevoie de ajutorul lui Hamish să se urce. Spatele cabrioletei era plat şi deschis, ceea ce însemna că nu putea fi folosită pentru transportul obiectelor. Existau acolo două mânere, dar lui David îi era greu să se aşeze, cu piciorul rigid întins înafară şi să se şi ţină de ele.

— La ce e bună chestia asta? Nu poţi căra nimic cu ea.

— La ce e bună o cursă de cai? întrebă Edi şi Hamish încuviinţă din cap.

— Bine, fetiţo, dă-i drumul. Dar ai grijă. Calul trage spre dreapta.

— Fii liniştit, nu-l las eu, spuse Edi, apoi plescăi spre cal care porni ca şi cum cineva ar fi tras cu pistolul.

În spate, David se ţinea agăţat cu amândouă braţele şi hurducănitul îi vâra oţelul în carne şi dinţii îi clănţăneau.

— Chiar trebuie să mergi aşa de repede? îi strigă el lui Edi, dar de auzit nu-i auzi decât râsul.

Ajunseră la râu în câteva minute, care însă lui David i se părură ore. Ar fi putut s-o ia pe jos, prin pădure, dar pentru piciorul lui David asta ar fi fost o tortură.

David observă că apa se retrăsese suficient ca să nu se mai reverse peste pod şi într-o parte văzu partea de jos a cauciucurilor maşinii. Dacă apa continua să scadă, într-o zi, două, se va vedea jumătate din roţi.

La vremea când reuşi să coboare din cabrioletă, Edi îşi

lega deja funia de brâu. Îi dădu mâinile la o parte şi refăcu nodul, spunându-i cu blândeţe:

— Ascultă-mă bine. Dacă ceva nu merge şi vrei să te scot, trage de cea de a doua funie. Dacă funia se prinde în ceva şi vrei să scapi de ea, tragi de capătul ăsta. Vezi? David trase puternic şi funia se desfăcu.

— Eu număr şi dacă stai mai mult de cincizeci şi cinci de secunde, cobor după tine. Ai înţeles?

— Da, spuse ea scoţându-şi cizmele vechi, uriaşe, pe care le purta de două zile. Apoi trase de capăt şi lăsă funia să cadă pe pod. Apa se retrăsese şi lemnul era uscat, dar tot nu arăta sigur.

— Ce faci? întrebă David.

— Nu pot înota în toate hainele astea. Te superi dacă mi le dau jos?

— Nici nu ştiu cum să-ţi răspund, rosti el şoptit, apoi se dădu în spate, privind-o cum îşi descheie şi-şi scoate cămaşa. Purta pe dedesubt lenjeria aceea de culoarea piersicii, pe care o avea în prima noapte în care o dezbrăcase – şi niciodată nu mai văzuse ceva mai frumos ca ea.

Edi lăsă cămaşa veche să cadă pe pod, apoi dădu să-şi desfacă pantalonii, dar calul începu să se agite şi Edi o luă spre el.

— Gura! strigă David spre calul care se potoli pe loc.

Zâmbind, Edi desfăcu nodul curelei şi-şi lăsă pantalonii să cadă pe pod.

— S-au înşelat, şopti David.

— Cu ce? întrebă Edi.

— Cu picioarele tale. Trebuie să aibă patru picioare lungime.

— Nu ştiu. Nu le-am măsurat niciodată. Vrei acum să-mi legi funia de mijloc?

— Da, spuse el dar nu se grăbi, studiind fiecare centimetru din ea, în timp ce se apropia încet.

Îi petrecu funia peste talie, înnodă capătul de marginea podului, apoi făcu semn din cap spre cealaltă funie, din spatele cabrioletei.

— Asta pentru ce este?

— Dacă mai există ceva în maşină, vreau să scot tot de acolo.

— Adică valiza ta?

Edi se uită în jos la pantalonii uriaşi pe care-i purta.

— Da, hainele mele. Tu ţi-ai adus ceva, pentru eventualitatea în care scapi de proteză?

— Da, dar nu vreau să te oboseşti pentru asta. Dacă poţi găsi cheia imbus, perfect, dacă nu, atunci nimic nu mai contează. M-ai înţeles?

— O să fii un tată grozav, dar eu am deja unul. Dacă nu se vede maşina, înseamnă că apa este destul de adâncă pentru o scufundare, nu?

— Nu! aproape că strigă David. Mergem spre mal, de unde poţi intra lin în apă. N-ai de unde să ştii… Dar David se opri, pentru că Edi se căţărase deja pe balustradă, de unde făcu o scufundare perfectă, cu capul în jos, cu mâinile înainte şi picioarele întinse. Îşi ţinu respiraţia, îngrozit, aşteptând-o să iasă la suprafaţă. A atins fundul? Este inconştientă? Era deja jumătate căţărat peste balustradă,

când apăru şi ea.

— Este rece! strigă Edi.

— Cum credeai c-o să fie? Ca la tropice? Eşti bine? strigă el încercând să-şi ascundă groaza.

— Absolut. E minunat. Acum vreau să mă spăl pe cap. Aruncă-mi săpunul de pe banchetă, da?

Săpunul! mormăi el. Când el nu vroia decât să se termine cât mai repede toată povestea asta şi să plece de-aici! Cu piciorul lui ţeapăn alergând pe jumătate, şchiopătând pe jumătate, ajunse la cabrioletă, luă săpunul de pe banchetă şi i-l aruncă.

— Frumos prins, spuse el.

— Eram cea mai bună lansatoare în echipa de baseball a şcolii. Îi băteam pe toţi. Edi îşi săpunea părul, în timp ce bătea apa cu picioarele. Apoi se întoarse, văzu maşina, înotă într-acolo şi se sui pe ea.

— Uită-te la mine, strigă Edi.

— Da, mă uit. Destul devenise transparent, ud şi de lipit de ea şi Edi stătea în picioare pe o maşină răsturnată, care nu se vedea de sub apă. Părea că stătea în picioare, pe apă.

— Regatul meu pentru un aparat de fotografiat, spuse el încetişor, doar că nu avea niciun regat.

— Fii atentă. Fundul unei maşini nu este moale ca o saltea, strigă el.

Edi continua să se săpunească pe cap, după care îi aruncă săpunul. Spre ruşinea lui, îl rată şi trebui să alerge după el pe pod. Când se uită înapoi, Edi dispăruse şi o clipă inima lui încetă să mai bată.

Aşteptă ceea ce părură să fie minute nesfârşite, dar

niciun semn. Trase de sfoară dar ea nu trase înapoi şi nici nu desfăcuse funia.

— Ştiam eu că e o idee proastă, începu el să vorbească singur. Ştiam eu că trebuia s-o opresc. Trebuia s-o oblig să…

— Să ce? spuse ea de dedesubt, cu mâna pe un pilon al podului.

— Să nu faci asta.

— Mi-ar plăcea să te văd că încerci, spuse ea pe un ton sugestiv. Poţi să-mi întinzi mâna?

David se culcă pe burtă şi se întinse până ajunse cu mâna la ea – şi Edi îi dădu cheia imbus. David o apucă strâns, apoi se rostogoli pe spate şi o clipă o ţinu pe piept. Un lucru atât de mărunt, dar atât de important.

— Acum că o am, poţi ieşi, spuse el. Dar când se uită,

Edi dispăruse deja. Cu viteza fulgerului, David îşi desfăcu pantalonii, şi-i trase în jos, apoi aruncă o ultimă privire plină de ură protezei din oţel şi începu să slăbească şuruburile. Pentru siguranţa purtătorului, toate şuruburile aveau capetele retrase, ca să nu zgârie, dar asta făcea necesară folosirea unei chei neobişnuite pentru scoaterea protezei.

Jumătate dintre şuruburi erau prea înţepenite de la apă şi de la rugină şi unul dintre ele se rupse, când îl răsuci. Dar cu determinarea lui David şi cu efectiva furie – fără să mai vorbească de dorinţa de a o avea pe domnişoara Edi Harcourt – el continuă să muncească.

Sparse băşici şi-şi mai făcu tăieturi când îşi smulse de pe picior maşinăria infernală, după care o aruncă în capătul

îndepărtat al podului.

Din nou liber, reuşi cu greu să se ridice, dar o făcu. Trebui să-şi flexeze de mai multe ori genunchiul, pentru ca acesta să înceapă să funcţioneze din nou. Piciorul arăta ca naiba, cu băşici şi pete de sânge şi bucăţele de material lipite de porţiunile crude, dar lui i se părea grozav.

— Am scăpat de ea, strigă David, uitându-se înapoi spre râu, dar Edi nu-i răspunse.

Se descheie atunci la cămaşă, o scoase şi o aruncă pe pod, se căţără pe balustradă şi se aruncă în apă.

— Ce a durat atât de mult? îl întrebă ea, venind înot în braţele lui.

CAPITOLUL 25

— ASTA A FOST, spuse David Aldrege.

— Cum adică, asta a fost? întrebă Joce.

— Asta a fost toată povestea scrisă de domnişoara Edi, sau cel puţin asta este tot ce am. Alex McDowell mi-a lăsat mie, prin testament, toate hârtiile, dar eu nu ştiu dacă asta este tot ce-a avut el sau dacă ea a scris mai mult şi restul s-a pierdut. Spre final, Alex a fost destul de rău.

— Rău? Cum adică? întrebă Joce.

— Alzheimer. Nu-şi mai putea aminti nici cine era, cu atât mai puţin de o poveste scrisă cu atâţia ani în urmă. Totuşi… Chiar acum câteva zile am descoperit ceva foarte interesant. Ştii cum este, o zi plictisitoare, te joci pe Internet… şi aşa am ajuns să tastez numele doctorului Jellie Acesta este un extras dintr-o serie de cărţi despre Cel

de Al Doilea Război Mondial. După ştiinţa mea, este singurul loc unde se menţionează numele doctorului Jellico. Vrei să mi-l citeşti?

— Da, sigur, cu plăcere, răspunseră în cor Jocelyn şi Luke.

Contribuţia doctorului Sebastian Jellicoe la Cel de Al Doilea Război Mondial nu a fost niciodată recunoscută în timpul vieţii lui şi nici după. Cei care l-au cunoscut nu se săturau vorbind despre strălucitoarea lui minte sau despre felul în care reuşea să se uite la o grămadă de cuvinte inversate şi aparent fără noimă şi într-o clipă să-ţi descifreze semnificaţia lor. Oamenii îşi aminteau despre el că era un mare povestitor. Se putea duce la băcănie şi să se întoarcă de acolo cu o poveste bună de publicat.

Cât despre mine, la vremea când eram un tânăr dornic să înveţe stând la picioarele unui maestru, povestea pe care mi-o amintesc cel mai bine este cea despre doi americani care probabil că i-au salvat viaţa. Era aproape de debarcarea aliaţilor, în 1944 şi doctorul Jellie povestea că stătea în dreptul căminului, într-o noapte ploioasă şi rece, pe jumătate adormit în fotoliu, când a auzit zgomot de cal şi un bărbat înjurând. Spunea că era atât de buimac, încât la început a crezut că era grăsanul de Moş Crăciun, care se lovise în cădere de acoperişul lui.

Dar nu era Moş Crăciun, erau doi tineri americani uluitor de frumoşi, care traversaseră drumul de ţară, în toiul nopţii, în vechea cabrioletă de curse a bătrânului, urâciosului lui vecin, Hamish. Doctorul Jellie comenta că bătrânul nu se putea înţelege cu nimeni, de aceea şi

rămăsese singur. Se spunea prin sat că odinioară fusese jocheu de curse cu cabriolete şi că până în clipa în care un accident l-a obligat să părăsească pista, câştigase aproape toate trofeele. S-a retras la ferma tatălui său şi şi-a petrecut restul vieţii plângându-se soţiei suferinde şi copiilor.

Dar iată că în noaptea aceea rece, ploioasă, se oprise la el una dintre cabrioletele lui Hamish, trasă de un cal la fel de bătrân ca Hamish şi condusă de o fată atât de frumoasă încât îşi spuse că probabil murise şi se înălţase la ceruri. Arăta ca Boadicea îndreptându-se călare spre luptă.

În spate se afla un tânăr mai înalt decât ea, la fel de frumos şi care era evident că pe cât de mult ura mersul cu cabrioleta, pe atât de mult o adora pe tânăra femeie.

— O să-mi plăteşti chestia asta, îi spuse tânărul femeii, după ce coborî şi după ce-şi pierduse probabil cina undeva în pădure.

— Ţie nu-ţi place cum conduc eu şi mie nu-mi place cum conduci tu, deci suntem chit, spuse ea în timp ce-i zâmbea doctorului Jellie, prezentându-se, ea fiind Eddie şi el, David. Peste ani, doctorul Jellie le uitase numele de familie iar eu m-am întrebat adesea cine puteau fi şi ce se întâmplase cu ei.

Doctorul Jellie îi invită în casă, la un ceai. Tânărul David îl urmă în casă, dar Eddie duse mai întâi calul şi cabrioleta în şură, aşa cum trebuia. Când intră, părul ei negru era ud, hainele ude i se lipiseră de trup şi cei doi bărbaţi, rămaşi fără glas, se holbară o vreme la ea.

Ea a fost cea care a întrerupt tăcerea.

— Ţineţi asta, este pentru dumneavoastră. Şi îi întinse

un număr vechi de câteva săptămâni din magazinul *Time.*

— Şi eu ce să fac cu el? întrebă doctorul Jellie.

— În el se află un mesaj din partea Generalului Austin. Eu sunt secretara lui.

— Bătrânul buldog Austin. Dumnezeule, de când nu l-am mai văzut. Vrei să spui că încă nu l-a împuşcat nimeni?

— Toată lumea doreşte asta, dar până acum a scăpat, spuse David.

— Cred c-ar trebui să căutaţi mesajul. Cred că este important. Trebuie să vă întoarceţi la Londra, împreună cu noi.

— Oare?

— Se pare că cineva ştie ce faceţi dumneavoastră pentru războiul ăsta, spuse David.

— Ah, toată lumea ştie asta. Doamna Pettigrew îmi aduce plicurile împreună cu prânzul. Toate sunt ştampilate Strict Secret.

David şi Eddie se uitară la el cu gurile căscate.

— Dar… începu David.

— Credeam că…

— Nu mi-aţi adus nici o hârtie?

David scutură din cap.

— Nimic, exceptând invitaţia.

— Dă-mi-o s-o văd, spuse doctorul Jellie.

— Ce invitaţie? îl întrebă Eddie pe David.

— La un bal, unde data trecută purtai o rochie albastru-electric.

— Balul Ofiţerilor. Dar asta n-are nici o legătură, spuse Eddie. Invitaţiile acelea sunt trimise aproape toate direct

de la tipografie. Eddie îl privi pe David scoţându-şi portmoneul din buzunar şi plicul din portmoneu. Nu părea să fi fost ud, deşi era clar că fusese sub apă.

— Cum Dumnezeului l-ai păstrat uscat? îl întrebă ea.

— De lucrurile importante ai mare grijă, spuse doctorul Jellie uitându-se la David şi zâmbind.

— Da, domnule, aşa este.

— Ambalaj cerat?

— Da, spuse David zâmbindu-i. Ne-am pescuit valizele din maşină şi plicul era într-a mea, la fel de uscat cum îl pusesem acolo.

— Bun băiat, spuse doctorul Jellie sculându-se din fotoliu. Luă invitaţia şi se duse cu ea la o masă, unde deschise o cutie în care se aflau borcănele din sticlă, pline cu ceea ce păreau a fi băuturi alcoolice.

— Mi-ar prinde bine aşa ceva, spuse David întinzând mâna.

— Bea ce vrei de aici şi limba ţi se va dizolva cu un fâsâit foarte neplăcut.

David îşi retrase mâna.

— La să vedem pe care dintre ele s-o încercăm? spuse doctorul Jellie.

David îşi puse o mână pe braţul lui Eddie şi o conduse spre cămin, să-i acorde doctorului Jellie puţină intimitate. Din direcţia acestuia veniră nişte mirosuri cumplite şi în final el spuse:

— Gata, am găsit. Trebuie să merg cu voi la Londra, de unde Austin mă expediază în Statei

David îşi reveni primul.

— Asta era? Dar noi ştiam deja asta. V-am şi spus.

— Spionii au adesea obiceiul să dispară, de aceea se spune că hârtia e mai bună.

— Dar hârtia asta a sfârşit pe fundul râului.

— Ah, dar şi acolo a fost protejată. Bănuiala mea este că Austin a ştiut cât de preţioasă este pentru tine şi că o să ai grijă de ea.

— Da. Este foarte preţioasă, spuse David uitându-se la Eddie şi zâmbind.

— Ei bine, pentru că am terminat cu asta, propun să tragem un pui bun de somn şi mâine s-o pornim spre Londra. Vreţi o cameră sau două?

— Una! spuse Eddie repede şi-şi ridică mâna stângă să-şi arate inelul pe care-l purta de obicei când călătorea prin ţară.

— Suntem căsătoriţi.

— Aşa se pare, spuse doctorul Jellie zâmbind.

Doctorul Jellie a mai povestit cum a doua zi dimineaţă, frumoasa Boadicea s-a urcat în cabrioletă ca să i-o înapoieze lui Hamish şi că o oră mai târziu s-a întors pe jos, coborând în goană dealul. Zicea că în viaţa lui nu mai văzuse o imagine mai frumoasă ca fata aceea înaltă, alergând în jos pe deal, spre iubitul ei. Doctorul Jellie spunea că s-a întrebat întotdeauna cum ar fi fost viaţa lui dacă ar fi existat o femeie care să se uite astfel la el, dar, vai, nu existase.

A povestit apoi cum au luat toţi trei trenul spre Londra şi că niciodată nu a mai văzut doi tineri atât de îndrăgostiţi ca ei. Nu aveau ochi decât unul pentru altul, nu vroiau să

fie decât împreună. Când au ajuns a Londra, pe doctorul Jellie îl aştepta cineva, iar frumoasa Eddie şi iubitul ei David dispărură în mulţime. Nu i-a mai văzut şi nu a mai auzit vreodată de ei.

CAPITOLUL 26

JOCE STĂTEA TĂCUTĂ în biroul doctorului Dave şi se gândea la domnişoara Edi şi la iubitul ei David. Ştia ce avea să se întâmple mai departe. El a fost ucis şi ea a suferit arsuri grave.

— Acesta este doar începutul povestirii noastre, spuse Luke încetişor.

— Începutul? Acesta a fost sfârşitul ei.

— Nu, spuse doctorul Dave. Imediat după ce mi-ai povestit despre Generalul Austin, am vrut să mă duc la New Hampshire, să văd dacă pot da de scrisori.

Joce se uită la Luke.

— Despre asta aţi discutat voi doi în seara aceea, la cină.

— Da, spuse el şi de aceea nu am vrut să vii cu mine, dar tu ai insistat până n-am mai rezistat, aşa că te-am luat, după care te-ai simţit jignită pentru că…

— Voi doi arătaţi deja ca un cuplu căsătorit, spuse doctorul Dave. Luke, lasă asta pe mai târziu. Arată-i scrisorile.

Luke scoase o singură hârtie din mapa de scrisori a bunicului său şi i-o dădu. Joce se temea să citească scrisorile, fiind sigură că erau pline cu accidentul şi cu toate suferinţele lui Edi de-a lungul celor doi ani cât a

durat recuperarea.

6 octombrie 1944

Ţi-aminteşti de Harcourt, cea mai bună secretară pe care am avut-o eu vreodată? Am trimis-o în misiune cu şoferul meu şi se pare că cei doi au făcut mai mult decât le cerusem eu. Ea este însărcinată în patru luni. Am fost atât de furios încât am vrut să-i căsătoresc imediat, doar că*el a fost trimis la altă unitate şi nici măcar eu nu-l pot găsi. Harcourt a vrut şi ea să se transfere, dar n-am lăsat-o eu.

18 decembrie 1944

Ţi-aminteşti de Harcourt? Tipul acela cu care s-a măritat a fost ucis. Copilul trebuie să se nască la primăvară, aşa că după Crăciun va trebui s-o trimit acasă. Slavă Domnului că nu i-a crescut burta, aşa că nimeni nu ştie încă nimic. Fără ea, se duce naibii biroul meu.

21 aprilie 1945

Ţi-aminteşti de Harcourt? Tocmai am aflat că a avut un accident cumplit, în care a suferit arsuri îngrozitoare. Se pare că nu va supravieţui. Sora cu care am vorbit mi-a spus că pruncul s-a născut mort. Nu cred că există vreo pierdere în războiul acesta, care să mă fi făcut să sufăr atât de rău. Am transferat-o în State, ca să moară acasă.

Jocelyn citi de trei ori copiile, înainte de a-şi ridica

privirile spre Luke şi spre doctorul Dave.

— Copilul? şopti ea şi lacrimile îi umplură ochii. Biata, biata femeie. A pierdut mai mult decât aş fi crezut până şi eu.

— Nu, spuse doctorul Dave luându-i lui Jocelyn mâna, într-ale lui. Iar pentru toate astea trebuie să-i mulţumeşti nepotului meu, pentru că el a fost cel suspicios în toată povestea asta.

— Suspicios cu ce? întrebă Joce, în timp ce Luke îi întindea o batistă da hârtie.

— Că nimic nu se lega, spuse Luke. Dacă l-ai fi cunoscut pe Unchiul Alex, ai fi înţeles. El a spus că îi datorează domnişoarei Edi întreaga lui viaţă şi că vroia să o răsplătească pentru. Asta. Dându-i o slujbă, lăsând-o să trăiască pe degeaba într-o casă, toate astea nu însemnau nimic pentru el. A mai făcut asta pentru câţiva oameni care au muncit pentru el toată viaţa.

— Luke, ce încerci să-mi spui?

— Cu ajutorul bunicului, am angajat în Anglia o întreagă echipă de cercetători şi am parcurs astfel numeroase documente din timpul războiului.

— Ca să afli unde a fost… a fost înmormântat copilul? întrebă Joce încetişor.

— Şi da şi nu.

Luke se aşează pe o canapea din faţa ei.

— Numele Clare a fost cel care mi-a aprins beculeţul. Ţi-aminteşti paragraful în care domnişoara Edi spunea că îl striga într-una pe David, când toată lumea credea că avea să moară?

— Da.

— *David Clare.*

Joce se uită la doctorul Dave.

— Nu înţeleg. Ce-mi scapă mie aici?

— Pe cine mai cunoşti cu numele de Clare?

— Pe nimeni dintre cei pe care-i ştiu nu-i cheamă aşa.

Cei doi bărbaţi continuau să o privească.

— Pe mama mea o chema Claire.

Doctorul Dave şi Luke îşi zâmbiră.

— Staţi puţin! Doar nu încercaţi să-mi spuneţi că mama mea…

— A fost fiica lui Edilean Harcourt şi a lui David Clare. Da, aşa este. Arată-i, spuse Luke.

Doctorul Dave îi dădu lui Jocelyn câteva diagrame, aşa cum văzuse de multe ori la televizor. Diagrame ADN. Se uită uluită la ei.

Doctorul Dave spuse:

— Iartă-ne pentru toată secretomania noastră, dar dacă ceea ce bănuiam, noi nu s-ar fi adeverit, nu am fi vrut să te rănim. Nu a fost o problemă să obţinem un ADN al tău şi nici cine ştie ce, al domnişoarei Edi. Era înnebunită să scrie scrisori şi a lins o groază de plicuri.

— Domnişoara Edi a fost bunica mea? întrebă Joce abia şoptit.

— Ea nu a ştiut. Dacă ar fi ştiut, sunt convins că ţi-ar fi spus. Eu cred că Alex a ştiut de sarcină. Dar nimeni altcineva. Ea rămăsese la Londra, unde nu o cunoştea nimeni, deci nu avea de răspuns la întrebări. A fost rănită doar cu vreo două săptămâni înainte de termenul la care

ar fi trebuit să nască.

— Dar copilul s-a născut mort, aşa a spus generalul.

— Presupunem că asta este ceea ce i s-a spus. Nu avem dovezi scrise, dar se pare că în perioada aceea Alfred Scovill se afla în Europa, încheind contracte pentru căşti şi a aflat despre o femeie pe moarte, care tocmai dăduse naştere unui copil. Din câte am aflat noi, certificatul de naştere a fost emis pe numele Alfred şi Frances Scovill, ca părinţi – ceea ce, firește, nu era adevărat, de vreme ce soţia lui se afla acasă, în State. Dar erau vremuri de război şi existau atâţia orfani, atâtea tragedii. Nimeni nu punea întrebări. Eu cred că domnul Scovill i-a dus copilul soţiei lui, în State, s-au mutat apoi la Boca Raton unde nu-i ştia nimeni şi nu a spus nimănui, niciodată, adevărul. Singura lui concesie a fost aceea de a-i spune fetiţei „Claire”, aşa cum repetase mereu mama, pe moarte.

Când Jocelyn încercă să se ridice, picioarele ei erau atât de slabe, încât se clătină. Luke o cuprinse în braţe să o susţină şi o ţinu la pieptul lui câteva minute. Apoi Joce se smulse şi se uită la el.

— Pentru asta ai spus că poate aş avea nevoie de un doctor, aici. Încerca să glumească, dar niciunul dintre ei nu râse. Se uitau intens la ea.

— Eşti în regulă? o întrebă Luke.

— Sunt doar într-o stare de şoc, atâta tot. Cât mi-aş fi dorit să fi ştiut şi ea. Cât mi-aş fi dorit să fi ştiut asta cât încă mai trăia. Ca să împărtăşim împreună această legătură!

— Dar aţi împărtăşit-o, spuse doctorul Dave luându-i

mâna. Alex a aflat de mama ta, despre oamenii care au adoptat-o şi a cumpărat o casă aproape de ei. A reglat totul pentru ca domnişoara Edi să administreze fondul, dar apoi a început să-şi piardă memoria.

— Alzheimer, spuse Jocelyn.

— Da. A reglat totul prin MAW şi a inventat povestea aceea cu familia pe care o cunoştea. Noi presupunem că Alex s-a gândit ca Edi să aibă suficient timp să te cunoască, pentru ca apoi să-i spună adevărul. Dar Alex… pur şi simplu a *uitat.*

Luke se duse la o măsuţă şi-i pregăti o băutură.

— Cred că ai nevoie de asta, spuse el uitându-se la bunicul lui.

Jocelyn luă băutura şi sorbi din ea.

— Simt că voi doi mai aveţi să-mi spuneţi ceva. Mai bine v-aţi grăbi, înainte de a leşina după ce am aflat deja.

— Am dat de rudele lui David Clare.

Jocelyn se uită în sus la cei doi bărbaţi care se aplecau asupra ei, urmărind-o să nu leşine dintr-o clipă într-alta. Dar în comparaţie cu tot ce-i spuseseră înainte, aceste cuvinte nu îi dădură senzaţia de leşin. O să dureze mult să se împace cu ideea că domnişoara Edi nu a ştiut niciodată ce erau ele una pentru alta, dar ideea unor rude o făcu să tresară.

— Vreţi să spuneţi că s-ar putea să am nişte rude al căror IQ să fie peste şaptezeci, al căror ţel în viaţă nu va fi să mă minimalizeze şi să mă facă să mă simt prost?

— De fapt, eu cred că asta fac toate rudele, spuse Luke. Verii mei… Au! făcu el, când bunicul îl înghionti în braţ.

— Ai numărul de telefon? îl întrebă doctorul Dave pe Luke.

— Firește. E chiar aici. Mă gândeam să sun eu, după care Joce ar putea să…

Dar Joce îi smulse hârtia din mână.

— Sunt rudele mele, eu sun. Pot să-l pun pe speaker? întrebă ea ducându-se la telefonul cel mare de pe birou.

Amândoi confirmară din cap.

Joce inspiră adânc de două ori, apoi formă un număr din zona New York-ului. Răspunse imediat o voce de bărbat.

— Mă scuzați că vă deranjez, domnule, dar caut pe cineva care are vreo legătură cu un bărbat pe nume David Clare, care a luptat în Al Doilea Război Mondial.

— La telefon.

Jocelyn ridică din umeri, nedumerită, spre cei doi bărbați.

— Sunteți cumva rudă cu el?

— Presupun că da, spuse bărbatul, chicotind.

— Este vorba despre sergentul David Clare, care l-a servit pe generalul Austin, de acel David Clare, da?

— Tânără doamnă, nu știu cum altfel să îți spun că eu sunt David Clare și că eu l-am servit pe bătrânul buldog Austin.

— Dumneavoastră, începu Jocelyn, dar vocea i se reduse la o șoaptă. Dar dumneavoastră ați fost ucis.

— Am fost declarat mort, dar de fapt am fost făcut prizonier și eliberat abia la sfârșitul războiului. Te pot asigura că sunt în viață, nu cine știe ce sănătos, dar în viață.

— Ați cunoscut-o pe Edilean Harcourt?

Urmă o lungă pauză din partea lui.

— Da. Ea… Ea a fost ucisă în 1944.

— Nu. Domnişoara Edi a murit abia anul trecut.

Vocea bărbatului se înălţă, mânioasă.

— Nu apreciez asta. Edilean Harcourt a fost ucisă într-un incendiu, când a explodat un jeep.

— Nu a fost, spuse Jocelyn, aproape în lacrimi.

Vorbea oare cu adevărat cu David al domnişoarei Edi

— Cu propriul ei bunic?

— Nu, a supravieţuit. Picioarele ei au fost arse cumplit, dar a supravieţuit. Am cunoscut-o când aveam zece ani şi ea a fost ghidul meu în viaţă, mama mea adoptivă – nu ştiu cum să-i spun. Când a murit, mi-a lăsat casa ei…

— Conacul Edilean, şopti el.

— Da. Domnişoara Edi nu s-a măritat niciodată. Şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă călătorind cu doctorul Brenner şi ajutând oameni în situaţii dezastroase. Ei… Joce se întrerupse şi se uită la Luke.

— Cred că plânge, spuse ea. Dar nici Joce nu-şi mai putea reţine lacrimile.

Luke îi luă telefonul şi în clipa aceea un bărbat striga în receptor:

— Nu ştiu cine naiba sunteţi să-l faceţi pe unchiul Dave să plângă, dar…

În fundal, Luke auzi:

— Nu, nu, nu. Este despre Edi. Au cunoscut-o pe Edi.

Tânărul furios încetă să mai strige.

— Ştiţi ceva despre domnişoara Edi?

— Aţi auzit despre ea? întrebă Luke.

— Glumiţi, poate. Am crescut auzind acest nume. Iubirea Pierdută, singura femeie pe care a iubit-o vreodată unchiul Dave. Ştiţi ceva despre ea? Cumva unde este înmormântată? Staţi aşa! Unchiul Dave vrea să-i dau telefonul înapoi.

Luke puse telefonul înapoi pe speaker, ca să poată auzi cu toţii.

— Cine sunteţi? întrebă David Clare:.

— Eu cred că sunt nepoata ta, spuse Joce înainte de a începe din nou să plângă şi David dădu şi el din nou drumul lacrimilor.

Tânărul luă din nou receptorul.

— Dumnezeule Mare! Ce v-a apucat?

În fundal, David spunea:

— Vino aici. Acum. Astăzi. Vreau să te văd acum.

Tânărul spuse:

— Se pare că vrea să vii aici. Dacă vii, să pregătesc un defribilator, pentru orice eventualitate?

— Poate că ne-ar trebui câte unul pentru fiecare dintre ei, spuse Luke, apoi opri speakerul şi spuse repede povestea sarcinii domnişoarei Edi, a naşterii, a faptului că nimeni nu credea că va supravieţui şi a unui bărbat, Scovill, care a adoptat copilul.

— Vreţi să spuneţi că unchiul Dave a avut un copil?

— O fetiţă pe nume Claire.

— Claire Clare, spuse tânărul, amuzat.

— Da, spuse Luke uitându-se la Joce care plângea de mama focului. Claire Clare. Putem să vă facem o vizită? O să fie în regulă?

— Ce mă întreb eu este de ce naibii mai sunteţi la telefon. Puteţi lua o cursă de noapte?

— Nu ştiu, spuse Luke uitându-se la Joce. Putem fi mâine acolo?

Joce încuviinţă din cap.

— O clipă, ah… Luke nu cunoştea numele omului.

— Eddie, spuse bărbatul, apoi se opri. Numele meu este Edward Harcourt Clare. Eu am fost ultimul născut, aşa că l-au lăsat pe unchiul Dave să mă boteze. Dacă eram fată, mă chema Edilean.

Luke se uită la Jocelyn.

— Îl cheamă Edward Harcourt Clare.

Joce începu să râdă şi să plângă în aceiaşi timp.

— Bine, spuse Luke, verific zborurile şi te sun într-o oră să-ţi spun când suntem acolo.

— Când o să ajungeţi aici, nu o să mai reuşim să-i oprim din plâns.

Eddie se opri, apoi continuă, cu voce joasă:

— Vreau doar să vă spun că faceţi un lucru extraordinar. Unchiul Dave a fost pentru noi, copiii, ca un al doilea tată. Nici nu pot înşira ce a făcut el pentru orăşelul nostru. Nu se simte prea bine şi nu mai are mult, dar să-şi vadă propria nepoată… în sfârşit, mulţumesc. Nu pot decât să vă mulţumesc nespus.

CAPITOLUL 27

ÎN FINAL, după multe discuţii, David Clare decise că era mai bine să vină el la Edilean, decât invers.

— Nu mai am mult timp şi vreau, în sfârşit, să-i văd casa.

Le spuse cum încercase de atâtea ori înainte să facă asta, cum cumpărase chiar biletele, odată, dar nu putuse s-o facă. Ştia că amintirea ei puternică îi va provoca o durere prea mare ca să o poată suporta.

Luke şi Jocelyn petrecură o zi înnebunitoare, pregătind casa de primire. Femeile de la Biserica Baptistă le împrumutară paturi, aşternuturi şi chiar mobilier şi mama lui Luke se ocupă de toate aranjamentele complicate pentru transport. Aproape toată viaţa se ocupase de tatăl ei, aşa că se pricepea la transportul medical. David Clare a fost transportat de la aeroportul din Richmond la Edilean cu o ambulanţă şi-i făcuse pe cei doi asistenţi care-l însoţeau să râdă tot drumul.

— Nepoata ta este exact ca tine, îi spuse Luke. Face cele mai proaste glume din lume, cu orice ocazie posibilă.

— Ţine-o tot aşa şi o să-i faci să plângă din nou, spuse doctorul Dave.

Prima întâlnire dintre Joce şi bunicul ei a fost atât de emoţionantă, încât niciunul dintre ei nu a putut scoate o vorbă. Se uitau doar unul la altul, ţinându-se de mână, în timp ce el era coborât din maşina Salvării şi dus în Conacul Edilean.

Salonul de la parter, unde Joce îşi făcuse toate cercetările, fusese transformat în dormitor pentru sergentul Clare. După ce se odihnise douăzeci şi patru de ore, putea acum să meargă sprijinindu-se în două bastoane – exact ca Edilean, spre sfârşit. Şi primul loc pe care a vrut să-l vadă, a fost acela unde se odihnea ea.

— Dar înainte de a merge acolo, există un. Loc lângă ea şi pentru mine? întrebă el.

— Da, spuse Jocelyn punându-i pe braţul ei mâna bătrână.

Toată lumea – adică aproape tot orăşelul – se minuna de uluitoarea asemănare dintre Jocelyn şi David. Bărbiile lor pătrate, cu o gropiţă, pielea lor palidă, ochii lor albastru-închis. Erau chiar construiţi asemănător.

— Semeni mai mult cu mine decât cu Edi. Păcat că n-ai moştenit picioarele ei, spuse David uitându-se cu dragoste la nepoata lui.

— E-n regulă, spuse Luke. Oricum, eu prefer părţile care ies în relief.

— Luke! spuse Joce şi David râse atât de tare încât aproape că se înecă.

— Este făcută exact ca mama mea şi tatei i-a plăcut, de vreme ce am avut opt fraţi şi surori.

— Am citit asta. Ceea ce înseamnă că am veri, spuse Joce cu ochii măriţi.

— Sute, spuse David.

— Adică am mai mulţi ca el, spuse Joce uitându-se la Luke.

— Deja ca într-o adevărată căsnicie, spuse David.

Piatra de pe mormântul domnişoarei Edi era mică.

— O să ne ocupăm noi de asta, spuse David, apoi se uită în jur, după Luke.

— Pariez că tu, băiat cu studii ce eşti, ştii unde pot găsi un sculptor.

— Pot găsi unul.

— Băiat cu studii? spuse Joce zâmbind. Luke lucrează pentru mine. Nu-mi pot permite să-l plătesc, dar este grădinarul meu. Şi mai lucrează şi pentru alţii.

David se uită la Luke scuturând din cap.

— Oi fi eu bătrân, dar mintea încă-mi merge. Una dintre nepoatele mele a stat la coadă ca să ia un autograf pe o carte de-a ta şi s-a întors acasă dorindu-te pe tine mai mult decât cartea. A scos de pe net o poză de-a ta şi şi-a atârnat-o deasupra biroului. Te-am recunoscut în clipa în care te-am văzut.

Jocelyn se opri din mers, se uită la Luke, apoi dădu drumul braţului bunicului ei şi o porni înapoi spre casă.

— Ah, ah, am făcut o prostie? spuse David. Se întoarse în bastoane, când Luke plecă după Joce.

— Ticălosule! îi strigă ea când Luke o prinse din urmă.

— Nu am vrut să te mint, dar…

— De ce nu? Toată lumea o face. Nu mai există oameni cinstiţi pe lumea asta?

— Am vrut să mă vezi pe mine. Îmi pare rău că nu ţi-am spus că scriu cărţi şi îmi pare rău că nu ţi-am spus că eram însurat, dar marele interes al lui Ingrid faţă de mine era pentru cecurile mele regeşti.

— Toată lumea din oraş ştia despre căsătoria ta şi despre cărţile tale, dar nu mi-a spus nimeni, nimic.

— Eu i-am rugat să n-o facă.

— Şi gata? Le-ai spus să nu pomenească nimic despre cărţi şi te-au ascultat?

— Da, spuse Luke simplu.

— Nu e pur şi simplu minunat că ai oameni care te

iubesc atât de mult? Mie una nu mi s-a întâmplat aşa ceva. Spunând asta, Joce se întoarse şi o porni din nou spre casă.

— Ba da, ai, spuse Luke. Pe mine. Eu te iubesc atât de mult. Te-am iubit din prima seară, când am vărsat muştarul pe bluza ta.

— A fost un accident, spuse ea peste umăr.

Luke se opri în faţa ei.

— Da, a fost şi mi-a plăcut că ai fost cinstită şi i-ai spus lui Ramsey adevărul.

— Cinstită? Cunoşti tu oare semnificaţia acestui cuvânt?

— Învăţ. Dar am şi avut profesori emeriţi care m-au învăţat să ascund adevărul. Tu, Ingrid, familia mea, Ramsey, chiar şi domnişoara Edi.

Jocelyn încercă să treacă de el, dar Luke continua să-i blocheze calea. În final, Joce îşi încrucişă braţele peste piept.

— Bine, şi ce, mă rog, scrii tu?

— Nu şi tu, mârâi Luke. Am acasă o cutie uriaşă cu scrisori de la cititorii care îmi pun aceeaşi întrebare. Nu ştiu.

— Cum nu ştii? Tu ai creat personajele. Tu le controlezi. Cine sunt…

David râdea.

— Thomas Canon, spuse el.

Lui Joce îi căzu falca. Thomas Canon era personajul principal într-o serie de cărţi foarte populare. Acţiunea lor se petrecea în secolul optsprezece, cu puţin înainte de Revoluţia Americană. Thomas fusese îndrăgostit de tânăra Bathsheba de când erau amândoi copii, dar părinţii ei au

obligat-o să se mărite cu un om bogat, pe care ea nu-l iubea. Cu inima frântă, Thomas a călătorit de-a lungul noii ţări în formare, cunoscând lume şi ieşind dintr-o încurcătură ca să între într-alta.

— Luke Adams, spuse Joce, pentru că acesta era numele autorului.

— Eu sunt.

— Şi grădinăritul?

— Diploma mea este în botanică şi după Ingrid, am fost… Luke se întrerupse, ridicând din umeri.

— Cine mai are azi o diplomă în botanică? Cum poţi să te întreţii cu o diplomă în botanică? Ar fi trebuit să… Dar Joce se întrerupse pentru că Luke o trase în braţele lui şi o sărută.

— Jocelyn, te iubesc, lartă-mă că a durat atât de mult să ţi-o spun şi că am ascuns atâtea de tine, dar a trebuit să fiu sigur. Crezi că o să mă poţi ierta vreodată?

— Sigur că poate! spuse David Clare în spatele lor. Dacă Edi m-a putut ierta pe mine pentru că am fost un golan needucat, ea te poate ierta pentru că doar ai pretins că eşti unul.

Luke şi Joce îi zâmbiră, pentru că aflaseră că după război şi-a dezvoltat micul lui garaj într-o firmă care se întindea în tot nord-estul ţării. Era multimilionar. Şi şi-a înregistrat afacerea sub numele mult iubitului să frate Bannerman, care murise în război. Schimbarea numelui a fost cauza pentru care Edi nu a descoperit niciodată că David al ei trăia încă.

— Mă poţi ierta? o întrebă Luke.

Cum să nu poată? îşi spuse ea. Doar că nu avea de gând să-l lase să scape atât de uşor.

— Cu o condiţie. Trebuie să-mi spui dacă Thomas Cannon o va recâştiga vreodată pe Bathsheba lui.

— Nu începe şi ţu. Am acasă o cutie uriaşă plină cu scrisori de la cititori, care-mi pun aceeaşi întrebare. Nu ştiu.

— Cum să nu ştii? Tu ai creat personajele acelea. Tu le controlezi.

— Oarecum.

— Ce vrei să spui?

David râdea.

— Te-aş sfătui să cedezi. O fi semănând ea cu mine, dar este exact ca Edi.

— Nu sunt deloc ca ea, spuse Joce cu ochii mari.

— Identică. Ţi-a vorbit cumva despre vremea când…

— Stai aici. Mă duc să iau un reportofon. Spre deosebire de alţii, eu nu creez personaje.

Când Luke şi David rămaseră singuri, bărbatul mai în vârstă tot mai chicotea.

— Băiete, ai de lucru aici, nu glumă.

— Aşa bănuiesc, spuse Luke zâmbind.

Mai târziu, după cină, când David se retrăsese în camera lui, Luke şi Joce rămaseră de vorbă singuri, în bucătărie. Joce se simţea încă puţin distantă faţă de el pentru că îi ascunsese ocupaţia, dar Luke era decis să o facă să cedeze.

— Aseară, mama mi-a spus cea mai ciudată poveste, începu el studiind-o pe Joce cum ciuleşte urechile la cuvântul *poveste.*

— Cam cu vreo şase luni înainte ca domnişoara Edi să moară, mama a fost în vizită la ea.

— De ce? întrebă Joce.

— Nu sunt sigur. Mama n-a ştiut niciodată să mintă, dar…

— Spre deosebire de tine?

Luke zâmbi.

— Da. A spus ceva despre un secret care trebuia reparat.

— Un secret despre ce?

— Nu ştiu. Nu a vrut să mi-l spună, dar bănuiala mea este că mama ştie de ce Alex McDowell simţea că îi este dator domnişoarei Edi pentru toată viaţa lui.

— Acel secret? Şi mama ta îl cunoaşte?

— Posibil. Ce-ar fi să o întrebi chiar tu?

— Aşa cred că o să fac.

— Oricum, mi-a spus că a discutat mult cu domnişoara Edi despre mine, despre scrisul meu, despre mariajul meu mort, despre cum obişnuiam eu să petrec atâta timp singur cu morocănosul ei socru. Vrei să-ţi spun ceva? Ştii, atunci când bunicu' m-a scos pe furiş din casă să mergem la pescuit? Ei bine, mama a ştiut totul. A văzut că eu m-am înţeles întotdeauna mai bine cu oamenii mai în vârstă.

— Şi eu. Bunicii mamei mele… Joce nu avusese timp să se gândească la oamenii pe care i-a iubit atât de mult, dar care nu i-au spus niciodată nimic despre adopţie.

— Bunicii aceia, apoi domnişoara Edi.

Joce se uită la Luke.

— Şi Ramsey?

— Toată lumea ştie că el şi Tess…

— Nu! Mă refer la testamentul ei. Joce îşi puse capul în mâini.

— Acum înţeleg. Domnişoara Edi ştia că eu urăsc să mi se spună cu cine să mă întâlnesc. Îmi aranja întâlniri cu tipi chiar foarte drăguţi, iar eu ieşeam cu ei pornind de la ideea că îi uram. Mă purtam înfiorător! Refuzam să râd la glumele lor. Nu-mi plăcea nimic din ce spuneau sau ce făceau…

Joce se uită din nou la Luke.

— Cred că domnişoara Edi mi-a spus că Ramsey este bărbatul care-mi trebuie, tocmai pentru că nu vroia să fiu cu el.

Luke se uită uluit la ea.

— Iar mama mi-a spus să stau departe de tine. Ştie că nu rezist la ceva ce mi se interzice.

— Crezi că au complotat împreună? Este posibil ca noi doi să fi fost manipulaţi?

Se uitară unul la altul.

— Nu, spuse Luke.

— Prea diabolic, spuse Joce.

— Prea multă complicitate. Prea…

— Just, spuse Joce.

— Cu siguranţă nu, conveni el.

După o clipă, Luke spuse:

— Dacă îl vrei, îl poţi avea pe Ramsey.

Joce zâmbi, întinzându-se peste masă şi punându-şi mâna peste a lui.

— Nu. Am decis să urmez tradiţia predecesoarelor mele şi să aspir la bărbaţii care-şi câştigă pâinea cu mâinile.

Ochii lui Luke se umplură de căldură.

— Ce-ar fi să vii aici, în poala mea, ca să-ţi arăt ce treabă bună ştiu să fac cu mâinile mele?

— Da, te rog, spuse Jocelyn ridicându-se şi venind în braţele lui.

Sfârşit

Cînd domnișoara Edi - prietena ei buna, a murit, i-a lăsat lui Jocelyn Minton toată averea, inclusiv un conac din secolul optsprezece și o scrisoare cu trimiteri la un mister care începuse în anul 1941.

Domnișoara Edi a mai menționat că a găsit și bărbatul perfect pentru ea, un tînăr și frumos avocat. Joce este șocată să afle că misterul, casa și viitoarea ei iubire se află toate la Edilean, un mic orășel din Virginia, despre care domnișoara Edi nu-i pomenise nimic, niciodată. Îndurerată că femeia care a însemnat atît de mult în viața ei îi ascunsese atîtea secrete, Joce se mută în micul orășel. Încercînd să descopere secretele domnișoarei Edi, ea va descoperi repede cîteva surprize șocante despre istoria familiei ei și se va îndrăgosti nebunește de un bărbat care are propriul lui trecut plin de mistere.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
LEI: 24,00